

Karl May

MUSTANGUL NEGRU

EDITURA PALLAS

Consilier literar
NICULAE GHERAN

Ediția princeps:
Karl May
Der Schwarze Mustang
„Union Deutsche Verlagsgesellschaft”
Stuttgart, 1899

Celealte povestiri au apărut, inițial, cu titlurile THREE CARDE MONTE (1879), UNTER DER WINDHOSE (1886) și DER PFAHLMANN (1894). În prima ediție postumă de la Radebeul („Gesammelte Werke”, Bände 19, 38), lucrările din acest volum au purtat titlurile *Halbblut* (*Corcitură*); *Der Kanada-Bill; Das sprechende Leder* (*Pielea vorbitoare*) și, din nou, *Pfahlmann* (*Omul-stâlp*).

Volumul de față apare sub îngrijirea GABRIELEI DORU și a lui GHEORGHE DORU, care au efectuat și traducerea ultimelor trei povestiri. Tot lor le aparține confruntarea traducerii romanului *Corcitura*, apărută la Editura Gorjan din București, semnată cu inițialele G.N. și nedatată, folosită de noi ca text de bază.

Drepturile de reproducere a versiunii actuale aparțin Editurii Pallas.

KARL MAY
Opere – 18

Mustangul Negru
Roman

**TRIȘORUL. TORNADA. OMUL -
STÂLP**
POVESTIRI

EDITURA PALLAS
București, 1996

Coperta de
SERGIU GEORGESCU

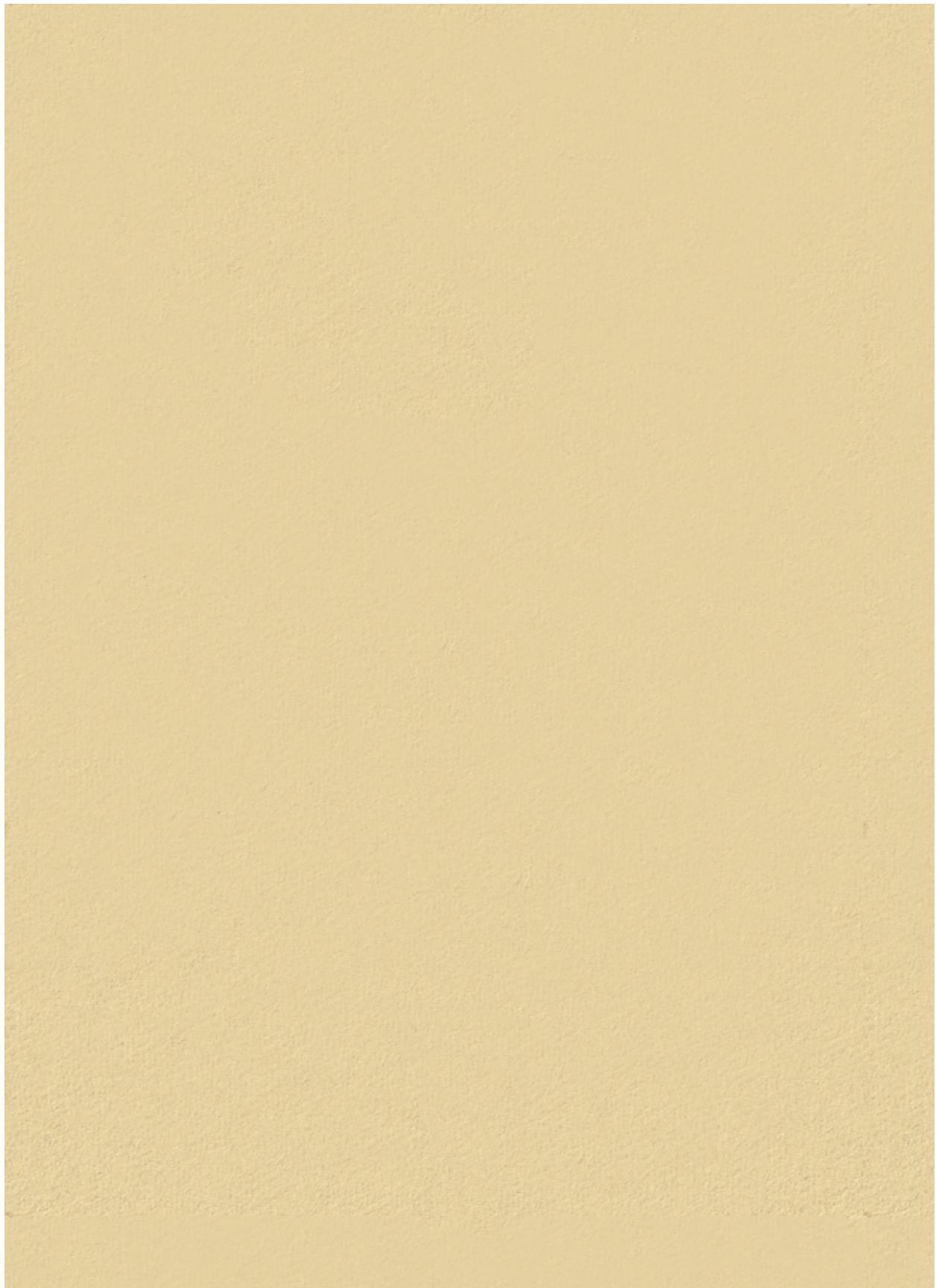
Tehnoredactare de
CRISTINA STANCIU

Corectura de
MIHAI GRIGORESCU

Ediție electronică îngrijită de

I.S.B.N. 973-97194-7-3

CUPRINS

Mustangul negru

- [1. Metisul](#)
- [2. Mustangul Negru](#)
- [3. La Fântâna Arinilor](#)
- [4. Prăpastia Mesteacăñului](#)
- [5. Aur amăgitor](#)

Trișorul

- [1. „Trei cărti grămadă”](#)
- [2. Instigatorul](#)
- [3. Incendiatorul](#)
- [4. Medicul Bulgăre de aur](#)

Tornada

- [1. Mâna hoață](#)
- [2. Vântul flămând](#)

Omul-stâlp

- [1. În stepa morții](#)
- [2. Poetul savanei](#)
- [3. Răzbunarea](#)
- [4. La contele Hernano](#)
- [5. Doborât la pământ](#)

Mustangul negru

1. Metisul

Era o furtună groaznică și o ploaie deasă biciuia pădurea seculară. Vârfurile brazilor se apleau adânc, șiroaie de apă se scurgeau de pe tulpinile uriașe și se uneau la rădăcini, întâi în pârâiașe, devenind apoi râulete din ce în ce mai mari, care se aruncau din stâncă, în stâncă, făcând nenumărate cascade, spre prăpastie, ca apoi, jos, în valea îngustă, să fie înghițite de fluviul peste măsură de umflat. Se făcuse noapte. Dincolo de prăpastie, în fiecare clipă bubuia câte un tunet mârios și ploaia cădea atât de des, încât, oricât de puternic lumina fulgerul de fiecare dată, nu se putea zări la cinci pași.

Îngrozitoarea furtună pătrunse până sus, în pădurea seculară și peste stâncile fluviului, totuși nu ajunsese până în prăpastie, unde uriașii brazi stăteau neclintiți în întunericul nopții. Nici acolo însă nu era liniște, căci apele fluviului vâjâiau și mugeau atât de furios, încât numai o ureche neobișnuit de fină ar fi putut auzi că doi călăreți singuratici veneau în susul apei. De văzut însă nu-i putea vedea nimeni.

Dacă ar fi fost ziua, fără îndoială că cei doi ar fi atras asupra lor privirea uimită a oricărui trecător și nu atât prin îmbrăcămîntea sau echipamentul lor, cât prin faptul că amândoi erau de o înălțime înfricoșătoare. Ar fi trebuit să cauți mult și bine în toată lumea ca să mai găsești alți doi la fel de lungi și de uscați.

Unul dintre ei era blond-deschis, cu capul mic, nespus de caraghios pentru înălțimea sa. Între doi ochi mici ca de șoricel, avea un năsuc cârn, care ar fi stat mult mai bine pe fața unui copilaș de patru ani și care, în nici un caz, nu se potrivea cu gura nesfîrșit de largă, aproape de la o ureche la alta. Omul n-avea barbă și lipsa asta părea să fie din naștere, căci peste față lui netedă ca de femeie, mai mult

decât sigur, briciul nu trecuse niciodată. Purta o bluză de piele ce îi atârna de pe umerii înguști ca o manta legată în falduri, pantaloni strâmți peste niște picioare de cocostârc, cizme până la genunchi și o pălărie de paie, a cărei margine se pleoștise, iar ploaia, ce nu mai contenea, curgea în jurul ei în șiroaie. În spate îi atârna, întoarsă cu gura în jos, o armă cu două țevi. Calul pe care călărea era o gloabă voinică și ciolănoasă ce avea cu siguranță cincisprezece primăveri în urma sa, dar care, după toate semnele, mai avea de trăit tot aşa de zdravănă, încă pe-atâta.

Celălalt călăreț avea părul închis și purta o căciulă ponosită. Fața îi era foarte lungă și îngustă și, tot aşa, foarte lungi și înguste îi erau nasul, gura și mustața, un fir de ată ale cărei capete aproape că le puteai lega după urechi. Corpul lui de peste doi metri, era, invers ca la tovarășul său de drum: strâmt în partea de sus și foarte larg jos. Din pricina aceasta pantalonii ce-i purta erau foarte largi și cu multe cute, iar haina de pâslă extrem de îngustă. Si el avea o armă cu două țevi. Că amândoi mai aveau câte un revolver și câte un cuțit, asta se înțelege de la sine. El călărea un mustang de nădejde, a cărui zi de naștere se repetase cam tot de atâtea ori ca și a celuilalt cal.

Nici unul dintre cei doi călători nu se plângea nici de drum, nici de ploaia torențială. Ca să caute și să găsească drumul, ei se lăsaseră în seama cailor lor ageri și experimentați; iar în ce privește ploaia, nici nu le păsa, pentru că dincolo de piele nu le putea pătrunde, iar de acolo trebuia oricum să se scurgă.

Cu toate tunetele și fulgerele neîntrerupte și cu toată apropierea primejdioasă de malurile fluviului răscolit și zbuciumat, ei vorbeau nepăsători, de parcă ar fi călătorit în lumina zilei, pe o câmpie întinsă și însorită.

Cine i-ar fi putut însă vedea s-ar fi mirat că cei doi călători, cu tot întunericul, se observau foarte atent, căci se

cunoșteau numai de o oră și în Vestul Sălbatic o neîncredere inițială este întotdeauna un lucru de înțeles. Se întâlniseră puțin după căderea nopții și începutul furtunii, în susul fluviului. Atunci au aflat că amândoi voiau să ajungă chiar în aceeași zi la Firwood-Camp [1] și se înțelegea de la sine că nu erau să călătorească singuri, ci împreună.

Despre numele și situația lor nu se întrebaseră, căci con vorbirea ce-o avuseseră până acum fusese despre chestiuni străine de persoanele lor. Deodată răsună un trăsnet bubui tor, cu prelungiri numeroase și fulgere repetitive izbucniră orbitoare peste abisul îngust. Atunci cârnul cel blond exclamă:

— *Bless my soul!* [2] A dracului furtună! Ca acasă, la moștenirea Timpe!

La ultimele cuvinte, celălalt opri involuntar calul și deschise gura ca să pună repede o întrebare. Se răzgândi însă și-si mâna calul mai departe. Își amintise că la Vest de Mississippi nu trebuie să fii neprevăzător.

Con vorbirea fu continuată, bineînțeles cam monosilabic, după cum îngăduiau locul și situația. Fluviul făcea o cotitură adâncă spre partea unde se aflau cei doi călăreți, în acest loc, apa surpase malul. Calul celui blond nu putu să ocolească repede, lunecă pe pământul subrezit și se prăvăli; din fericire nu prea adânc. Călărețul îl smuci în sus, îi dădu pinteni și, cu o săritură îndrăzneață, fu din nou pe pământ zdravăn.

— *Good god!* [3], zise el. Sunt destul de ud de ploaie; ce-mi mai trebuia și-o astfel de baie? Puteam să mă înc. Aproape ca atunci, la moștenirea Timpe!

Își luă o distanță sigură de fluviu și călări înainte. Tovarășul său îl urmă în tăcere o vreme, apoi întrebă:

— Moștenirea Timpe? Ce nume-i ăsta, sir?

— Nu știți? fu răspunsul.

- Nu.
- Hm! Extraordinar! Toți cunoșcuții și prietenii mei îl știu!
- Uitați că e mai puțin de o oră de când ne-am văzut pentru prima oară?
- Adevărat! Atunci negreșit că nu puteți să ști ce este moștenirea Timpe. Poate însă c-o să aflați.
- Poate?
- Da, dacă rămânem mai mult timp împreună.
- Și dacă aş afla-o chiar de pe acumă, sir?
- Acum? De ce?
- Pentru că eu mă numesc Timpe.
- Ce? Cum? Vă numiți Timpe? Timpe e numele dumneavoastră?
- Da.

— *Wonderful!* [4] Caut un Timpe de ani și ani, pretutindeni, peste toți munții și în toate văile, la răsărit și la soare-apune, ziua și noaptea, prin arșiță și prin ploaie, iar acum, după ce-mi pierdusem de mult speranța să-l găsesc, călărește pe furtuna astă lângă mine și aproape să mă lase să mă înc înc în frumusețea astă de fluviu, fără să-mi spună cine e!

- Mă căutați pe mine? întrebă însotitorul său uimit. De ce?
- Ei! Pentru moștenire! Pentru ce alta?
- Moștenire? Hm! Dar cine sunteți, în definitiv, sir?
- Sunt tot un Timpe.
- Tot un Timpe? De unde?
- De dincolo.
- Din Germania?
- Desigur! Poate un Timpe să se nască în altă parte?
- Totuși se poate, căci eu, de exemplu, m-am născut aici, în Statele Unite.
- Dar din părinți germani?
- Tatăl meu a fost german.

— Astfel că limba germană vă este cunoscută?

— Da.

— Ei, atunci vorbește germana când ai un german în fața ta.

— Ei, *sir*, mai domol, mai domol! Că doar n-am știut că ești german!

— Dar acum știi. Sunt german, sunt adică un Timpe și cer ca germanul să vorbească cu mine nemțește.

— În ce oraș te-ai născut?

— Mă trag din Hof, din Bavaria.

— Aici nu prea ne potrivim, căci eu mă trag din Plauen, din Voigtland.

— Oho! Nu ne potrivim? Și tatăl meu se trage din Plauen și s-a mutat de acolo în Hof.

Bărbatul cel brun își opri calul. După un trăsnet puternic, ploaia încetase deodată și norii fuseseră împrăștiați de furtună. Printre ei, se vedea, deasupra, pete senine, albastre, de cer și cei doi bărbați putură să-și cerceteze reciproc figurile.

— S-a mutat din Plauen în Hof? întrebă el. Atunci desigur că nu-i numai posibil ci și foarte probabil că suntem rude. Ce-a fost tatăl dumitale?

— Armurier și eu tot aşa.

— Se potrivește, se potrivește! Asta e o întâlnire miraculoasă! Dar să nu ne oprim aici, furtuna poate să se întoarcă cu ușurință și mai avem înainte partea cea mai grea a văii; să întrebui întăm pentru ea vremea îmbunătățită de acum. O să putem vorbi mai bine mai încolo, când vom ajunge la locul hotărât. Așadar, haide, sir sau vere, dacă aşa-ți place mai mult!

Ei călăriră mai departe. Valea deveni curând atât de îngustă că rămase numai puțin spațiu între fluviu și peretele vertical al stâncii. Și acest spațiu nu era acoperit cu ierburi, ci cu o mulțime de tufișuri printre care caii erau mereu siliți să treacă. Dacă furtuna n-ar fi încetat și ar fi

rămas întunecimea de mai înainte, le-ar fi fost imposibil să meargă mai departe.

Așa a fost o bună bucată de drum, până când valea se lărgi iarăși, ca după o jumătate de oră să formeze din nou un defileu îngust, de data asta nu atât de lung, ajungând foarte curând la locul numit Firwood-Camp, pentru că aici nu existau decât brazi, ce se ridicau spre cer ca niște uriași.

Aici se încrucișau două văi în unghiul drept: valea fluviului, pe care veniseră în jos cei doi Timpe și o alta, prin care calea ferată în construcție încerca să urce înălțimea muntelui. *Camp* înseamnă tabără și cei doi călăreți văzură că e neîndoiosnic una dintre acestea, cu tot întunericul nopții ce începuse să se aştearnă încă de când mai erau în defileu.

Acolo zăcea o mulțime de copaci uriași doborâți, din trunchiurile căror se făceau scânduri, din crăcile puternice, scări pentru tren; rămășița furnizând lemnul necesar pentru foc. Podul de peste fluviu era aproape gata și în apropierea lui se găsea joagărul, ale cărui ferăstraie trebuiau să răzbească masele de lemn. Mai încolo se căasca, neagră, o carieră minată în stâncă, de unde se luau pietrele cubice necesare fundațiilor, iar la stânga se ridicau mai multe case din bârne cojite și din scânduri, care serveau la adăpostirea oamenilor, a uneltelor și a rezervelor de alimente.

Una dintre aceste barăci, numită „hanul”, era din cale afară de lungă și largă. Cele patru hornuri care dominau acoperișul și numeroasele ferestre, acum luminate, lăsau să se presupună că aici se adăposteau lucrătorii ce se aflau în „Camp”. Din această cauză cei doi musafiri se îndreptară într-acolo.

Încă de departe auziră un zgomot puternic de voci și, cu cât se apropiau mai mult, se simțea un aer tot mai încărcat de mirosul de rachiu. Descălecără și legară caii de țărușii bătuți probabil în acest scop lângă ușă și tocmai voiau să

intre, când ieși afară un bărbat care strigă celor dinăuntru: „Trenul șantierului trebuie să vină foarte curând; merg să primesc poșta și mă întorc imediat. Poate că aduce ceva noutăți sau chiar jurnale.”

Omul se uită în sus, zări pe străini, se dădu într-o parte ca să-i lase să ajungă în lumina care ieșea din ușă și-i privi.

— *Good evening, sir,* salută blondul. Suntem uzi până la piele. Există pe aici un loc unde să ne putem usca?

— Da, răspunse el. Sunt astfel de locuri. Cred că nu aparțineți aceluia fel de oameni pe care e mai bine să nu-i lăsăm să intre.

— Nici o grija, sir! Suntem oameni cinstiți din Vest, gentlemeni, care n-o să vă facem de rușine, ci o să plătim tot ce-o să primim.

— Dacă cinstea vă e tot atât de mare precum lungimea, atunci sunteți cu siguranță cei mai gentlemeni de sub soare. Hai, intrați înăuntru, la stânga, în camera cea mică și spuneți hangiului că eu, inginerul, am zis că puteți să rămâneți. O să ne revedem curând.

El plecă, iar ei fi urmară invitația.

Interiorul barăcii era format dintr-o singură cameră mare, din care era despărțită o mică parte printr-un perete de scândură, aproape de înălțimea unui om. Erau acolo o mulțime de mese săracăcioase, cu bănci prinse în pământ, iar între ele și pereti se aflau paturi mari, umplute mai ales cu iarbă uscată și fân. Patru vetre în care ardeau focuri mari aduceau o oarecare lumină; lămpi sau lumânări nu existau și din această cauză toate persoanele și obiectele, văzute în pâlpâitul flăcărilor, păreau cuprinse de neliniște, într-o mișcare fantomatică.

Cei două sute de lucrători ai căii ferate stăteau la mese sau se ghenuiau în culcușuri. Erau oameni mărunți, cu cozi lungi, cu fețe galbene, cu pomeții obrajilor scoși în afară, cu ochii oblici; ei se uită înmărmuriți spre ambele făpturi nemaipomenite de lungi.

— Ptiu drace! Chinezi! Asta puteam să ne-o închipuim, căci se simte de afară! zise brunul. Vino repede în camera cea mică, unde aerul e probabil mai respirabil!

În această despărțitură erau câteva mese de scânduri, la care însă fumau și beau lucrătorii albi, bărbați solizi, deprinși și cu asprimea vremii, dintre care unii avuseseră desigur un trecut mai bun; alții, însă, veniseră aici tocmai pentru a nu mai fi văzuți prin Est. Convorbirea lor foarte zgomotoasă amuți imediat când văzură pe cei doi oaspeți și-i urmăriră cu privirile uimite până la tejgheaua în spatele căreia hangiul umbla cu nenumărate sticle și pahare.

[5] — *Rail-rovers?* întrebă el în timp ce le răspundea la salut dând din cap.

— Nu, *sir*, răspunse blondul. N-avem intenția să micșorăm câștigul acestor gentlemeni. Suntem oameni din Vest și căutăm un foc la care să ne putem usca. Inginerul ne-a trimis la dumneavoastră.

— Puteți să plătiți? se informă el în timp ce parcurgea cu o privire ascuțită și cercetătoare fețele lor cele lungi.

— Da.

— Atunci veți avea tot ce vă trebuie, mai târziu chiar și un culcuș bun, separat, colo în spatele lăzilor și butoaielor. Așezați-vă acolo, la masa de lângă vatră, unde e căldură destulă; cealaltă e pentru funcționari și gentlemani mai de soi.

— *Well!* Așadar ne socotești niște gentlemeni mai de jos. Nu face nimic. Adă-ne pahare, apă fierbinte, zahăr și rom! Vrem să ne încălzim și pe dinăuntru!

Se așezară la masa destinată lor, care se afla atât de aproape de foc, încât costumele lor ude se uscară repede; primiră cele cerute și-și făcuse un grog. Lucrătorii albi auziseră că n-au să se teamă de nici o concurență și își continuă mulțumiți convorbirea întreruptă.

La masa destinată funcționarilor și „gentlemenilor mai de soi” stătea o singură persoană, un Tânăr, care nu părea

să fi împlinit nici treizeci de ani, îmbrăcat ca un vânător alb, dar care nu aparținea rasei, lucru care se observa după culoarea pielii sale și după conformația figurii. Era un metis, una dintre acele corcitudini care, pe lângă caracteristicile corporale avantajoase, mai moșteneau și din defectele morale ale părintilor de rase diferite. Membrele sale erau puternice și mlădioase, ca ale unei pantere și trăsăturile feței peste măsură de inteligente; dar ochii săi întunecați stăteau ascunși, la pândă, sub genele și sprâncenele stufoase, ca ochii unei pisici pândind o pradă. El nu păru să dea nici o atenție celor doi străini; lăsa totuși să-i zboare privirea pe furiș către ei și-și plecă urechea să audă cam ce vorbesc.

Urmărea să descopere ce intenție îi adusese în această regiune și dacă voiau, sau nu, să rămână acolo. Spre regretul lui, nu înțelegea nici una din vorbele lor, cu toate că discutau destul de tare, căci foloseau o limbă pe care n-o cunoștea: germana.

După ce-și umplură paharele, le ciocniră și le goliră până la fund. Brunul și-l puse pe-al său înainte și spuse:

— Aşa! Asta a fost o urare de bun-sosit, căci amândoi o merităm și acum o să revenim la discuția noastră. Deci ești armurier ca și tatăl dumitale? Să ne închipuim deci că suntem într-adevăr rude, căci, să-ți spun deschis, încă nu știu dacă trebuie să mă consider rudă cu dumneata!

- De ce nu?
- Din cauza moștenirii.
- Cum adică?
- Am fost înselat cu ea!
- La fel ca și mine!
- Adevărat? Nici dumneata n-ai primit nimic?
- Nici o lețcaie!
- Dar s-a plătit totuși o sumă importantă din moștenire!
- Da, la moștenirea Timpe din Plauen! Dar nu mie, deși sunt un Timpe tot atât de veritabil ca și dumneata.

— Permite-mi să cercetez puțin cât ești de veritabil.
Care e numele dumitale întreg?

— Kasimir Obadja Timpe.

— Al tatălui dumitale?

— Rehabeam Zacharias Timpe!

— Câți frați a avut tatăl dumitale?

— Cinci. Cei trei mai tineri au plecat în America. Credeau că să se îmbogătească repede, pentru că acolo se cereau multe arme. Frații erau cu toții armurieri.

— Cum se numea al doilea frate, care a rămas în Plauen?

— Johannes Daniel. A murit și a lăsat doi fii, pe nume Petrus Micha și Marcus Absalom care au moștenit o sută de mii de taleri și i-au primit expediți din orașul Fayette, statul Alabama.

— Perfect! Cu cunoștințele dumitale de locuri și persoane mi-ai dovedit prea bine că-mi ești văr!

— Oh, pot să dovedesc și mai bine. Din fericire mi-am putut păstra actele și dovezile mele; le port la inimă. Pot să ţi le...

— Acum nu, acum nu; poate mai târziu; îl întrerupse Hasael din vorbă. Am incredere în tine. Poate știi și de ce cei cinci frați și fișii lor purtau cu toții nume biblice?

— Da! Era un vechi obicei în familie, de la care nu s-a abătut nimeni.

— Adevărat! Și această datină poate fi cu atât mai ușor respectată aici, pentru că și americanii preferă un astfel de nume. Tatăl meu era al treilea frate; el se numea David Makkabäus și a rămas la New York. Numele meu este Hasael Benjamin. Cei doi mai tineri s-au dus mai departe în țară și s-au stabilit în Fayette, statul Alabama. Pe cel mai mic îl chemă Josef Habakuk; el muri acolo fără copii și a lăsat o mare moștenire. Al patrulea frate, Tobias Holofernes, muri în același oraș; fiul său mic, Nahum Samuel, este pungașul.

— Cum aşa?

— Cum? N-ai știut? Nu există alte bănuieri. Tata a schimbat la început scrisori cu cei doi frați ai lui din Fayette, însă puțin câte puțin acestea au încetat, până ce aproape că au uitat unul de altul. Distanțele în Statele Unite sunt aşa de mari, încât chiar frații se pierd din vedere. După moartea tatii, am condus eu afacerea mai departe, cu chiu cu vai, fără să-mi scot mai mult decât pentru existență. Atunci m-am întâlnit la Hoboken cu un german; era un emigrant și venea din Plauen în Voigtland. M-am interesat, desigur, de rudele mele de acolo și am aflat, spre mirarea mea, că au moștenit peste o sută de mii de taleri de la unchiul Habakuk din Fayette, iar eu nimic. Am crezut c-o să mă lovească damblaua. Aveam și eu de cerut partea mea și scrisei zece sau chiar mai multe scrisori la Fayette, dar nu primii nici un răspuns. Atunci mi-am vândut prăvălia și am pornit-o într-acolo.

— Foarte bine, foarte bine, dragă vere! Ei și urmarea?

— N-a fost nici o urmare, căci pasărea s-a făcut nevăzută; zburase.

— Care pasăre?

— Asta poți să ți-o închipui și dumneata. În Fayette s-a crezut că bătrânul Josef Habakuk lăsase o situație bună, dar nu s-a bănuit că ar fi fost atât de bogat. Probabil că zgârcenia l-a oprit s-o arate. Fratele său, Tobias Holofernes, murise foarte sărac încă înaintea sa și el luase în prăvălie pe fiul acestuia, nepotul său Nahum Samuel. Acesta este hoțul. N-a avut totuși încotro și a trimis la Plauen o sută de taleri, dar cu restul de bani s-a făcut nevăzut, ca și cu suta de mii de taleri, care trebuia să-mi revină mie.

— Și cu ai mei probabil la fel?

— Desigur!

— Ticălosul! Tata s-a mutat din Plauen pentru că s-a dușmănit aprig cu fratele său tot din cauza concurenței. Dușmănia lor crescă tot mai mult, cu toată depărtarea, aşa încât nici unul nu voia să audă și să știe de celălalt. Între timp, tata a murit, ca și fratele său din Plauen. Mai târziu

îmi scriseră fiii acestuia că ar fi moștenit de la unchiul Habakuk din America o sută de mii de taleri. Plecai imediat la Plauen ca să mă informez. Aici se ajunsese, bineînțeles, foarte departe. Amândoi verii mei nu erau altfel numiți decât moștenitorii Timpe. Lichidără prăvălia și trăiau ca prinții. Am fost foarte bine primit și-a trebuit să rămân la ei câteva săptămâni. Despre vechea dușmănie nu s-a pronunțat nici un cuvânt, dar tot atât de puțin putui afla ceva mai precis și mai sigur despre unchiul Josef Habakuk și moștenirea sa. Verii îmi arătară bogățiile lor, dar de partea mea nu păreau să ţină socoteală. Atunci am terminat-o cu ei: am vândut prăvălia, m-am întors în America și firește că de la New York m-am îndreptat direct spre orașul Fayette.

— Ei și acolo? Ce-ai găsit acolo?

— Ca și dumneata, nimic, numai că au și râs de mine. Mi s-a spus că Timpe de acolo n-ar fi fost niciodată bogăți.

— Prostii! Înțelegeai pe atunci englezete?

— Nu!

— Atunci te-au dus de nas ca pe un neamț. Ce-ai făcut apoi?

— M-am îndreptat spre St. Louis, unde m-am angajat la Henry, descoperitorul celebrei carabine „Henry” cu douăzeci și cinci de cartușe, am căutat să învăț din arta sa cât am putut mai mult. Într-o bună zi au venit în prăvălie, din orașul Napoleon din Arkansas și Mississippi, niște vânători de prerie, care aveau nevoie de mine ca armurier. Ei nu m-au lăsat de fel până n-am plecat cu ei spre Felsenbergen. Astfel am devenit *westman*.

— Și ești mulțumit cu schimbarea asta?

— Da. Bineînțeles, mult mai bine mi-ar fi convenit dacă mi-aș fi primit cei o sută de mii de taleri și aş fi putut trăi „în dulce jubilo”, ca și moștenitorii Timpe.

— Hm! Poate că asta s-ar mai putea realiza.

— Cam greu! Mai târziu mi-a venit ideea că totuși bătrânul Josef Habakuk a putut fi atât de bogat și că

nepotul său Nahum Samuel putuse s-o șteargă cu banii. L-am căutat pe ultimul mai mulți ani, dar în zadar, după cum ți-am mai spus.

— Eu la fel și tot zadarnic, dar numai până în curând, când am dat de urma lui.

— Urma lui? Cum? Adevărat? strigă Kasimir, în timp ce sări atât de repede de pe scaun, încât cei prezenți deveniră atenți și-și îndreptară privirile spre ei.

— Fii liniștit, taci! amenință Hasael! Nu trebuie să te aprinzi aşa de repede. Am auzit dintr-o gură ce nu poate fi dezmințită că un anume Nahum Samuel Timpe, mai înainte armurier și acum peste măsură de bogat, locuiește în Santa-Fé!

— În Santa-Fé, aproape de aici? Atunci hai acolo, numai decât, amândoi, dumneata și eu!

— Sunt de aceeași părere, vere. Era, firește, de datoria mea să-l cauți și să-l silesc la restituirea, banilor ca și la dobândă. Că asta o să fie greu, chiar foarte greu, nu mi-am ascuns-o și de aceea mă bucură că te-am găsit, căci în doi va fi mai ușor. Să dăm peste el în aşa fel, încât de teamă că vom da pe față fapta-i rușinoasă, să numere pe dată banii. Suntem oameni din Vest și-l amenințăm cu legea preriei. Nu-i aşa?

— Nu mai începe vorbă! consimți Kasimir foarte zelos. Ce noroc că te-am găsit pe dumneata! Dar nu-i o prostie, vere, să ne spunem dumneata, când suntem rude atât de apropriate și legați de aceeași soartă?

— Și mie mi se pare.

— Atunci să fim frați, să ne spunem tu. Nu-i aşa? Tu!

— Din partea mea, bine. Iată mâna mea; bate laba. Ne umplem din nou paharele și le golim în sănătatea noastră, pentru reușita întreprinderii noastre. Hai noroc!

— Noroc, vere, sau mai degrabă: noroc, dragă Hasael!

— Noroc! Dar Hasael? Știi, în America se prescurtează numele. Se spune, Jim, Tom, Ben și Bob și nu se pronunță toate silabele, când una singură e de ajuns. Tatăl meu îmi

spunea adeseori Has în loc de Hasael și eu m-am obișnuit
aşa; zi-mi și tu tot aşa!

— Has? Hm! Atunci trebuie să-mi spui și tu Kas, în loc
de Kasimir?

— De ce nu?

— Nu sună cam idiot?

— Idiot? Prostii! Sună bine, ascultă-mă pe mine, mie-mi
place și cum le-o sună altora mi-e indiferent. Hai, încă o
dată noroc, dragă Kas!

— Noroc, Has dragă! În sănătatea lui Has și Kas, noi
moștenitori Timpe!

Ciocniră entuziasmați, pe tăcute și încet paharele, ca să
nu atragă asupra lor atenția celorlalți consumatori. Apoi
Has cel brun spuse:

— Atunci spre Santa-Fé! Dar asta nu se face aşa de ușor,
căci vom fi siliți la un mare ocol.

— De ce? întrebă Kas, cel blond-deschis.

— Pentru că ar trebui să trecem prin regiunea
comanșilor, dacă am lua-o pe drumul cel mai scurt.

— Parcă n-am auzit că roșii ăștia au dezgropat securea
războiului!

— Nici eu; dar indienii sunt războinici chiar în pacea cea
mai sigură și veșnici dușmani ai fetelor palide, între timp,

m-am întâlnit cu un pedlar^[6], care venea de la ei. Tu știi că
indienii nu fac nici un rău unui pedlar, fiindcă au nevoie de
el. Acesta spunea că marea comandant de război Tokvi

Kava^[7] n-ar fi acuma în tribul său, ci că s-ar fi depărtat cu
cățiva dintre cei mai buni războinici ai lui, fără să spună
încotro.

— Tokvi Kava, vânătorul de scalpuri? Cu cei mai buni
războinici? Si fără să spună încotro? Asta înseamnă că se
gândește din nou la vreuna din grozăviile lui. Eu nu mă tem
aproape deloc de nici un roșu, dar oricât de curajos aș fi, e
bine să nu întâlnești un astfel de individ. Prefer să fac ocol

și să ajung mai târziu cu o săptămână la Santa-Fé. Nahum Samuel al nostru nu va fugi a doua oară de-acolo.

— Și chiar dacă va fugi, avem urma lui și desigur c-o să-l...

În aceeași clipă fu întrerupt de intrarea inginerului, care mai aducea cu el încă doi oameni. Has și Kas, în înflăcărarea con vorbirii lor, trecuseră cu vederea dublul fluierat al unei locomotive. Trenul de serviciu sosise; inginerul îl expediase și acum se înapoia însotit de supraveghetorul său și de magazioner. El dădu din cap, salutând pe cei doi oameni din Vest, apoi cei trei se aşezară la masa metisului, destinată „funcționarilor și gentlemanilor mai de soi”. Cerură și ei să le dea grog, apoi corcitura se interesă:

— Ei, *sir*, au sosit ziare?

— Nu, răsunse inginerul. Vor sosi de-abia mâine, dar am primit informații.

— Bune?

— Din păcate, nu. De aici înainte trebuie să fim foarte atenți.

— De ce?

— S-au văzut în apropierea ultimei stații urme de indieni.

Parcă ochii corciturii, pe jumătate ascunși pe sub gene, au licărit cu răutate, dar vocea sa răsună totuși normal când spuse:

— Dar n-are nici un rost să fi neobișnuit de prevăzător pentru asta!

— Totuși îmi dă de gândit!

— *Pshaw!* Nici un trib n-a dezgropat acum tomahawkul războiului și, chiar de-ar fi aşa, n-ar trebui să ne gândim numaidecât la dușmani pentru câteva urme de picior.

— Prietenii nu se ascund. Cine s-ascunde, n-are intenții bune; asta aş putea să mi-o închipui chiar dacă n-ăș fi *[8]* *scout* și din Vest. Ești un cercetaș capabil și cunoscut în

toată regiunea; te-am angajat ca să supraveghezi cu atenție împrejurimea.

Prin făptura suplă și pe fața metisului trecu o tresărire ușoară, ca și când ar fi vrut să izbucnească mârios, dar se stăpâni din nou și răspunse pe un ton liniștit:

— O s-o fac, *sir*, cu toate că știu că nu-i nevoie. Urmele de indieni sunt semne rele numai în vreme de război. Și încă ceva: roșii sunt adesea oameni mai buni și mai credincioși decât albi.

— Această părere face cinstă iubirii dumitale de oameni, dar aş putea să ți-o dovedesc cu exemple, cu multe exemple, că te înseli.

— Și eu cu încă și mai multe că am dreptate. A fost vreodată un om mai credincios decât Winnetou lui Old Shatterhand?

— Winnetou este o excepție. Îl cunoști?

— Încă nu l-am văzut!

— Dar pe Old Shatterhand?

— Încă nu, nici pe el; dar cunosc toate faptele lor.

— Atunci ai auzit și de Tangua, șeful kiowașilor?

— Da.

— Ce trădător a fost ticălosul ăla! El s-a aruncat, încă pe vremea când Old Shatterhand mai era încă supraveghetor, asupra ocrotitorului său și a căutat să-l suprime. L-ar fi răpus cu siguranță, dacă acest alb n-ar fi fost mai tare și mai deștept decât el. Unde găsești aici credința de care vorbești? Cât despre faptul că urmele indienilor înseamnă pericol numai în timp de război — siuxii ogallalla n-au atacat în repetate rânduri căile ferate în plină pace? N-au omorât bărbați și n-au răpit femeile în plină pace? De aceea au fost pedepsiți, însă nu de trupe mari de vânători sau de militari, ci de doi oameni: de Winnetou și de Old Shatterhand. Dacă unul dintre ei s-ar găsi aici, atunci urmele de indieni m-ar speria mai puțin.

— *Pshaw!* Exagerați, *sir*, acești doi bărbați au avut foarte mult noroc; asta-i totul. Mai sunt ca ei și chiar mai buni

încă.

— Unde?

Metisul îl fixă cu o privire mândră și provocatoare în față și răsunse:

— Nu întrebați, ci uitați-vă în jur!

— Crezi că dumneata?

— De ce nu?

Inginerul voia să-i dea un răspuns muștrător, dar trebui să-l opreasca, deoarece Kas se aproape din doi pași ai picioarelor lui lungi, se înfipse înaintea metisului și zise:

— Ești cel mai mare nătărău din lume, fiule!

Metisul sări deodată în picioare și-și smulse cuțitul de la cingătoare, dar mai repede și-a scos Kas revolverul; îl îndreptă asupra lui și-l avertiză:

— Mai domol, *my boy!* Există, poate, oameni care nu pot purta un glonte în capul lor cel prost și nici nu-i pot supraviețui, aşa că am toate motivele să cred că ești unul dintre aceia.

Teava revolverului îndreptată spre el opri pe metis să-și folosească cuțitul, căci un glonte este mai iute decât o lamă. Dar furios șuieră:

— Ce-am eu de-a face cu dumneata? Cine ţi-a permis să te amesteci în con vorbirea noastră?

— Eu însuși, tinere, chiar eu. Și când eu îmi permit ceva mie sau altuia, aş vrea să văd cui nu-i place! Poate dumitale, hai?

— Sunteți un mitocan, sir!

— *Well*, răspunsul asta îmi place, fiindcă văd că mă simpatizezi; ai doar grija să te simpatizezi și eu, că altfel se întâmplă iar ca atunci, la moștenirea Timpe!

— Moștenirea Timpe? Dar cine mai ești și dumneata, sir?

— Eu sunt unul care nu las să se vorbească de rău despre Old Shatterhand și Winnetou; mai mult nu te interesează. Stai cuminte, *my boy* și bagă-ți din nou pumnalul în cingătoare, ca să nu-ți facă vreo rușine!

Kas se reîntoarse la masa lui, unde se aşeză confortabil. Metisul îi urmări mişcările cu ochii holbaţi; tendoanele sale se încordaseră. Era gata să sară împotriva denigratorului său şi să încigă cuţitul în el, dar se abținu. În ţinuta bărbatului lung şi subţire era ceva care-l paraliza. El puse cuţitul la loc, se aşeză şi spuse, ca să se scuze faţă de tovarăşii săi de la masă:

— Ticălosul e evident un prost, iar un om cu scaun la cap nu se poate simţi insultat de el. Să-l lăsăm să flecărească!

— Să flecărească? zise inginerul. Omul pare din contră că nu e de glumit cu dânsul. Că a intervenit în favoarea lui Old Shatterhand şi Winnetou, asta îmi face plăcere, căci faptele şi aventurile celor doi eroi ai Vestului sunt tema mea favorită. Vreau totuşi să văd dacă îi cunoaşte într-adevăr.

Şi îndreptându-se spre cealaltă masă, întrebă:

— Vă pretindeţi *westman*, sir. V-aţi întâlnit vreodată cu Winnetou sau cu Old Shatterhand?

Ochii mici de şoarece ai lui Kas scânteiară de mulţumire când răspunse:

— Şi încă de curând! Am călătorit cu ei două săptămâni.

— *Wetter!* Nu vreţi să veniţi încocoace şi să ne povestiţi despre asta?

— Nu.

— Nu? Dar de ce nu?

— Pentru că n-am talent la povestit, sir. Cu povestitul e o altă chestie, trebuie să fiu înnăscut. Am încercat eu adesea, dar n-am putut s-o duc la capăt. De obicei încep cu mijlocul sau cu sfârşitul şi mă opresc totdeauna chiar şi înainte de mijloc. Pot să vă spun numai pe scurt că eram atunci opt albi prizonieri la tribul upsaroka, sortiţi pentru stâlpul de tortură. Asta o află Old Shatterhand şi Winnetou. Căutară urma noastră, o află, îi păcăliră pe upsaroka şi ne scoaseră de acolo, noaptea, ei singuri, fără nici un ajutor; o

faptă, pe care, desigur, n-ar fi făcut-o *halfbreed*-ul [9] dumneavoastră, care stă acolo și care a făcut adineauri o gură atât de mare.

Metisul se înfurie din nou, dar inginerul i-o luă înainte cu o întrebare pusă repede lui Kas:

— Nu știți, *sir*, unde s-or fi găsind acum cei doi?

— Habar n-am! S-a vorbit odată că Old Shatterhand ar fi prin Egipt sau Persia, dar că s-ar reîntoarce curând.

— Mult aş vrea să-i văd o dată! Şi mai cu seamă armele lor! Sunt chiar aşa de minunate, cum se spune?

— Vă cred, *sir*! Din pușca de argint a lui Winnetou n-a ieșit încă o împușcătură greșită; n-are pereche în felul ei.

Doborâtorul de urși [10] al lui Old Shatterhand e ca un monstru îngrozitor care ochește și distrugе la o depărtare neobișnuit de mare. Şi acum, în urmă, carabina „Henry”! Gândiți-vă, *sir*, douăzeci și cinci de împușcături într-o jumătate de minut! Eu am fost armurier și știu ce înseamnă asta. Henry a terminat, după cât știu, numai zece sau douăsprezece din aceste carabine. Dar cine le are? Şi unde sunt? Nici una din ele nu e cunoscută afară de a lui Old Shatterhand. Ce sume ar plăti un cunoscător pentru astea! Dar, *sir*, dacă vreți să ne faceți o placere, spuneți-ne unde ne-am putea adăposti caii. Aş vrea să-i pun în siguranță, pentru că ați vorbit adineauri de urme de indieni.

— Vă dau și dumneavoastră de gândit urmele astea?

— Firește! Deșteptul *halfbreed* de acolo poate să creadă ce vrea, eu știu ce vorbesc.

— Atunci vă dau magazia de unelte, dotată cu un lacăt bun și puternic; magazionerul, care-i aici, o să vă conducă și o să aibă grija de apă și nutreț.

Cel numit se ridică servabil de la locul său, iar Kas și Has îl urmară afară, la caii lor.

Lucrătorii albi dăduseră discuției toată atenția cuvenită, căci fusese și pentru ei la fel de atrăgătoare ca și pentru

șeful lor. Acesta se folosi de lipsa celor doi vânători, ca să-l mustre pe metis pentru felul său de a se purta, iar acesta primi mustrarea în aparență cu liniște, deși înăuntrul lui fierbea de furie. Trecu un oarecare timp, apoi se auziră de afară din nou zgomote de cai.

— Dar ce e asta? întrebă mirat, aduc caii înapoi? Este doar destul loc în şopron pentru ei.

Se uită la intrare și nu văzu pe cei trei plecați, ci alți doi bărbați. Erau un alb și un indian.

Primul nu era nici prea înalt și nici prea voinic. O barbă blond-închis îi înconjura fața. El purta pantaloni descusuși și o cămașă de vânătoare desfăcută pe la cusături, cizme lungi, trase până peste genunchi și o pălărie de pâslă cu marginile late, în al cărei șnur se vedea împrejur vârfurile urechilor îngrozitorului urs alb. De-a latul, pe o cingătoare făcută dintr-o singură curea, se înfigeau două revolvere și un cuțit Bowie (cuțit de vânătoare). De pe umărul stâng până la șoldul drept, era încolăcit un lasou, împletit din mai multe curele și, în jurul gâtului, îi atârna pe un șiret de mătase o pipă a păcii, împodobită cu fulgi de colibri, în al cărei cap sculptat artistic erau încrustate semne indiene. O curea lată ținea pe spatele acestui bărbat o pușcă cu două țevi, neobișnuit de lungă și de grea, pe când în mâna dreaptă se odihnea una mai ușoară și cu o singură țeava, al cărei trăgaci nu părea deloc obișnuit. Asta se vedea, deși era pusă într-o îmbrăcăminte de piele.

Indianul era îmbrăcat la fel cu albul, numai că în loc de cizme înalte, purta mocasini ușori, împodobiți cu colții de mistreț. Pe cap, nimic, ci numai părul său lung, des, negru-albăstrui, aranjat într-un coc înalt ca un coif și împletit cu o piele de șarpe cu clopoței. În jurul gâtului purta punga cu medicamente, o pipă a păcii de o valoare foarte mare și un triplu lanț de gheare de grizzly, o strălucită doavadă a vitejiei și a curajului său, căci nici un indian nu putea să poarte semnele unei victorii pe care n-o câștigase singur. Nu lipsea nici lasoul, nici cingătoarea cu revolverele,

cuțitul de vânătoare sau pungile de piele și indianul ținea în dreapta o pușcă cu două țevi, ale cărei paturi erau bătute cu ținte strălucitoare de argint. Înfățișarea frumoasei sale figuri, serioasă și bărbătească, putea fi considerată ca romană. În întunecimea adâncă și catifelată a ochilor săi, lucea un foc liniștit ce arăta o hotărâre neclintită; pometii obrajilor abia dacă erau puțin ieșiți și culoarea pielii sale era de un brun-deschis, mat, cu o ușoară nuanță bronzată.

Acești doi nou veniți nu erau deloc făpturi uriașe; ei intrară liniștiți și modești și totuși apariția lor păru extraordinară. Flecăreală zgomotoasă a chinezilor amuți deodată; lucrătorii albi din camera cea mică se ridicară involuntar de pe scaune; inginerul, supraveghetorul său și corcitura făcură același lucru; hangiul căută să facă repede chiar o plecăciune, care din păcate se nimeri foarte stângace.

Cei doi păreau să nu bage de seamă vâlva pe care o provocară. Indianul salută cu o ușoară aplecare a capului, fără nici o mândrie și albul spuse pe un ton prietenos:

— *Good evening mesh'shurs!* Luați loc; n-am vrea să vă deranjăm.

Și îndreptându-se apoi spre găzădă continuă:

— Putem găsi la dumneata un mijloc bun contra foamei și a setei, sir?

— *Readily, with pleasure, sir!* răspunse acesta. Tot ce am vă stă la dispoziție. Luați loc aici, la căldura focului, *mesh'shurs!* Au mai stat aici doi *westmeni*, care au ieșit afară, dar dacă vă deranjează, o să vă facă loc.

— Asta în nici un caz. Au fost aici înaintea noastră și au deci mai mult drept decât noi. Când s-or înapoia, o să-i întreb dacă vor să ne primească. Fă-ne mai întâi o bere caldă de ghimber, apoi o să vedem ce aveți de mâncare.

Ei priviră la armele lăsate pe locurile ocupate mai înainte de Kas și Has și luară loc la celălalt capăt al mesei.

— Minunați voinici! șopti inginerul ambilor vecini. Roșul pare ca un rege și nici albul nu-i mai prejos.

— Și arma indianului, răspunse tot încet supraveghetorul, cu numeroasele ținte de argint!... N-o fi?...

— *By Jove!* Pușca de argint! Winnetou. Priviți arma grea cu două țevi a albului! N-o fi celebrul doborâtor de urși? Și arma cea mică ușoară! Poate chiar carabina „Henry”? Să fie...

Atunci se auzi de afară, de la intrare, vocea lui Kasimir:

— *The devil!* Ce fel de cai sunt ăştia? Cine a venit?

— Nu se știe, se auzi vocea magazionerului, care se întoarse din sopron cu cei doi veri.

— Doi armăsari negri cu nările roșii și cu moțul de pur sănge în coamă! Îi cunosc păstria și chiar pe călăreții cărora le aparțin. Înhămați ca la indieni! Se brodește! Se brodește! Ce bucurie! Exact ca la moștenirea Timpe. Intrați înăuntru, intrați repede înăuntru; o să aveți ocazia să vedeți pe cei doi vestiți bărbați din Vest!

El intră cu pași mari în interiorul clădirii. Has și magazionerul îl urmărează. Figura lui strălucea de o plăcută tulburare. Când îl zări pe șeful apașilor și pe prietenul și fratele lui alb, se duse direct la aceștia, le întinse ambele mâini, urându-le bun-sosit și strigă:

— Da, voi sunteți, voi sunteți; nu m-am înșelat! Winnetou și Old Shatterhand! Ce bucurie e asta pentru mine! Ce mare placere! Dați-mi mâna, domnilor, să pot să v-o strâng!

Old Shatterhand îi luă dreapta și-i răspunse cu un surâs prietenos:

— Mă bucur foarte mult să te văd, mister Timpe. Iată mâna mea. Dacă vrei să o strângi, la dispoziția dumitale.

Kas o apucă, o scutură din toate puterile și strigă emoționat:

— Mister Timpe, mister Timpe mă numiți? Mă mai cunoașteți încă? Nu m-ați uitat, sir?

— Nu se uită aşa de ușor un bărbat cu care ai trăit atâtea întâmplări, ca noi doi atunci, cu prietenii dumitale.

— Da, da, eram atunci într-o încurcătură foarte mare. Era să fim omorâți și dumneavoastră ne-ați scăpat. N-o să vă uit niciodată, niciodată, de asta puteți fi sigur. Chiar adineauri am pomenit de această întâmplare. O să-mi permită și Winnetou, mareleșef al apașilor, să-l salut?

Cel întrebat iî întinse mâna și-i spuse cu tonul său serios și totuși atât de bland:

— Winnetou iî spune bun-venit fratelui său alb și-l roagă să se așeze lângă el.

Atunci inginerul se sculă, veni aproape, se înclină foarte politicos și zise:

— Scuzăți-mi libertatea pe care mi-o iau, domnilor! Nu trebuie să stați aici, ci vă invit dincolo la masa noastră, care e rezervată numai pentru funcționari și persoane însemnate.

— Funcționari și persoane însemnate? răspunse atunci Old Shatterhand. Noi nu suntem nici funcționari și nici nu ne gândim să fim mai presus decât alții. Vă mulțumim pentru invitație, dar preferăm să rămânem aici.

— Cum doriți, sir. Dar ne-ar fi făcut atâta cinstă să facem cu *westmani* atât de vestiți un *drink* bun și să stăm puțin de vorbă!

— N-o să ne dăm în lături să stăm puțin de vorbă, îmi închipui că sunteți șeful de șantier.

— Eu sunt inginerul; aceștia sunt supraveghetorul și magazionerul meu, iar acolo este *scout*-ul pe care l-am angajat să aibă grija de siguranța noastră.

La aceste cuvinte, el arătă cu mâna persoanele numite. Old Shatterhand aruncă o privire foarte scurtă, fără să atragă atenția, totuși foarte pătrunzătoare, spre corcitură și întrebă apoi:

— Un *scout* pentru siguranța dumneavoastră? Cum se numește omul?

— Yato Inda (omul bun). Are un nume indian, fiindcă se trage dintr-o mamă roșie.

Vânătorul alb îl cântări pe metis cu o privire mai lungă, mai pătrunzătoare și se întoarse apoi cu un „hm”! Atât de încet, încât fu auzit numai de apaș. Ce credea, nu i se putea vedea pe față. Acesta însă socoti potrivit să nu facă tot aşa; el se îndreptă către *scout*:

— Fratele meu îmi va permite să-i vorbesc! Fiecare trebuie să fie prevăzător și dacă pentru siguranța acestei tabere este necesar un *scout*, atunci trebuie să existe dușmani care s-o amenințe. Cine sunt acești oameni?

Metisul răspunse politicos, totuși cam rece:

— Se pare că comanșii nu inspiră încredere.

Winnetou deveni foarte atent, ca și cum ar fi vrut să nu-i scape nici un cuvânt al vorbitorului. Chiar și după obținerea răspunsului, el mai așteptă câteva secunde, ca și cum ar fi ascultat în interior — apoi continuă:

— Are fratele meu vreun motiv pentru această părere?

— Un motiv propriu-zis nu; e numai o presupunere.

— Fratele meu se numește Yato Inda! Yato înseamnă „bun” și este luat din limba navajoșilor, Inda înseamnă „om” și aparține limbii apașilor. Și navajoșii sunt apași, aşa că îmi închipui că mama fratelui meu a fost apașă.

Corciturii îi era vizibil neplăcută această întrebare; el căută să oculească răspunsul, lucru pe care-l arătă pe un ton hotărât:

— Cum se face că marele Winnetou se interesează de o [11] *squaw* necunoscută?

— Pentru că este mama ta, răsună răspunsul apăsat și tăios din gura căpeteniei. Și pentru că, dacă mă găsesc aici, vreau să știu ce fel de om se ocupă de siguranța acestui loc. Cărui trib îi aparține mama ta?

La acest ton și la acești ochi mari, deschiși, cu care Winnetou îl scruta, *scout-ul* nu mai putu să tacă. El răspunse:

- Din tribul pinal-apășilor.
- Și de la ea ai învățat limba?

— Firește că da.

— Eu cunosc toate limbile și dialectele apașilor. Ei pronunță multe sunete cu limba și gâtlejul în același timp, dar tu nu pronunți cu limba, exact aşa cum fac și comanșii.

Atunci metisul replică:

— Vrei să spui că sunt fiul unei femei comanșe?

— Și dacă afirm asta?

— O afirmație nu-i o dovedă. Chiar dacă mama ar fi fost o comanșă, din asta nu poate să reiasă că eu aş fi de partea comanșilor.

— Desigur că nu; dar îl cunoști pe Tokvi Kava, Mustangul Negru, care este cel mai crud șef al comanșilor?

— Am auzit numai de el.

— El avea o fată, care a devenit *squaw* unei fețe palide; ei muriră amândoi și lăsără un băiat corcit, care a fost educat de Mustangul Negru în cea mai mare dușmănie pentru albi. Odată, acest băiat fu tăiat într-un joc cu cuțitul la urechea dreaptă. Cum se face că vorbești ca un comanș și ai o tăietură tocmai la urechea dreaptă?

Atunci *scout*-ul sări în sus și strigă mâniat:

— Această tăietură o am tocmai mulțumită dușmăniei comanșilor; am căpătat-o într-o încăierare cu ei. Dacă te îndoiești de asta, te provoc să lupți cu mine.

— *Pshaw!*

Winnetou spuse această singură vorbă pe un ton de o rară indiferență; apoi se întoarse și gustă din berea cu ghimber, pe care tocmai i-o adusese hangiul.

Ca de obicei, după astfel de scene neplăcute, urmă o liniște înainte de a se relua discuția la ambele mese. După aceea, inginerul se interesă dacă Old Shatterhand și Winnetou au intenția să-și petreacă noaptea în tabără. Când primi răspunsul afirmativ, îi invită în locuința lui și-și susținu invitația adăugând:

— Celor doi gentlemenii veniți înaintea voastră, le-a pus birtașul la dispoziție locuința lui — deci nu mai există nici un loc. Doar n-o să dormiți afară în umezeală. Si nici în

sopron, în sforăitul chinezilor murdari, sub nici un motiv! A trebuit să ne angajăm chinezi din Vest, pentru că n-am găsit nici un alb și pentru că sunt mai ieftini și mai ușor de ținut în frâu decât vagabonzii pe care am fost adesea siliți să-i luăm. Spuneți, *sir*, dacă primiți invitația mea!

Old Shatterhand aruncă o privire întrebătoare spre Winnetou, văzu că acesta făcu o mișcare de aprobare și răspunse:

— Da, o primim, cu condiția ca și caii noștri să găsească aici un adăpost sigur și bun.

— O să găsească și ei. Noi am luat în păstrare și caii celorlalți doi gentlemeni. Poate vreți să vedeți locuința mea.

— Da, arată-ne-o! Totdeauna e bine să cunoști dinainte locul unde ai să-ți petreci noaptea.

Winnetou și Old Shatterhand își luară armele și-l urmară pe inginer către o clădire joasă, nu prea depărtată, ai cărei pereți erau zidiți din piatră, pentru că nu servea numai unui scop trecător, ci trebuia să devină mai târziu locuința paznicului de pod. Funcționarul deschise și, când intrără, aprinse o lumină. Înăuntru se văzură: o masă, o vatră, câteva scaune și, afară de diferite unelte și vase, era un pat lat de campanie, pentru mai multe persoane. Cei doi oaspeți își arătară mulțumirea și voră să se ducă să-și adăpostească și caii. Atunci inginerul propuse:

— Nu vreți să vă lăsați întâi lucrurile aici, de ce să cărați degeaba hainele și armele?

Avea dreptate. Zidurile erau solide și ferestrele aşa de mici, că nici un om n-ar fi putut să intre; ușa construită din lemn tare avea un lacăt bun și obiectele sus-numite păreau în deplină siguranță; ele fură aşadar lăsate acolo și apoi se aduseră caii în sopronul unde erau și caii celor doi Timpe. Li se dădu apă și nutreț, apoi oamenii se întoarseră în han.

Pe drum, inginerul le-a explicat că erau musafirii lui și la masa de seară și hotărî:

— Deci, astă-seară o să stau la masă cu dumneavoastră, iar nu cu oamenii mei, mai ales că mi se pare că unul din ei, anume *scout*-ul, nu-i pe placul dumneavoastră. Spune-mi, te rog, Winnetou ai vreun motiv de neîncredere?

— Winnetou nu face și nu spune niciodată nimic fără motiv, răspunse căpetenia.

— Dar să știți că el a fost totdeauna credincios și demn de încredere!

— Winnetou nu crede în această părere. Fratele meu o să afle curând cât de mult valorează ea. Corcitura se numește Yato Inda „om bun”, dar numele lui adevărat ar trebui să sune Ik Senanda, care în limba comanșilor înseamnă „Şarpele veninos”.

— Există vreun comanș cu numele ăsta?

— Corcitura de care a vorbit adineauri Winnetou, nepotul Mustangului Negru, se numește aşa.

— Mister Winnetou, am toată cinstea pentru perspicacitatea și judecata dumitale, dar de data asta cred că te înseli! *Scout*-ul mi-a dat atâtea dovezi de credință, încât pot avea încredere în el.

— Fratele meu alb poate să facă ceea ce-i place; dar când Old Shatterhand și Winnetou vorbesc astfel despre *scout*, atunci tot ceea ce spui dumneata e numai o părere. *Howgh!*

Când au ajuns din nou la han, inginerul comandă hangiului o cină bună pentru cinci persoane, căci îi socotea și pe cei doi Timpe ca pe invitații săi și se așezară la masa lor. Aici, Old Shatterhand îl întrebă pe lungul și blondul Kas ce-a făcut în această regiune și încotro vrea să se ducă. Aceasta îi istorisi pe scurt povestea moștenirii lui și prin ce miraculoasă întâmplare s-a întâlnit azi cu un văr și moștenitor comun.

— Acum trebuie să mergem la Santa-Fé, continuă el, dar din păcate nu putem s-o luăm pe drumul cel mai drept și cel mai scurt.

— De ce nu?

— Din cauza comanșilor. Ne îndreptăm de aici spre est și ne ducem apoi spre sud.

— Hm! Poate călătorim împreună. Mergem și noi tot spre Santa-Fé, chiar dacă nu pentru o moștenire.

Atunci Kas bătu tare din palme și strigă de bucurie:

— Asta-i o adevărată fericire! Has, Has, auzi tu? O să putem călători cu Old Shatterhand și Winnetou! Acum îi dau la dracu' pe comanșii cu tot neamul lor. Nu mai avem nevoie de nici un ocol, ci mergem de-a dreptul.

— Dar nu striga aşa! zâmbi Old Shatterhand. N-ai nici un motiv să chiui aşa. Se poate să nu ne convină nici nouă să călătorim de-a dreptul prin ținutul comanșilor. și noi eram hotărâți ca și voi să mergem către est.

— Cum vreți. Când crezi c-o s-o pornim de aici, sir?

— Mâine, imediat după ce ne sculăm. Apoi o s-ajungem seara la Alder-Spring (Fântâna Mesteacănului), unde o să ne oprim până dimineața.

El pronunțase acest nume cu un accent deosebit, căci în timpul acestei discuții observa pe ascuns pe *scout*-ul cel corcit și văzu cu neplăcere cu câtă atenție trăgea acesta cu urechea, cu toate că el căuta să dea impresia că nu-i deloc atent la ce se vorbește. Nu era de altfel singurul care avea un mare și secret interes pentru cei doi cunoscuți prieteni.

Anume, foarte aproape de peretele de scânduri, care despărțea camera cea mare a chinezilor de cea mică, stăteau încă de la intrarea celor doi Timpe, doi „Fii ai cerului”, bând și fumând împreună. Ei păreau să fie un fel de lucrători mai sus-puși sau să fi avut vreo mică demnitate, căci nici unul dintre compatrioții lor nu se așezase lângă ei. Puteau deci să audă tot ce se vorbea alături și înțelegeau totul, căci se aflau în Statele Unite de mai mulți ani și se familiarizaseră la San Francisco cu limba engleză.

Sosirea lui Kas și Has n-au băgat-o în seamă, ca și alții de altfel; dar când s-a vorbit dincolo în odăită despre armele lui Old Shatterhand și ale lui Winnetou și de

valoarea lor, deveniră foarte atenții. Apoi veniră pe neașteptate cei doi bărbați și chinezii se uitară cu curiozitate și apoi cu nesaț prin crăpăturile scândurilor la ei; se părea că nu-și mai pot lua ochii de la armele celor doi. Când, mai târziu, inginerul și musafirii se întoarseră din plimbarea făcută și ultimii doi nu mai avură armele, păru că s-a sfârșit cu liniștea de până atunci a chinezilor. Sprâncenele lor subțiri se ridicau și se coborau; buzele le tremurau, degetele li se mișcau convulsiv. Se foiau pe scaune încocoace și încolo; aveau amândoi același sentiment și aceleași gânduri, dar nici unul nu voia să vorbească primul. În cele din urmă, unul nu se mai putu stăpâni și întrebă încet:

- Ai auzit totul?
- Da! răspunse celălalt.
- Și-ai văzut?
- Am văzut!
- Și armele?
- Și.
- Ce scumpe sunt!
- Da.

— Dacă le-am avea! Cât trebuie să muncim, să ne chinuim și să ne spetim, ca să ne putem îngropa oasele în țărâna strămoșilor!

Se făcu o pauză; ei reflectau. După un răstimp, unul trase un fum lung din pipa sa și întrebă în timp ce clipea siret din ochii lui piezișii:

- Știi unde sunt armele?
- Știu, sună răspunsul.
- Ei, unde?

— În casa inginerului. Dacă am pune mâna pe ele, am putea să le îngropăm și n-ar ști nimeni cine le-a luat.

— Și mai târziu am putea să le vindem în Frisco. O să luăm multe parale pe ele și o să ne putem întoarce în Imperiul de Mijloc și-o să mâncăm zilnic cuiburi de rândunele.

— Da! Am putea, într-adevăr, numai dacă am vrea!

După o nouă pauză, pe când fiecare căuta să-și dea seama de atitudinea și privirea celuilalt, discuția fu continuată:

— Casa inginerului e de piatră și nimeni nu poate intra pe fereastră!

— Și ușa e solidă, ba mai are și un lacăt de fier foarte masiv!

— Dar acoperișul! Nu știi că e făcut din șindrilă?

— Ba știu. Dacă am avea o scară, am putea face o deschizătură și am putea coborî!

— Scări sunt destule!

— Da; dar unde-o să-ngrăpăm armele? În pământ? Ruginesc.

— Trebuie bine învelite. În magazia taberei sunt destule rogojini.

Până atunci vorbiseră pe șoptite; acum se apropiară și mai mult, iar felul cum vorbiră mai departe putea fi asemănăt numai cu un șoptit aproape imposibil de auzit.

După aceea părăsiră șopronul, unul la câteva minute după celălalt.

Tocmai când cel din urmă dispără, intră un nou venit. Era un indian, al cărui costum se compunea dintr-o cămașă albastră de calicot, pantaloni de piele și mocasini de același fel. Era înarmat numai cu un cuțit la cingătoare. Părul îi atârna lung și des pe spate, iar la gât purta o curea cu o pungă mare cu medicamente.

El se opri la intrare, ca să-și obișnuiască ochii cu lumina, aruncă după aceea o privire prin despărțitura cea mare și intră cu pași rari în cea mică.

Un roșu nu era aici, firește, o apariție deosebită și astfel acest indian de-abia fu băgat în seamă de chinezii. Nici în odăia unde ședea Albii, apariția lui n-a avut alt rezultat, decât o scurtă privire asupra lui și apoi nimeni nu-i mai dădu atenție. El mergea în ținuta omului care știe numai să

rabde; se strecură printre mese și se ghemui în apropierea vetrei.

Când *scout*-ul văzu pe acest indian, îi trecu pe față o tresărire atât de fulgerătoare, încât nu fu remarcată de nici unul dintre cei prezenți. Amândoi dădeau impresia că n-aveau nimic de-a face unul cu altul; dar dintr-o parte și din alta zburau pe sub gene priviri semnificative, care păreau să fie înțelese reciproc. Apoi *scout*-ul se sculă de la masa lui și se îndreptă spre ieșire, mergând agale și nepăsător, ca unul care n-are nici o intenție sau vreun gând deosebit.

Dar erau doi înși cărora li se păru suspectă tocmai această lipsă de intenție bătătoare la ochi. Winnetou și Old Shatterhand. Imediat, în aparență își întoarseră privirile de la ușă, dar numai în aparență, căci cine cunoaște ochiul experimentat al *westmanului*, acela știe că este în stare să vadă cu precizie ce se întâmplă acolo unde nu pare să privească.

Ajuns la ușă, *scout*-ul se întoarse pentru câteva secunde; el nu văzu nici un ochi îndreptat asupra lui și făcu, cu o iute și scurtă mișcare de mâna, un semn roșului, a cărui semnificație putea să fie înțeleasă numai de acela cu care fusese vorbit. Apoi se întoarse din nou și ieși în noaptea întunecoasă.

Acest semn a fost văzut și de Old Shatterhand și de Winnetou; ei schimbară numai o privire și, fără să vorbească, înțeleseră ce aveau de făcut. Ceea ce presupuneau și ceea ce voiau erau următoarele: indianul străin era într-o înțelegere secretă cu *scout*-ul, căci acesta îi făcuse un semn. Înțelegerea era secretă, căci se învoiră să n-o lase să se dea în vîleag. Din acest secret se deducea o intenție rea, căreia trebuia negreșit să i se dea de urmă. Acum trebuia numai ca cineva să-l urmărească pe *scout* și să-i pândească faptele. Ca să fie făcută în siguranță, pentru că era vorba de indieni, Winnetou voi să-si ia această sarcină asupra lui, fiind și el indian. Din păcate nu putea să iasă pe ușa aceea afară, căci era luminată tare și *scout*-ul,

desigur, că se aşezase în aşa fel încât să poată vedea fiecare persoană care ar fi părăsit şopronul. Din fericire, apaşul remarcase dinainte că în spatele butoaielor, baloturilor şi lăzilor există o uşă mică, tocmai potrivită scopului de a scoate sau băga aceste lucruri fără să fie nevoie de intrarea principală. Prin această uşă dosnică voia să iasă el. Dar ca să se poată strecuă cât mai neobservat posibil trebuia să aştepte ca atenția celor prezenți să fie îndreptată asupra lui Old Shatterhand, fapt care se întâmplă, imediat ce el începu să vorbească cu indianul.

Acesta era al doilea lucru ce trebuia făcut, anume să ia indianul în cercetare, ca să se scoată de la el ceva asupra intențiilor sale.

Nici Old Shatterhand nu şovăi să-şi înceapă cercetarea și când toți îl ascultau și-și îndreptau ochii asupra lui, Winnetou se strecuă de la masă, ca să dispară după butoaie și să ajungă la uşa pomenită.

Indianul era un bărbat bine clădit, în puterea vârstei. În curând dovedi că nu era lipsit de inteligență. Aceasta o observase desigur dinainte și Old Shatterhand, căci asemenea acțiuni secrete și periculoase nu pot fi încredințate decât unui războinic deștept.

— Fratele meu cel roșu s-a aşezat departe de noi. Nu vrea să bea sau să mănânce? fu prima întrebare a lui Old Shatterhand.

Roșul răspunse numai cu o scuturătură din cap.

— De ce nu? Nu ţi-e nici foame, nici sete?

— Lui Juvaruva îi e și foame și sete, dar el n-are bani, răspunse indianul.

— Juvaruva! Așa te cheamă?

— Da!

— Asta înseamnă elan în Limba upstarokashilor (indienii cîrâitori). Aparții tribului ăsta?

— Sunt un războinic al acestuia.

— Unde pasc acum caii lui?

— În Wyoming.

— Și cum se numește căpetenia lui de război?

— Se numește Ursul Brun.

Old Shatterhand fusese întâmplător, cu puțin timp înainte, la indienii cârâitori, care aparțineau poporului din Dakota; era astfel în stare să-și dea seama dacă indianul îl mințea. Răspunsurile conțineau adevărul.

— Dacă fratele meu nu poate să plătească, poate să vină și să mănânce cu noi, continuă el.

Indianul aruncă asupra lui o privire cercetătoare și explică:

— Juvaruva e un războinic viteaz; el mănâncă numai cu bărbații despre care știe că sunt tot aşa de viteji. Ai și tu un nume și cum sună?

— Mi se spune Old Shatterhand.

— Old... Shat...?

Numele îi rămase pe buze. Și-a pierdut numai un moment liniștea și stăpânirea de sine, dar l-a trădat că se speriașe. Se reculese repede și continuă cu o aparentă naivitate:

— Old Shatterhand? Uff! Păi tu ești o față palidă foarte renumită.

— Cu care deci poți lua masa împreună. Vino încocoace la noi, mănâncă și bea!

În loc să urmeze acest îndemn, indianul privi cercetător în jur și spuse:

— Nu-l văd pe omul cel roșu, care stătea lângă tine. Unde s-a dus?

— O fi în camera cealaltă!

— Eu n-am observat că a ieșit. Dacă tu ești Old Shatterhand, atunci sigur că el e Winnetou, căpetenia apașilor?

— El este. Unde ți-e calul?

— Nu călăresc.

— Cum? Un upstaroka, plecat la un drum de atâta zile depărtare de tribul său, să n-aibă cal? L-ai pierdut pe drum?

- Nu. N-am luat nici unul cu mine.
  - Și nici o armă, afară de cuțit?
  - Nici una.
  - Asta trebuie să aibă motive serioase!
  - Eu am făcut un jurământ: să merg fără cal și numai cu cuțit.
  - De ce?
  - Pentru că și comanșii erau tot fără cai și arme.
  - Comanșii? Unde erau?
  - Sus, aproape de păsunile noastre de atunci, în Dakota.
  - Comanșii aşa de departe în nord? Curios.
- Old Shatterhand lăsa să se simtă neîncrederea sa și în ton. Roșul îi aruncă o privire aproape cu ură și răspunse:
- Nu știe Old Shatterhand că orice războinic indian merge o dată în Dakota, ca să ia lutul sfânt pentru pipa păcii?
  - Nu trebuie să facă asta fiecare și nici n-a făcut-o fiecare.
  - Comanșii însă au făcut-o. Ei m-au întâlnit pe mine și pe fratele meu; pe el l-au străpuns și eu am reușit să fug. Atunci am făcut jurământul meu și am venit după ei fără cal și numai cu un cuțit. N-am să am liniște până n-o să-i omor!
  - Fiindcă mi-ai adus aminte de datinele sfinte, ar trebui să știi că nici un indian nu trebuie să omoare pe altul, pe drumul acestei pietre sfinte!
  - Comanșii au omorât totuși!
  - Hm! Dar de ce acest jurământ? Fără cal și numai cu cuțitul? Cum vrei tu să vânezi? Din ce ai trăit pe drum?
  - Trebuie să-ți spun asta ție? întrebă indianul mândru, căci el credea că e ușor să-l înșele pe Old Shatterhand.
  - Nu, răspunse acesta liniștit. Numai că nu pot să înțeleg cum ai venit tu fără cal, atât de mult timp și pe un drum atât de lung.
  - Am făcut jurământul și l-am ținut.
  - Nu! L-ai călcăt!

— Dovedește-o!
— Ai stat azi în şa!
— Uff, Uff!
— Da, în timpul ploii!
— Uff, uff! repetă pretinsul upsaroka și exclamația lui sună pe jumătate a teamă și pe jumătate a necaz.

El sărise și stătea acum aproape de Old Shatterhand. Vânătorul alb se aplecă, îi atinse picioarele cu ambele mâini și spuse apoi:

— Pantalonii tăi sunt uzi în afară și uscați spre partea dinăuntru. Părțile dinăuntru care sunt laturile calului n-au putut fi atinse de ploaie.

De această dovadă perspicace, indianul ar fi fost surprins, dar șiretenia îi dădu un răspuns:

— Orice copil știe că părțile dinăuntru ale pantalonilor se usucă înaintea celor din afară. Old Shatterhand mai are mult de învățat!

Obrăznicia aceasta era mare; vânătorul rămase totuși liniștit. El se folosise până atunci de limba engleză, la care indianul era din păcate tare; acum însă îi puse o întrebare în dialectul upsaroka și nu primi nici un răspuns. El mai puse încă și alte câteva întrebări, tot fără rezultat; apoi îi puse indianului mâna grea pe umăr și-i spuse englezete:

— De ce nu-mi răspunzi? Îți este necunoscută limba propriului tău trib?

— Am jurat să n-o vorbesc înainte de a fi răzbunată moartea fratelui meu.

— Aşa!? Jurăminte tale par să fie toate foarte ciudate, încă mai de mirare e prostia că-ți închipui că poți să mă păcălești. Tocmai limba ta te trădează. Eu știu foarte bine cum vorbește un upsaroka sau oricare din alt trib limba fețelor palide. Tu nu ești un indian cărăitor, ci un comanș. Ai curajul s-o tăgăduiești?

— Comanșii sunt dușmanii mei; asta ți-am spus-o înainte!

— Tocmai faptul că-i numești dușmanii tăi, pentru mine e o dovadă că ești dintre ei!

— Atunci mă faci mincinos? Asta-i obiceiul albilor: să insulte oaspeții lor roșii. Mă duc!

Se îndreptă spre ușă.

— Rămâi aici! îl pofti Old Shatterhand, pe când îl apucă de braț.

Atunci indianul își scoase cuțitul și strigă:

— Cine are dreptul să mă țină? Tu? Ce ți-am făcut? Nimic! Am să plec și oricine ar voi să mă opreasă va primi acest oțel în inimă!

Cu toate acestea, Old Shatterhand îl ținu cu mâna stângă, îi smulse cu o mișcare iute a mâinii sale drepte cuțitul și repetă:

— Rămâi! Așteptăm până se întoarce Winnetou: atunci o să hotărască dacă trebuie sau nu să pleci. Ghemuiește-te din nou acolo, unde ai mai stat. O încercare de fugă se plătește cu un glonț.

El îl zvârli în locul hotărât. Indianul se trânti pe jos; voi să se repeadă, dar se răzgândi și rămase ghemuit. Old Shatterhand se aşeză din nou la masă și puse revolverul încărcat lângă el, ca să dea greutate amenințărilor sale.

Cina întreruptă fu continuată; totuși, conversația nu-și mai urmă cursul. După un timp, *scout*-ul se întoarse și se aşeză la locul său. Pentru că-l găsi pe indian în același loc, pe care acesta îl ocupase și înainte, nu bănuí ce se întâmplase între timp. Magazionerul și supraveghetorul, care stăteau cu el, îi povestiră, el ascultă și rămase în aparență liniștit, deși în fond îi era mare teamă să nu fie spionat de Winnetou.

După ce apașul se strecurase prin ușa din dos, se furiose într-o mare scobitură, sperând că de acolo ar putea să surprindă pe *scout* cu vreo șiretenie. Ușa larg deschisă a hanului era luminată ca ziua și atîntindu-și ochii mereu pe ea, putea vedea pe oricine trecea între el și acel punct.

Winnetou trecu de scobitura lui mai departe, tot mai departe, dar în zadar. Din când în când se oprea și spiona în noapte, tot fără rezultat. Se întoarse și începu din nou; iar zadarnic. Timpul trecu până ce văzu o făptură venind dintr-o parte și apropiindu-se de han; când ajunse la ușă și intră înăuntru, recunoscu cine era.

— Uff! Asta a fost *scout*-ul, își spuse el. Se pare că n-a urzit ceva secret; de aceea l-am căutat degeaba aici. Winnetou s-a înșelat o dată. Old Shatterhand are să se mire de asta.

El nu-și mai dădu osteneala să se întoarcă neobservat, ci folosi ușa luminată din față. Când *scout*-ul îl văzu venind, simți cum îi bate inima mai repede. Acum trebuia să se vadă dacă apașul spionase ceva sau nu. Acesta se aşeză lângă Old Shatterhand, care-i împărtăși scopul cercetării și la sfârșit întrebă încet:

— Fratele meu roșu a avut noroc?

— Winnetou nu poate să aibă noroc nici nenoroc, pentru că s-a înșelat. Nu s-a întâmplat nimic.

— Dar semnul pe care *scout*-ul l-a făcut roșului?

— Poate că n-a fost nici un semn, ci o mișcare involuntară a brațului.

— Atunci m-am înșelat și eu și asta nu prea pot s-o cred. Acest indian nu este un upstaroka, ci un comanș.

— Îți-a făcut ceva tie, sau mie, sau altuia?

— Până acum sigur că nu.

— Atunci nu trebuie să-l tratăm ca pe un dușman. Fratele meu Old Shatterhand poate să-i dea drumul.

— Bine, dacă vrei tu; dar n-o fac cu dragă inimă.

Îi spuse indianului că poate să plece. Aceasta se sculă încet și-și ceru cuțitul înapoi. După ce-l primi, îl puse la cingătoare cu vorbele:

— Acest cuțit a primit azi o misiune nouă, căci am făcut un nou jurământ. Old Shatterhand are să afle curând dacă și asta e la fel de curios ca cele dinainte!

După această amenințare, se depărta cu pași repezi. Figura *scout*-ului luase o înfățișare foarte neliniștită, chiar curios de speriată. Acum se schimbă, în trăsăturile sale putându-se citi o ură deschisă, de nestăpânit. Winnetou îi șopti lui Old Shatterhand:

- Fratele meu să privească la metis!
- Îl văd!
- Râde de noi!
- Din păcate o fi având motive.
- Da. Mișcarea mâinii sale de adineauri a fost totuși un semn pentru indianul pe care tu l-ai socotit comanș. Nu ne-am înșelat.
- Tu nu l-ai găsit afară. Cine știe ce drăcovenie s-a pus acolo la cale. Cu atât mai atent trebuie să-l avem sub ochi. Sunt convins că e un om periculos.

Old Shatterhand avea dreptate când îl numea pe metis om periculos și afară se puse se la cale într-adevăr ceva diavolesc.

Când *scout*-ul părăsi hanul, s-a furiașat întâi cu grija din fâșia de lumină, căci lumina focurilor aprinse răzbăteau afară din plin. Apoi mergând drept înainte, făcu aproximativ vreo sută de pași de la han, până auzi o voce stinsă strigându-l pe nume. Dar nu era numele pe care-l purta aici în tabără, ci cu totul altul, căci vocea suna:

- Vino încocace, Ik Senanda (Șarpe veninos)! Aici suntem.

Era într-adevăr cel pe care-l bănuise Winnetou, nepotul corcit al Mustangului Negru, al celui mai feroce dintre căpeteniile comanșilor. După ce asculta chemarea, curând avu înaintea lui trei indieni, dintre care unul se remarca printr-o statură neobișnuit de înaltă și de puternică. Era însăși căpetenia, care îl salută cu cuvintele:

- Bine-ai venit, o, fiu al ficei mele! L-am trimis în casă pe Kita Homașa (Două pene), cel mai viteaz dintre războinicii mei, ca să știi că am venit și că te aştept. Ai vorbit cu el?

— Nici o vorbă. Venirea lui bruscă mi-a fost de ajuns.

— Ai procedat întelept, căci poate ai fi dat loc la bănuiești. Aici avem un loc bun și nu putem fi surprinși, pentru că în lumina ușii deschise vedem pe oricine ieșe din casă. Apoi avem de-a face cu oameni care nu cunosc viața Vestului Sălbatic.

— Te înșeli! Sunt aici bărbați care-o cunosc foarte bine.

— Uff! Cine-or fi? Spune!

— Mai întâi au venit doi călăreți foarte înalți și uscați, care rămân aici până mâine. Unul se numește Timpe și se pare că și celălalt se numește tot aşa.

— Timpe? *Pshaw!* Nici un războinic viteaz n-a auzit un astfel de nume sau unul asemănător.

— Apoi au mai venit încă doi: Winnetou și Old Shatterhand!

— Uff! Uff! Uff! Păstia i-a adus păci Manitu cel rău.

— Nu cel rău, ci cel bun. M-ai întâi m-am speriat și eu; apoi, însă, când i-am auzit vorbind, m-am bucurat.

— Ai să-mi spui ce-ai auzit, dar nu aici. Trebuie să plecăm.

— Să plecați? De ce?

— Pentru că eu știu ce gândesc și cum se poartă asemenea oameni! Au vorbit cu tine?

— Winnetou m-a încercat. Nu crede că mă cheamă Yato Inda și a bănuuit că sunt fiul fiicei tale.

— Deci, apașul are bănuiești și o să te urmărească, pentru ca să te observe. Trebuie să ne căutăm imediat alt loc.

— Doar o să-l vedem când o ieși din cadrul ușii!

— Nu-l cunoști. El le socotește pe toate și știe că un dușman care pândește această tabără, o să se așeze drept în fața acestei uși, pentru că poate vedea totul de aici. Winnetou va veni deci încocoace și nu prin ușa luminată. Mai există o a doua ieșire?

— O ușă mică, în spatele camerei.

— O va folosi pe aceasta și apoi se va furișa în întuneric. Să mergem în altă parte. Vino!

Se repeziră într-o vale largă la dreapta hanului, pe când Winnetou se învârtea în partea stângă și astfel nu-i mai găsi. Acolo se opriră sub un pom și *scout*-ul le povestii ce auzise. Căpetenia îl ascultă cu cea mare atenție, apoi spuse, vorbind aproape tare, de bucurie:

— Pornesc către Adler-Spring? Mâine seară o să fie acolo? O să-i prindem! O să-i prindem acolo! Nu ne pot scăpa! Ce bucurie o să fie la noi când o să târâm prăzile astea scumpe. O să-i chinuim să urle ca niște coioți. Scalpurile ăstora au mult mai mare valoare decât mulțimea cozilor astea de chinezzi, pentru care ne pregătisem de fapt.

El se lăsă dus în tot felul de manifestări de bucurie, până ce nepotul său îl întrerupse:

— Da, sigur că o să-i prindem și-o să-i chinuim de moarte; dar pentru asta vrei să renunți la chinezii pe care trebuia să vi-i dau în mâna?

— Nu! Pentru asta ai intrat în serviciul celor de la căile ferate și am venit aici, acum, ca să te întrebăm dacă nu se poate face curând.

— Eu sunt gata în fiecare zi și sper că o să vă țineți cuvântul dat!

— Îl ținem. Sau crezi că o să-l înșelăm pe fiul fricei mele? Toți banii și tot aurul și argintul din lume e al tău; toate celealte: hainele, uneltele, proviziile și mai ales scalpurile oamenilor cu cozile lungi ne aparțin nouă. Suntem obișnuiți ca fețele palide să ne răpească totul, trebuie să ne umilim înaintea lor, căci sunt mai puternici decât noi; acum însă vin și pieile astea galbene și construiesc poduri și drumuri de fier pe pământul care ne aparține nouă; pentru asta va trebui să-și piardă viața, și războinicii comanșilor vor avea faima să fie primii oameni roșii care să posede noile scalpuri cu cozile lungi. Noi nu crutăm nimic și acum ai să ne dai toate informațiile care ne sunt necesare pentru atacul prin surprindere.

Urmără discuții amănunțite asupra poziției și diverselor secrete ale taberei, despre modul și felul cum trebuie dat atacul și despre prada la care se așteptau. Apoi Mustangul Negru făcu celor doi însoțitori ai săi un semn să vină spre el, căci ei se depărtaseră, ca să păzească să nu fie surprinși.

Rezultatul acestei întâlniri secrete era că a doua zi, spre seara, Old Shatterhand și Winnetou, cu Kas și Has urmău să fie luați prizonieri la Adler-Spring; timpul atacurilor comanșilor asupra taberei Firwood va fi anunțat *scoutului* printr-un trimis. După aceasta se despărți de cei trei tovarăși și se întoarse la han.

Mustangul Negru căută cu cei doi comanși un loc apropiat, unde era înțelegerea să aștepte întoarcerea ștafetei trimisă la han. El se arătă curând după aceea și raportă, plin de ură, cum s-a purtat cu el Old Shatterhand. Când auzi că acesta va fi atacat împreună cu Winnetou, șuieră plin de bucurie printre dinți:

— O să-i pară rău că s-a legat de mine, căci eu am să fiu acela care am să-i pregătesc chinurile cele mai groaznice.

Roșii se pregăteau tocmai să părăsească locul și să se ducă la caii pe care îi ascunsese să, când auziră pași care se aprobiau. Într-o clipită se aruncă la pământ, cu toate că acesta era ud și plin de noroi. Dar ei se așezară drept în drumul celor doi bărbați care voiau să treacă; unul căzu peste căpetenie și atrase și pe celălalt în cădere. Fură deodată înhătați și tînuți strâns.

— Să nu strigați, altfel plătiți cu viața! îi amenință căpetenia. Cine sunteți?

— Suntem lucrători, răspunse unul cu spaimă.

— Sculați-vă; dar nici un pas mai departe, dacă vă e dragă viața! De ce vă furișați păcici, aşa, pe ascuns? Dacă ați fi lucrători ai acestei tabere, n-ar trebui să faceți asta!

— Nu ne-am furișat!

— Ba da! Aşa de încet și de aplecat nu merge nici un om care nu se teme să fie văzut. Ce-aveți acolo în mâini?

— Arme.

— Arme? Ce le trebuie unor lucrători arme? Arătați-le încocace; să le văd!

El le smulse, le pipăi și ridică apoi pe fiecare, ca s-o poată privi, îndreptată către cer.

— Uff, uff, uff! lăsă să se audă încet, dar cu tonul unei uimiri pline de bucurie. Astea trei arme sunt bine cunoscute în Vest. Flinta cu multe ținte trebuie să fie pușca de argint a lui Winnetou, dușmanul nostru. Și dacă e adevărat, atunci celelalte două aparțin feței palide, Old Shatterhand; e carabina „Henry” și „doborâtorul de urși”. Am bănuit adevărul!

Chinezii tăcură la această întrebare adresată lor. Văzuseră că au înaintea lor indieni și se temeau. Dârdâiau pur și simplu și erau prea lași ca să facă o încercare de fugă.

— Vorbiți, se răsti el. Aparțin aceste arme lui Old Shatterhand și lui Winnetou?

— Da! suflă acela dintre ei care vorbise până atunci.

— Atunci, le-ați furat?

Cel întrebat tăcu din nou.

— Văd eu că sunteți Wagare-Saritșes (chinezi), cărora astfel de oameni nu le-ar fi încredințat armele lor niciodată. Dacă nu răspunzi, înfig imediat cuțitul în tine! Vorbește!

Atunci chinezul se grăbi să recunoască:

— Le-am luat pe ascuns.

— Uff! Aşa, deci! Winnetou și Old Shatterhand trebuie să se simtă foarte siguri, dacă s-au despărțit aici de armele lor. Voi sunteți hoți. Știți ce am să fac cu voi? V-ați asigurat moartea!

Atunci chinezul se aruncă în genunchi, ridică mâinile și imploră:

— Nu ne omorî!

— Ar trebui să vă cam luăm viața, dar o să vă lăsăm s-o stergeti dacă faceți ce vă cer.

— Spune-o, o, spune-o! O să te ascultăm!

— Bine! De ce ați furat armele? Doar vouă nu vă trebuie, căci nu sunteți vânători.

— Voiam să le vindem, căci am auzit că au mare, mare valoare.

— Vi le cumpărăm noi.

— Adevărat? Adevărat? E chiar adevărat?

— Sunt căpetenia comanșilor. Numele meu este Tokvi Kava, care în limba fețelor palide înseamnă „Mustangul Negru”. Ați auzit de mine?

Desigur că auziseră și încă numai rele, încât chinezul, adânc îngrozit, răspunse:

— Mustangul Negru! Da. Te cunoaștem!

— Atunci vei fi știind ce căpetenie mare și renumită sunt și că tot ce spun e totdeauna adevărul. Îți cumpăr armele.

— Cât ne dai pe ele?

— Mai mult decât ar fi dat oricare altul.

— Cât?

— Viața. O astfel de tâlhărie ar fi pedepsită cu moartea; dar eu vă dăruiesc viața în schimbul acestor puști.

— Viața, numai viața întrebă chinezul tremurând dezamăgit.

— Nu vă e de ajuns? și uieră căpetenia. Flăcăi ca voi merită să primească altceva decât viața? Ce mai vreți?

— Bani.

— Bani! Așadar metal? Dacă vreți metal, puteți să aveți și asta, adică fierul cuțitelor noastre; sunt atât de tăioase și ascuțite, că o să vă ajungă. Le vreți?

— Nu, nu! Cruță-ne! gemu chinezul. Vrem să trăim; păstrează armele!

— Șta-i norocul tău, scorpie galbenă. Și acum ascultă ce-ți poruncesc! Old Shatterhand și Winnetou au să bage foarte curând de seamă că puștile lor au dispărut; o să se facă tărăboi mare; o să caute și o să întrebe. Ce-o să faceți atunci?

— O să tăcem!

— Aşa şi trebuie. Nu trebuie să spuneţi nici o vorbă, nici o singură vorbă, că altfel vă iau şi ei viaţa, căci voi sunteţi hoţi. Dar nici de noi să nu spuneţi nimic, căci dacă ar afla că ne-aţi întâlnit şi aţi vorbit cu noi, atunci o să afle totul şi voi sunteţi pierduţi. O să vă supuneţi acestei porunci?

— O să tăcem, chiar dacă ar fi să murim!

— Asta cer şi eu de la voi, căci dacă trădaţi, o să venim să ne răzbunăm: o să muriţi în mii de chinuri la stâlpul torturii. Şi acum, încă o întrebare: vă sunt cunoscute numele Iltşii şi Hatatitla (Vânt şi Fulger)?

— Nu!

— Aşa se numesc caii lui Winnetou şi Old Shatterhand. řtiţi unde sunt?

— În şopronul din spatele nostru. Am auzit că au fost duşi acolo!

— Atunci am terminat cu voi. Gândiţi-vă la avertismentul meu şi tăceţi! Acum puteţi pleca!

Dădu fiecărui câte o lovitură de picior şi chinezii dispărură la repezeală în întunericul nopții, veseli că au putut să-şi salveze cel puțin viaţa.

— Uff! Mai norocoşii n-am fi putut fi! spuse căpetenia cu tonul celei mai mari mulţumiri, către oamenii săi. Avem arma fermecată, „doborâtorul de urşi” şi puşca de argint. Acum o să ne luăm şi armăsarii care, afară de mustangul negru, nu mai au pereche.

— Tokvi Kava vrea să meargă în şopron? întrebă acela care fusese spion la han, cu numele de Juvaruva.

— Fratele meu crede că-o să las aici caii? Dacă n-ar fi mustangul meu, aştia ar fi cei mai buni cai de la o apă mare la cealaltă. Îi luăm, căci au valoare tot atât de mare ca şi armele pe care le-am luat galbenilor flăcăi cu cozi lungi.

Se furişără fără zgromot spre şopronul a cărui uşă n-avea un lacăt propriu-zis, ci numai un zăvor şi spionară, înăuntru se distingeau numai bătăi izolate de copită, când câte un cal bătea cu piciorul. Era întuneric în interior. Nu părea să fie nici un paznic, căci altfel camera ar fi fost luminată.

Căpetenia trase zăvorul, deschise puțin ușa și se aşeză aşa, ca să nu poată fi văzut dinăuntru și strigă cu jumătate de gură, englezeste, de câteva ori, ca și când ar fi fost un cunoscut al vreunui paznic prezent. Nu urmă nici un răspuns. Atunci cei patru indieni intrară.

Caii celor doi Timpe erau așezați drept în fund; armăsarii cei negri stăteau aproape drept în față. Cu tot întunericul din jur, căpetenia îi recunoscu foarte curând.

— Sunt acolo, spuse el. Băgați de seamă! Nu trebuie să-i călărim, căci nu ne cunosc; trebuie să-i ducem de căpăstru, căci și aşa o să avem de furcă cu ei, afară, imediat ce vor observa că ei trebuie să plece și stăpânii lor nu sunt aici.

Armăsarii cei negri fură dezlegați cu prudentă și conduși încet afară. Ei urmară pe comanși aproape fără împotrivire, totuși într-un mod care arăta că au devenit bănuitori. Ușa fu din nou zăvorâtă și indienii se depărtară apoi cu prada lor prețioasă. Noroiul adânc și moale făcu de neauzit pașii animalelor și ai oamenilor.

Tokvi Kava se simțea extraordinar de mulțumit de renghiul pe care a putut să-l joace celor doi bărbați vestiți, dar atât de urâți de el. Era foarte sigur de acțiunea sa și avea convingerea că în seara asta lucrase fără nici o greșeală. Și totuși se înșela. În socoteala sa el uitase un lucru și anume: perspicacitatea celor doi prădați și dresajul cailor, care nu erau obișnuiți să asculte de persoane străine, fără voia stăpânilor lor.

Cea mai mare greșeală, totuși, care pornise de la el, era că spusesese chinezilor numele său. El își închipuia, cu o oarecare siguranță, că nu o să-l trădeze, dar față de un Winnetou și prietenul său alb fusese o greșeală de neierat.

2. Mustangul Negru

Iubite cititor, ai auzit vreodată de „mustangul alb”? S-au scris și s-au povestit multe despre el. Numeroși vânători albi și bărbați roșii au crezut că l-au văzut pe mustangul alb și într-adevăr l-au văzut. Totuși... nu-l văzuseră. Mustangul alb a fost o legendă, un basm, o creație a fanteziei, dar, cu toate astea, avea ceva real.

În timpurile când cirezi de bizoni și herghelii de cai populau cu miile și zecile de mii preriile întinse și pe când se mutau primăvara către nord și toamna din nou către sud, unui vânător atent i se putea întâmpla fericirea să vadă pe mustangul alb, dar numai unuia prevăzător, care se pricepea să se apropie pe furiș. Căci mustangul era cel mai priceput și cel mai deștept dintre toți armăsarii conducători, care erau pe atunci în fruntea unei herghelii sălbatice. Ochiul său străbătea tufișul cel mai des; urechea sa auzea furișatul ușor al lupului, de la distanță de mii de pași și nările sale roșu-aprins simțeau miroslul omului, de la distanțe încă și mai mari. Într-o herghelie condusă și păzită de mustangul alb, rareori putea să scape un vânător cu calul și lasoul său. Niciodată mustangul alb n-a fost văzut la păscut. Nu avea timp de asta. Întruna și fără odihnă el fugăea în salturi, atât de grațioase și totuși puternice, în jurul hergheliei sale care păstea liniștită, ca, la cel mai neînsemnat semn de pericol, să se facă auzit acel nechezat șuierător ca o trompetă, la care totul dispărea într-o clipită, ca-ntr-un vîrtej.

Câteodată se putea întâmpla să-l despartă de herghelie: voiau să-l prindă pe el singur. El scăpa numai în galop; urmăritorii își goneau caii din răsputeri, cu toate acestea nu-l puteau ajunge și când, în sfârșit, întinzându-se mult, fugăea ca o săgeată și dispărea la orizont, atunci își dădeau seama că i-a păcălit ca să-l depărteze de turma lui. Când un

vaquero (cioban călare), curajos și meșter în călărie, voi să-l întâlnească o dată singur și îl gonii spre un canion (defileu cu pereți prăpăstioși, înalți) adânc, mustangul alb ar fi sărit fără șovăire în prăpastia adâncă de mai mult de o sută de picioare și acolo jos ar fi fugit în trap mai departe, liniștit. *Vaquero*-ul sustinea toate astea cu jurăminte numeroase și blesteme, iar toți care ascultau îl credeau. Într-o societate de *westmani* foarte serioși și experimentați, un haciendero din Sierra spunea că a avut o dată nemaipomenitul noroc să zărească mustangul alb cu o întreagă trupă (herghelie) de cai sălbatici într-un *corral* (țarc înalt pentru prins cai și vite), dar minunatul armăsar ar fi fugit, sărind ca o pasare peste o împrejmuire înaltă de douăzeci de picioare și nimeni nu se îndoia de asta.

Așa povestea bătrâni, așa povestea și tinerii; mustangul alb nu părea să fie numai invulnerabil, ci și nemuritor, până ce în sfârșit dispăru cu ultimele herghelii de cai pe care le mai văzură în savană. „Cultura” nemiloasă a exterminat bizonul și mustangul, totuși și azi mai apare ici și colo câte un bătrân *westman* care sustine că armăsarul de neatins nu era o născocire, căci el însuși îi văzuse.

Da, nu era nici o născocire și totuși era o creație a închipuirii; niciodată nu l-au atins și totuși a existat. Cei care-l văzuseră n-au greșit, dar s-au înșelat, fiindcă mustangul alb n-a fost un singur cal, ci mulți alți cai.

Fiecare herghelie sălbatică de mustangi avea un conducător, care era întotdeauna un armăsar și de obicei cel mai deștept și cel mai puternic dintre toți, fiindcă el trebuia să lupte și să-și păstreze acest loc prin putere și viclenie. Dacă-i învingea pe toți adversarii lui de pe câmp, atunci era ascultat de toată trupa, până la cel mai mic mânz. Dacă și la noi se sustine că armăsarii ar fi cei mai puternici dintre cai, cu atât mai mult se potrivește asta în prerie. Așa se face că mustangii de culoare deschisă erau cruțați de vânători; nici unui om nu-i venea în minte să

prindă un armăsar bălan pentru călărie, pentru că un astfel de animal e vizibil de departe și pune în pericol pe călăreț. Acești cai puteau aşadar să se dezvolte din plin. Afară de asta este sau era în instinctul fiecărui cal de culoare deschisă mai multă prudență decât la cel de culoare închisă. O herghelie avea nevoie de un conducător, care să se deosebească prin culoare și să fie ușor de văzut. Cu cât un ofițer e mai înalt în grad, cu atât e mai strălucit semnul demnității sale. Ceea ce omul atinge prin artă, animalul are de la natură. Din aceste tradiții o fi rămas că, după cum știe și fiecare *westman*, aproape fiecare herghelie sălbatică mai mare este condusă de un armăsar.

Deci, dacă acești armăsari conducători de culoare deschisă erau cele mai puternice, mai repezi, mai statornice și mai arăgoase animale, le era mai ușor decât oricărui alt cal să înlăture o urmărire oarecare. Fiecare *westman* văzuse un astfel de armăsar deștept, îi admirase iuțeala și inteligența; el povestea despre asta și-i auzea și pe alții povestind același lucru; viața în savana nesfârșită atâtă fantezia; fuseseră mai mulți armăsari, dar puțin câte puțin imaginea făcea unul singur din ei, pe mustangul alb, care fusese văzut pretutindeni, dar nu putuse să fie prins niciodată.

În timpul lui Winnetou și al lui Old Shatterhand exista și un „mustang negru” pe seama căruia circulase o poveste de același fel și totuși deosebită. Nu era un cal sălbatic, ci domesticit, dresat în mod extraordinar de bine, care se găsea în posesia căpeteniei naiini-comanșilor.

Despre el se povestea lucrurile cele mai extraordinare. El poseda toate calitățile bune într-o măsură nemaipomenită până atunci; n-ar fi fost rănit în nici o luptă, n-ar fi șchiopătat niciodată și nici n-ar fi căzut; n-ar fi fost ajuns încă niciodată de un urmăritor și n-ar fi fost niciodată răpus. Calul ar fi trăit încă în timpul strămoșilor; ieșise fără nici o rană din toate războaiele; îl purtase apoi pe tată teafăr prin pericole și moarte și se purta și acum, la

căpetenia actuală, într-un mod atât de strălucit, încât acesta, ca să se onoreze pe sine și în același timp și pe animal, primise numele acestuia: „Tokvi Kava”, „Mustangul Negru”.

După cum indienii erau foarte convinși că pușca „Henry” a lui Old Shatterhand ar fi o armă fermecată, tot atât de tare susțineau, bineînțeles afară de membrii inițiați ai tribului naiinilor, că „mustangul negru” era un cal fermecat. Această credință aducea acum posesorului calului faimă și profit. Se fereau să se certe cu el personal sau cu tribul lui, căci era considerat la fel de invulnerabil ca și calul. El nu putea fi învins. Era un bărbat deștept și folosea această teamă într-un mod isteț; urmările se arătară și-l făcură tot mai încrezut, îngâmfarea și lipsa lui de scrupule crescură; el deveni cel mai furios dușman al tuturor albilor și al roșilor potrivnici și în cele din urmă ajunsese și el să credă că nu există nici un om care să i se poată împotrivi.

Desigur că nici în ce privește acest „mustang negru” nu trebuie să ne închipuim că era numai unul singur, ci, de asemenea, erau mai mulți, descendenți unul din altul, la fel formați și de aceeași perfecțiune. Această perfecțiune nu putea să fie dezmințită și astfel era de înțeles de ce căpetenia, după ce furase pe cei doi armăsari negri ai lui Winnetou și Old Shatterhand, susținuse cu atâta mândrie: „Dacă n-ar fi mustangul meu, ăștia ar fi cei mai buni cai de la o apă mare la cealaltă”. El numea cu asta Oceanul Atlantic și Pacific, deci, după exprimarea lui, toată America de Nord. S-ar putea însă discuta dacă el avea dreptate în ceea ce susținuse.

În seara asta nu se merse la culcare, în tabără, aşa devreme ca de obicei. Prezența vestiților oaspeți îi ținu pe oameni treji și după masă. Inginerul stătea cu Winnetou, Old Shatterhand și cei doi Timpe la aceeași masă, unde urma poveste după poveste. La celealte stăteau supraveghetorul și magazionerul, ascultând mai mult tăcuți

și numai din când în când aruncau câte o vorbă în conversație. Metisul se aşezase din nou lângă ei și deși asculta mereu tăcut, spiona cu mare atenție tot ce se vorbea. Winnetou și Old Shatterhand nu păreau să ia în seamă prezența lui; el nu observă nici măcar o privire pe care ei s-o îndrepte asupra lui și totuși îl țineau aşa de atent sub observație, încât nu le putea scăpa nici o mișcare sau o atitudine a lui.

Tocmai povestea Kas partea cea mai pasionantă a unei aventuri a lui, când Wiwetou îi făcu semn să tacă și să asculte.

Ei ascultară și auziră curând apropiindu-se tot mai mult zgomote de copite, care aruncau în sus foarte clar noroiul adânc și se opriră apoi, afară, înaintea ușii. Se auzi un sforăit cunoscut și vesel.

— Uff! strigă Winnetou și se ridică repede. Aștia nu sunt cai străini.

Old Shatterhand se ridică tot atât de repede de pe scaunul său și aprobă:

— Nu, nu sunt străini, aștia sunt armăsarii noștri. Cum au ajuns aici? Ce-aveți de spus la asta, mister inginer? Dumneavoastră singur ați zăvorât ușa când am plecat de la şopron?

— Da, eu am zăvorât-o. O fi deschis-o cineva dintre lucrători și atunci caii au scăpat.

— Scăpat? Au fost bine legați doar! Acest cineva n-a deschis numai ușa, ci a dezlegat și animalele și asta e în orice caz o purtare cam curioasă. Permiteți-mi, *sir*, să iau puțin acest felinar!

Această rugăminte era adresată hangiului, care moțăia pe teajheaua lui. Deasupra atârna o lanternă de sticlă pentru vânt, pe care Old Shatterhand o luă din cui și o aprinse, ca să iasă apoi odată cu Winnetou. Ceilalți îi urmară curioși, chiar și metisul, care desigur nu știa că bunicul cel roșu furase ambii armăsari.

Aceştia stăteau într-adevăr afară și-i priveau pe stăpânii lor dând semne de agitație. Sforăiau, băteau cu cozile, își ciuleau urechile, ridicaseră picioarele dinainte aşa cum fac câinii care-și salută cu bucurie stăpânii. Old Shatterhand îi lumină și strigă apoi uimit:

— Pe toti dracii! Ce e asta? Caii nu vin din sopron! Priviți, vă rog, murdăria și noroiul care stau tocmai aici pe spate! Au fost galopați; au fost duși departe! Dar unde și cu cine?

— Cu cine? întrebă inginerul. Cu nimeni, desigur! Cui să-i vină în minte să se plimbe călare pe o astfel de vreme și într-o astfel de întunecime, pe cai străini?

— Să călărească? Aș vrea să știu cine ar fi în stare să urce fără voia noastră pe unul dintre acești cai! N-a stat nimeni deasupra, căci, priviți! Șeile sunt stropite cu noroi.

— Atunci am eu dreptate! Cineva a deschis sopronul; atunci caii s-au smuls și au plecat de-acolo. Au fugit o bucată de drum și apoi s-au întors; asta-i totul. Am să cercetez însă a cui e vina. Noaptea n-are nimeni ce să caute în sopron.

De frâul unuia dintre cai atârna o curea puternică, înnodată, care probabil formase un laț, însă care după aceea se rupsese. Old Shatterhand îl cercetă, aruncă apașului o privire plină de înțeles și apoi îi spuse inginerului:

— Aveți dreptate, *sir*, caii s-au smuls. Veniți cu noi! Trebuie să-i legăm mai tare. Ceilalți gentlemenii firește că nu trebuie să se obosească mai departe.

El spusese acestea eu un ton liniștit în care se simțea o convingere atât de deplină, încât scopul ce-l urmărea fu atins numai decât. Supraveghetorul și magazionerul se întoarseră cu metisul la locurile lor în han. Kas și Has se învoiră să-i urmeze; atunci Old Shatterhand le șopti:

— Începeți o discuție cu corcitura și nu-l lăsați să iasă până nu suntem înapoi!

— De ce mister Shatterhand? întrebă Kas.

— Asta o s-o aflați mai târziu. Numai să-l țineți bine, dar fiți prietenoși și amabili om el.

— Dar dacă vrea neapărat să iasă? Să-l oprim cu forța?

— Nu. Asta s-o evitați. Dar cred că n-o să vă fie aşa de greu să-l țineți bine printr-o discuție interesantă.

— Cred și eu. Am să povestesc niște lucruri minunate și pe lângă asta și niște glume bune, tocmai aşa ca la moștenirea Timpe. Vino, bătrâne Kas!

Ei intrără. Winnetou luă caii de căpăstru ca să-i conducă. Old Shatterhand lumina înainte; inginerul care mergea lângă el îi spuse dând nedumerit din cap:

— Nu te înțeleg, sir. Abia te-ai liniștit și mi-ai dat dreptate, iar acum acordați acestor doi gentlemeni misiuni, ca și când n-ar trebui să avem încredere în Yato Inda.

— M-am prefăcut, căci se cuvine să fim prevăzători. Caii au fost furați și duși, dar s-au eliberat pe drum.

— Imposibil!

— Așa e; vă asigur!

— Și chiar de-ar fi aşa, ar fi putut Yato Inda să fie hoțul?

— Nu el, ci complicii săi. Totuși, haideți întâi la sopron; acolo o să aflăm cine a comis tâlhăria!

— Cum o să stabilești asta?

— Pământul cel moale o să mi-o spună!

Cu aceste cuvinte, ei ajunseră în apropierea sopronului. Inginerul voi să se repeadă dintr-o dată acolo, însă Old Shatterhand îl trase de braț înapoi și-l avertiză:

— Nu aşa de repede! Puteți să ne stricăți dintr-o dată totul.

— Ce?

— Urmele pe care vreau să le văd. Dacă intrați n-o să mai fie nimic sigur de recunoscut.

— Adevărat! Noi nu ne gândim niciodată la asemenea măsuri de prevedere.

Old Shatterhand făcu un ocol, ca să nu ajungă de-a dreptul, ci prin spate, la ușă și prin asta să cruce

presupusele urme. Apoi se duse până la ușă și lumină împrejur. Winnetou lăsa caii, veni la el și se aplecă.

— Uff, strigă el. Aceştia au fost mocasini indieni?

— Aşa cred! dădu Old Shatterhand din cap. Au fost aici roşii. Dar câtii?

— Asta o să vadă fratele meu, când o să studiem urmele celor ce au ieşit din şopron. Aici urmele oamenilor sunt amestecate cu ale cailor.

— Acum încă nu plecăm! O să mai rămânem aici! Urmele copitelor arată sigur că animalele au mers încet. Asta n-ar fi făcut-o, dacă ar fi fugit, după ce s-ar fi smucit din legături. Au fost conduşi afară din şopron cu foarte multă prevedere.

— E zăvorâtă, remarcă Winnetou, arătând uşa.

— Încă o dovardă că a fost o tâlhărie. Cine să fi zăvorât, după aceea, uşa?

Ei deschiseră uşa și intrară. Nu se putea vedea nimic; hoții nu lăsaseră nici o urmă. Mai întâi, caii fura din nou băgați înăuntru și leagați la loc, apoi cei trei bărbați își urmară cercetarea pe-afară, studiind urmele din şopron. După câțiva pași se și despărțeau: la dreapta erau urme de oameni și de cai, iar la stânga urme de oameni.

— P-aici au venit, spuse Old Shatterhand. Vede fratele meu Winnetou câtii au fost?

Apașul privi exact urmele și spuse:

— Acești oameni roșii au fost atât de neprevăzători, că n-au mers unul după altul, de aceea e foarte ușor de văzut că au fost patru bărbați. Să mergem mai departe! Urma lor merge spre partea din spatele şopronului.

După scurtă vreme ajunseră la locul unde se întâlniseră cei doi chinezi cu indianul. Locul era larg călcat și fu luminat de Old Shatterhand cu grijă.

— Uff! strigă Winnetou. Aici au stat oamenii cei roșii câțiva timp și au vorbit cu oamenii cu coadă. Se vede foarte precis urma lată și dreaptă a tălpilor oamenilor galbeni.

— N-am spus eu? adăugă atunci inginerul. Au fost niște lucrători în şopron!

— Nici vorbă! replică Old Shatterhand. În şopron n-au fost, că urmele lor nu duc până acolo, după cum vedeți. Aici au fost indieni, în orice caz comanși. Asta nu-i chiar fără importanță pentru dumneavoastră!

— *Pshaw!* În orice caz, bieți calici care voiau să fure mâncare și, din nenorocire, au dat peste caii voștri.

— Dac-ar fi aşa, m-aş bucura. Mă tem, însă, că s-a întâmplat cu totul altfel. Acești roșii par să fie în înțelegere secretă cu chinezii dumitale.

— Oho!

— Da! Vedeți că au vorbit împreună. Dacă n-ar fi fost între ei o înțelegere dinainte, indienii i-ar fi ucis pe chinezi.

— Credetă, sir?

— Firește! Și priviți: mai întâi au stat aici trei indieni, al patrulea a venit la ei din direcția hanului. Ghiciți, care a fost asta?

— Poate acel Juvaruva, pe care n-ați vrut să-l lăsați să plece?

— Da; el era.

— Atunci aş vrea să știu care dintre chinezii mei au fost aici. Acești oameni cu coadă o să se ferească desigur să mărturisească ceva!

— O să aflăm și fără asta. Până una-alta, să uităm de ei și să ne ocupăm numai de roșii. Veniți!

Ei merseră acum pe urmele care nu mai erau împătrite, ci numai întreite, până ajunseră la locul unde Tokvi Kava vorbise la urmă cu metisul și de unde acesta se înapoiase în han. Apoi fură conduși în partea dinainte a hanului, unde roșii îl așteptaseră pe metis. După ce și acest loc fu cercetat, Old Shatterhand spuse:

— Acum totul e limpede pentru mine. Trei așteptau și al patrulea intră în han, ca să-i facă metisului un semn, să iasă afară. Acest om veni încوace, dar fiindcă nu se simțeau siguri, se îndreptară spre spatele hanului. De aceea

Winnetou i-a căutat zadarnic și n-a găsit nimic. Metisul s-a vorbit cu cei trei roșii și s-a întors apoi la noi; ei însă s-au dus la locul unde-l așteptau pe Juvaruva. Acesta sosi și tocmai când voiau să se îndepărteze, dădură peste cei doi chinezi.

— Dar ce-au căutat ăia acolo? întrebă inginerul. Să nu le cercetăm și urma lor?

— Acum încă nu. Mai întâi să mergem la metis. El trebuie să fugă.

— Să fugă? spuse inginerul surprins. Ce idee!

— De ce?

— Sau e omul viteaz pe care-l cred eu și atunci n-are de ce să fugă, sau e un laș, care vrea să ne trădeze indienilor și atunci nu trebuie lăsat să scape.

— Așa crezi dumneata, eu însă cred altfel. El este nepotul lui Tokvi Kava, căpetenia comanșilor și s-a infiltrat la dumneavoastră, sub o mască cinstită, ca să vă predea bunicului său roșu. Acesta a trimis astăzi la el patru soli, ca să hotărască modul și momentul atacului. Aș putea să susțin chiar, că Tokvi Kava însuși a fost aici. Ce spune fratele meu Winnetou de asta?

— Mustangul Negru a fost aici, răsunse apașul cu o astfel de hotărâre de parcă l-ar fi văzut.

— Firește! Căci numai unui războinic ca el a putut să-i vină în gând să fure caii. El a auzit că suntem aici și deocamdată va amâna atacarea taberei, până ce o vom părăsi. Pentru siguranța voastră e însă absolut necesar să aflați ce s-a pus la cale și pentru când. Asta n-o s-o puteți însă ști dacă metisul rămâne aici.

— Sir, răsunse inginerul neîncrezător, știu cine sunteți și știu la ce am să mă aștept de la dumneavoastră, dar pentru mine vorbiți în enigme. Spre marea mea spaimă trebuie să vă cred că roșii au pus ceva la cale contra noastră, căci altfel n-ar fi trimis încoace o iscoadă, dar ceea ce trebuie să știu despre asta pot s-o știu cel mai bine și cel

mai sigur de la metis, dacă, într-adevăr, după cum susțineți voi, e complicele roșilor.

— Credeți că o să vă spună?

— Îl voi sili.

— *Pshaw!* Nu prea știu cum o s-o începeți! Există numai un singur mijloc ca să aflăm totul: trebuie să-l speriem ca s-o șteargă.

— Dar dacă pleacă, nu mai aflăm nimic, mister Shatterhand!

— Dimpotrivă. N-ați auzit că mâine ne ducem spre Alder-Spring?

— Da.

— Și metisul a auzit și o fi și transmis roșilor vestea. Sunt convins că ei au călărit într-acolo, ca să ne pândească și să ne prindă. Noi însă n-o să ne lăsăm surprinși, ci cu atât mai mult o să-i spionăm.

— Sir, asta-i periculos!

— Pentru noi nu, iar pentru dumneata are importanță să știi după aceea la ce să te aștepți.

— Dar cum o să aflu eu? O să veniți cumva înapoi?

— Dacă o să aflăm că și dumneata ești în pericol, neîndoielnic că o să venim înapoi să te ajutăm. Numai că astăzi trebuie să-l lași pe metis să fugă.

— Și dacă nu fuge?

— O să fugă! Unde doarme el? Nu cumva la lucrători?

— Nu. El și-a făcut acolo în fund, în tufiș, un *wigwam* pe jumătate indian.

— Ca să nu fie observat. Foarte bine! Are cal?

— Da. Stă totdeauna legat de un țăruș în apropierea acestui *wigwam*.

— Bine! Fratele meu Winnetou o să se îndrepte acum într-acolo și o să se ascundă, ca să-i urmărească fuga. Între timp, noi o să ne ducem în han și o să-l speriem, înainte însă, explicăți-i lui Winnetou exact unde se găsește *wigwam-ul*.

Winnetou adăugase la întreaga discuție puține cuvinte; acum, după ce ascultă tăcut descrierea locului, o și zbughi. Așa îi dovedea lui Old Shatterhand că pricepuse tot ceea ce acesta spusese și plănuise. După ce se depărtase, cei doi porniră spre han. Ei îl găsiră pe metis într-o conversație aprinsă cu cei doi Timpe; când metisul văzu pe vânătorul alb îi aruncă pe furiș o privire îndrăzneață și amenințătoare, dar acesta se făcu că nici nu-l observă. Blondul Kas intrerupse povestea pe care o încurca mereu și se informă:

- Ei, mister Shatterhand, ce-ați găsit în şopron?
- De furt de cai, nici vorbă. Uitasem să zăvorâm uşa, s-o fi rătăcit pe-acolo vreun animal și a speriat armăsarii. Ei au scăpat și au fugit, dar din fericire s-au întors din nou aici. Despre asta putem să fim liniștiți. Nu tot aşa se poate spune și despre altă chestiune.
- Despre care?
- Au fost p-aici roșii!
- Dar numai unul singur, nu? Mă gândesc la acel aşa-zis Juvaruva, care-a fost aici în han.
- N-a fost singur. Mai erau cu el încă alți trei roșii, care-l așteptau afară.
- Pe toți dracii! strigă Kas, azvârlindu-și departe pălăria-i de paie. Încă alți trei! Atunci băiatul ăla a fost chiar un spion?
- Sunt convins de asta și susțin că aici în tabără se găsește un complice al roșilor.
- *All devils!* Dac-ar fi asta adevărat! Cine-ar putea să fie?
- O s-o aflați imediat. Haideți cu mine, cu toții, pe ascuns, *mesh'shurs*; vreau să vă arăt ceva!
- Unde-i mister Winnetou? întrebă Kas, pe când se sculă împreună cu ceilalți.
- În şopron, la cai, să vegheze să nu mai fie din nou agitați.

Ieșiră cu toții afară, chiar și lucrătorii albi; metisul însă nu se clintea. Atunci, Old Shatterhand se întoarse către el, de la ușă, și-i spuse:

— Am poftit pe toată lumea să meargă cu mine!...

Un ochi amenințător spunea mai mult însă decât cuprindeau aceste cuvinte. Corcitura se sculă abătut și merse după ei. Old Shatterhand luă din nou felinarul și-i conduse pe oameni la urmele pe care le făcuse metisul, când ieșise din han ca să se ducă la comanșii care-l așteptau. El le lumină și spuse:

— Priviți aceste tălpi, *mesh'shurs!* Sunt urmele unui ticălos care voia să vă distrugă pe toți. Am să vă arăt după aceea picioarele, care intră precis în aceste urme.

— Să ne distrugă pe toți? întrebă supraveghetorul speriat. Dar cum?

— E în legătură cu indieni dușmani care probabil vor să atace tabăra și s-a strecurat la voi sub un nume fals, ca să le ușureze planul.

— Indieni? E oare posibil?

— Da! Roșul care a fost aici mai înainte, era un spion al lor, care trebuia să-l trimită afară. Am văzut cum au schimbat semne.

— Cine-i mișelul? Să-l linșăm pe ticălos! Spuneți-l, *sir*, spuneți-l!

— Mai târziu! Acum vreau să vă dau dovezi. Vedeți că eu urmăresc pașii săi și în curând o să aflu încotro duc.

Old Shatterhand merse mai departe după urme și ei merseră după el până se opri și lumină pământul:

— Priviți! Aici au stat trei indieni și l-au așteptat, pe când al patrulea, care-și zicea Juvaruva, se găsea la noi în han și schimba pe ascuns semne cu el. O să vă convingeți exact că aceste urme sunt de la indieni!

Atunci Has spuse, pe când își trăgea fioros mustața sa cea lungă și neagră:

— Asta nu mai are nevoie de nici o altă doavadă, sir. Doar se vede de la o poștă că e vorba de un roșu. Pe toți dracii!

Tabăra e în pericol. Arătați-ne flăcăul, ca să-l spânzurăm puțin! Sunt aici destui copaci care au araci frumoase și puternice.

— Mai așteptați încă puțintel! Trebuie să observăm urma și mai departe.

Metisul era acolo și auzea, desigur, tot ce se vorbea. Old Shatterhand lăsa lumina felinarului să alunece câteodată peste fața lui și văzu privirea rătăcită, însăspăimântată, cu care privea în jur, ochii lui cei negri.

Merseră mai departe, în spatele hanului, unde Old Shatterhand se opri din nou și lămuri:

— Apoi s-au furișat aici și au stat mult, după cum arată urmele. Aici au vorbit de noi și de atacul pe care-l plănuiesc. Apoi cei trei roșii au plecat mai departe, ca să-l aștepte pe Juvaruva, care a venit acolo la ei. Trădătorul însă s-a întors de aici la han.

— Cine este, cine, cine, cine? întrebară cei din jur.

— Numaidecât, numaidecât o să aflați! Numai să mai observăm încă puțin urmele, până ce vor fi atât de clare, ca să vă pot arăta cât de exact i se potrivește piciorul în ele. Haideți, *mesh'shurs!*

Pe când îi conducea din nou pe oameni în partea dinainte a hanului, se uită cu o privire pătrunzătoare la metis. Acesta îi mai urmă încet încă vreo cătiva pași, apoi făcu câteva sărituri repezi într-o parte și se făcu nevăzut. Acum era și timpul. Corciturii nu mai trebuia să-i dea prin cap să mai rămână acolo, ca să se ascundă și să spioneze pe locuitorii taberei. Între timp, Old Shatterhand se oprișe și spuse:

— Aici e locul, unde o să-l aflați. Yato Inda să vină până la mine și... el se întrerupse. Dar unde e metisul?

— Metisul? întrebară cu toții. N-o fi el? El este?

— Firește că el! El nu se numește Yato Inda, ci Ik Senanda și este nepotul Mustangului Negru. Acesta vrea să atace tabăra și l-a trimis pe el, aici, ca să spioneze care va fi cel mai potrivit moment.

Atunci se ridicără țipete, urlete și strigăte după metis, încât răsunări de parte în vale. Old Shatterhand însă îi domină cu vocea sa cea puternică:

— La ce servește scandalul ăsta inutil?! El a alergat la *wigwam-ul* său, ca să-si ia calul și să fugă. Luați-o după el, ca să nu vă scape!

— Spre *wigwam-ul* său? striga unul mai tare decât celălalt.

— Da, la *wigwam-ul* lui! După el, să-l prindem!

Ei fugiră și Old Shatterhand rămase singur cu inginerul.

— Ei, ce spuneți de asta? întrebă primul, zâmbind.

— A fugit într-adevăr! Trebuie să-i mulțumim lui Dumnezeu că v-a trimis la noi. Ascultați! N-auziți nimic, sir?

— Da, încolo galopează calul său; el călărește, gonit de spaimă și de judecătorul Lynch. N-o să-i mai vină în minte să s-ascundă păică și să ne spioneze. Am scăpat de el.

— Dar pentru cât timp? O să meargă la comanși și o să se întoarcă cu ei.

— Atunci călărim și noi încoaace și le-o luăm iar înainte. Să n-aveți nici o grija. Auziți urletele oamenilor voștri? L-au căutat și nu l-au găsit. Acum își varsă focul pe *wigwam-ul* lui!

Ei văzură în tufiş pâlpâind o primă mică flacăra, care însă deveni curând mai mare, tot mai mare, în ciuda umezelii rămasă de la ploaie. Lucrătorii aprinseră *wigwam-ul*. La lumina focului, amândoi îl văzură pe Winnetou venind către ei. Când îi ajunse, se opri și le spuse:

— Winnetou a stat la pândă și l-a auzit pe metis venind fuga și intrând în *wigwam-ul* său. Atunci răsună strigătul oamenilor și corcitura se năpusti plin de groază din nou afară, fugi la cal, sări pe el și păică și-e drumul! Am auzit gâfâitul respirației sale și de aici am dedus că spaima lui era mare.

— Putem atunci să ne reluăm cercetarea întreruptă, urmă Old Shatterhand, fără să ne temem c-o să mai fim

spionați de el.

Lucrătorii se întorceau după urmărirea fără rezultat a metisului. El voiau să știe acum rezultatul cercetării lui Old Shatterhand și ce trebuie să se facă. El îi invită să intre în han și să aștepte acolo puțin timp; el o să se întoarcă curând și o să le explice totul. Apoi se îndreptă din nou cu Winnetou, inginerul și cei doi Timpe în dosul hanului, unde văzuse mai înainte urmele celor doi chinezi, fără să le urmărească. Le găsiră din nou cu ușurință, la lumina felinarului și se luară după ele.

Ei crezuseră că aceste urme ar duce în jurul celor două colțuri ale clădirii, către intrarea hanului; văzură însă curând că nu era aşa, fiindcă ele mergeau mai departe, până la locuința inginerului și mai cu seamă spre partea din spate a acesteia. Acolo se sprijinea de zid o scară, care ducea până la acoperiș.

— Uff! strigă apașul către inginer. Scara asta s-a rezemăt totdeauna aici?

— Nu, răsunse cel întrebat, pe când clătina din cap îngândurat.

— Dar poate s-a rezemăt aici, mai înainte de a fi fost noi înăuntru?

— Nu știu de asta. Lucrul mi se pare curios. Cine o fi fost?

— Chinezii, firește! răsunse Old Shatterhand. Ați fost probabil furat, sir și noi în același timp.

— Uff, uff! aproba apașul. Armele noastre au dispărut.

— Da, s-au dus, constata Old Shatterhand, fără prea multă enervare.

— Și asta o spuneți pe un ton atât de liniștit, ca și cum ar fi vorba de câteva chibrituri și nu de cele trei arme prețioase ale Vestului Sălbatic!

— La ce-ar putea să servească enervarea? N-ar face decât să strice. Cu cât cercetăm chestiunea mai calm, cu atât mai repede și mai sigur ne luăm armele înapoi.

— Eu nu prea pot să-mi imaginez toate acestea, dar dacă e într-adevăr aşa, atunci băieții cu coadă o să scoată armele și eu am să-i gonesc, după ce o să-i snopesc în bătaie!

— Nu pot să le dea înapoi.

— Nu? De ce?

— Pentru că nu mai au ceea ce au furat. Urmele celor doi chinezi se întâlnesc cu acelea ale comanșilor și merg după aceea din nou înapoi. Roșii le-au luat armele.

— Atunci, credeți că flintele au fost furate chiar de indieni?

— Posibil! Posibil însă că cei doi chinezi au comis furtul pentru ei, dar când au plecat de acolo, au dat peste indieni și au fost siliți să le dea armele.

— Da, dar n-avem încă nici o cunoștință că e vorba de armele voastre. Haideți să intrăm și să ne uităm! Să sperăm că v-ați înșelat.

— Noi nu ne înșelăm. Vedeți aici aceste trei urme în noroi! Astea nu pot fi făcute decât de patul puștilor. Hoții, când au venit de la scară, și-au eliberat un moment mâinile, sprijinind armele de perete. Trei bucăți, trei urme, una mare, una mijlocie și una mică; astea sunt: „doborâtorul de urși”, pușca de argint și carabina „Henry”. De alte dovezi nu mai avem nevoie.

— E adevărat; e chiar adevărat! strigă inginerul, după ce a văzut cele trei găuri în noroi. Poate să fi fost chinezi! Dar care au fost cei doi dintr-acea mulțime?

— O să-i descoperim. În capul unui bun *westman* sunt destule cuie de care să poată atârna cei doi băieți cu coadă.

— Să sperăm, sir. Aș vrea numai să știu cum au ajuns mișeii la gândul asta. De armele astea n-aveau nevoie; nici nu puteau să le mânuiască. Ce scop să fi avut cu asta?

— Asta-i și pentru mine o enigmă, care însă are să se descurce mai târziu...

Atunci spuse și blondul Kas:

— Nu știu dacă am dreptate sau nu, dar mi-a venit în minte un fel de explicație.

— Care?

— Înainte să veniți a fost vorba de voi. Am vorbit desigur și de armele voastre și mai ales nu s-a contestat că au o valoare atât de mare. Să fi auzit câțiva dintre acești oameni cu coadă și să le fi dat prin cap să fure armele cele scumpe, ca să le vândă mai târziu pe un preț ridicat?

— Hm! Gândul asta nu-i deloc rău, mister Timpe. Poate că ai găsit explicația dreaptă. Cele două despărțituri ale hanului sunt separate de un paravan subțire, prin care s-a putut auzi tot ce s-a vorbit. Și, dacă nu mă însel, doi chinezi stăteau singuri pe o bancă, foarte aproape de despărțitură.

— Asta e drept, aprobă inginerul. Erau cei doi „firsthands” (lucrători șefi), de care noi ne servim ca mijlocitori.

— Nu trebuie să ne închipuim că sunt oameni cinstiți? întrebă Old Shatterhand.

— Asta nu, sir! Acești flăcăi sunt toți ticăloși, de la primul până la ultimul. Numai atunci nu fură, când nu există nimic de furat și cea mai de seamă credință a lor este că nu-i nici un păcat și nici o rușine, ci mai curând o faptă bună și o cinste să-l dijmuiască pe alb cât poate mai mult. Dacă un chinez a ajuns să fie *firsthand*, nu-i nici un motiv să credem de aici că ar fi mai cinstit decât ceilalți, ci din contră: e și mai hrăpăreț, aşa că trebuie să te îincrezi în el mai puțin. Să-i cercetăm temeinic pe amândoi odată?

— Da. Mai întâi să intrăm în casă, ca să fiți și dumneavoastră convins că armele au dispărut.

Inginerul descuie ușa și aprinse o lumânare. La lumina acesteia, nu se văzu numai că armele lipseau, ci și modul în care fuseseră furate, căci în acoperiș era o gaură prin care intraseră hoții.

Se întoarseră. Lucrătorii erau cu toții încă agitați. Chiar aceia care se retrăseseră mai înainte, se aşezară din nou la mese, ca să stea de vorbă despre cele întâmpilate. Amândoi *firsthands*-ii își reluaseră locurile dinainte; ei nu se simțeau siguri și-i observau pe cei care intrau, cu priviri speriate și

cercetătoare. Old Shatterhand îi invită scurt și cu un ton hotărât:

— Veniți încoace cu noi, în partea cealaltă!

Ei se sculară și-i urmară. Atunci unul dintre ei șopti la urechea celuilalt:

— *Şuet put tek!*

Aceste cuvinte nu-i scăpară auzului fin al *westmanului*. Auzindu-le, îi apăru pe față un surâs de mulțumire. Vorbitorul se servise de limba lui maternă, adică de chineză și în plus vorbise și foarte încet; ei era totuși convins că n-o să fie înțeles, căci chiar dacă vorbele sale ar fi fost prinse de vreo ureche, desigur că aici, în mijlocul sălbăticinii și atât de departe de China, nu exista nici un om care să înțeleagă chineza. El nu bănuise că Old Shatterhand, în lungile și depărtatele sale călătorii, se oprișe și în China și stăpânea limba acestei țări.

Când cei doi se aflară după aceea în fața lui, în odăită, lăsă să-i alunece privirea sa pătrunzătoare peste ei și spuse, pe când își scotea revolverul din cingătoare și lăsă cocoșul să trosnească amenintător:

— Vă găsiți într-o țară străină. Cunoașteți legile acesteia?

Chinezii își ridicară obraznic privirea și unul dintre ei răspunse:

— Țara aceasta are multe legi; la care dintre ele vă referiți, sir?

— La acelea care privesc tâlhăria.

— Pe acelea le cunoaștem.

— Atunci, spune cu ce se pedepsește tâlhăria.

— Cu închisoare.

— Da, dar nu în regiunea asta. Cine fură aici, în Vestul Sălbatic, arme sau cai, e sau împușcat sau spânzurat. Știți asta?

— Am auzit; dar nu ne interesează, căci n-o să ne atingem niciodată de un bun străin.

— Nu minți!

— Ce vorbiți, sir? N-am mințit. Noi am auzit că sunteți un om mare și vestit; dar nici noi nu suntem oameni de rând, ci *firsthands*-ii, care nu se lasă insultați!

— *Pshaw!* Tonul tău o să se schimbe îndată, băiete! Dacă mărturisești sincer, o să ne purtăm cu blândețe cu voi; dar dacă mințiți, să nu vă aşteptați la nici o îndurare. Voi ne-ați furat cele, trei arme?

Omul făcu o mutră cât se poate de sinceră, dădu mirat din cap și răspunse:

— Să furăm arme? Noi? Cum ați ajuns la presupunerea asta de necrezut? V-au dispărut armele?

El spusese asta pe un ton atât de copilăresc, de sincer și de nevinovat, încât Old Shatterhand ridică mâna și-i cârpi o palmă puternică; cel izbit fugi printre scaune, până la bufetul depărtat, unde se ghemui cu greutate. Vâنătorul nu-l mai învrednici cu vreo privire, ci se îndreptă spre celălalt:

— Ai văzut cum răspund eu minciunii și obrăzniciei. Spune-mi deci adevărul! Voi ne-ați furat armele?

— Nu! susținu cu toate acestea cel întrebăt.

— Nu v-ați suit pe casa inginerului?

— Nu!

— Și când ați vrut să le ascundeți după aceea, n-ați fi prinși de indieni?

— Nu! susținu pentru a treia oară chinezul, dar mult mai puțin sigur ca până acum.

— Omule, te avertizez! Tovarășul tău te-a îndemnat mai înainte să minți, dar e cu mult mai bine pentru tine să fi sincer.

— Când a putut să mă îndemne, sir?

— Înainte, când v-ați sculat de la locurile voastre.

— Nu știu, sir!

— Ba o știi, căci ai auzit când ți-a spus încet: *şuet put tek!*

— Da, a spus asta.

— Ei, ce înseamnă cuvintele astea chinezești?

— Înseamnă: „Vino, hai să mergem!” El spunea asta pentru că trebuia să mergem cu voi.

— Ascultă, ești şmecher, dar pe mine nu mă înseli. A veni se spune *lai* și a merge *k'iu*, însă *şuet put tek* înseamnă „nu trebuie mărturisit”. Vrei cumva să tăgăduiești și asta?

Chinezul care mai stătea încă la bufet își tinuse până atunci falca îndurerată; acum însă își strânse mâinile însپăimântat; celălalt se dăduse doi, trei pași înapoi, privi la vânător cu ochii holbați și întrebă bâlbâindu-se îngrozit:

— Ce?... Știți... să... vorbiți... chinezește?

Old Shatterhand folosi această groază ca să-l surprindă pe băiat și-l întrebă repede:

— Cine a fost indianul care v-a smuls armele?

Chinezul căzu în cursă fără să se gândească și răspunse fără să-și dea seama:

— Se numea Mustangul Negru, căpetenia comanșilor.

— *Put yen put jii, put yen put jii!* strigă primul chinez de lângă bufet.

Acest strigăt de groază însemna cam: „Nu spune o vorbă, nu spune o vorbă!”

— *Tien na, agai yn* — Dumnezeul meu, vai de mine, vai de mine! strigă tovarășul său, care observase acum ce greșeală comisese.

— Tăceți! râse Old Shatterhand. Doar ați auzit că nici chinea voastră nu vă folosește la nimic! Acum sunteți dovediți vinovați și astă-seară o să fiți împușcați sau spânzurați dacă mai mintiți. Dar să ne povestiți exact cum s-a întâmplat și atunci o să vă dăruim viața.

— Să ne dăruim viața? întrebă al doilea chinez care era mai încăpățânat decât primul. Și care o să fie atunci pedeapsa noastră?

— Asta depinde numai de sinceritatea voastră. Dacă n-o să ascundeți nimic, dar absolut nimic, atunci o să vă fie mai bine decât v-o dorîți voi singuri.

— Atunci am să vă spun totul, absolut totul!

Chinezul aruncă o privire întrebătoare către tovarășul său, care-i făcu semn de aprobare, căci văzuse și el că era mai înțelept să nu se scufunde mai departe în mocirlă. El se încumetă să se mai apropie, ținându-se încă de falcă și acum povestea amândoi, pe jumătate de bunăvoie, pe jumătate lăsându-se întrebați, cum se petrecuseră lucrurile. După ce mărturisiră totul, unul dintre ei se adresă lui Old Shatterhand:

— Acum știți totul, sir; noi nu mai avem ce să vă spunem și suntem convinși că o să ne cruțați cu totul de pedeapsă.

Atunci inginerul izbucni:

— Ce crezi tu, hoțule? Să vă cruțăm de pedeapsă? Sub nici un motiv. Totuși vreau să vă iert în loc să vă pedepsesc și o să vă dau numai câte o sută de lovitură.

În timpul acestei amenințări, scoaseră amândoi un tipăt de durere. Winnetou scoase un „Uff!” disprețuitor și fu întrebat de Old Shatterhand:

— Ce pedeapsă a hotărât fratele meu roșu acestor hoți?

Apașul se uită înapoi câteva clipe; apoi peste trăsăturile bronzate îi trecu un fel de surâs ciudat:

— Asta, răspunse el, pe când făcea cu amândouă mâinile semnul scalpatului.

Alpii înțeleseră ce voia el și deveniră foarte rezervați. Chinezii însă nu înțeleseră gesturile și priveau întrebător la Old Shatterhand.

— Îngenuncheați aici, înaintea mea, unul după altul le porunci el.

Ei se supuseră.

— Scoateți-vă căciulile!

Ei își scoaseră căciulile lor joase, fără boruri, de pe cap. În secunda următoare, cuțitul său scânteia; lucrătorii și funcționarii prezenți tipară însă imântați, căci credeau c-o face cu adevărat. Două mișcări iuți cu mâna stângă spre capul lor și alte două tot atât de repezi cu dreapta și le tăiase... nu capetele, ci cozile.

Privitorii respirară ușurați; chinezii însă erau întepeniți de frică. Căci pentru un „fiu al cerului”, cea mai mare rușine e să-și piardă coada; mai curând își dă viața în astfel de împrejurări. De aceea, aceștia doi rămaseră la început nemîșcați, apoi își îndesără căciulile pe capetele chelite, săriră în sus și o zbughiră văicărindu-se tare. Un râs general iî urmă.

Numai Old Shatterhand și Winnetou nu râdeau; primul le explică însă pe un ton foarte serios:

— Scena poate să vi se pară hazlie; dar nu este, *mesh'shurs*. Chinezii sunt mult mai rău pedepsiți, după credința lor, decât dacă ar fi fost condamnați de judecată la mai mulți ani de pușcărie.

— Cum? E posibil? întrebă inginerul. Și chiar dacă ar fi aşa, aici n-au valoare credințele chinezești, ci legile noastre. Dumneata i-ai pedepsit în felul dumitale; eu am să-i dau acestei pedepse încă o urmare.

— Care?

— Îl gonesc; n-am nevoie în serviciul meu de băieți cu coadă.

— N-o să fiți în situația de a-i mai da afară. Prin faptul că nu mai au cozi au devenit nedemni; ei nu trebuie să se mai lase văzuți și e mai mult ca sigur că o să fugă în noaptea asta.

— Dacă-i aşa, *well*, mă declar mulțumit, dar vreau să bag de seamă ca odată cu ei să nu mai dispară ceva. Aceste două cozi am să le iau ca amintire.

El se aplecă să le ridice. Old Shatterhand, însă, i le luă din mână și zise:

— Permiteti, sir! Cozile astăzi o să le primească altcineva.

— Aşa? Cine?

— Tokvi Kava, marele și renumitul şef al comanşilor.

— El? De ce?

— Ca să-l insultăm și să-l necăjim.

— Asta n-o înțeleg!

— E foarte ușor de înțeles. Winnetou a avut motiv foarte serios când a cerut adineauri cele două cozi, prin semnul scalpului. Sunteți acum convins că Mustangul Negru era să vă atace tabăra?

— Da.

— Pentru ce o fi plănit asta? Poate pentru banii dumitale?

— Cam greu; pentru asta s-o fi tocmit Yato Inda în vederea trădării lui; roșii n-au nevoie de dolari, or fi mai curând ispitiți de armele și munițiile noastre.

— Asta în orice caz, dar și de cozile chinezilor.

— Credeți?

— Da. Cine-i cunoaște pe acești indieni, cum îi cunoaștem noi, știe foarte bine cum gândesc și ce vor. Un număr atât de mare de scalpuri lungi de un cot! Ce pradă și ce cinste! Însă ca să nu le pară rău și pentru că eu n-am fost niciodată barbar și m-am simțit egal cu orice frate al meu alb sau roșu, am să-i predau solemn Mustangului Negru aceste două cozi ca despăgubire.

— *Hallo*, asta-i vorbă? Ce necaz o să-i fie Mustangului! Așa ceva numai Old Shatterhand poate să înțeleagă.

— Și aici vă înșelați. Ideea îi aparține în mai mare măsură lui Winnetou.

— Winnetou? N-am auzit nici o vorbă din parte a lui!

— Dar semnul lui l-ați văzut.

— Să se fi gândit, într-adevăr, la Mustangul Negru?

— Firește! Noi amândoi putem să ne-ntelegem și fără cuvinte. Îmi dă dreptate fratele meu roșu?

Pe când îi punea această întrebare lui Winnetou, el strângea cozile și le băga în buzunar. Apașul răspunse:

— Fratele meu Shatterhand m-a înțeles întocmai. Va fi cea mai mare umilință pentru căpetenia comanșilor să primească din partea noastră aceste cozi fără piele.

— Se poate să fie așa, admise inginerul, cu glas tăărăganat; dar nu poate fi făcut așa de ușor cum se spune. Înainte ca Mustangul să fie speriat cu cozile, va trebui să

fie prevenit atacul lui aici și el să cadă în mâinile noastre. Voi o spuneți, ca și cum asta ar fi tot atât de ușor ca silabisirea pentru un profesor; mie mi se face însă părul măciucă numai când mă gândesc la asta. Da, dac-aș fi avut tot atâția albi, căți are colegul meu din Rocky-Ground! Are peste optzeci de oameni, toți bine înarmați; la munca de dinamitare de acolo n-au nevoie de chinezzi.

— Rocky-Ground? întrebă Old Shatterhand. Locul acela se numea și mai înainte tot aşa?

— Nu, a fost numit de noi aşa.

— E foarte departe de-aici?

— Nu. Cu locomotiva suntem acolo într-o oră și jumătate.

— Hm! Regiunea de aici mi-e cunoscută binișor, dar Winnetou o cunoaște și mai bine. Firește că, de când lucrăți voi, eu n-am mai fost p-aici și n-am habar pe unde duce drumul vostru. N-ați putea să-mi spuneți numele dinainte al acelei regiuni? Mi-e de ajuns numele unei văi, al unui munte, al unui fluviu.

— Rocky-Ground taie poalele unui munte, care n-a avut nici un nume englezesc; de indieni e numit Ua-peș. Ce-o fi însemnând asta, nu știu.

— Uff! Ua-peș! strigă Winnetou, ca și cum acest nume ar fi fost foarte însemnat și i-ar fi dat o idee bună.

Dar când toți îl priveau curioși, el făcu o mișcare de respingere cu mâna și adăugă:

— Fratele meu Shatterhand poate să vorbească în locul meu. El o știe la fel ca și mine.

Privirile se îndreptară spre cel indicat. Acesta dădu din cap, zâmbind înveselit, și-i spuse inginerului:

— Nu știți ce-nseamnă Ua-peș? Tocmai același lucru ca și numele pe care l-ați dat și voi locului, adică Valea Pietrei sau Valea Stâncilor. Știți că noi vrem să mergem spre Alder-Spring. Aveți idee unde se află locul ăsta?

— Nu, știu numai că mâine seară vreți să fiți acolo. Trebuie să fie o zi călare de aici.

— În orice caz, o zi călare, căci sunt de făcut multe ocoluri printre văi și prăpăstii. Trenul pare să taie drumul însă direct, după cum aud, căci trebuie aproximativ trei ore călare, ca să se ajungă de la Rocky-Ground al nostru până la Alder-Spring. Informația dumitale ne oferă un avantaj contra comanșilor, pe care desigur că nu-l vor putea întrece.

— Asta m-ar bucura extraordinar. Nu vreti să ne lămuriți?

— Spuneți-mi întâi ce mijloc de comunicare aveți cu Rocky-Ground?

— Unul continuu. Avem mai întâi legătură telegrafică, aşa încât putem comunica în orice moment.

— Bine! Și trenul? Șinele ajung până acolo?

— Da, încă de două săptămâni. Aici suntem la capătul liniei.

— Ce fel de vagoane sunt?

— Desigur că nu-s încă de persoane, ci numai pentru materiale de construcții.

— S-astea sunt de ajuns! Aveți aici astfel de vagoane?

— O duzină întreagă!

— Și o locomotivă?

— Nu, pentru că se întoarce seara la Rocky-Ground.

— Atunci, se găsește sigur acolo?

— Da.

— Atunci, aveți bunătatea să telegraftați după locomotiva asta?

— Ce? Cum? Să telegrafiez? întrebă inginerul.

— Da. Vreau să vă spun pe scurt cum stăteau lucrurile înainte de-a ajunge noi aici și cum stau acum. Mustangul Negru voise să atace tabăra și trimisese pe nepotul său, metisul, sub nume fals, să spioneze situația. Astă seară s-au adunat aici, ca să hotărască ziua atacului. Acesta n-ar fi desigur atât de apropiat, dacă noi n-am fi fost aproape și dacă metisul n-ar fi fost demascat; roșii și-ar fi lăsat timp. Acum ei știu că-i suspectăm și vor da lovitura înainte ca voi

s-o puteți înlătura prin măsuri necesare de întărire. Sunt chiar convins că atacul s-ar putea petrece chiar azi, dacă nu ar exista piedici importante.

— Piedici? gândi inginerul. Cred că tocmai azi există cele mai puține. Dacă roșii ar veni aici în acest moment, suntem pierduți.

— Da, dacă! Dar nu pot să vină, căci nu sunt aici! Eu îmi pun capul că Mustangul Negru a venit aici numai cu câțiva războinici; tabăra sa se găsește departe, departe de aici. Metisul s-a luat după el și o să-i spună ce s-a întâmplat. Căpetenia este aşadar convins că în noaptea asta o să stăm de pază. Aflat că mâine plec eu și Winnetou la Alder-Spring. Capturarea noastră are pentru el o valoare mult mai mare decât toată prada pe care ar putea s-o ia de-aici. Va călări deci repede într-acolo, ca să ne ia prizonieri. El își închipuie că asta e foarte ușor, fiindcă se știe în posesia temutelor noastre arme. Și încă mult mai ușor o să i se pară apoi, după ce o să cădem noi în mâinile lui, să se întoarcă aici la repezelă și să ia scalpurile lunguiete ale chinezilor. N-o să amâne, căci altfel vă dă timp de apărare. Acum o vorba numai să i-o luăm înainte. Eu și Winnetou trebuie să fim înaintea lui la Alder-Spring. Trebuie să-l pândim, să-i numărăm războinicii, să-l spionăm, ca să aflăm în ce mod vrea să opereze.

— Dar, *sir*, interveni inginerul, asta-i groaznic de periculos! Dacă vă vor prinde, sunteți pierduți!

— N-o să ne prindă, de asta să n-aveți grija. Un *westman* poate să fie surprins numai de un pericol necunoscut, nu de unul pe care-l cunoaște. E o împrejurare fericită că Rocky-Ground-ul vostru e aşa de aproape de Alder-Spring. Noi o să plecăm acolo imediat ce vine locomotiva și de acolo o să călărim spre Spring, unde o să ajungem devreme. Acolo o să ne aranjăm în aşa fel încât să putem observa totul fără să fim măcar observați. Sunt convins că o să ne reușească să-l spionăm pe Mustang. Dacă auzim că vă amenință vreun pericol, călărim înapoi la Rocky-Ground și-i aducem încoace

cu trenul pe lucrătorii adunați ca să-i luăm pe comanși în primire.

La aceste cuvinte, inginerul sări de pe scaun și strigă cu un ton vesel:

— Pe toți dracii, ăsta-i un gând minunat. Să-i aducem aici pe toți albi de acolo în ajutor! Atunci nu mi se mai poate întâmpla nimic, căci o să-i împușcăm pe ticăloșii de roșii de la primul până la ultimul!

— Atunci aveți încredere în mine?

— Firește! Ai perfectă dreptate, mister Old Shatterhand. Vă sunt extraordinar de recunoscător și voi avea grija să fiți primiți după merit.

— Hm! Ce intenționați cu asta?

— Imediat ce veți pleca, voi telegrafia că Old Shatterhand și Winnetou, cei mai vestiți oameni din Vest, vin acolo.

— Asta n-o veți face, căci atunci ne veți primejdui tot planul. Nu trebuie să știe nimeni cine suntem și ce vrem; s-ar putea să fim trădați comanșilor. Gândiți-vă la metisul care s-a bucurat de toată încrederea voastră!

— Well! Atunci voi anunța simplu că vin patru pasageri. Ar fi o nenorocire a dracului, dacă v-ați fi înșelați cu privire la noaptea asta!

— Ce vreți să spuneți cu asta?

— Vreau să spun, dacă veni comanșii totuși în noaptea asta și voi ați fi plecați!

— Nu vin! Dacă faceți în orice caz ce este de datoria dumneavoastră!

— Da, dar care e datoria mea?

— Aprindeți focuri în câteva părți ale taberei și puneteți străji. Dacă, împotriva tuturor aşteptărilor, comanșii s-ar găsi în apropiere, atunci ar vedea că stăm de pază și n-ar mai îndrăzni să se-apropie.

— Da, ăsta-i cel mai bun lucru; aşa am să fac.

El se depărtă ca să telegrafeze și să dea ordinele necesare; în curând, cu toată umezeala care domnea, se

aprinsereă șase focuri puternice, care luminară toată tabăra. De somn, desigur, nici nu era vorbă. Pregătirile pentru plecarea trenului fură făcute din timp. Pentru cei patru pasageri și caii lor fu de ajuns un vagon de unelte foarte spațios, unde se puseră câteva scaune comode. Când veni știrea că locomotiva a plecat din Rocky-Ground, caii fură aduși în vagon și pentru proprietari încă un grog tare, ca băutură de despărțire. După trecerea unei ore și jumătate, locomotiva veni sub presiune, vagonul fu atașat; cei patru călători își luară rămas-bun și se suiră.

Cu toate că șina era provizorie și că domnea o întunecime îngrijorătoare, trenul cel scurt zbură cu o rapiditate nemaipomenită. În timpul întregului drum nu se zări nici măcar o lumină, pentru că nu exista nici o haltă. Munți, văi, prerii și păduri, nu se puteau deosebi una de alta; se părea că trenul zboară fără intrerupere printr-un tunel fără sfârșit, astfel că cei patru oameni fură bucuroși, când locomotiva lăsa să i se audă glasul ei șuierător și când apărură în față luminile de la capătul drumului.

Și aici ardeau mai multe focuri la lumina căroră se vedea mai întâi o clădire lungă și joasă, care avea o intrare foarte largă. Interiorul părea să aibă mai multe despărțituri, dintre care era luminată numai una. De pragul ușii stătea rezemată o făptură subțire, nu prea înaltă, care avea îmbrăcămîntea de piele a unui *westman*. O a doua persoană stătea aproape de shină și după ce trenul se opri, intră în vagon, deschise complet uşa întredeschisă a acestuia și spuse:

— Rocky-Ground! Coborâți, *mesh'shurs!* Sunt curios pentru ce fel de oameni a pregătit colegul din Firwood-Camp un tren special de noapte.

— O să vedeti și o să aflați imediat, sir! răspunse Old Shatterhand. Presupun, desigur, că sunteți în funcțiune aici?

— Sunt inginerul, sir. Și dumneavoastră?

— O să auziți numele nostru când vom fi înăuntru, la lumină. Aveți un loc pentru adăpostit bine caii?

— O să vedem. Ieșiți întâi dumneavoastră afară!

El îi privi când coborâră, pe fiecare în față și mormăi apoi dezamăgit:

— Hm! Numai necunoscuți. Ba chiar și un roșu printre ei. Am crezut cu totul altceva!

— Ne-ați crezut șefi sau ceva asemănător? râse Old Shatterhand. Acționari cu milioane, hai? Nu ne-o luați în nume de rău că noi, oamenii simpli, v-am stricat liniștea nopții! O să călărim imediat mai departe; atunci veți putea dormi din nou.

— Să călăriți mai departe? Atunci sunteți cumva vânători sau puiori de curse?

— De toate.

— Și pentru asta pretinde colegul meu, în mijlocul nopții, să mă...

El fu întrerupt. Uscățivul din ușă se apropiase și zise:

— Sunt și eu curios să văd ce fel de indivizi au venit așa, în mijlocul nopții, în Vestul Sălbatic...

El se opri. Old Shatterhand îi întoarse spatele, dar se răsuci pe călcâie la auzul vocii cunoscute. Mititelul îi zări figura, se opri la mijlocul vorbei și strigă:

— Old Shatterhand! Old Shatterhand!

— Și Winnetou! Winnetou! strigă Frank mai departe, când îl recunoscu și pe apaș.

— Uff! răspunse acesta.

Spusese numai acest singur cuvânt, dar cu un ton în care se găsea tot ceea ce el simțea la această întâlnire neașteptată.

— Într-adevăr, voi sunteți! Old Shatterhand și Winnetou! repetă mititelul înveselit. Veniți în brațele mele, la pieptul meu, *mesh'shurs!*

El cuprinse cu brațele sale când pe unul, când pe altul și-i strigă inginerului:

— Iată, domnule, ăştia sunt cei mai vestiți *westmani*, despre care v-am povestit toată seara de azi. Cum puteam să-mi închipui că o să-i întâlnesc aici atât de repede!

Inginerul luase cu totul altă ținută; el răspunse îndatoritor:

— De această poveste a dumitale n-ar fi fost nevoie, mister Frank. Îi cunosc pe acești doi gentlemeni încă de multă vreme, din renumele lor care circulă prin toate Statele Unite. Mă grăbesc să-i trezesc pe toți oamenii mei și...

— Oprește-te! îl întrerupse Old Shatterhand. Dorim să rămânem necunoscuți. N-o să mai stăm aici multă vreme; dar pentru că l-am întâlnit atât de neașteptat pe bunul nostru Frank, o să mai stăm cu plăcere un cesuleț sau două înainte de a pleca. Spuneți numai, aveți un loc unde să ne punem caii în siguranță?

— O, mister Shatterhand, am să îngrijesc de caii dumneavoastră ca și de oameni, căci știu ce animale nobile călăriți, dumneata și Winnetou. Îi luăm înăuntru în „hală”, unde, dacă mai e nevoie să vă invit, vă rog să aveți bunătatea să fiți oaspeții mei.

Ceea ce numea el „hală”, era clădirea mai sus pomenită, întinsă în lungime. Partea luminată a acesteia era camera restaurantului pentru locuirii de atunci din Rocky-Ground. Alături era încăperea pentru păstrarea mărfurilor mai bune; acum era goală și aici aduseră caii. Așa îi aveau aproape sub ochi și puteau fi siguri de ei.

Când intrară acolo în restaurant, *boardkeeper-ul* (hangiul) se ridică somnoros de după tejgheaua lui. Nu se culcase, pentru că crezuse c-o să câștige ceva de la oaspeții așteptați.

Încă înainte de a se așeza, Old Shatterhand crezu de cuviință să le facă cunoștință lui Kas și Has cu Hobble-Frank. Așadar îi spuse acestuia din urmă în limba germană:

— Dragă Frank, am plăcerea să-ți recomand în acești doi domni, doi compatrioți.

- Cum? Adevărat? Germani?
- Ba chiar saxon!
- Este posibil? Saxon? De unde?
- Iată pe domnul Hasael Benjamin Timpe din Plauen în Voigtland.
- Asta mă bucură peste măsură, într-adevăr peste măsură. Și celălalt domn?
- E domnul Kasimir Obadja Timpe, un văr al lui din Hof.
- Din Hof? Hm! Aşa, aşa! Asta aparţine totuşi de Bavaria; e însă o confuzie geografică-ornitologică pe hartă. Dar în acest caz nu-i deloc păcat, pentru că linia ferată din Plauen spre Hof e complet saxonă. Pot deci să-l socotesc și pe domnul Kasimir Obadja compatriot. Care dintre cei doi e într-adevăr verișorul, acesta sau celălalt?
- Amândoi, dragă Frank, sigur că amândoi.
- Atunci amândoi? Hm, da! Greu de despărțit! Să sperăm că nu mai există alții oameni care să se numească Timpe!
- Cei doi veri auziseră dinainte de originalitățile lui Hobble-Frank, de aceea Kas răspunse zâmbind:
  - O, Timpe mai există foarte mulți. Anume Rehabeam Zaharias Timpe, Petrus Micha Timpe, Markus Absalom Timpe, David Makkabäus Timpe, Tobias Holofernes Timpe, Nahum Samuel Timpe, Josef Habakuk Tim...
  - Pe toate sufletele bune! Dacă mai pronunțați măcar o singură dată numele de Timpe, vă culc la pământ; trebuie să-mi salvez viața! Faceți-mi plăcerea și scrieți guvernului saxon să vă trimită un alt nume, altfel mi-e imposibil să vin în contact cu dumneata!
  - Asta se poate face mai ușor. Și anume, prietenii noștri buni ne strigă cu prenumele prescurtate, adică Has și Kas, în loc de Hasael și Kasimir. Vreți, sir?
  - Da, asta e mai simpatic; o să aveți și în mine un prieten tot aşa de bun. Acum să ne așezăm și... ah, dar asta ce mai e?

Această întrebare privea farfuriile și sticlele pline, pe care hangiul le punea acum pe masă; el făcu semn inginerului și-i explică acestuia, că el consideră ca o neprețuită cinste ca gentlemanii să primească să fie musafirii lui. După obiceiul american, ar fi fost o mare ofensă să se refuze această invitație, de aceea fu primită. Hobble-Frank și cei doi Timpe onorară ospățul cu bărbătie; Old Shatterhand mâncă puțin și bău un păharel de vin; Winnetou ocoli cu totul băutura. El știa foarte bine că „apa de foc” era cel mai mare dușman al roșilor și, adăugăm noi și al albilor!

În timpul mesei, con vorbirea alunecă însuflețită de la una la alta. Old Shatterhand voia să știe, înainte de toate, cărei împrejurări avea să-i mulțumească pentru întâlnirea din această seară cu Hobble-Frank. Acesta răspunse:

— Când bate cineva la ușa casei dumitale, ca să te viziteze, ești de obicei plecat. Atunci trebuie să alerge după dumneata, dacă vrea să-ți vorbească. Eu aveam să-ți fac diferite mici rugăminți și atunci m-am suit pe vaporul de pe Elba, ca să vin la dumneata. Când am sosit, erai plecat și mi s-a spus că ești dincolo de ocean, ca să te întâlnești cu Winnetou. Dar unde, asta nu se știa. Atunci mă apucă febra savanelor; îmi încuiai vila „Bärenfett” și-o luai după dumneata. Știam sigur că o să aflu la apașii-mescalero, în ce regiune poți fi găsit. Noi merserăm cât am putut mai departe, suirăm în Arkansas și luarăm apoi caii, ca să trecem prin Santa-Fé către Rio Pecos.

- Noi? Atunci nu ești singur?
- Nu. Vărul meu Droll a fost firește și el cu mine.
- Buna „mătușica Droll”? Dar unde-i băgat? Unde l-am lăsat?
- Nu l-am lăsat deloc. Și unde-i băgat? În pat!
- Dar, Frank, de ce nu-i scoli?
- Fiindcă puțin somn îi face bine bietului băiat. E cam bolnav.

— Bolnav? Atunci trebuie să-l văd. Aici, în Vestul Sălbatic, bolnav e puțin cam altfel decât acasă! E grav?

— Grav nu, dar foarte dureros, după cum se pare. Din cauza durerilor, pe care le suferă Droll, a trebuit să ne ducem cu chiu cu vai până la Fort-Manners, unde era un doctor, care a trebuit să-l caute. Acesta găsi că avea *Pain in the hip* („Sciatică”).

— Dar mai înainte nu se știa că Droll suferea de boala asta. E ceva nou la el?

— Da, o are acum pentru prima oară.

— Doctorul a găsit cauza?

— Doctorul? Păi n-a avut nevoie, că i-am spus eu.

— Tu?

— Da, eu! Sau poate credeți că eu nu pot să știu ceva care e limpede ca lumina zilei? Atunci ar fi trebuit să fiu lovit de orbire egipteană!

— Ei, și-n ce constă cauza asta?

— Ei, din cauza unui cal care nu se putea dezobișnui de poticneală.

— Cum? întrebă Old Shatterhand cu seriozitate, în timp ce trebuia să-și muște buzele ca să nu râdă.

— Am spus adineauri că din Arkansas am venit călare. Calul meu nu era rău și îl am și astăzi; cu gloaba lui Droll însă ne păcălisem; era unul dintre cei care se poticnesc, după cum zice la carte. Chiar dacă nu era nici o groapă, nici o piatră și nici o rădăcină, trebuia să se împiedice de propriile lui picioare.

— Dar cine cumpără un astfel de cal?

— Când ai neapărată nevoie de un cal și când găsești numai un poticnit, ce să faci? Si se poticnește bestia, nu glumă.

— Dar n-am reușit încă să fac o legătură între sciatică și poticneala asta.

— E o poveste destul de prostească și-a venit aşa, dintr-o dată, parc-ar fi căzut din cer. Călăream printre tufișuri în iarbă înaltă, foarte veseli și bine dispuși și habar n-aveam

că fatalitatea plutea deasupra capetelor noastre sub forma unui ciot de stâlp. Atunci gloaba lui Droll s-a poticnit cu picioarele dinainte și de frică făcu o puternică săritură într-o parte. Droll, care, fără cea mai vagă presimțire, stătea liniștit și ușor în sha, fu aruncat în aşa fel, că ajunse să stea pe ciot ca pe un scaun. Atunci am auzit două feluri de zgomote, adică un țipăt tare și o troasnură puternică. Strigătul îl scosese Droll; dar cine a trosnit aşa de tare, sau Droll sau ciotul de... asta nu se știe. Eu cred, însă, că Droll a fost, căci membrele sale nu par nici azi la locul lor. El nu putea să se scoale; eu i-am fost apoi de ajutor ca să se ridice de jos, cu un etaj mai sus, dar s-a prăbușit apoi din nou în dureri. Gema în aşa hal, încât în sufletul meu sensibil s-a înrădăcinat adânc dorința de-a fi în locul lui. În toate acestea, era vinovat poticnitol.

Bunul Frank nu povestea asta într-un mod atât de expresiv ca să-i întrețină pe ascultători, ci pentru că aşa era felul lui. Era pătruns de milă pentru vărul său Droll și nici nu bănuia că povestea lui era mai potrivită să stârnească mai ales râsul, decât mila. Cei doi Timpe îl priviră pe omuleț și era ușor de văzut că le plăcea.

— Încep să înțeleg, spuse Old Shatterhand. Povestește mai departe!

— Ce urmează acum e încă mai dureros decât înainte: mi-am dat toată osteneala posibilă ca să-l aduc pe Droll al meu în starea lui dinainte; l-am smucit și l-am tras de picioare; i le-am scuturat și i le-am frecat; i le-am împins și le-am masat, până ce, în sfârșit, a sărit în sus; dar de durere, zicea el și nu fiindcă s-ar fi simțit mai bine. Apoi l-am ajutat cu grijă să se suie pe cal, anume pe-al meu și nu pe-al lui, căci din acel moment n-ar mai fi putut suporta poticnitol. Fața sa palidă a slăbit; ochii i-au intrat în fundul capului și trupul său a pierdut în două zile cinci sau șase pfunzi. Două zile întregi — acum gândiți-vă! — Atât de mult ne-a trebuit, până am ajuns în Fort-Manners. Pe aceste două zile n-am să le uit toată viața mea. Oftaturile și

văicărelile, gemetele și plânsetele, bocetul și tânguiala lui! Mie mi se frâangea inima, totuși, mă învârteam cu gloaba mea pe lângă el, mereu stăruitor și devotat. Durerile creșteau în aşa fel, încât mulțumii Creatorului când, în sfârșit, găsirăm fortul. Acolo se năpusti doctorul peste el cu ventuze, cu cataplasme de muștar și cu cantaridă; bietul de el a trebuit să bea chiar și ulei de terebentină!

— Îi e mai bine? întrebă Old Shatterhand.

— Așa, puțin. După ce a trecut o săptămână, am început să ne gândim să călărim încet, mai departe. El a rezistat până aici, dar când am ajuns, a simțit că trebuie să se odihnească pentru câteva zile.

— De când sunteți aici?

— De alătăieri. Mâine voi am să plecăm din nou.

— Încotro?

— La Santa-Fé.

— Asta mai mi-ai spus-o; vreau să știu unde voiați să mergeți mai întâi, de aici.

— Prin Alder-Spring spre Roofside, în sus.

— Hm.

— De ce „hm”?

— Pentru că Mustangul Negru va fi acolo cu un grup însemnat de comanși. Probabil că i-ați fi căzut drept în față.

— Mustangul Negru, vânătorul de scalpuri? întrebă inginerul speriat. Ce caută ei la Alder-Spring, aşa de aproape de noi? Să ne privească asta pe noi oare, mister Shatterhand?

— Nu, nu pe voi, pe Winnetou și pe mine. El știe că noi vrem să ajungem acolo și vrea să ne prindă.

— *All devils!* Ce noroc că ați aflat! Acum desigur c-o să vă păziți să călăriți într-acolo?

— Din contră: acum călărim direct într-acolo și e foarte posibil ca să mergi și dumneata!

— Eu? Ei, ca să fiu sincer, vreau să vă spun că tare m-aș bucura, dacă mi s-ar ivi ocazia să le trag ticăloșilor câțiva

pfunzi de praf de pușcă în pielea lor roșie, dar ca să trag chiar eu de păr ocazia, asta n-am s-o fac.

— Nu-i deloc nevoie, căci vine de la sine. E vorba anume de colegul dumneavoastră și de oamenii lui de la Firwood-Camp: e amenințat să fie atacat de comanși. Cu scopul ăsta am venit cu trenul special aici. Vrem să cerem ajutorul vostru.

— O să-l aveți din plin și cu drag. Da, acest bun coleg este cu adevărat un inginer priceput, dar în materie de indieni, nu-i nici priceput și nici erou. Dar poate să se bazeze pe mine și pe oamenii mei.

— Câți lucrători aveți aici?

— Aproape nouăzeci, numai albi, care știu să tragă bine și se pricep să umble cu armele lor. Dar nu vreți să ne povestiți cum s-au întâmplat și cum stau lucrurile? Sunt foarte curios.

Inginerul era mai energetic și mai curajos decât colegul său din Firwood-Camp și Old Shatterhand nutrea speranța să găsească în el un ajutor capabil. El îi descrise întâmplările din seara precedentă, trase concluziile sale și explică intențiile pe care le avea acum.

Când termină, inginerul sări în sus, îi întinse mâna și spuse:

— Bine, *sir*, bate palma! Vă stau la dispoziție eu și oamenii mei, chiar acum sau mai târziu, aşa cum veți voi.

Hobble-Frank se entuziasmă și el în germana lui maternă:

— Și eu! Mustangul ăsta negru-închis și-a copt ultima lui pâine. Când sunt feroce, sunt! Acum merg să mai aduc încă un erou intrat în legenda acestui secol, care nu poate să lipsească.

Se sculă și dispăru pe ușă. Când reveni după scurtă vreme, îl aduse pe Droll cu sine. Se observa că acesta suferise în ultimul timp, totuși ochii îi erau vioi și mișcările nu lăsau să se vadă că și-n prezent ar mai avea dureri. Și el se bucura nemaipomenit de întâlnirea atât de neașteptată,

parcă miraculoasă și spuse că voia să călărească neapărat cu ei spre Alder-Spring, fie că starea lui o permitea, fie că nu.

Asta dădu lui Winnetou, care până atunci nu spusesese mici o vorbă, ocazia să-i pună un sir de întrebări, ce dovedea că apașul avea cunoștințe serioase asupra construcției și bolilor corpului omenesc. Se adeveri că la Droll era vorba chiar de o sciatică și chiar din pricina căzăturii de pe cal. Winnetou se sculă, scoase mica sa geantă de piele, în care ducea tot felul de doctorii, cercetă conținutul și spuse apoi în felul lui domol:

— Fratele meu Droll poate să mă ducă cu el la patul său; vrea el să scape de suferințe?

Ei plecară împreună. După scurt timp, cei prezenți auziră un strigăt strident, pătrunzător.

— Ăsta este Droll! strigă Hobble-Frank. Ce-o fi făcut Winnetou cu el? Trebuie să merg acolo la „mătușica Droll” a mea, căci un astfel de strigăt îmi taie inima ca un ferăstrău.

El sări în sus și voi să plece; Old Shatterhand îl tinu însă bine și spuse:

— Rămâi aici, dragă Frank! Winnetou știe foarte bine ce face și tocmai pentru astfel de suferințe există la indieni mijloace despre care nici cei mai buni medici ai noștri n-au habar!

Chiar în acel moment, parcă spre a întări aceste vorbe, intră Winnetou și zise:

— Fratele nostru Droll a trebuit să sufere o durere foarte mare, dar scurtă, ca să fie repede vindecat. Acum se odihnește după ea, dar, după o oră, va fi aşa de sănătos ca mai înainte.

După scurgerea acestui timp, se adeveri că Winnetou avusese dreptate. Droll veni și explică în dialectul său din Altenburg:

— Adevărată minune, domnii mei! Mă simt ca nou-născut. Ce-a făcut Winnetou, nu știu; chiar dacă mi-a

amorțit numai nervii sau mi i-a rupt, mi-e totuna. Acum pot din nou să călăresc și Mustangul Negru o să afle că „mătușica Droll” e încă puternic la locul lui!

3. La Fântâna Arinilor

Muntele Ua-peş, la poalele căruia era stația Rocky-Ground, era acoperit până în vârf cu pădure deasă. Apele acestui munte se adunau jos într-un râu destul de mare, care curgea spre sud-est și o cotea mai târziu spre nord. La această cotitură se unea cu un râu mai mic, care izvora la poalele altui munte, numit încă de atunci Corner-Top (Vârful colțului), ce mai poartă și astăzi acest nume.

Descrierea menționată are un rost important. Ua-peş ca și Corner-Top formau colțuri; ei erau ultimii munți din două săruri înalte, întinse în lungime, ce închideau între ele o vale largă și foarte lungă, ale cărei cotituri erau atât de numeroase, încât inginerii căilor ferate hotărâseră să n-o urmeze, ci să dinamiteze între Rocky-Ground și Firwood-Camp un drum mult mai scurt printre stânci. Firwood-Camp nu era prea departe de începutul acestei văi, despărțită de ea numai de un munte aşezat de-a curmezișul.

De acolo, de sus în jos, adică de-a lungul acestei văi foarte cotite, trebuiau să vină comanșii, căci pentru ei nu exista alt drum spre Alder-Spring. Acest izvor, înconjurat de arini mari, era la poalele lui Corner-Top și devinea, mai încolo râul amintit, care se întâlnea cu cel mare la cotitura acestuia. Valea avea în spatele ei cei doi munți terminali și forma o prerie vastă, netedă, prin care curgeau cele două râuri unite. Din iarba groasă a acesteia, se ridicau tufișuri care păreau aşezate ca niște culise, favorizând admirabil ascunzișul unei trupe.

Dacă ne amintim ce se întâmplase în Firwood-Camp precum și la intențiile participanților, atunci nu e greu să ne închipuim ce va aduce ziua de astăzi.

Comanșii erau convinși că Old Shatterhand și Winnetou vor călări spre Alder-Spring și-și propuseseră să-i aștepte

acolo și să-i prindă. Ca să reușească asta, roșii au trebuit să fie deosebit de prevăzători. Cei doi prieteni nu trebuiau să bănuiască prezența comanșilor la Fântâna Arinilor și, chiar la sosirea lor, nu trebuia să se trădeze sub nici un motiv că Mustangul Negru și trupa lui ar fi prezenți acolo. De aceea se înțelege de la sine, că indienii n-aveau să se ducă de-a dreptul la izvor și că se vor ascunde în apropierea lui; dar unde? Asta-i întrebarea cea mai importantă.

Pentru Winnetou și Old Shatterhand nu era greu să pătrundă în gândurile și socotelile adversarilor lor. Pentru că Alder-Spring se afla pe partea dreaptă a văii, se înțelege de la sine că indienii vor sta pe stânga și că vor călări un timp în prerie, ca apoi să se întoarcă și să vină din partea opusă. Din această cauză, trebuia evitat să se dea naștere la bănuieri, prin urme trădătoare. Comanșii veniți din prerie se vor ascunde în apropierea izvorului, ca să-și aștepte adversarii, să-i spioneze, să-i înconjoare și apoi să-i atace. Cine voia să o ia înaintea indienilor și să-i observe, trebuia deci să călărească încă mai departe decât ei, în prerie și să facă un ocol încă și mai însemnat. Asta era ce-și spuneau Old Shatterhand și Winnetou și în acest scop se întâmplă că, după despărțirea lor de Rocky-Ground, nu calăriră de-a lungul Ua-peș-ului, ci, imediat ce se făcu ziuă, ocoliră departe spre stânga și luară drumul în savană.

După furtuna de ieri, începuse o dimineață minunat de frumoasă. Razele soarelui străbateau picăturile ce atârnau ca niște briliante pe fiecare fir sau frunză; aerul era tare, răcoros și curat, iar natura tăcută din jur era de o frumusețe feciorelnică. A călări printr-o astfel de regiune și o astfel de dimineață trebuia să fie un deliciu pentru orice om... nu însă pentru un *westman*, care avea intenția să pândească niște indieni dușmani. Sforăielile și loviturile de copită ale cailor erau duse mai departe și iarba cea umedă și grasă lăsa în urmă o dără care poate că și până seara se putea citi clar. Acestea sunt împrejurări care pot fi foarte periculoase unui om al savanelor.

Cei șase călăreți lăsaseră mult în urmă Ua-peș-ul, de aceea o cotiră acum, cu intenția de a se aprobia de Corner-Top, către sud. Alder-Spring era în partea de vest a acestui munte; Winnetou și Old Shatterhand călăreau în aşa fel încât trebuia să atingă dinspre răsărit; în acest fel îi împiedicau pe roșii să le poată vedea mai târziu urmele. Corner-Top nu era împădurit în întregime pe toată înălțimea sa. Existau locuri din care se putea privi departe în jur și aşa nu era greu să observe venirea comanșilor.

În sfârșit, cotitura era tăiată de-a dreptul de prerie și atingea poalele muntelui în partea de răsărit. Au căutat și au găsit o ascunzătoare bună, unde ceilalți patru se putură ascunde cu caii, pe când Winnetou și Old Shatterhand se suiră mai sus, ca să supravegheze de-acolo valea.

Patru saxonii la un loc în Vestul Sălbatic, într-un desis de pe Corner-Top! Desigur o întâmplare ciudată! Hobble făcea asupra acestui lucru următoarea remarcă:

- E întocmai ca și cum soarta ne-ar fi unit intentionat.
- Ai dreptate, dragă Frank, admise Has.

— Asta cred și eu, adică eu am totdeauna dreptate. În această privință, o să mă înțelegeți, căci în orice altă privință sunt de cele mai multe ori de nepătruns. De obicei îmi țin fulgerele, unele spirituale, închise în capsula lor și numai rareori oamenii pot să pătrundă în profunzimea inteligenței mele și să scoată de-acolo comorile ca pe aripa unei macarale. O astfel de oră favorabilă și plină de sfîntenie a venit în acest moment pentru voi. Si anume, o să puteți să știți în ce fel mă gândesc să sfârșim cu comanșii. Sunt gata cu plăcere să vă dau lămuririle necesare și vă permit să-mi adresați plini de încredere întrebările voastre. Vorbește tu primul, dragă vere Droll.

Droll cunoștea valoarea lămuririlor ce erau de așteptat, de aceea dădu din cap și spuse:

— De ce eu primul, dragă Frank? Eu sunt gata cu plăcere să cedezi primul loc celorlalți doi. Omul trebuie să fie politicos.

— Aici ai dreptate! Am cunoscut un profesor de zoologie care spunea mereu: Politețea este acea obișnuință de care nu trebuie să te dezobișnuiesti. Și ceea ce spunea un astfel de specialist are totdeauna rost și bun temei. Așa că acum poate să spună Kas ceea ce vrea să știe de la mine.

— Eu? întrebă cel vizat. Nu vreau să știu nimic!

— Ce? Nimic? Chiar nimic? E posibil? întrebă Frank cu cea mai mare nedumerire.

— Nimic, dădu Kas din cap.

— Și dumneata, Has?

— Nici eu, nimic, răspunse acesta.

— Tot nimic? Vorbești cumva serios?

— Firește.

Atunci, Frank făcu mai întâi o mutră, ca și cum s-ar fi întâmplat ceva absolut de neînțeles, apoi trăsăturile sale luară forma reflectării și după aceea a mâniei și el strigă înfuriat:

— E posibil aşa ceva? A mai pătit vreodată un om una ca asta? Nu vreți să știți nimic de la mine, absolut nimic? Pot într-adevăr să existe oameni care să n-aibă nimic de auzit și de învățat de la marea vânător de prerie și de urși Heliogabalus Morpheus Edeward Franke? Aici stăm în ascunziș ca să-i pândim pe indieni; avem intenția să-i păcălim și să-i învingem. Această intenție poate să ajungă la îndeplinirea ei neprețuită numai prin ajutorul experimentatei mele personalități și totuși trăiesc pe pământ finți omenești care sunt de părere că n-au nevoie să audă nimic de la mine...!

Pe când această conversație hazlie își urma cursul în ascunzătoare, Old Shatterhand și Winnetou atinseră vârful din Corner-Top. Acolo existau, cum am spus mai înainte, mai multe locuri din care se putea privi în depărtare. Unul din aceste luminișuri, care dădea către apus, era deosebit de potrivit pentru scopul celor doi prieteni. De acolo de sus se putea privi în întregime pe unde trebuiau să coboare

comanșii, până la cea mai apropiată cotitură, aflată la o depărtare de o milă engleză. Aici se aşezară jos.

Stăteau tăcuți unul lângă altul, o oră, două, chiar și trei ore și nici unul nu găsea necesar să pronunțe măcar o silabă, ca și cum erau în aşteptarea unei întâmplări de viață și de moarte. Dacă ar fi existat cineva, care să-i observe în ascuns, ar fi fost sigur de părere că nu veniseră acolo cu nici o altă intenție decât aceea de a se așeza și a se odihni. Nici o mișcare a feței lor, nici o privire a ochilor nu trăda că toată atenția lor era puternic îndreptată spre vest și că pe întreaga cale, pe o distanță cât putea să fie cuprinsă cu ochii, nimic nu putea să scape simțurilor lor agere. Marea artă a *westmanului* este să pară complet indiferent chiar la cea mai mare încordare a tuturor facultăților și simțurilor lui. Există sau exista explorator celebru al savanei, care avea să mulțumească, pentru cele mai frumoase isprăvi și pentru salvarea sa din cele mai mari pericole, mai ales împrejurării că avea atâtă forță de dominare a exteriorului și a membrelor sale, încât era imposibil să se ghicească ce gândea, sau ce uneltea, sau ce năzuia, sau ce voia să întreprindă.

Cei doi prieteni aveau genele mult apropiate și pentru că nu-și mișcau nici unul dintre membre, se părea că dormitau; cu toate acestea, era sigur că auzeau foarte bine sturzul care, sub ei, la o depărtare de vreo douăzeci de pași scotea un vierme din pământ și că tot așa de sigur vedea vulturul negru, apărut acum pe cerul apusean, ca un punct cât o jumătate de palmă.

— Uff! spuse simplu Winnetou.

— Well! dădu din cap Old Shatterhand, tot așa de simplu. Sosesc.

Afară de acest cuvânt, nu mai era nimic viu în valea tot atât de goală și pustie ca înainte, dar felul și chipul cum se mișca vulturul în aer trăda cunoșcătorului că sub el trebuia să fie undeva ființe de la care aștepta vreo pradă. Se mai îndreptă puțin către stânga, peste cotitura văii, dar veni

repede mai aproape de aceea. Când îi ajunse și se găsea drept deasupra lor, un călăreț o coti sub el pe după colț, se opri un moment și călări apoi mai departe, ca și cum n-ar fi observat nimic de bănuit; după el urmară doi, cinci, zece, douăzeci, patruzeci, optzeci și încă mai mulți călăreți; erau ușor de recunoscut, cu toate că din cauza depărtării, caii lor păreau de mărimea unor căței. Winnetou dovedi că avea ochi de-o agerime excepțională, spunând, cu toată micimea aceea:

— Ei sunt, într-adevăr, comanșii.

— Da, admise Old Shatterhand. Tokvi Kava călărește în fruntea lor.

— Această căpetenie a comanșilor își închipuie că e un războinic din cale afară de şiret și face o greșală, pe care nici eu, nici fratele meu Shatterhand nu putem să-o concepem.

— *Well!* Vine de la Firwood-Camp și are convingerea că și noi am plecat azi-dimineață de-acolo și că vom veni după el. Apoi el nu se gândește că noi am putea să observăm urmele lăsate de războinicii lui prin iarba grasă de umezeală. Caraghios!

Și peste figura mereu atât de serioasă și de imobilă a apașului, trecu un surâs ușor, pe jumătate disprețuitor, pe jumătate milos, când adaugă:

— Și aşa vrea el să-l prindă pe Winnetou și pe Old Shatterhand! Uff!

— Iată că fac tocmai aşa cum am crezut noi: se îndreaptă spre cealaltă parte a văii, pentru că noi, când vom veni după ei, să nu ne gândim că vor să meargă acum spre Corner-Top și Alder-Spring, ca să ne prindă acolo.

Comanșii călăriră spre peretele văii din partea cealaltă, până ce atinseră punctul exterior al poalelor Ua-peșului, dar nici aici nu-și schimbară direcția, ci ieșiră afară în prerie, ca și când ar fi urmărit un scop depărtat, cu totul dincolo de acestea.

— După câtva timp vor face cotitura de care am vorbit și vor veni încocace, continuă Old Shatterhand. Unul dintre noi trebuie să coboare, ca să-i urmărească, iar celălalt trebuie să mai rămână aici.

El nu spunea de ce trebuie să mai rămână; dar Winnetou o ghici numai decât, căci dădu din cap cu aprobare și spuse:

— Ca să-l supravegheze pe Ik Senanda, care voia să însеле și să trădeze pe bărbații albi de la căruța armăsarului de foc. El a fugit ieri noapte după comanși și n-a putut să-i găsească din cauza întunericului; totuși, cunoscând drumul, va veni azi, când se va lumina, pe urmele lor și-i va întâlni curând aici. Fratele meu alb poate să aștepte aici, ca să-l poată vedea; eu cobor ca să aflu ce ascunzătoare își aleg comanșii.

El plecă și Old Shatterhand rămase singur. Mai trecu o oră și apoi încă una, fără ca metisul așteptat să apară. Ar fi trebuit totuși să fie aici, dar observatorul nu-și pierdu răbdarea, căci erau zeci și sute de împrejurări posibile, care să-l opreasca în drum pe trădătorul jumătate indian. După vreo jumătate de oră, îl văzu în sfârșit sosind și luându-se după urma comanșilor spre cealaltă parte a câmpiei. Pentru că *scout*-ul călărea pe aceste urme, trebuie să facă întregul ocol al comanșilor în prerie; el putea deci să-i întâlnească abia cu puțin înainte de o oră, jos la Corner-Top. Old Shatterhand trebuie să-și părăsească acum postul său și coborî cât putu de repede la tovarășii săi. El îi găsi acolo unde-i lăsase și Winnetou era cu ei. Când îi informă că văzuse corcitura venind, apașul remarcă:

— A întârziat foarte mult. Bănuiește fratele meu ce l-a reținut?

— Există multe motive care să-i fi putut încetini călăritul, răspunse Old Shatterhand.

— Poate că n-a fost constrâns, ci a întârziat de bunăvoie.

— Hm. Crezi că după fuga lui grăbită de la Firwood-Camp, s-a răzgândit și s-a întors să ne spioneze? N-ar fi nici un rău!

— Ce tot vorbiți? interveni Hobble-Frank, după ce auzi aceste cuvinte. Ca să nu te spioneze un dușman, trebuie să fi precaut totdeauna.

— Nu, cel puțin în cazul asta, nu.

— Asta n-o înțeleg, deși am totdeauna un spirit ager și o inteligență și mai ageră. Dacă ne-a spionat, atunci știe, de exemplu, că n-am călărit deloc prin vale, pentru că am mers cu trenul.

— Dacă ști asta, mi-ar face plăcere. O să afli probabil curând motivele. Eu cu Winnetou o să ne depărțăm acum, ca să-i spionăm pe comanși. Rămâneți aici, stați liniștiți și nu părăsiți îն nici un caz acest loc înainte să venim noi!

— Dar dacă nu veniți curând?

— Venim, cel puțin unul dintre noi; de asta puteți fi siguri.

Și întorcându-se către Winnetou, îl întrebă:

— Știe fratele meu roșu unde și-au aşezat tabăra?

— Știu, răspunse căpetenia apașilor.

— E departe de aici?

— Nu. Fratele meu poate să mă urmeze!

Ei lăsară armele pe care le luaseră în locul celor ce le fuseseră furate din casa inginerului și care i-ar fi împiedicat la târât și plecară. Winnetou îl conduse pe prietenul său alb prin pădure cam vreo zece minute, fără nici o pază specială; apoi ajunseră într-un loc, unde pădurea înceta, dar în care se aflau foarte mulți copaci doborâți. Uriașii pădurii zăceaau abătuți la pământ, cu puternice ghemuri de rădăcini și cu coroane de tot zdrobite și încurcate unele peste altele. Fuseseră smulși de vânt, de unul din acele huricane, care se abat adesea în Vestul Sălbatic, mai ales în regiunile lui din sud. Huricanul este un uragan care izbucnește deodată, străbate o linie relativ îngustă și foarte mărginită, smulgând totul în calea sa. Tot hurican se numește și regiunea pustiită de această furtună.

Între trunchiurile zdrobite și moarte era o vegetație nouă, Tânără, foarte deasă și crescută destul de înaltă, atât

de deasă încât părea, chiar și pentru un sălbatic, imposibil de străbătut.

— P-aici? întrebă Old Shatterhand.

Winnetou dădu din cap afirmativ și adăugă încet:

— Aici la stânga este stânca, p-acolo nu putem sui; la dreapta, încolo, e preria, unde pasc caii dușmanului și acolo ne pot vedea paznicii; de cealaltă parte a huricanului, care aici nu-i mai lat de două sute de pași, au tăbărât războinicii, deci trebuie să-l străbatem.

— Fratele meu roșu a și fost dincolo?

— Da. Fratele meu alb o să vadă curând drumul foarte bine ascuns, pe care a trebuit să mi-l croiesc.

— Știi unde se găsește căpetenia?

— Știu. Poate c-o să ajungem atât de departe, încât o să putem auzi ce vorbește.

El făcu câțiva pași lângă arborii doborâți de vânt, se culcă la pământ și se strecură în frunzișul și rămurișul des. Old Shatterhand nu șovăi să se târască după el. Atunci se mai dovedi încă o dată cât de neasemănăt om era căpetenia apașilor. El își croise în scurtă vreme, cu cuțitul, un drum lat de două picioare, tăiase ramurile, crăcile și mlădițele, care-l împiedicaseră și le aruncase la pământ, dar mai lăsase atâta frunziș, încât formase un acoperiș peste cărarea de furișat, care-l făcea complet nevăzut. Fusese imposibil să ducă acest drum drept înainte; el o cotise când într-o parte, când într-alta, în jurul copacilor doborâți, după piedicile pe care le opusese apașului conformația pământului și învălmășeala plantelor. Era o doavadă de forță și îndemânare, care-l uimi chiar și pe Old Shatterhand.

Pentru că Winnetou lucrase atât de perfect, acum nu mai aveau nevoie să întrebuințeze cuțitele și trebuia numai să bage de seamă ca tufișurile să nu se miște deasupra lor și să nu-i trădeze. În drum, găsiră doi șerpi veninoși: primul fugi, iar al doilea fu ucis printr-o mișcare de cuțit bine calculată a apașului. După mai multă vreme, Old Shatterhand, al cărui nas adulmeca cercetător aerul, simți

fumul focului de tabără; se apropiaseră de locul unde se găseau comanșii.

Acum o cărare ducea mai departe până la un loc, unde Winnetou lătise dublu cărarea secretă. El făcu semn tovarășului să vină lângă el, îndoi cu prevedere ramurile și l puse pe Old Shatterhand să privească prin ferestruica astfel formată.

Cum se mai minună acesta, când văzu că Tokvi Kava nu era mai departe decât la cinci pași! Cei doi spioni se găseau la marginea dezastrului pricinuit de vânt și în același timp la marginea unei mici ondulații a preriei. Un trunchi puternic de copac, doborât, culcat la pământ, se ridica la stânga lor din învălmășeala uraganului și iarba care crescuse sub el și pe lângă el forma un fel de pat moale pe care se întinsese căpetenia. Acesta dormita. Mai departe se vedea dormind și ceilalți războinici ai lui; erau obosiți și se simțea în siguranță la adăpostul ascunzisului, ales aici, după ieșirea din prerie. Căpetenia, după obiceiul tuturor albilor și roșilor din Vestul Sălbatic, își pregătise lângă el arma, gata de atac. De trunchiul copacului se sprijinea un pachet lung și subțire, învelit cu pătura lui Tokvi Kava, legat cu grijă cu lasoul său. Ochii lui Old Shatterhand scânteiară; Winnetou murmură către el:

- În pătura de-acolo sunt armele noastre!
- Da, căpetenia doarme și toți ceilalți dorm; am putea să ni le luăm.
- Nici să nu ne treacă prin minte!
- *Howgh!* Trebuie să le lăsăm acolo, căci comanșii nu trebuie să bănuiască descoperirea adăpostului lor. Mi-e într-adevăr greu, dar trebuie să ascultăm glasul înțelepciunii. Ascultă! N-a fost asta o chemare?
- Vocea unui paznic, dădu Winnetou din cap. *Scout*-ul o fi sosit la posturile exterioare.

Chemarea, pe care o auziseră Old Shatterhand și Winnetou, fu repetată de mai multe voci. Cei care dormeau se treziră și săriră în picioare; se uitau la căpetenie. Era

asa cum spusesese Winnetou; metisul venea călare. După ce văzu unde stătea căpetenia, își călăuzi calul spre el și coborî lângă dânsul. Tokvi Kava spuse cu un accent de mirare:

— Tu ești, fiu al fiicei mele! Ti-am permis eu să te iezi după noi? Pentru că nu primi nici un răspuns, continuă: Nu ti-am poruncit să observi fețele palide și să rămâi la ei, până ce venim noi sau îți trimit un sol?

— Ai poruncit tu, răspunse calm cel întrebat. Dar tatăl mamei mele roșii va vedea că n-am putut altfel.

— Trebuie să se fi petrecut lucruri importante, dacă te-ai încumetat să vii din Firwood-Camp până aici! O să ascult dezvinovătirea ta.

— Tu ești tatăl mamei mele și mă cunoști de la nașterea mea. Ti-am dat eu vreodată prilejul unei dojane grele? De ce mă primești cu mustrări fără să știi mai întâi de ce vin?

— Pentru că e vorba de cea mai importantă pradă pe care putem s-o facem și despre cei mai mari dușmani ai tribului nostru, căpetenia apașilor și odioasa față palidă, Old Shatterhand.

— N-ai să prinzi nimic, răspunse nepotul său, tot aşa de calm ca și înainte.

— Nu? continuă căpetenia. De ce?

— Pentru că au plecat. Au părăsit încă de ieri tabăra.

— Uff, uff, uff, atunci trebuie să ne pregătim, căci trebuie să sosească din moment în moment!

— Nu sosesc deloc; nici nu vin aici.

— Nu... vin... aici? gâfâi surprins căpetenia. Dar încotro se duc?

— Asta nu știu, în orice caz, însă, foarte departe de aici, căci au plecat cu căruța armăsarului de foc. Asta o fac vânătorii albi, numai atunci când drumul lor e foarte, foarte lung; altfel călăresc.

— Cu armăsarul de foc? Știi sigur?

— Da. I-am văzut urcând în căruță și după aceea am văzut că vagonul în care erau a pornit cu cea mai mare

grabă.

— Uff, uff, uff! Voiau s-o ia încocace spre Alder-Spring! Ce i-o fi gonit aşa deodată?

— Frica.

— Taci! Winnetou și Old Shatterhand îmi sunt nespus de urâți, dar spaima și frica ei n-o cunosc.

— Da, ei nu, dar trebuie să-ți amintesc că erau cu ei alte două fețe palide, care nu sunt la fel de curajoși și n-au plecat aşa de repede, ca să le facă lor pe plac, ci pentru că aflaseră că tabăra va fi atacată de războinicii roșii.

— Uff, uff! Cum au putut să afle? Cine le-a trădat-o? Să fi fost tu însuți neprevăzător?

Atunci nepotul lăsă pentru prima oară calmul său deoparte și-l întrerupse mânișos:

— Nu vorbi de mine! M-ai văzut vreodată neprevăzător? A fost propria ta neprevadere, care a trădat totul și ne-a lipsit de marea pradă!

Atunci bătrânul își duse mâna la cingătoare și strigă:

— Nu uita cu cine vorbești, băiete, altfel cuțitul meu o să te-nvețe respectul datorat tatălui mamei tale și vestitului şef războinic al comanșilor! Cum îndrăznești să mă înviniuiești pe mine, Mustangul Negru, de neprevadere?!

— Pentru că m-ai dojenit de o greșeală făcută de tine! Spune, i-am fi prins noi pe Old Shatterhand și Winnetou astă-seară, dacă ar fi venit încocace?

— Atât de sigur cât ești tu lângă mine.

— Atunci tot ceea ce le apartinea ar fi fost prada noastră?

— Da.

— Și caii?

— Și.

— Atunci de ce n-ai așteptat până astă-seară? De ce ai pus mâna de ieri seara pe caii ăia?

— Pus... mâna? repetă căpetenia, rar, ca să-și dea seama de imputare. Ce știi tu de asta?

— Știu totul. Mai întâi Kita Homașa, pe care mi l-aî trimis la han, a trezit o mică bănuială, dar am reușit ușor să înlătur neîncrederea, căci fețele palide n-aveau nici o doavadă. Atunci însă sforăiră deodată caii lui Winnetou și Old Shatterhand și provocară cercetări foarte amănunțite. Desigur că fețele palide au fost destul de deștepte să ne facă să credem că-și închipuiau că cei doi cai scăpaseră singuri, dar pe mine nu m-au înselat; animalele nu fugiseră singure, ci fuseseră furate. De cine? Poate vrei s-o tăgăduiești?

Căpetenia se uită înainte și nu-și schimbă înfățișarea; nu spuse nici da, nici nu. Nepotul său continuă:

— Tăcerea ta îmi dă dreptate. Firește că fețele palide căutară hoții.

— Ăștia plecaseră de mult! îi răspunse căpetenia.

— Plecaseră? Și urmele? Old Shatterhand și Winnetou au găsit urma voastră. Au găsit urma mea și chiar pe a lui Kita Homașa. Ei descoperiră imediat întâlnirea noastră și intențiile noastre, dar din fericire am reușit să scap. Am alergat la calul meu și am fugit de-acolo. Dacă aş fi rămas, m-ar fi spânzurat. Eram destul de departe, când îmi veni în gând să mă întorc în ascuns, ca să spionez dacă nu cumva Old Shatterhand și Winnetou renunțaseră la planul lor de a călări spre Alder-Spring. A fost foarte bine că am făcut aşa, căci i-am văzut urcându-se în căruța armăsarului de foc și plecând. Deci, nu vin spre Alder-Spring. După ce au plecat, părăsii și eu Firwood-Camp și călării încoaace, ca să-ți spun ce s-a întâmplat. Acum sunt aici. Ei, dojenește-mă, dacă-ți mai vine s-o faci! *Howgh!*

El își terminase explicația și acum aștepta să vadă ce va spune bunicul său. Acesta ținu capul plecat multă vreme; apoi îl ridică cu o mișcare energetică, iute și aruncă în jurul său o privire amenințătoare. Ceea ce spusese el, nu putea fi auzit de nici un străin, căci sosirea corciturii arătase războinicilor prezenți că se întâmplase ceva, sau că trebuie să fie ceva, dar nici unul dintre ei nu se încumetase să se

apropie de temuta căpetenie fără vreun ordin special. Astfel că nimeni nu auzise încuințările aduse de nepot, bătrânului. Acesta din urmă începu cu vocea înăbușită:

— Da, eu am scos caii din şopron. Iltş și Hataitla sunt cai atât de vestiți, încât prevederea bătrâneții mele să schimbat în nebunia tinereții. Voiam și trebuie să-i am imediat, fără să mă gândesc că azi ar fi fost, împreună cu prinșii, proprietatea mea. În vinele tale curge sângele meu și de aceea nu trebuie să le spui războinicilor mei ce a atras după sine fapta asta pripită!

— Am să tac, răspunse Tânărul.

— Știau Old Shatterhand și Winnetou câte persoane am fost ieri în Firwood-Camp?

— Da.

— Dar știau și cine a fost?

— Nu. Știau numai că au fost dușmanii roșii.

— Știau de intenția noastră de a ataca tabăra?

— O bănuiau numai. Dar trebuie să-ți spun, că mi-au aruncat în față numele meu de Ik Senanda; n-au crezut că mă cheamă Yato Inda.

— Atunci sunt convinși că tu ești nepotul meu și că eu sunt cel care vrea să atace tabăra! Ce spuneau despre dispariția celor trei arme ale lor?

— Armele lor? întrebă corcitura încremenit. Le-au pierdut?

— Da.

— Uff, uff, uff! Unde?

— În Firwood-Camp. Eu le-am găsit.

— Tu... le-ai... găsit?... Tu? Tu? Armele lui Old Shatterhand și Winnetou? sări metisul peste măsură de uimit.

— Eu! dădu Tokvi Kava din cap, pe când ochii lui scânteau de bucurie.

— Pușca de argint a lui Winnetou?

— Da.

— Mica armă vrăjită a lui Old Shatterhand?

— Da.

— Și marele, doborâtor de urși?

— Da.

— Unde, unde sunt aceste arme prețioase? Spune-mi!

Repede!

— Aici, răspunse căpetenia, arătând spre pachet.

— Uff, uff, uff! Azi Manitu se uită cu priviri scânteietoare la războinicii comanși! Asta e o pradă pentru care o să ne invidieze toate triburile neamului roșu! Cum au ajuns în mâinile tale armele astea fără pereche?

— Prin niște hoți care le furaseră și care au trebuit să mi le dea.

El îi povesti împrejurarea și izbucni apoi, imediat după ce isprăvi, în strigătul de:

— Uff, uff! La asta nu m-am gândit. Old Shatterhand și Winnetou au plecat, cu toate că armele le-au fost furate. Nu ți se pare curios? N-o fi vreo mare viclenie aici? Aceștia doi n-o să-și părăsească de bunăvoie armele, ci o să îndrăznească orice ca să și le recapete!

Nepotul său dădu din cap și susținu:

— N-au să îndrăznească nimic, absolut nimic.

— De ce crezi tu aşa?

— Cine are un creier sănătos nu poate să se gândească decât altfel. Prin ce au devenit atât de renumiți acești șacali? Numai prin armele lor. Cu ce le-au reușit faptele lor? Cu armele. Prin aceste arme au devenit eroi, dar fără ele sunt nimic. Li s-au furat aceste arme și acum simt că nu mai sunt în stare de nimic, că nu mai pot să se opună atacului taberei, ci că trebuie să dispară; de aceea au fugit aşa de repede. Acum știu de ce au renunțat să călărească spre Alder-Spring și de ce au părăsit aşa deodată Firwood-Camp. Spaima i-a gonit cât mai departe posibil, spaima de noi și de o infrângere sigură!

Convingerea și entuziasmul Tânărului îl cuprinse și pe bătrân; el aproba:

— Uff, uff, ai spus adevărul! Au fugit de-acolo chelălăind ca niște câini care au să primească lovitură. Persoanele lor ne-au scăpat, dar le avem armele. Acum trebuie să ne luăm și scalpurile bărbăților galbeni. Se va vorbi că noi vrem să atacăm tabără, se va trimite după ajutor. Deci trebuie să ne grăbim. Dacă Old Shatterhand și Winnetou nu vin azi, nu mai avem ce căuta aici; trebuie să plecăm imediat. Caii noștri sunt poate obosiți, dar dacă vom călări în aşa fel, ca să ajungem la căderea nopții în acel loc numit de fețele palide Birch-hole, atunci caii n-au să se prăbușească sub noi.

— Atunci vrei, după cum te-am sfătuit și eu, să aștepți la Birch-hole momentul atacului?

— Da, căci nici un loc nu-i mai potrivit pentru asta, ca acela. Îmi conduc războinicii acolo și pe când ei vor aștepta, eu mă târăsc în tabără, ca să aflu în cât timp o putem încunga mai bine, în aşa fel ca să nu ne scape nici o față palidă sau galbenă. Tu însă ai să rămâi aici.

— Să nu merg și eu? întrebă metisul înlemnit. De ce?

— Pentru că acolo ești cunoscut și asta ne-ar putea trăda ușor. Și mai există încă un motiv, care pentru mine e și mai important: cele trei arme de-aici.

— Cum adică, aceste arme?

— La întoarcere venim din nou aici. Să le duc întâi după mine în tabără și pe urmă înapoi? Pentru asta sunt prea prețioase. Îți spun că aceste arme îmi sunt mai dragi decât scalpurile, pe care o să le putem lua la Firwood-Camp. De aceea nu vreau să le pun în nici un pericol și le las aici, până ne înapoiem mâine. Tu să rămâi aici ca paznic, căci nu e nimeni mai de încredere.

Metisul fu vizibil măgulit de această încredere, cu toate astea ridică următoarea obiecție:

— Totuși aș vrea să merg, căci trebuie să-mi iau partea din pradă, pe care mi-ai promis-o.

— Aceea ai s-o primești. Mi-am dat cuvântul și ce făgăduiesc eu e ca un jurământ.

— Atunci aurul și banii?

— Da. Tu ești fiul ficei mele și unicul meu moștenitor. Un om deștept trebuie să se gândească la toate. Atacul nu va fi probabil periculos; totuși mă poate lovi un glonț sau un cuțit; atunci ai să fii tu proprietarul acestor arme, care ar putea să ajungă ușor în alte mâini, dacă nu le las aici la tine. Am spus-o și aşa să fie. *Howgh!*

Când metisul auzi acestea, nu mai șovăi să-și dea consumămantul. Căpetenia ținu un mic sfat de război cu câțiva războinici mai de vază, printre care se găsea și Kita Homașa, cel care-și dăduse în tabără numele de Juvaruva. Apoi el călări cu comanșii lui din nou în valea din care veniseră. Ik Senanda rămase singur cu cele trei arme.

Abia trecu puțin timp de la plecarea tovarășilor săi, pe care îl folosi la desfacerea șeii și priponirea calului, că nu mai putu să reziste curiozității sale. Desfăcu sfoara de pe pachet, îl deschise și scoase armele ca să arunce o privire asupra lor. Cu ce încântare Winnetou și Old Shatterhand, care firește că mai stăteau încă ascunși după tufișuri, îl priveau, nici nu trebuie să-o mai spunem. Ei observară cu cât jind se uita metisul la arme și auzeau strigătele pe care i le smulgea entuziasmul lui. Din păcate, acest entuziasm n-avea să țină mult, ci avea să-i fie oprit într-un mod neașteptat și foarte curând. Și anume, Winnetou îndoi încet ramurile și se strecură printre ele fără să fie auzit. Old Shatterhand îl urmă cu aceeași prevedere. Apoi se ridicară. În câțiva pași, pe care nici urechea deosebit de fină a metisului nu putu să-i audă, fură în spatele lui.

— Bună ziua, Ik Senanda, spuse Old Shatterhand.

Groaznic de înspăimântat, corcitura se uită în jur și-l văzu lângă el pe vorbitor și pe Winnetou. Spaima sa, la vederea lor, fu atât de mare, încât nu scoase nici un cuvânt, nu făcu nici o mișcare.

— Da, dădu din cap Old Shatterhand batjocoritor, suntem aici ca să ne luăm armele înapoi.

În sfârșit, echipa reveni pe figura spionului; dar el nu sări în picioare, ca să încerce să fugă, nu, căci pentru asta îl mai oprea încă mult și bine spaimă cea mare, ci se sculă încet, ca unul ale cărui membre suferă de o paralizie dureroasă și scoase sacadat și silabisind cuvintele:

— Old Shatter-hand și Wi-nne-tou! A-de-vă-rat, a-de-vă-rat, ei sunt... ei sunt încercător!

— Da, noi suntem, râse cu mândrie vânătorul. Pe față ta e numai groaza. Ai vrut să ne prinzi și acum dârdâi de frică!

Disprețul care reieșea din aceste cuvinte dădu corciturii din nou stăpânirea de sine. El făcu, cu cele trei arme în mâna, un pas înapoi și răspunse:

— Ce-ți închipui tu? Eu? Frică de voi? Mie nu-mi pot inspira frică nici Winnetou, nici Old Shatterhand. Vreți să aveți din nou armele voastre? Uff! Încercați numai să mi le luati!

Încă pe când mai spunea aceste cuvinte, el se pregătea pentru o fugă fulgerătoare. Nu putea să-o facă pe cal, căci animalul său era legat și-ar fi pierdut prea mult timp ca să-l dezlege; era deci silit să-l lase pe acesta în părăsire și să dispară pe jos. El sări cu pași mari și iuți pe cărarea din marginea huricanului, ca apoi să pătrundă în încâlceala lăsată de acesta. Dar își făcuse socoteala netinând cont de adversarii săi. De-abia făcuse al patrulea sau al cincilea pas și fu ajuns de Old Shatterhand, întrecut de Winnetou, apucat de amândoi și ținut zdravăn. Vânătorul alb scoase revolverul, îl propti în piept și-i spuse:

— Stai! Ai să vii din nou înapoi și ai să stai jos. La cea mai mică încercare de fugă îți trimit un glonte între coaste! Că n-oi fi tu cel mai dibaci ca să ne poți scăpa!

Îl aduseră din nou la locul unde șezuse mai înainte și unde se mai afla încă pușca lui, și luară armele lor și-l trântiră la pământ. El se cutremură de ură, dar își dădu seama că orice împotrivire ar fi putut numai să-i strice și că cel mai bun lucru era să se supună.

Old Shatterhand băgă două degete în gură și scoase un șuierat pătrunzător, care se auzi până departe și se aşeză apoi împreună cu Winnetou lângă cel prins. Fără să mai fi scos vreo vorbă, așteptară apropierea camarazilor lor, cărora le fusese adresat șuieratul. Hobble-Frank și Droll știau dinainte ce însemnatate avea pentru ei fluieratul lui Old Shatterhand, nu dură mult și veniră cu cei doi Timpe, ocolind terenul devastat de uragan. Ei observară situația cu priviri repezi și când își opriră caii și coborâră, Frank spuse:

— *Potz sapperlot* (ei drace!), grandioasă întorsătură au luat lucrurile aici! Roșii au plecat și de-aia s-a invitat nătarul ăsta ca musafir la noi! Dar unde sunt ăia și cine e acest bland diavol, domnii mei, pe care văd că vă place nemaipomenit de mult să-l aveți lângă voi?

— Așa-i chiar *scout*-ul care voia să-i predea pe locuitorii din Firwood-Camp pradă cuțitului comanșilor! strigă Kas.

— Așa? Hm, ia stai să-l văd mai bine. Și mergând în jurul prinsului și cercetându-l, continuă: E un băiețăș încântător omul ăsta, trebuie să-o recunoaștem. Dar cum l-am prins pe omulețul ăsta, mister Shatterhand?

Cel întrebăt le explică în puține cuvinte ce se întâmplase aici și cum fusese prins *scout*-ul.

— Așa, așa, spuse Hobble-Frank, dacă dorea să-mi moștenească, adică să-ți moștenească armele, atunci trebuia să aștepte până ce răposații proprietari o să-și scuture picioarele de praful de pe lumea cealaltă. Dar fac prinsoare c-o să-i frecăm pretențiile de moștenire cu zeamă de muștar. A câștigat mai mult de-o groază. Ce spui de asta, mister Shatterhand?

— De pedeapsă n-o să scape, dragă Frank. Așteaptă numai! Îl lămuri Old Shatterhand și se întoarse către prins: Care-i numele tău adevărat?

Corcitura îi aruncă o privire plină de ură și replică pe un ton calm:

— Numele meu adevărat l-ați auzit. Mă numesc Yato Inda și mama mea aparține tribului pinal-apășilor.

— Asta-i minciună. Tu ești Ik Senanda, nepotul Mustangului Negru.

— Dovedește-o!

— Provocarea asta e o obrăznicie prin care nu-ți ușurezi situația. De ce te întâlnești în ascuns cu comanșii?

— Dovedește-mi că am făcut asta!

— *Pshaw!* De ce ai fugit când ai băgat de seamă că am dat de urmele Mustangului Negru?

— N-am fugit. Plecarea mea călare n-a fost o fugă de frica voastră, ci întreprinsă cu cea mai bună intenție. Am văzut și eu urmele străine la fel ca și voi; am auzit bănuiala voastră. Erați numai oaspeții taberei și n-aveați nici o îndatorire; eu însă trebuia să-i apăr pe locuitori și de aceea urmai pe loc bănuiala în care intrasem, ca să-i spionez pe dușmani.

— Ah, asta n-ai făcut-o chiar aşa de rău. Atunci ai fugit, ca să te informezi unde sunt comanșii? Cum ai reușit să-i descoperi în miezul noptii?

— Cine întreabă aşa ceva nu poate să fie *westman*!

— *Well!* Vorbești pe un ton foarte mândru. Cum te mai admir că ai urmărit pe dușman până aici și apoi ai putut chiar să stai de vorbă cu el, fără ca el să te fi ucis sau măcar să te fi făcut prizonier!

— De asta nu mă mir. Comanșii nu știu că eu aparțin după mamă dușmanilor lor, pinal-apășii; totdeauna am fost în bună înțelegere; ei mă consideră prieten și m-au primit și astăzi fără dușmănie.

— Bine! Dar ce caută armele noastre în mâinile tale?

Întrebarea asta îl puse în încurcătură vizibilă pe metis, dar căută s-o ascundă și răspunse repede:

— Tocmai ăsta e un punct care trebuie să vă convingă de credința și prietenia mea. Ieri seară am văzut armele voastre, pe care nu le mai văzusem până atunci, azi le-am zărit din nou la comanși și Mustangul Negru se lăuda că el

le-ar fi furat. Ca să vă ajut să le redobândeți, i le-am furat și el a plecat de aici, fără să bage de seamă.

— Asta, trebuie să-o recunosc, e o lovitură de maestru, pe care nici un om n-ar reuși să-o imite. Pari să fi o minune de inteligență, pe când Mustangul Negru, care s-a lăsat furat de aceste arme, fără să bage de seamă, trebuie să fie o minune a prostiei. Voiai deci să ni le aduci înapoi?

— Da.

— Atunci cum poți să ne explici că ai căutat să fugi cu ele, când ai dat aici cu ochii de noi?

— A fost numai de frica apariției voastre neașteptate, căci nu v-am recunoscut imediat.

— Nu ne-ai recunoscut? Și totuși ai pronunțat numele noastre!

Corcitura văzu negru înaintea ochilor și strigă apoi cu o mânie bine jucată:

— Nu mă-ntrebați de lucruri pe care nu puteți să le înțelegeți! Când te crezi absolut singur și-n siguranță, aici în sălbăticină și deodată năvălesc asupra ta oameni știuți departe de aici, e foarte ușor să-ți dai seama că-n uimire te porți altfel decât te-ai purta după o gândire liniștită. Dacă n-ați înțeles asta, pentru mine e inutil să mai rostesc un singur cuvânt!

— Da, te rog, în orice caz, să nu mai pierzi nici o vorbă mai departe, pentru că nu numai pe asta n-o înțelegem noi, ci încă multe altele. Tu te-nșeli. Eram ascunsă aici, încă înainte de-a veni tu călare. Noi i-am văzut dinainte pe Mustangul Negru și apoi am auzit fiecare cuvânt pe care l-a vorbit cu el. El te numea fiul ficei sale; și-a predat armele noastre, pe care zici că i le-ai furat. Ce spui de asta, lk Senanda?

— O spun din nou și nu pot să spun altfel: eu nu sunt lk Senanda, ci Yato Inda; voi v-ați luat din nou armele și acum pretind să fiu imediat lăsat liber!

— Se face, se face, *my boy!* Pentru că minți din nou, nu putem chiar să-ți dăm drumul, ci o să te ducem înaintea

ochilor dragului tău bunic, ca să aflăm dacă și el e atât de laș și de josnic ca să se lepede de propria lui carne și sânge.

Atunci ochii metisului scânteiară de ură ascunsă și întrebă:

— Vreți să mă duceți la Mustangul Negru? Încercați, numai să o puteți face!

— O să izbutim, de asta să n-ai nici o grija! Dar se va întâmpla desigur cam în alt chip decât dorești tu. Nu-ți face iluzii! Speri că ai să fii eliberat de el din mâinile noastre; afectuosul tău *grand father* o să aibă însă destul balamuc pentru el, căci va deveni tot aşa de sigur prizonierul nostru cum ai devenit și tu.

Atunci corcitura comise greșeala să strige:

— Asta n-o să fie! Nici un Old Shatterhand și nici un Winnetou n-o să reușească vreodată să-l prindă pe Mustangul Negru, al cărui renume merge departe peste munți și văi!

— Ah, acum renunți la rol! Dar nu te îngâmfa! Am mai prins noi și altfel de ticăloși, decât bătrânul acesta de Mustang, despre care spui foarte adevărat că faima merge peste toate văile și munții; dar pare să meargă numai prin aer, căci aici pe pământ nu se simte mai nimic.

— Nu te îngâmfa! El e căpetenia naiini-comanșilor, cel mai viteaz războinic al acestui popor. Și chiar dacă, într-adevăr, veți fi atât de nesăbuiți să călăriți după el, ca să luptați cu el, n-o să-i mai puteți ajunge, căci au o mare distanță înainte și până să ajungeți voi acolo, Firwood-Camp va fi pradă flăcărilor!

Și *scout*-ul râse plin de ură.

Old Shatterhand îi lăsa greu mâna pe umăr și-i spuse:

— Mai râzi încă, viermișorule! O să vină curând timpul, când o să-ți treacă toată pofta de râs! Mai întâi o să părăsim frumusețea asta de loc, unde trebuia să-ți așteptă bunicul; probabil că o să-l vezi curând. Acum te legăm pe calul tău și te sfătuiesc să te supui fără împotrivire, căci

avem destule mijloace să te constrângem să faci cu sfințenie.

Metisul nu avea curajul să opună rezistență. În plus, speră cu îndârjire că starea lui de captivitate nu va fi de lungă durată.

Era convins că vor merge cu el pe drumul urmat de comanși și că astfel vor coti în valea amintită de mai multe ori. Spre înmărmurirea sa însă, Winnetou și Old Shatterhand o luară într-o direcție cu totul opusă, căci n-o cotiră spre Corner-Top, ci se îndreptară spre Ua-peș. El nu putea să înțeleagă deloc de ce făceau acest ocol, cu toate că ei călăreau numai în galop, ceea ce lăsa să se înțeleagă o mare grabă. Mai târziu văzu šina trenului coborând în preria deschisă, cum cotea către valea stâncii; abia când călăreții o urmară, începu să-l prindă o bănuială sinistră. Fața sa căpătă o expresie de îngrijorare. Hobble-Frank observă asta, pentru că prinsul călărea între el și Droll; bineînteleles că-i servea lămuriri pline de o comică demnitate, care mărea încă și mai mult îngrijorarea corciturii.

4. Prăpastia Mesteacănului

Când au ajuns în stația Rocky-Ground, primul care-i primi pe călăreți fu mister Swan, viteazul și energicul inginer.

— „Haloo!”, le strigă el întâmpinându-i. Ați și revenit? Și ați fost norocoși, după cum văd! Dar cum a mers? Ia-ți găsit pe co...

Se opri în mijlocul cuvântului, când îl văzu pe *scout*-ul legat, dar continuă repede, vizibil înveselit:

— *All devils*, ăsta-i desigur mister Yato Inda, gentlemenul cu două culori! Și legat? E prinsul vostru, sir?

— Da, aprobă cu capul Old Shatterhand, căruia i se adresase întrebarea. Aveți poate vreun loc unde să-l putem adăposti, fără să-i vină pofta să plece la plimbare?

— Am un astfel de loc, unul excelent, sir. Dacă l-oi găzdui acolo, n-o să se mai poată gândi la nici o excursie nepermisă. Vreau să v-arăt ascunzătoarea.

Locul la care se gândeau era o fântână în lucru. Cu toate că era destul de adâncă, n-avea încă apă. Când metisul auzi că va fi coborât acolo, scoase un geamăt lung, care nu-i servi însă la nimic. Dus la marginea fântânii, unde trebuia să fie întâi legat și apoi coborât, încerca să se împotrivească. Atunci inginerul se adresă lui Old Shatterhand:

— Cu o ființă atât de periculoasă ca ticălosul ăsta, trebuie să umblăm cu mănuși de catifea? Într-adevăr, e prinsul dumneavoastră, mărșăvia lui ne privește însă pe noi, oamenii de la tren. Permiteți-mi, sir, să-l aduc la realitate!

— Faceți cu el tot ce credeți că-i bun și drept, răspunse cel întrebător. Eu vi l-am predat și nu mai vreau să am de-a face cu el. Numai să aveți grijă ca să-i fie imposibil să ne mai facă astăzi vreun rău!

— În ce privește asta, mister Shatterhand, puteți fi fără nici o grijă, că n-o să iasă din fântâna asta, până ce n-o să-i dau eu răspicat permisiunea. Așadar, legați-i frânghia pe sub brațe și jos cu el!

După ce i s-au legat mâinile și picioarele cu frânghie, a fost așezat într-o scară de tren și coborât în fântână, asta, după ce mai întâi i s-a administrat o bătaie bună cu bastonul.

Între timp, încă de dimineață, inginerul se gândise la toate. Lucrătorii lui își revăzuseră puștile; o mașină fusese pusă sub presiune și erau pregătite vagoanele de plecare spre Firwood-Camp.

Cei șase *westmani*, pe când caii lor erau țesălați și hrăniți, primiseră un prânz atât de excelent cât permiteau împrejurările de acolo și povestiră între timp inginerului ce se petrecuse în timpul dimineții.

— A mers mai bine, mult mai bine decât am crezut, spuse el după aceea. Mă bucură peste măsură că avem în mâini pe tâlharul ăsta corcit! Roșii s-au dus desigur din nou spre tabără, ca s-o atace! O să le venim celor de acolo cu plăcere în ajutor. Mă bucur extraordinar, cu adevărat extraordinar!

— Aveți dreptate, sir. Despre chinezii n-avem ce vorbi, căci ăștia fug la cea dintâi apariție a indienilor, încotro văd cu ochii. Și cei câțiva albi de acolo n-au absolut nici o valoare.

— Cel mai bun lucru ar fi dacă am putea lua totul asupra noastră, iar oamenii din Firwood-Camp să nu afle nimic, până ce n-am terminat complet cu roșii.

— De ce să nu se poată asta? O să fim peste nouăzeci de oameni și cred că n-avem nici un motiv să ne temem de roșii.

— Hm! Nu cred nici eu. Vă e cunoscută Văgăuna Mesteacănului, unde Mustangul Negru vrea să-și conducă oamenii?

— Ca și buzunarul meu, sir. E o văgăună adâncă de stâncă ce taie muntele în spatele Câmpului. Piatra se suie în toate părțile aproape drept în sus și există numai o singură intrare îngustă, unde stă un mestecătan bătrân foarte înalt, de la care și-a luat numele văgăuna.

— Atunci nu-i cine știe ce chilipir pentru Mustangul Negru ca să-și ducă oamenii tocmai acolo.

— De ce? Nu există pentru ei ascunzătoare mai bună și el nu bănuiește că noi îi cunoaștem intenția. Mi se pare, deci, că a ales foarte bine.

— Mie nu. Se poate cătăra pe pereții văgăunii?

— Numai printr-o parte, însă numai ziua. Noaptea n-ăș sfătui pe nimeni, căci gâtul său n-ar mai face nici un sfert de dolar.

— Bine! Și e posibil ca afară de acel loc să se ajungă la marginile văgăunii?

Atunci inginerul își ridică repede capul, aruncă o privire pătrunzătoare pe fața lui Old Shatterhand și răspunse:

— Ah, sir, cred că pot să ghicesc planul pe care-l intenționați! Voi să vă suiți pe marginile văgăunii și când roșii vor intra pe ascuns în aceasta, să stăpâniți și intrarea. Așa-i?

— Și de-ar fi aşa?

— Atunci ați chibzuit în chipul cel mai fericit, căci dacă facem asta, indienii vor fi împinși în defileul Mesteacănumui, ca racii într-o plasă și va trebui să se strecoare câte unul sau să întoarcem o jumătate, dacă vrem.

— La asta m-am gândit și eu. Așadar oamenii dumneavoastră se pot sui?

— Yes și înc-o dată, yes. Mister Winnetou e de acord cu acest plan?

Căpetenia apașilor nu scosese până atunci nici un cuvânt. Acum spuse:

— Old Shatterhand și Winnetou au totdeauna aceeași părere. Planul fratelui meu alb este bun și trebuie îndeplinit. *Howgh!*

— *Well!* aprobă inginerul. Firește că sunt în întregime de acord. O să ajungem acolo destul de devreme, ca să ne putem săpe pe stânci încă de cu ziuă și înainte de a ne putea întâlni cu indienii. Dar apoi, când se face întuneric, trebuie să știm și noi unde suntem. N-ar fi bine să ne îngrijim de iluminat?

— Asta-i desigur de dorit, răsunse Old Shatterhand. Există aici mijloace și unelte pentru a executa ordinele, mister Swan?

— Totul va fi în cea mai bună regulă, mister Shatterhand. Când a trebuit să terminăm repede treaba, am fost nevoiți să lucrăm adesea noaptea la lumina făclilor și de aceea sunt multe făclii de prisos. Avem și butoaie cu petrol de diferite mărimi.

— De transportat butoaie, ar fi prea greu, totuși ar fi nespus de bine pentru noi, dacă am putea să băgăm chiar la intrarea văgăunii un butoi aprins. Peste flăcările unei astfel de făclii, le-ar fi imposibil comanșilor să îndrăznească să iasă.

— *Well*, sfatul va fi îndeplinit. Avem tărgi, frânghii, în sfârșit, toate cele necesare pentru a putea lua cu noi unul sau mai multe butoaie.

— Bine! Dar aveți grijă să nu se facă nici un zgromot și să nu se lase nici o urmă vizibilă!

— Nică o grijă! Am aici bărbați pe care pot să mă bazez. Sunteți hotărât?

— Da. Pregătiți totul pentru a ajunge la timp la Văgăuna Mesteacănului!

Cu marea prevedere a inginerului, toate pregătirile se făcură repede. Caii rămaseră în spate, sub supraveghere sigură și la fântâna în care era *scout*-ul puseră un paznic. Apoi trenul supraîncărcat porni, firește, fără ca asta să se fi telegrafiat celor din Firwood-Camp. Lucrătorii căilor ferate acceptară cu bucurie și când ajunseră la locul dinainte stabilit și coborâră acolo, nu era nimeni îngrijorat de deznodământul binevenitei aventuri. Locul de unde trenul

plecă înapoi, era atât de depărtat de Câmp, încât nu putea fi observat de acolo. Trenul descria aici o cotitură spre înălțimea în care era săpată văgăuna; oamenii se găseau în spatele acestei înălțimi, pe când tabăra era în fața lor și intrarea în văgăună era într-o margine a taberei. Dacă cineva se suia de pe locul unde se oprise trenul, putea ajunge, la adăpostul pădurii, până la marginea văgăunii; aceasta se făcea fără nici o greutate, pentru că era încă lumina zilei. Mai greu era ca butoaiele de petrol, pe care le luase inginerul, să fie coborâte pe neobservate și fără urme, să fie aşezate la intrarea văgăunii și să fie ascunse acolo, ca să poată scăpa ochilor spionilor și chiar nasului indienilor.

Îndeplinirea acestui plan secret, de a cărui reușită depindeau atât de multe, fu preluat de Winnetou. Old Shatterhand, însă, îi conduse pe oamenii dornici de luptă spre înălțimi, ca să-i aranjeze acolo și să le împartă ordinele cuvenite.

Ajunsă sus, se găsiră între copaci înalți și deși. Aveau astfel acoperire mai mult decât trebuia. Old Shatterhand privi cu satisfacție ce vertical cădeau pereții stâncosi în văgăună. Dacă comanșii ar fi intrat înăuntru, nu mai exista pentru ei nici o scăpare. El împărți oamenii în jurul văgăunii lungi de aproape cinci sute de pași și lată cam de vreo cincizeci și dădu fiecărei grupe instrucțiuni potrivite cu locul în care se găsea. Înainte de orice îi îndemnă la cea mai mare liniște și prevedere și le arătă diferitele semne și semnale ce puteau fi folosite noaptea Tânziu și al căror înțeles trebuiau să-l știe exact. Apoi el cobori în partea dinspre Camp, ca să-l caute pe apaș.

Acesta stătea, așteptându-l în apropierea intrării, în dosul unui tufiş foarte des și-l chemă la el.

— Winnetou și-a făcut treaba lui. Bărbații luați de inginer sunt oameni puternici și pricepuți. Butoaiile sunt foarte aproape de aici și atât de bine ascunse, încât fratele meu alb trebuie să se uite foarte atent, ca să le găsească.

— Și inginerul?

— S-a băgat cu purtătorii butoaielor, acolo, în desişul de brazi. Poți să ajungi ușor până la el, dacă vrei să-i vorbești în lipsa mea!

— În lipsa ta? Vrei să-i întâmpini pe comanși, ca să mă anunți când sosesc?

— Da. Se vor strecura înăuntru atât de încet, încât e bine să fie observați încă dinainte.

— Mai e vorba și de căpetenie, care a spus că vrea să spioneze el singur tabăra. Pe el trebuie să-l avem înainte de orice.

— Winnetou are destule curele, aduse din Rocky-Ground, ca să-l lege. Acum vreau să plec, pentru că se face în curând întuneric. Old Shatterhand poate să aștepte în acest loc întoarcerea mea.

El o zbughi și dispără după copacii cei mai apropiati, fără să lase în mușchi vreo urmă a piciorului său. Old Shatterhand se culcă, complet acoperit de ramuri; acum nu mai avea altceva de făcut decât să aștepte.

Împrejur era liniște adâncă; numai din *Campul* nu prea depărtat răsună câteodată vreun zgomot. Amurgul sosi și Winnetou nu era plecat de mai mult de un sfert de ceas, astfel că ochiul pătrunzător și bine experimentat al lui Old Shatterhand mai putea să observe intrarea văgăunii din locul în care se afla. De-abia de acum încolo se puteau aștepta la sosirea comanșilor, căci era de la sine înțeles că să ar fi păzit să se apropie la lumina zilei. Ei să ar fi expuși astfel celui mai mare pericol, de a fi văzuți și descoperiți de vreun locuitor al *Campului*, hoinar prin împrejurimi și atunci reușita acțiunii lor ar fi devenit nesigură.

În sfârșit se făcu atât de întuneric, încât Old Shatterhand mai putea să vadă numai la câțiva pași înaintea lui. Cu atât mai departe ajungea însă auzul lui, căci cu cât unul dintre simțuri e mai puțin intens, cu atât crește intensitatea celuilalt. Atunci auzi el ceva cam ca

foșnetul unui fir mai lung peste ierburile mai joase și ascultă cu atenție încordată.

„Ăsta poate să fie numai Winnetou”, se gândi el și într-adevăr, la patru pași mai încolo se ridică din mușchiul înalt figura apașului. În sfârșit veni aproape, se târî sub tufiș și spuse:

— Vin.

— Știi unde și-au lăsat caii?

— Îi au cu ei.

— Ce imprudență din partea lor! Doar caii se lasă sub supravegherea străjilor, cu mult înapoi, cât ar cere-o depărtarea de aici până la tabără. Un singur nechezat sau numai un sforăit putea să trădeze totul.

— Fiii ăștia ai comanșilor se mai cred și războinici, dar nici unul nu e.

Cu toate că Winnetou spuse încet aceste cuvinte, totuși tonul șoaptei lui putea fi ușor auzit.

— Pentru noi e și mai bine, căci învălmășeala pe care o vom stârni va fi de două ori mai mare din cauza cailor. Ascultă, acum sforăie unul!

Se aprobia un zgomot, mai întâi nedeslușit și apoi din ce în ce mai clar; erau loviturile de copite ale cailor, înăbușite în mușchiul moale sau în iarbă. Comanșii veneau după obiceiul indian, unul după altul și fiecare își ducea calul de căpăstru, după cum remarcaseră cei doi spioni. La intrarea în văgăună se opriră. Se părea că unii au intrat înăuntru să vadă dacă totul e sigur. Nu mult după aceea se putură auzi strigăte și ordine înăbușite, după care coloana se puse din nou în mișcare. Ea pătrunse în văgăună, dar atât de încet, din cauza întunericului, încât dură mai mult de un sfert de oră până să treacă ultimul om. Old Shatterhand și Winnetou o zbughiră afară din tufiș și se târâră mai aproape de marginea stâncii, care forma o parte a drumului spre intrare. Abia statură acolo cinci minute și auziră pași care se întorceau din nou. Apărură trei bărbați, care stăteau atât de aproape de ei încât îl recunoscură precis pe

unul dintre ei; era Tokvi Kava, căpetenia, care dădu celorlalți doi ordinul:

— Rămâneți aici ca să păziți intrarea acestei văgăuni și înjunghiați imediat pe oricine s-ar aprobia. Războinicii noștri trebuie să aprindă mai multe focuri pentru cai și dacă cineva ar vedea de departe lumina acestora, suntem pierduți. Timpul atacului n-a venit încă, pentru că fețele palide nu s-au adunat cu toții sub acoperișul unde beau apa de foc. Eu mă duc să spionez locuințele lor. Să nu vă îngrijorați, dacă o să lipsesc mai mult, căci mă înapoiez de abia atunci când s-o aprobia momentul în care ăia trebuie să moară cu toții. *Howgh!*

După aceste cuvinte se depărta cu pași înceți, aproape de neauzit. El credea, firește, că e complet neobservat, dar nu era singur totuși, căci îl urmau Winnetou și Old Shatterhand, cât mai ghemuiți și, pe lângă asta, călcând aşa de încet, încât nu li se puteau auzi pașii.

Asta nu era prea ușor. Cum nu se putea vedea decât la o distanță de cel mult doi metri, iar ei nu trebuiau să-l slăbească din ochi, erau forțați să meargă foarte aproape de el. Dacă se oprea, trebuia să se opreasca și ei și să se aplece la pământ; dacă mergea mai departe, atunci își continuau și ei drumul. Rostogolitul unei pietricele sau părâitul celei mai mici rămurele ar fi putut să strice totul.

În sfârșit au ajuns în afara zonei în care puteau fi auziți de cei doi paznici. Se apropiaseră atât de mult de *Camp*, încât puteau să vadă lumina care ieșea pe ușa deschisă a clădirii hanului și a ospătăriei.

— Acum! murmură Shatterhand către apas.

— Uff! consimți și acesta, încet.

Urmăra două sărituri înainte, pe care comanșul trebuia să le audă; el se întoarse, dar primi în aceeași clipă lovitura de pumn a lui Old Shatterhand în tâmplă, încât căzu țeapăn și greu la pământ. A vrut să scoată un strigăt, dar nu reuși decât o respirație ascuțită, sonoră, care, dacă ar fi fost auzită, ar fi putut fi crezută mai curând ca o zbatere din

aripi a unei păsări somnoroase, decât ca strigătul înăbușit al unui om. În același timp, Winnetou îngenunche pe el, ca să-i lege mâinile la spate și picioarele. Old Shatterhand rupse o mâna de iarbă, i-o împinse leșinatului în gură și-l legă cu o fâsie pe care-o rupse din haina acestuia de vânătoare, aşa încât să nu poată arunca afară din gură ghemul de iarbă și prin asta să capete posibilitatea de a țipa. După aceea aruncă pe umeri, pe bărbatul cel lung, osos și greu și plecă cu el, urmat de apaș, din nou către peșteră.

Desigur că nu se îndreptară direct către intrare, ci o ținură mai mult spre stânga, aşa încât merseră spre desisul de brazi, sub care stătea inginerul cu grupa lui. Acesta era poate un om deștept și prevăzător, dar, nefiind *westman*, ar fi făcut o faptă necugetată când ar fi văzut răsărind atât de aproape de el și pe neașteptate pe cele două ființe, dacă Old Shatterhand nu l-ar fi oprit cu voce înăbușită:

— Liniște! Noi suntem. Nu face nici un zgomot, mister Swan!

— Ah, dumneavoastră! Pe cine îl aduceți aici, târâș?

— Pe Mustangul Negru, răsunse cel întrebat, pe când lăsa să alunece la pământ prinsul său.

— Pe căpetenia ticăloșilor ăstora roșii? *Thunderstorm!* Asta nu poate face decât mâna lui Old Shatterhand și Winnetou! Dar nu se mișcă. N-o fi cumva mort?

— Nu. Mâna mea l-a ciocnit cam nedelicat în cap și-atunci și-a pierdut cunoștința.

— Ah, ce pradă de vânătoare, sir! Ce facem cu căpetenia?

— Îl punem jos pe pământ și-l legăm bine de un trunchi de copac.

— Dar când s-o scula, o să țipe!

— Asta nu poate s-o facă, pentru că i-am băgat un „Sucking Bag” destul de mare între dinți. Așadar, legați-l bine de tot și băgați bine de seamă! Noi plecăm din nou.

— Încotro?

— Să mai aducem încă doi roșii, care stau de pază la intrare. Atâtă timp cât stau acolo, ne stau în drum.

Se aşeză împreună cu Winnetou jos și se târî cu el până la locul unde stătuseră înainte, când Mustangul Negru ieșise din peșteră. Când ajunseră în locul acela, văzură cele două străji stând tocmai bine pentru a fi prinse. Cei doi comanși stăteau de vorbă despre lucruri plăcute. De aceea nici unul nu pierdu timpul să-i spioneze, ci se aruncără imediat asupra lor, ca să-i facă nevătămători, ceea ce le și reuși foarte ușor, grație surprizei. Când îi duseră inginerului, acesta spuse:

— Gata și cu ăstia? Ia ascultați, *mesh'shurs*, faceți al dracului de ușor treaba asta. Poate mai sunt ceva roșii, pe care să mi-i puteți aduce tot aşa?

— Nu, răspunse Old Shatterhand. Pe ceilalți o să-i prindem pe toți deodată.

— E timpul potrivit pentru asta?

— Da.

— Slavă Domnului! Eu nu sunt nici *squatter*, nici *trapper* (vânător de animale cu blană), de aceea nu sunt obișnuit să stau atâtă timp aici, în verdeată. Spuneți-mi ce trebuie de făcut mai întâi?

— Puneti să se bage un butoi cu petrol la intrare și aprindeți-l acolo. Făclia asta o să-i lumineze în aşa fel pe comanși, încât o să vadă ei la repezelă cum stau cu atacul planuit.

— *Well!* Numai să-i legăm repede și pe ăstia doi roșii.

După ce făcură și asta, aduse cu oamenii lui butoiul, rostogolindu-l în tufiș, îl băgară la intrare și-l aprinseră. Firește că urmă o explozie, care aruncă în sus pământul; bulgării însă nu se desfăcură, aşa încât numai o parte a uleiului curse pe pământ și, răspândindu-se acolo, arse mai departe. Flacăra umplu repede întreaga deschizătură dintre stânci și nu lumină numai până în partea din fund a văgăunii, ci probabil că fu văzută și din partea cealaltă, dinspre tabără, unde s-o fi auzit și explozia.

Aceasta a fost urmată de un bubuit ca de tun, care-i însăpămantă teribil pe roșii, scoțându-i din liniștea și siguranța lor. Încă se mai întrebau, ce fel de putere să fi fost asta, când văzură deodată flacăra pâlpâind în înălțime. Indienii fură mai întâi muți de spaimă, apoi izbucniră într-un urlet, de care nu se putea spune dacă era urlet de război sau de spaimă. Se năpustiră spre foc, pe unde era singura ieșire către vale; dar aceasta era de acum plină de jăratec, de la un capăt la altul. În același timp ajungeau înăuntru împușcături, care, trase de Old Shatterhand, nu trebuia să nimerească pe nimeni, dar arătau foarte clar că singurul drum de fugă nu era amenințat numai de foc, ci că era ocupat de dușmani înarmați.

Roșii se dădură din nou înapoi, către fundul văgăunii și-și îndreptără ochii în sus, pe pereții de pe margini, ca să vadă dacă s-ar putea evada pe acolo. Atunci însă observară ceva care nu era deloc destinat să-i liniștească și să le dea curaj. Și anume Old Shatterhand dăduse ordin să se aprindă făcliile aduse, imediat ce se va vedea arzând butoiul cu petrol. Acestui ordin i se dăduse curs și acum indienii văzură pe marginea de sus a văgăunii, de jur împrejur, lumini pâlpâitoare și auziră, răsunând de acolo voci amenințătoare. Una dintre aceste voci le întrecea pe toate:

— Ura, ura, butoiul arde jos! Acum a sosit momentul în care putem începe petrecerea. Înfigeți făcliile, înfigeți-le pe toate! Să fie lumină ca-n Miercurea Păresimilor, dimineața la unsprezece! Lăsați-le și lor jos o lumină, căci pe sub scalpurile lor o să înceapă, în sfârșit, să se-ntunece, ca să știe că au înaintea lor pe domnul Heliogabalus Morpheus Edeward Franke, însuși. Droll, privește-i cum fug și se agită! Ascultați cum urlă și gem? Droll, Droll, dar unde-ai dispărut? Nu simt defel binefăcătoarea ta prezență. Unde dracu' te-ai băgat, hai?

Atunci cel întrebat răspunse tocmai din cealaltă parte:

— Aici sunt, vere Frank! Aici se stă cu mult mai bine decât acolo peste drum. Dacă vrei să ai o priveliște feerică, atunci vino repede sus!

— Nu, rămân unde sunt. Fă numai zgomot cum trebuie, ca să sperii caii de-acolo și să-și calce stăpâni în picioare. Din păcate nu trebuie să-i împușcăm, dar pietrele o să zgârie puțin pieile roșilor!

Spre „norocul” comanșilor, solul de sus era din lespezi tari de stâncă. Dacă i-ar fi salutat cu vreo piatră sau ar fi rostogolit vreuna, atunci le-ar fi mers cam rău celor din vale. Totuși se mai găsea ici și colo câte-o piatră izolată, care fu aruncată în jos și nu rămase fără efect. Fură nimeriți oameni și cai; primii urlau de durere, iar ceilalți, lovind cu copitele în jur, se smulseră și galopară încoace și-ncolo, mărind și mai mult vacarmul.

Abia trecuseră două sau trei minute de la aprinderea butoiului, că toți caii indienilor deveniră nărăvași și în văgăună se petrecu cea mai sălbatică învălmășeală. Apoi mai veniră alergând și locuitorii Campului, ca să afle din ce cauză luase naștere neașteptatul foc nocturn. Unul dintre primii fu domnul Leveret, inginerul de acolo. El îi văzu, spre marea lui uimire, pe Old Shatterhand și pe Winnetou, în apropierea căror se afla colegul său de la Rocky-Ground.

Dumneavoastră aici, *mesh'shurs*, dumneavoastră? întrebă el pe nerăsuflate. Își-acolo arde un butoi de petrol! Ce poate să însemne asta?

— Asta înseamnă că vrem să afumăm pe roșii, mister Leveret, răsunse Swan.

— Roșii? Care roșii, sir?

— Comanșii care au vrut să vă atace și să vă omoare.

— *Heavens!* Era să se-ntâmplice chiar astăzi ceva?

— Desigur că astăzi. Acum însă s-au băgat în văgăuna ale cărei margini sunt păzite de lucrătorii mei și focul le face ieșirea imposibilă.

Și îi povesti pe scurt celui mirat toate faptele.

Acesta se bucura din toată inima, că n-a trebuit să ia parte la primejdioasa aventură și se duse repede în tabără, ca să-și liniștească oamenii speriați. El nu reuși însă să-i rețină acolo, prin ordine, căci tot mai mulți chinezi se îndreptau spre munte, ca să se urce pe înălțime. Pentru asta smulseră crengi din tufișuri și adunară pietre, ca să le ia cu ei; tipau în limba lor cu toții odată și se împingeau încocace și-ncolo. Era un mare noroc pentru indieni, că Old Shatterhand înțelegea chinezele. Acești descendenți ai imperiului de mijloc aflaseră că erau să fie atacați și scalpați de roșii. La un atac fățuș mai mult ca sigur că s-ar fi împrăștiat ca pulberea; aici însă își vedea dușmanii închiși și neputinciosi să opună vreo rezistență; asta le dădu un curaj nebănuit. Lașitatea se schimbă foarte ușor în sete de sânge, dacă se găsește în afară de orice pericol, iar aici nu exista nici cel mai mic pericol. Indienii puteau fi omorâți de la o distanță sigură, de sus. De aceea se năpustea chinezii sus, urcându-se ca o furtună.

— Fratele meu poate să vină repede cu mine! îl îndemnă Old Shatterhand pe apaș.

— Gloata astă galbenă o să-o respingem numai când o să ne uităm în ochii lor piezișii, răspunse Winnetou, înțelegând imediat intenția prietenului său.

Ei alergă iute de la foc și se cățărără atât de repede, din piatră-n piatră, pe peretele drept al stâncii, încât îi întrecu că la iuțeală pe chinezi, pentru că aceștia făcuseră un ocol, pe cărarea mai comodă a muntelui. Inginerul Swan rămăsese jos cu toată grupa lui de lucrători, îi urmări însă cu privirea și spuse: „Galbenii vor să-i linșeze pe roșii și cei doi vânători caută să împiedice asta.”

Focul lumina până sus pe coasta muntelui, unde cei doi *westmani* ieșiră înaintea chinezilor. Jos în prăpastie și sus pe înălțime se făcuse liniște adâncă, fiindcă fiecare înțelegea ceea ce se petrecea și erau foarte curioși de cursul acestui contact.

Se auzi răsunând vocea aspră a lui Old Shatterhand; chinezii nu-l ascultară, ci se năpustiră înainte. Vocea lui mai răsună o dată, dar tot nu reuși să se facă ascultat. Atunci el și Winnetou traseră revolverele din cingătoare. Efectul fu însă de scurtă durată; gloata chinezilor se opri doar câteva clipe, căci cei din spate se năpustea peste cei din față, fiind împinși. Era un moment critic. Cei doi scoaseră armele numai ca să-i amenințe; dar erau forțați să-și facă ascultate ordinele, dacă nu voiau să se ajungă la o baie de sânge. Se văzu că-și băgară la loc revolverele. Deși își băgaseră la loc revolverele, nu încetară să strige puternic celor de față. Ceea ce a urmat este greu de relatat. Se auzeau chinezii strigând mereu, se văzu o grămadă de oameni împingându-se sau fiind împinsă, iar unii dintre cei din față zburau prin aer, căzând în grămadă. Câte unul era aruncat când la stânga, când la dreapta, afară din grămadă și se rostogolea jos de pe munte; acestor câțiva le urmară mai mulți. Și începură să fugă câte doi, trei jos de pe munte, să se țină unul de altul și apoi să se smulgă. Unii erau aruncați în sus ca un fulg, drept ca o lumânare, ca apoi să cadă din nou și să se rostogolească mai departe. Urletul de ură de la început se schimbă într-un urlet de durere; răsunără vaiete și chemări tânguitoare; grămadă devine mai mică, pentru că părțile care o compuneau mai fugeau încă fără încetare și se rostogoleau pe costișă. Era, ca și când în mijlocul ei ar fi existat un explozibil nevăzut, dar căruia nu i se putea rezista, compoziția chimică fiind făcută numai ca să poată juca trupurile chinezilor ca pe niște mingi. Numărul celor ce se rostogoleau se mărea cu atât mai mult, cu cât se micșora al celor rămași sus și, în sfârșit, explozibilul luă figura lui Old Shatterhand și Winnetou, care acum deveniseră din nou vizibili și făceau un ultim efort de putere. Efectul poate că nu era prea placut pentru cei nimeriți, dar pentru privitorii era cu atât mai comic și mai placut.

Un ciomag uriaș părea să fi răsărit în mijlocul chinezilor și să se găsească într-o activitate funestă, natural, funestă pentru ei, căci erau prinși când câte unul, când mai mulți, încât trebuia să le dispară și văzul și auzul. Se părea că pământul nu mai era sigur sub picioarele lor, căci dispăruseră tot mai multe puncte de susținere. Se observară picioare într-o parte, în sus, capete în cealaltă parte și-n jos, până ce, în sfârșit, totul, dar totul, ajunse să alunece, să zbiere, să se zguduie, să cadă, să se rostogolească și să se tăvălească, aşa încât o întreagă lavină de chinezi alunecă în jos, către vale. Ea o porni întracolo mai întâi încet, apoi mai repede și tot mai repede și când ajunseră jos, răsună un vaiet și-un plâns puternic în dialectele din Nanking și Canton și răsăriră și se desfășurară atâtea grămezi de membre omenești, încât pentru fiecare „fiu al cerului” era nevoie de o serioasă cunoaștere de sine și îndemânare anatomică, spre a-și aduna părțile răsărite din fiecare parte, ale iubitului său „eu”.

Totul, totul ce purta o coadă, ajungea mai mult sau mai puțin repede dar sigur jos; sus rămaseră însă numai Winnetou și Old Shatterhand. Câți albi erau acolo, atâtea voci le strigă Bravo. Coborără și când ajunseră jos, nu se mai vedea nici un chinez. Căpătaseră spaimă că ciomăgeala ar putea continua și acolo jos și fugiseră. Când inginerul voi să-i primească pe cei doi *westmani* cu laude, Old Shatterhand îl întrerupse:

— Acest pericol a trecut pentru roșii, dar mai e un al doilea care nu-i amenință din partea galbenilor, ci a albilor, care se găsesc sus de tot, pe înălțime. Aruncă în jos cu pietre, lucru pe care nu-l mai putem tolera.

— Dar, *sir*, acești comanși sunt doar ucigași! Vă pare rău când unul sau altul dintre băieții ăia le aruncă vreo pietricică?

— Nu, dar și criminalii sunt oameni și trebuie tratați ca atare. Cine chinuiește animalele, acela-i un om de nimic;

cine însă provoacă oamenilor suferințe fără rost, acela nu are suflet de om; asta e părerea mea, după care înțeleg să lucrez și doresc ca acest exemplu să fie urmat atâtă timp cât eu sunt aici. Trimiteti deci sus doi oameni, pe unul la dreapta, pe celălalt la stânga, care să opreasă acest abuz. Să stea fiecare liniștit și să nu întreprindă nimic dușmănos, înainte de-a da eu semnalul!

— Well! Dar atunci au să stea și roșii liniștiți?

— Au să se ferească să întreprindă ceva, până la ziuă, mai ales că șeful lor se găsește în mâinile noastre.

— Dar ei nu știu asta!

— Îi dezlegăm pe cei doi paznici și-i trimitem în peșteră. Este de altfel și timpul să vorbim cu Mustangul Negru. Puneți să-l aducă aici împreună cu ceilalți doi, unde e lumină și putem să-i observăm mai ușor și mai de aproape decât acolo, în întuneric. Nu le spuneți nici un nume și puneți-i aici jos, în aşa fel, încât fețele lor să fie văzute dinspre foc! Vreau să-i văd clar când au să ne recunoască.

— Trebuie să le răspund, dacă mă întreabă ceva, mai ales căpetenia?

— Da, dar numai lucruri vagi și fără importanță. Noi o să ne depărtăm puțin și apoi o să venim înapoi neobservați, prin spate, ca să ascultăm ce pălavrăgește și ce crede despre situația lui.

Inginerul se duse spre desisul de brazi și Old Shatterhand plecă împreună cu Winnetou o bucată de drum mai departe, ca să nu poată fi zărit imediat de Mustangul Negru. Nu dură mult și acesta fu adus la locul hotărât și pus jos cu cele două străji, în modul stabilit dinainte. Ei zăceau cu capetele în aşa fel, ca Winnetou și Old Shatterhand, care stăteau în spatele lor, să nu poată fi văzuți. Încet și cu pași ușori cei doi se apropiară.

Inginerul stătea înaintea celor trei prinși și-i privea pătrunzător, fără să spună nimic. Pe șef îl enerva această privire; însă după obiceiul indian trebuia să tacă și el. Dar disprețul care se vedea pe fața șefului de șantier, îl mânie

în aşa fel, încât, fără să se mai gândească la demnitate, se răsti furios:

— Ce te uiți aşa la noi? Nu poți să vorbești, sau ți-e gura încleștată de spaimă?

— Spaimă de voi? râse cel întrebat. Asta-i bună! Ești un ucigaș pe care o să-l spânzurăm curând cu o frângchie zdravănă.

— Nu știi ce vorbești! Eu sunt Tokvi Kava, cea mai mare căpetenie a naiini-comanșilor.

— Dacă ești cel mai mare dintre acești ticăloși, atunci rangul tău va fi respectat prin faptul că o să te spânzurăm ceva mai sus decât pe oamenii tăi.

— Nu te lăuda! Cu toate că sunt legat, va trebui să-mi dați imediat drumul, căci altfel au să mă scape războinicii mei și voi o să fiți pedepsiți cu moartea, vor da foc Firwood-Campului, vor ucide pe toți locuitorii lui și vor smulge din pământ șinele armăsarului de foc.

— Vrei să râd de tine față de războinicii tăi? Îndrăznești să mă amenință, cu toate că zaci înaintea mea ca un șarpe căruia i s-au scos dintii veninoși! Despre soarta ta hotărăsc Old Shatterhand și Winnetou!

Atunci căpenia râse tare și cu ură și spuse:

— Pronunți aceste nume ca să mă sperii, dar eu știu că acești războinici nu se găsesc aici. Da, ieri seară erau aici, dar de frica mea au fugit cu căruța armăsarului de foc.

Numai că ochiul său căzu asupra vânătorului alb, care îi ieșea încet înainte, venind din spate.

— Uff, uff! strigă însăspimântat căpenia. Asta-i Old Shatterhand!

— Da, ăsta sunt eu. Și cine-i ăsta pe care-l vezi aici lângă mine?

Winnetou venise după el și se așeză alături. Când comanșul îl zări, îi scăpă strigătul unei groaze mărite:

— Și Winnetou, căpenia apașilor! De unde au venit aici?

Atunci Old Shatterhand dădu din cap, cu figura lui deschisă și răspunse:

— Ai să te bucuri peste măsură de mult, când ai s-auzi că venim tocmai de acolo, de unde ai venit și tu, adică de la Alder-Spring!

— Eu n-am fost la Alder-Spring!

— Ba chiar în apropierea lui, adică la huricanul de la Corner-Top, ca să ne prinzi astă-seară pe noi la Alder-Spring.

Acum începu să-și dea seama comanșul că situația lui este cu mult mai rea decât crezuse până atunci. Era legat, deci complet fără putere; el văzu focul care orea ieșirea oamenilor săi din capcană, dar încă nu știa că și înălțimile văgăunii erau ocupate de jur-împrejur; de aceea mai avea încă o scânteie de speranță și scrâșni furios, pe când se zbătea în legături:

— Dacă n-aș fi legat te-aș sfărâma ca ursul grizzly pe coioții care-l latră, c-o singură lovitură peste bot! Cer să fiu lăsat liber!

— Cu asta trebuie să mai așteptăm! Dacă te numești atât de mândru cea mai mare căpelenie a naiini-comanșilor, cred că vei fi atât de mândru ca să nu spui neadevărul. Ați venit aici ca să atacați tabăra?

— Nu!

— L-ai trimis aici pe Ik Senanda, nepotul tău, ca să pregătească acest atac?

— Nu!

— Ai fost ieri seara aici și ai vorbit cu el?

— Nu!

Acest de trei ori „nu” sună atât de hotărât, de respingător, încât inginerul strigă mâniat:

— Ce nerușinare! Am mare poftă să pun să i se dezbrace haina cea veche, ca pielea sa cea roșie să poată face cunoștință cu un băț bun!

Old Shatterhand continuă, întors tot către căpelenie:

— E într-adevăr o lașitate fără pereche să minți atât de hotărât într-o astfel de situație. Poți să tăgăduiești și că l-ai lăsat singur pe nepotul tău înapoi la Corner-Top?

Căpetenia închise ochii pentru o clipă, ca și cum trebuia să ascundă o spaimă bruscă; apoi răspunse cu ură:

— Old Shatterhand pare să viseze, fără să doarmă!

— *Pshaw!* L-ai lăsat acolo ca să păzească armele noastre furate.

— Uff, uff! sări în sus comanșul, în ciuda legăturilor sale.

— Recunoști asta?

— Nu!

— Tokvi Kava, lașule, te disprețuiesc! Ca să-ți dovedesc prostia minciunii tale, am să-ți arăt ceva, Uită-te aici! La asta nu te-ai aşteptat?

Old Shatterhand pusese anume, înainte de a se lăsa văzut de el, armele sale în spatele prinsului și tot aşa Winnetou pușca lui de argint. Acum primul luă aceste arme și le arătă căpeteniei comanșilor. De frică, acesta uită că era legat; scoase un strigăt și voi să sară.

— *Well*, asta pare să folosească, râse vânătorul.

— Pu... Pu... pușca fermecată... do... bo... râtorul de urși și... flin... ta de argint! bâlbâi Tokvi Kava U... u... unde-i Ik Senanda, fiul ficei mele?

— E prizonierul nostru. L-am prins la Corner-Top, căci noi eram acolo încă înainte de-a veni el!

— A... a... sta nu se poate!

— Va trebui să-o crezi. Noi am plecat cu armăsarul de foc spre Rocky-Ground și de-acolo am călărit spre Alder-Spring, unde am ajuns înaintea ta. Noi am văzut tot ce faceați și am auzit tot ce s-a vorbit, căci eu și cu Winnetou eram numai la patru pași de trunchiul de copac, lângă care te întinseseși, în desisul doborât de uragan.

— Uff, uff, uff!

— Da: uff, uff, uff! Mai ții la minciunile tale smintite?

Comanșul privi liniștit și întunecat în jos până ce-i veni un gând ce părea salvator pentru oamenii săi:

- Tokvi Kava nu cunoaște frica, el n-a mințit de spaimă.
- Atunci recunoști că ne-ai furat?
- Da.
- Mărturisești că voiai să ataci Firwood-Camp?
- Da.
- Ce-ai fi făcut locuitorilor acestui loc?
- I-aș fi omorât și i-aș fi scalpat.
- Pe toți?
- Pe toți!
- *Zounds!* strigă inginerul. și pe mine?

Pentru comanș era totuna să fi trimis pe lumea cealaltă cu unul mai mult sau mai puțin; el răspunse pe un ton indiferent și mândru:

— Nu știi cine ești, dar dacă te-aș fi prins, ai fi fost și tu scalpat.

— Mulțumesc, îți mulțumesc din inimă, dragul meu sir roșu! Pentru această mărturisire amabilă am să mă gândesc cu deosebire la dumneavoastră. Spuneți-mi, domnule Shatterhand, ce-i de făcut cu acest prea cinstiț domn și cu oamenii lui?

— Mai întâi o să-i dăm prilejul să cunoască situația oamenilor lui, răspunse cel întrebat. O să-l ducem sus, la marginea văgăunii, de unde o să poată vedea totul.

— Și apoi?

— Apoi o să fie obligat să ordone oamenilor lui să se predea.

El se întoarse spre cei doi paznici prinși și întrebă:

— Vă e cunoscută limba fetelor palide?

Unul răspunse:

— Am înțeles tot ce s-a vorbit.

— *Well!* Acum să vă duceți în peșteră, ca să le spuneți războinicilor comanși că noi am prins pe căpetenia lor și că, dacă se împotrivesc, îi vom împușca pe toți. Eu îl duc pe şef pe culme, ca să se convingă și el că orice împotrivire nu poate decât să vă strice. Atunci o să-și dea seama ce este mai bine pentru el și pentru voi.

— De la cine vom afla noi asta? Dacă ne-o spune o față palidă, noi n-o vom crede.

— Am să-i permit să vă spună chiar el. Poate să vorbească de pe culme în jos, astfel ca să fie auzit de toți războinicii lui. Consimți la asta?

— Da.

— Atunci am să pun să fiți dezlegați. Flacăra nu-i aici, în margine, atât de înaltă și întinsă, ca să vă fie periculoasă, treceți dincolo dintr-o singură săritură.

— Trebuie să revenim ca să fim din nou legați?

— Nu, puteți să rămâneți în văgăună. Spuneți războinicilor voștri ce-ați auzit și ce-ați văzut! Dacă faceți aşa, o să vedeți că pentru ei nu-i altceva de făcut, decât să stepte, ca șeful să se hotărască.

Pe când le fură desfăcute legăturile, Winnetou se aşeză cu arma în aşa fel încât o evadare nu era cu putință. Unul dintre ei își luă vânt și sări prin foc în văgăună, pe unde focul era mai puțin violent și celălalt îl imita imediat. Între timp Old Shatterhand mai aduse aici câțiva lucrători, ca în timpul lipsei sale să știe intrarea sub pază suficientă și severă, apoi picioarele căpeteniei comanșilor fură eliberate de legături, ca să i se permită să se cațăre pe munte. Mâinile îi rămaseră, firește, strâns legate la spate.

Astfel urcară cei doi *westmani* împreună cu Tokvi Kava pe munte. Printr-o încercare de fugă ar fi pus în cel mai mare pericol nu numai viața sa, ci și a războinicilor prinși și de aceea îi urmă fără împotrivire până sus, la un loc unde se putea vedea toată peștera dintr-o singură privire. Era același loc, în care se găsea Hobble-Frank. Când văzu venind trei oameni și-l recunoscu pe Tokvi Kava după podoaba lui de păr, sări în sus de bucurie și strigă:

— Ura, ăştia-l aduc pe unul care, dacă șmecheria mea înnăscută nu mă lasă cu totul în părăsire, e căpetenia acestor războinici de drumul mare! Am ghicit, mister Shatterhand?

— Da, el este, răsunse cel întrebăt.

— Mă bucură, mă bucură peste măsură! Căci odată ce nerodul cel mai mare a fost prins, celealte vrăbii ne cad de la sine în cursă. În ce fel l-ați apucat de moțul scalpului?

— Urmărit și doborât, dragă Frank.

— Urmărit și doborât! Asta pare atât de simplu și de la sine, ca și când bucătăreasa ospătăriei ar spune de friftura rumenă de pisică: „Mai întâi tăiată, pe urmă rumenită și apoi halită ca iepure!” Åsta stă aici și se zgâiește parcări fi bisericuța lui Schiller în valea lui Uhland. După cum mi se pare, nu prea-i vin la socoteală nici frumoasa noastră făclie, nici felinarele noastre cu gaz!

Micul și veselul scandalagiu nu vorbea fără îndreptățire. Dacă Tokvi Kava crezuse până atunci în ajutorul alor săi, acum trebuia însă să vadă că greșise socoteala. Ei se îngrămadiseră împreună cu caii lor, strâmtorați în cel mai greu chip, acolo jos. Prăpastia și unicul drum către libertate le fusese încis prin focul care pâlpâia tot mai sus. Acest foc putea fi întreținut până de dimineață și încă mai multă vreme; asta știa el, căci văzuse că jos mai era încă un butoi mare plin cu petrol.

Și când privi pereții prăpastiei, văzu un singur loc pe unde s-ar fi putut cățăra cineva; da, dar un singur om, pentru care sus n-ar exista nici un dușman; dar un număr atât de mare de indieni... la cai nici măcar nu era de gândit! Și sus ardeau focuri și făclii, aşa încât era luminat ca ziua și apoi număra o mulțime de fețe palide bine înarmate, pregătiți să respingă orice încercare de a sui peretele. El căuta în mintea sa încă o posibilitate: nu exista nici una. Totuși se gândi un moment ca indienii lui să încalece pe cai și să caute să forteze ieșirea, trecând prin foc; dar trebui să părăsească și acest gând. Mai întâi văzuse străjile, care stăteau afară înaintea focului, iar în al doilea rând toate fețele palide, pe care le vedea aici sus, puteau să împroaște cu gloanțe toată prăpastia, până la foc; nici un roșu n-ar fi reușit să scape, căci ar fi trebuit o

singură salvă ca să înfunde intrarea cu cadavre de indieni și de cai.

Acest rezultat nenorocit al reflecțiunii sale îl domina până într-atâta, încât nu se mai gândeau deloc să-și domine trăsăturile sale și de aceea dezamăgirea îi era atât de clar întipărită pe față, încât chiar Winnetou și Old Shatterhand tăcură; însă micul Hobble-Frank, care nu se putea stăpâni, spuse:

— Face o mutră, parc-ar fi femeia care-și jumulește gâsca p-ascuns, când asta voia să zboare; de-abia atunci observă că nu era gâscă adevărată, ci un prespapier. Și ăsta poate s-o înceapă de unde o vrea, doar nu poate să...

— Uff, uff! lăsă să se audă căpetenia și încă mult mai tare, decât ar fi vrut. El se trezi din meditația sa ca dintr-un somn și tresări singur, de propria lui exclamație.

Old Shatterhand se întoarse din nou către el și întrebă:

— Acum a chibzuit Tokvi Kava dacă există vreun drum către libertate pentru el și comanșii lui?

— Da, răspunse Tokvi Kava, există un astfel de drum.

— Ah! Care?

— Judecata ta.

— Nu te baza pe ea. Căci dacă voi sta să te-ascult cum trebuie voi fi silit să te condamn! De baia de sânge plănuită, nici nu vreau să vorbesc... Dar ce pedeapsă se dă după legea savanei furtului de cai?

Cel întrebat răspunse după o oarecare șovăială:

— Moartea, dar caii voștri s-au întors din nou la voi!

— Și ce pedeapsă se dă pentru furtul de arme?

— Tot moartea, dar v-ați luat armele înapoi!

— Asta nu schimbă vina ta. Îi se cuvine moartea.

— Atunci vreți să mă ucideți? continuă furios căpetenia.

— Noi nu suntem criminali. Noi nu ucidem, ci pedepsim, căci tu ai vrut și ai cerut pedeapsa.

— Uff, când am cerut-o?

— Când ai cerut judecata mea.

Comanșul plecă din nou capul și tăcu. El știa că n-ar fi apelat degeaba la îndurarea acestor doi bărbați iubitori de oameni, dar mândria sa se împotrivea să facă asta. După o pauză întrebă:

- Unde e Ik Senanda, pe care l-ai prins?
- Într-un loc sigur, unde aşteaptă judecata lui. Tu știi că spionii sunt de obicei spânzurați.
- Uff! De când a devenit Old Shatterhand un om atât de fioros?
- De când ai cerut judecata mea; căci judecata cere săngele vostru. Îndurare doar nu dorești!

Din nou căpetenia se prăbuși în tacere, fără să poată gândi. Nu putea să se salveze pe sine și pe oamenii lui, nici prin viclenie, nici prin forță. O mânie înăbușită fierbea în el și o sete de răzbunare sălbatică și perfidă îi cuprinse. Cu trăsăturile feței nemîșcate, își ridică încet capul și întrebă cu vocea nesigură:

- Ce înțelege Old Shatterhand prin îndurare?
- Acordarea unei pedepse mai miloase sau chiar înlăturarea ei completă.
- O să ne iertați complet de pedeapsă?
- Nu, asta-i imposibil.
- Dar viața putem să ne-o păstrăm?
- Posibil. Winnetou și cu mine nu ne gândim la viața voastră. Dar n-o să fie ușor să-i facem indulgență pe ceilalți albi, totuși sperăm să reușim, dacă tu cu ai tăi n-o să șovăiți să le îmblânziți mânia.
- Ce trebuie să facem?
- Să vă predăți.
- Să ne predăm? sări el. Ești nebun!
- Eu te-am adus aici ca să-ți dovedesc că rezistența voastră nu ne va costa pe noi nici o picătură de sânge, însă pe voi vă duce sigur la pierzanie. Scopul ăsta l-am atins. La un semn al meu, descărcăm toate armele; o să vi se ia scalpurile și sufletele voastre vor fi condamnate în veșnicul

rai al vânătoarei să fie servitorii și sclavii noștri. N-ai vrut să fie altfel. Vino!

— Unde vreți să merg?

— Din nou jos. Ca să vezi urmările împotrivirii tale. Vino!

Îl apucă de braț, părând că vrea să-l ducă cu el, dar Tokvi Kava se smulse, făcu un pas înapoi și întrebă, pe când ochii lui străluceau:

— Numai aşa poți să ne salvezi, dacă ne predăm?

— Da.

— Putem să rămânem în viață?

— Așa sper.

— Si să ne înapoiem la tribul nostru?

— Dacă o să vi se dăruiască viața, da. Doar nu crezi c-o să avem plăcerea să te păstrăm aici.

— Si dacă plecăm liberi, nu te temi de răzbunarea noastră?

— *Pshaw!* Cine se va teme de voi? Tu vorbești de răzbunare? Dacă vă vom dăruia viața, n-o să ne datorăți mai mult, recunoștință, decât răzbunare?

— Salvează-ne și pe urmă ai să vezi tu ce-o să facem!

— Bine. Vezi că aici se poate cățăra de-a dreptul sus pe stâncă?

— Da.

— Cărarea e atât de îngustă, încât doi oameni nu încap unul lângă altul. Spune războinicilor tăi să se cățăre unul după altul p-aici, dar fără arme. Ei vor fi desigur mai întâi legați, până vom hotărî asupra soartei lor. Apoi o să...

— Legați? Îl intrerupse căpetenia, izbucnind mârios.

— Da. Si dacă nu-ți convine asta, atunci n-au decât să moară. Si tu ești legat!

— Uff! Old Shatterhand e un om groaznic. Vorbește atât de bland și liniștit, însă voința lui e tare ca o stâncă!

— Foarte bine că observi și tu asta! Poartă-te în consecință! Deci consumți să fie legați?

Cel întrebat șovăi câteva clipe, apoi se îndreptă mândru și răspunse, aproape strigând de ură:

— Da!

— *Well!* Dar spune-le, că pe oricine, care n-o să lase absolut totul jos, îl vom ucide imediat!

Se văzu clar că șeful tremura de mânie. Se mai informă încă:

— Dacă fac ceea ce vrei tu, va fi și fiul ficei mele lăsat în viață și-n libertate?

— Probabil.

— Atunci pune să mădezlege, ca să pot cobori la războinicii mei!

— Ah, vrei să cobori chiar tu?

— Ai auzit-o!

— De ce?

— Nu e de-ajuns ca să strig de-aici ordinele. Dacă trebuie să se predea fără arme, trebuie să le explic motivele mele.

— *Well*, răspunse Old Shatterhand, pe când îl măsura zâmbind. Poți să urmărești vreo viclenie ascunsă; mie mi-e totuna. Îți dau voie să cobori, dar din momentul în care ți-ai atinge ținta, țevile a de nouă ori zece arme ar fi îndreptate asupra voastră și dacă, după cinci minute, strig și nu vii primul din nou sus, fiecare țeavă va trage de două ori. Am spus-o și aşa va fi. Acum du-te!

El însuși îi dezlegă mâinile. Winnetou nu se amestecase în convorbire cu nici un cuvânt; acum când comanșul se pregătea să coboare, îi puse acestuia mâna pe braț, și-i spuse:

— Ceea ce a spus Old Shatterhand e ca un jurământ pe care-l voi ține și eu. Dacă te cheamă și nu vii imediat, glonțul meu o pregătit să te nimerească! Am spus-o. *Howgh!*

Comanșul se întoarse fără să răspundă și începu coborârea către ai săi. Când ajunse jos și le spuse primele cuvinte, se auzi un urlet grozav. Asta era răspunsul lor la

vestea că trebuie să se predea. Ca să-l mai atâțe împotriva lor, Old Shatterhand dădu câteva ordine scurte, cu voce tare. Atunci toți albi care se găseau în cealaltă parte veniră sus pe partea sa, pregătiți să-i prindă și să-i lege pe comanșii veniți sus unul câte unul. Toți își îndreptară armele în jos, ca să tragă la ordinul lui Old Shatterhand și albi de la intrarea văgăunii de sub comanda inginerului își îndreptară armele către cei închiși acolo. În ceea ce privește pe chinezzi, cu toate că erau nespus de curioși să cunoască cursul aventurii, nu le venea la socoteală să-și mai pună pielea-n joc. Ei se adunaseră în depărtare, ca la cel mai mic somn de pericol să se repeadă și s-o ia la goană și această frică nu le era inspirată numai de comanși, căci nu mai puteau uita nici de vânătorul alb și de apașul roșu, care, numai cu puterea brațelor lor, transformaseră gloata lor într-o lavină ce s-a rostogolit jos.

Și mătușica Droll venise din cealaltă parte. Se strecurase pe lângă vărul său, ținea ca și acesta gura armei în jos, la marginea prăpastiei și se informa:

— Vere Frank, ai auzit tot ce s-a vorbit aici?

— Cum poți să-ntrebi aşa prostește? răspunse micuțul. Doar am stat aici și am și niște urechi! Atunci de ce să nu fi auzit?

— Că ai asemenea urechi, asta nu mi-e chiar necunoscut; dar unii au două urechi, fără să poată auzi ceea ce trebuie să-audă. Ăla n-a fost căpetenia comanșilor?

— Da.

— Și s-a tratat cu el?

— Da.

— Și?

— Comanșii trebuie să se predea. Se cățără afară câte unul, pe stâncă asta și sunt legați îndată ce ajung aici, din fundul văgăunii.

— Mă, asta-i iar o şmecherie a lui Old Shatterhand! Să fi putut ei să iasă, aşa cum ar fi vrut, mai mulți deodată de jos, ar fi fost periculos pentru noi; dacă însă se suie numai

asa câte unul și încetișor, nu ne pot face nici un rău. Asta-i cu totul altfel decât mi-ar fi venit mie în cap! De ieri, de când i-am întâlnit pe Old Shatterhand și pe Winnetou, am și început să mai petrecem puțin!

— Aşa? Şi cu mine n-aveai nimic de petrecut? Ia ascultă, te rog să-mi păstrezi acea stimă respectuoasă la care are dreptul un bărbat ca mine! Asta ţi-o pun în vedere foarte hotărât, pentru viitor! Ţi-s dator cu ceva că te-ai născut vărul meu, pentru ca să-mi strici azi toată dispoziția? Auzi! Omul ăsta nu poate să se distreze cu mine?

— Ei, nu te supăra! îl rugă Droll. N-am vrut să spun asta. Dar cine mai explodează aşa, ca o bombă, pentru orice cuvânt?

— Să taci, bătrân mareșal de nătărăi! Cum ai îndrăzneala să mă compari pe mine cu o bombă?

— Fiindcă explodezi tot atât de repede ca și ea!

— Să explodez! Ce expresie pentru o personalitate ca mine! Nu știi, mă nimicule, că în prea onorata mea prezență trebuie să ai o purtare aleasă?!

Droll se scarpină după ureche și răspunse necăjit:

— Ah, dragă Frank, mai întâi eu mă trag din Altenburg și m-am născut în Moritzburg.

— Din păcate, din păcate, da! Prea scumpa natură ne-a înzestrat cu daruri sufletești atât de deosebite, cu toate că ești vărul meu adevărat. Eu te-am întrecut în toate privințele și nu pot să înțeleg deloc cum părinții noștri au putut s-ajungă la ideea caraghioasă ca să ne lege tocmai pe noi doi într-o rudenie atât de strânsă.

— Aşa? Atunci nu mai vrei să știi de mine?

— Fii aşa de bun și nu pune întrebări idioate! Tocmai de aceea te iubesc atât, pentru că ești mai prost decât mine. Ce să fac cu razele alese ale științei mele, dacă n-aș avea pe cine să luminez și să întunec? Asta mă face atât de fericit, încât toate vorbele mele sunt ca o ploaie care-i înviorăză pe cei săraci cu duhul. Dar s-o lăsăm! Se pare că Old Shatterhand vrea să ne cheme

Termenul dat trecuse și Old Shatterhand se și suise pe marginea stâncii; își duse mâna la gură și strigă jos către peșteră: *Tokvi Kava eta haueh!* (vino sus!).

Căpetenia auzi chemarea și, după cum se văzu, mai dădu un ultim ordin oamenilor lui, apoi se despărți de ei, ca să urmeze ordinul lui Old Shatterhand. Se sui prin același loc, prin care coborâse și, pe când urca, se vedea cum oamenii lui puneau toate armele grămadă. Se părea că le spusesese în ce interval de timp să-l urmeze, căci ei stăteau jos pregătiți și de-abia când ajunse el sus, îl urmară încet câte unul. Fie din cauza urcușului, fie din cauza enervării că războinicii săi nu se împotriviseră, se vedea cum îi bătea pulsul pe când, cu mâinile duse la spate, spuse cu o voce răgușită:

— Tokvi Kava s-a ținut de cuvânt; acum legați-mă din nou! Dar luați seama, ca să nu vă legăm și noi odată mâinile la spate! Dacă s-o întâmpla asta, puteți fi siguri că nu mai aveți ce căuta sub soare!

Fu legat și dus ceva mai departe. Cel care urmă fu și el legat și apoi legat la un loc, spate-n spate, cu următorul. În timp ce prinșii erau legați în felul acesta, doi câte doi, siguranța se dublă față de ei.

Și astfel se întâmplă și cu ceilalți comanși care — unul după altul — se suiau pe culme. Când în sfârșit fură adunați cu toții, zăcea la pământ mai mult de cincizeci de perechi de indieni. Tokvi Kava îl chemă la el pe Old Shatterhand și-i spuse:

— Mi-a fost foarte greu să-i îndemn pe războinicii mei la supunere. Ai să-ți dai și tu osteneala să obții viețile noastre de la fețele palide?

— Am să fac chiar mai mult decât ți-am promis, răspunse vânătorul. Eu ți-am spus că o să reușească influența mea. Acum, pentru că ai fost atât de ascultător, îți promit cu hotărâre că viața și libertatea voastră sunt sigure.

Atunci comanșul scoase un hohot de râs strident și strigă, în timp ce o privire de ură nesfârșită se revârsă din ochii lui asupra lui Old Shatterhand:

— Ascultător? Eu, vouă? Eu, leul, ascultător câinelui sau bizonul, dihorului? Dar ce crezi tu, cine ești? Ești un buboi plin de puroi, pe care o să te tai eu din trupul rasei palide, ca să-i fac să se retragă în cel mai izolat colț al savanei! Și ce e Winnetou? Cel mai disprețuit și cel mai laș dintre apași. O otravă pe care o s-o scuip cu dezgust și o s-o bag cu piciorul în pământ! Ți-ai răcit, în gheața ultimei ierni, cel din urmă rest de creier, că îndrăznești să crezi că Mustangul Negru ți-a fost ție ascultător? Îți jur pe Marele Manitu și pe spiritele tuturor căpeteniilor noastre, pe care-i vom urma în veșnicul rai al vânătoarei, că va veni timpul în care veți afla cine trebuie să ordone și cine să asculte.

Singura replică a lui Old Shatterhand a fost întrebarea calmă:

— Poate vrei să te joci cu viața? Mai ești încă prinși și nu liber!

— *Pshaw!* râse el disprețitor. Tokvi Kava nu se sperie de tine! Old Shatterhand a spus că viața și libertatea noastră sunt asigurate!

— Ah! Așa de mult te îincrezi în vorba mea! Tu știi ce cinsti-mi faci cu asta? Da, tu trebuie să scapi cu viață și nepedepsit, pentru că mi-am dat cuvântul. Dar știind că Old Shatterhand nu spune nici un neadevăr, ești convins că poți să fii obraznic cu mine. Așa cum faci acum; latră câinele căruia i s-au spart dinții, pentru că nu mai poate să muște!

— Și câinele ăsta ești tu! strigă comanșul furios. Uite aici la piciorul meu! O să-ți dea în curând lovitura care o să te facă să urli de durere!

— Poți să îndrăznești mult, chiar foarte mult, pentru că ai promisiunea mea, îi reproşa zâmbind calm Old Shatterhand. Totuși nu merge prea departe! Dacă nu știi să te stăpânești, ai să te căiești!

— Să mă căiesc? Vorba asta arată slăbiciunea ta. Spune ce vrei, că-mi bat joc de amenințarea ta!

Atunci fața vânătorului deveni serioasă și vocea, lui răsună plină și grea, când spuse:

— Well, fie cum vrei! Am să respect în orice caz ceea ce am promis, dar nici o vorbă în plus. Ceea ce vreau, ai să afli tu. Îmi propusesem să fiu și mai milos decât aveam datoria prin promisiunea mea; asta a trecut acum și avertismentul meu se va îndeplini curând; căința o să vină repede!

În loc de orice răspuns, comanșul își băgă capul între umeri și se repezi puțin înainte, în ciuda legăturilor, ca să-l scuipe pe Old Shatterhand, ceea ce reuși. Atunci Winnetou, de obicei un om atât de chibzuit și de liniștit, pe care nu-l puteai scoate din sărite, strânse pumnul și strigă mâniat:

— Charli, te-a pângărit cu scuipatul lui. Cine să-l pedepsească pentru asta, eu sau tu?

— Tu nu, ci eu, dar altfel decât crezi tu, răspunse prietenul său alb. Nu merită să fie atins de mâna ta!

Chiar și ceilalți erau grozav de mâniați de obrăznicia fără de seamăn a comanșului, care acumă, când era sigur de viață sa, lăsa să izbucnească toată ura pe care o reținuse atâta timp cu greutate. O mulțime de voci ale albilor se auziră, cerând pedeapsa imediată. Kas, blondul cel lung, mișca din capul său mic dintr-o parte în alta; năsucul lui cărn părea să devină de două ori mai lung; ochii săi mici de șoricel, mereu atât de blânzi, scânteiară și la repezeală își scoase din piciorul sau de cocostârc cizma de oaie și se rugă cu voce tare:

— Mister Shatterhand, asta-i prea mult; asta e imposibil s-o mai răbdați. Sunt gata să-i astup botul ăla mare!

— Cu ce?

— Cu o curea pe care am să i-o leg de gât; apoi îl înălțăm, acolo pe copac, pe ăla cu crengi aşa de frumoase, crescut aşa de bine numai pentru această ridicare în rang. Dacă după aceea i-o pieri suflarea, nu-i voi putea face nimic. N-avea decât s-o păstreze pentru ceva mai bun! Cine

nu vrea să asculte, către trebuie să simtă; astă-i o vorbă veche și bună și era încă de pe timpuri la Moștenirea Timpe!

— Mulțumesc! Dacă s-a născut să fie spânzurat, o să găsească el pe undeva un laț potrivit, fără ca tocmai noi să i-l punem de gât.

— Cum? strigă Hobble-Frank. Să vă insulte în felul acesta și să vă arunce cu coji putrede de cartofi, fără să-și capete plata pentru asta? Asta nu pot eu să-o tolerez, asta nu-mi place deloc, ca și cătelului periat dinapoi înainte! Există pe firmamentul sudic un loc luminos, despre care legea răsplatei vorbește foarte mult. Multă pot să-i citească literele, însă mulți nu. De aceia care știu să le citească, aparțin în primul rând eu, desigur și astfel cred că-i datoria mea...

— Aici poate fi vorba numai de datoria mea, nu de a ta, dragă Frank, întrerupse Old Shatterhand șirul de vorbe al omulețului. Lăsați-l deci pe seama mea pe individul acesta roșu, ca să-mi dea socoteală de obrăznicia lui!

— Asta nu vreau să-o fac; asta chiar că nu-o fac, căci dacă vă predau puterea și forța unui înalt procuror general, atunci știu dinainte că pielea roșie o să primească cel mai bun lapte cu orez cu sos de stridii, în loc de o mardeală strășnică.

— Nici o grija, dragă Frank! De data asta nu mă mai gândesc la indurare.

— Așa? Atunci o să fii cum se cuvine? Mai bine mai târziu, decât niciodată! Aveți într-adevăr o pedeapsă pentru el?

— Da.

— ?! Atunci vă rog să aveți marea bunăvoie înță și îngăduință să mă lăsați să iau parte ca prim tragedian și cupletist! Deci ordonați, vă rog, domnule inspector și director, când trebuie trasă cortina! Onoratul public tropăie cu toate picioarele și toate biletele sunt vândute!

— Bine, dorința ta va fi împlinită, Kas și Has trebuie să țină bine pe șef, încât să nu-și poată clinti capul, iar tu ai

să-i tai cu cuțitul chica aia aşa de deasă. Dar să-i laşi un moţ la care să-i putem lega podoabele astea.

La aceste cuvinte, el scoase din buzunar cozile celor doi chinezi, hoţi de arme.

— Ura! Cozile celor doi Kang-Keng-King-Kong! Pe astea le uitasem cu totul! Ura! Ura! Minunată idee! Sunt aşa de vesel şi de încântat, de parc-ar fi ziua mea onomastică! Omul o să fie aranjat, adică vreau să spun de chică şi de cozi! Veniţi încoace, domnule Timpe, numărul unu şi Timpe, numărul doi! Pregătiţi-vă, domnii mei, marea operă poate să-nceapă. Cortina se ridică. Eu joc *Bărbierul din Sevilla*, fără pensulă şi săpun, iar comanşul o să fie „călăreţul jupuit”. În primul act încep: „dă-mi mâna, viaţa mea” şi cântă aria graţiei din *Robert şi Bertram*. Apoi începu corul fraţilor răzbunării: „Rade, Hobble, rade, uite părul cum mai cade!” Apoi intră el: „Dragă Frank, încet s-o laşi, astfel pielea mi-o stricaş!” din *Freischütz*, dacă nu mă-nşel sau dacă nu s-o fi înşelat Weber. În finalul actului întâi, terţetul: „Lună bună, te salut în chip şi fel, căci comanşul este chel!” Când, mai târziu, se ridică din nou cortina, încep cu acompaniamentul de harmonium, la care el răspunde singur, cu dublu quartet: „Pentru că n-am pălărie, pune-mi coada pe chelie!”, desigur c-o fac şi p-asta, pentru că aşa cere rolul meu şi dacă s-a făcut, ceilalţi actori la un loc şi figuranţii cu întreaga orchestră încep cântecul de laudă: „Fraţii roşii să chiuiie, căci cozile fâlfâie! Şeful vostru e uimit, ce frumos e-mpodobit; duceţi-l în triumf îndată, comedia-i terminată!”, la care publicul se scoală şi cortina cade. În felul acesta credem să fie programul serbării şi acum, domnii mei şi ceilalţi gentlemeni, bucata poate să înceapă!

Micul şi veselul ştrengar era foarte încântat de treaba incredinţată. El făcuse vesela lui declamaţie în limba germană şi astfel putu să fie înţeles complet numai de germani, dar gesturile şi mimica lui fuseseră atât de

sugestive, încât și ceilalți albi putură să înțeleagă ce vedea: roșii însă nu păreau să bănuiască nimic.

Dar căpetenia văzu privirile care se îndreptau asupra lui, cuțitul de vânătoare în mâna lui Hobble-Frank și cozile chinezesti, pe care acesta le primise de la Old Shatterhand. Astfel că trebui să tragă concluzia că toate aceste lucruri îl priveau pe el: dar ce se plănuise, nu putea să-și dea seama. I se făcu frică și această frică se mări când Has și Kas îngenunchează la dreapta și la stânga lui și-l măsură cu priviri pline de ură.

— Ce căutați aici? Ce vreți cu mine? întrebă el.

În locul lor, răsunse Old Shatterhand:

— Ai să primești de la mine un dar, pentru că ai fost atât de prietenos și de politicos cu mine.

— Ce fel de dar?

— Ați venit aici ca să luați scalpurile oamenilor galbeni; însă, din păcate, n-ați putut să le căpătați, fiindcă chinezii au vrut să și le păstreze. Dar pentru că știi ce binevoitor îți sunt, ai să-ți dai seama cât de rău îmi pare că un șef ca tine nu are un astfel de scalp. Ca recunoștință pentru purtarea ta, inima mea bună m-a îndemnat să fac totul ca să-ți pregătesc o surpriză prin darul ăsta din partea mea.

Tokvi Kava scoase un „Uff”, cam de îndoială, căci nu putea spune alt cuvânt, neștiind ce intenție se ascunde după vorbele prietenoase ale vorbitorului. Acesta continuă:

— Cozile aparțin, desigur, capului și astfel mă gândesc că o să-ți placă dacă voi da ordin să ţi le lege acolo, unde ai să le porți în amintirea mea.

— Uff, uff! răsunse el atunci, devenind furios. Scalpurile nu se atârnă la gât, ci la cingătoare. Și astea nu sunt scalpuri, ci numai părul lașilor galbeni, fără piele. Un războinic, care ar purta asemenea păr, ar fi de râsul și batjocura copiilor și a babelor!

— Tu însă ai să le porți, că ţi le dăruiesc eu și sunt obișnuit ca darurilor mele să li se dea atenție!

— Păstrează-le; n-am nevoie de ele!

— Dacă ai sau nu nevoie, asta nu te întreb. Sunt destinate pentru tine și acum am să pun să ţi le prindă.

— Îndrăznește s-o fac! zbieră roșul. Nu uita că sunt căpetenie!

— *Pshaw!* De acum înainte nu ești în ochii mei altceva decât un roșu caraghios, căruia îi vom atârna cozile chinezilor, spre avertizarea serioasă a războinicilor tăi ca nimeni să nu mai îndrăznească a batjocori pe Winnetou și pe Old Shatterhand!

Tokvi Kava holbă ochii; scrâșni din dinți și șuieră printre ei:

— Te avertizez! Să nu îndrăznești să insulti capul unei căpetenii de război cu gunoaiile astea ale câinilor galbeni!

— Vorbești de îndrăzneală și vrei să mă avertizezi? Și eu te-am avertizat. Tu nu m-ai ascultat. Acum vin urmările: vei purta acest „gunoi al câinilor galbeni” și vreau să-ți fie cât se poate mai plăcut. Acum nu ești împodobit cu scalpul, ci cu părul cel des; părul ăsta și în plus cozile, ar fi prea mult pentru capul tău; de aceea am să pun să ţi se taie părul, ca să facă loc podoabelor chinezesti.

Acum Tokvi Kava se înspăimântă de moarte. Ochii săi voiau să-i iasă din orbite; trăsăturile sale luară înfățișarea unui animal sălbatic; se ridică, în ciuda legăturilor și cu o voce cutremurată de o ură de necrezut, strigă:

— Vrei să pui să mi se taie părul? Părul, podoaba capului meu, semnul forței și locul penelor de vultur, care anunță demnitatea mea și care vorbesc de faima mea! Părul să-mi fie tăiat?!

— Da și chiar acum.

— Îndrăznește, îndrăznește, dacă vrei să ai o moarte cu atâtea torturi cât durerile a o mie de oameni torturați!

— *Pshaw!* Amenințarea ta nu mă oprește defel să fac ceea ce mi-am propus. Puneți-l jos și țineți-l bine!

Acest lucru îi privea pe cei doi Timpe, care-l executa că numaidecât. Ei traseră la pământ partea de sus a trupului comanșului și-l ținură acolo, fără să fie nevoie să facă

sforțări. În acest moment el nu opuse nici o rezistență. Stătea întins cât era de lung, ținea ochii închiși și spunea ca pentru sine, cu jumătate de gură: „Nu, n-o să îndrăznească; nu poate să îndrăznească; nu poate s-o facă. Să i se taie părul unei căpetenii, asta nu s-a întâmplat niciodată, de când există războinici roșii și albi!”

— Dacă într-adevăr nu s-o fi întâmplat încă, atunci o să se întâmple acum, stăruí Old Shatterhand asupra voinței sale. Începe, Frank! Hai, să terminăm!

— Foarte bine, răspunse mititelul, în timp ce puse deocamdată de o parte cozile și se apropiere de căpetenie cu cuțitul în mâna.

Acesta auzi pașii, deschise ochii și-l văzu venind. Acum recunoscu că ceea ce crezuse imposibil avea să se întâmple și această recunoaștere îi dădu puteri de uriaș. Cu toate legăturile, îi aruncă pe cei doi Timpe c-o dublă mișcare a părții de sus a corpului. Ei îl apucară însă din nou și se siliră din toate puterile să-l țină jos; totuși, din cauza marii agitații în care se găsea, le era atât de superior, încât trebuiră să mai îngenunche încă doi oameni pe el, ca să i se poată ține capul nemîșcat și să se poată lucra.

Hobble-Frank tăia acum cu siguranță. Abia când mititelul tăie prima șuviță, încetă împotrivirea comanșului și corpul i se întinse ca de moarte. După sforțarea lui imensă, urmă o neputință deplină a conștiinței și se lăsă în voia soartei, fără să se mai opună nici o clipă. El mișca, fără împotrivire, capul la dreapta și la stânga, după cum avea nevoie Hobble-Frank, încât s-ar fi putut credo că era tâmpit. Astfel îi fu tăiat tot părul, foarte lung și foarte des, lăsându-i-se numai o șuviță subțire. După ce termină, Hobble-Frank ridică cele două cozi și strigă:

— Ca merit primește o coroană! Atențiune, domnii mei, acum urmează încoronarea!

Și legă cu îndemânare cele două cozi pe capul Mustangului Negru.

Ce urmă acum fu de nedescris. Albii ridicară un chiot care nu se mai termina. Roșii însă zbierară și urlară; se zbăteau și se smulgeau din legături, căutau ca să se repeadă; se legănau mâni și încolăci, cu toate că erau legați doi câte doi. Albii avură destul de furcă spre a-i ține la pământ, pe indienii care, în ciuda legăturilor, se zbăteau ca peștii. Treptat, zgomotul încetă. Tokvi Kava nu se alăturase strigătelor, ci rămăsese jos în nemîșcare. Acum se ridică pe jumătate și spuse pe un ton nefiresc și cu vocea răgușită:

— V-ați răzbunat. Acum lăsați-ne liberi!

Atunci Winnetou, care până-n acea clipă rămăsese tăcut, vorbi:

— Întâi trebuie să se chibzuiască ce e de făcut cu comanșii. Tânărății-jos de pe munte și băgații-din nou în peșteră, unde stau mai în siguranță decât aici!

Mustangul Negru se ridică și șuieră:

— N-aveți ce chibzui. Old Shatterhand ne-a promis viața!

— Viața?! răspunse Winnetou disprețuitor. Dacă i s-ar fi întâmplat căpeteniei apașilor ce ți s-a întâmplat ție, atunci n-ar mai vrea să trăiască. Tu însă gemi pentru continuarea rușinii tale și ea o să-ți fie acordată!

— Câine! răcni comanșul, nu scâncesc. Vreau numai să trăiesc, ca să mă pot răzbuna, cum nu s-a mai răzbunat vreodată un războinic roșu!

— *Pshaw!* Fă-o! Cât de mult disprețuim mânia ta și cât de puțin ne temem de răzbunarea ta, ți-o arătăm prin aceea că-ți dăruim viața.

Se întoarse, luă mâna lui Old Shatterhand, ca să suie cu el costișa, fără să se uite dacă fusese împlinit ordinul de a-i da jos de pe munte pe cei prinși.

E de la sine înțeles că acesta nu s-a îndeplinit în modul cel mai delicat, cu toate că se păzeau, știind bine că aşa ceva nu era pe placul apașului. Jos, focul fu înăbușit în aşa fel, încât între el și stâncă să rămână un spațiu pe unde-i băgară pe prinși. Aceştia fură puși jos, doi câte doi și apoi

lucrătorii căilor ferate voiră să-și împartă armele. Old Shatterhand, însă, îi opri, ordonând:

— Opriți! Totul rămâne încă jos. Încă nu știți ce se va hotărî cu ele!

Așadar, dar c-o ușoară rezistență.

De drept, patru persoane trebuiau să hotărască soarta comanșilor, adică Winnetou și Old Shatterhand, împreună cu cei doi ingineri, cel de la Rocky-Ground și cel de la Firwood-Camp; dar acesta din urmă își puseșe pielea la adăpost și nu se mai arăta. Astfel că numai cei trei se aşezară, ca să se sfătuiască. Swan, inginerul, luă cuvântul fără șovăire:

— E deci de la sine înțeles că acești băieți trebuie să moară și propun, pentru că plumbul și pulberea costă parale și curelele stau aici degeaba, să-i spânzurăm de copaci. Sunt convins *mesh'shurs* că sunteți de aceeași părere.

— Peste față serioasă a lui Winnetou alunecă un surâs, dar nu răspunse pentru că era obișnuit ca-n astfel de împrejurări să-l lase pe Old Shatterhand să vorbească. Acesta dădu din cap, zâmbind și el către inginer și spuse:

— Well, sir! Mă bucură foarte mult că ne prețuiți atâtă. Suntem pe deplin convinși că trebuie să moară, pentru că suntem oameni și deci suntem muritori cu toții.

— Hm! Cum credeți, asta, mister Shatterhand?

— Ei trebuie să moară, mai curând sau mai târziu, pentru că sunt oameni muritori, însă n-avem nici un drept să le luăm noi viața.

— Cum adică?

— Pentru că noi, adică Winnetou și eu, le-am promis că nimeni nu va fi ucis.

— N-ați făcut cam primit această promisiune?

— Să nu crezi! Cea mai bună și dreaptă pedeapsă este totdeauna cea care-i pune pe criminali în imposibilitate de a-și repeta fapta. Trebuie deci să le luăm comanșilor posibilitatea, sau chiar puterea, de a se mai gândi atât de

repede la un atac. Asta se va realiza prin faptul că vor plăti năvălirea în tabără cu caii și armele lor.

— *Egad!* Asta nu e rău; asta-mi convine! Dar cine va primi aceste lucruri?

— Dumneata și lucrătorii dumitale. Socot că prețul pedepsei și judecății să vă fie dat ca răsplată, pentru ajutorul dat.

— Foarte bine! Și oamenii de la Firwood-Camp?

— Dintre aceștia vor primi câte ceva numai aceia care nis-au alăturat la sfârșit.

— Sunt atât de puțini, încât le dăm cu placere ceea ce au de primit. Dar nu credeți că roșii vor căuta să se răzbune pe voi?

— Desigur. Dar o să le fie greu. Ei trebuie să părăsească afurisind această regiune, pe jos; la întoarcere vor trebui să se mulțumească cu foarte puțin, pentru că n-au arme; nu vor putea să vâneze ci să pună cel mult lațuri; o să se hrânească mai ales cu rădăcini, cu boabe și cu fructe sălbaticice; asta o să-i țină multă vreme pe drum. Aici, la locul dezastrului lor fără seamă, n-o să se mai întoarcă ei atât de curând. Totuși, vai, de trei ori vai, mie și lui Winnetou, dac-am avea vreodată nenorocirea să le cădem în mâna!

— Nu vă e deloc frică?

— Frică? Nici nu ne trece prin cap! Dacă ne-am speria în Vestul Sălbatic de tot ce s-ar putea petrece, n-am mai scăpa de frică. Atunci ne-am înțeles? Mai aveți ceva de adăugat hotărârii noastre, mister Swan?

— Ferească Dumnezeu! râse acesta. Sunt foarte mulțumit. Dar ce să facem cu *scout*-ul care e la noi în fântână?

— Trageți-i o bătaie zdravănă și dați-i drumul!

— Se va îndeplini, *sir*, chiar întocmai! Oamenii mei se vor bucura de prada pe care o vor primi. De cai nu prea avem nevoie; dar când vom lucra câteva stații mai departe, putem să-i vindem și să luăm prețuri foarte bune pe ei.

— La asta trebuie să fac o observație, că noi, adică prietenii mei și cu mine, nu pretindem din pradă nimic altceva decât numai doi cai, pe care-i vom căuta pentru Frank și pentru Droll, pentru că aceștia au cai foarte răi.

— Well! Alegeți-i pe cei mai buni! Vă sunt cu atât mai mult cuveniți, cu cât, dacă i-am primit aşa de bine pe roșii, vi se datorează vouă. Îmi închipui că acum sfatul s-a terminat.

— Da. Vreau să-i anunț acum căpeteniei hotărârea. O s-auzim groaznice izbucniri de mânie, dar nici nu ne pasă.

El se sculă și se îndreptă cu Winnetou și cu inginerul, către locul unde zacea Tokvi Kava, lângă care se aşezară cei doi Timpe, Droll și Frank, ca să-l aibă sub ochi. Curiosul Hobble nu aşteptă s-audă ceva, ci întrebă:

— Ce-a hotărât Reichstag-ul — prin asta numind pe Winnetou și Old Shatterhand — și Camera Comunelor — prin asta numind pe inginer —, cum va fi sfârșitul?

— Ai s-auzi imediat, răsunse scurt Old Shatterhand.

Și întorcându-se spre Tokvi Kava, i se adresă tare, ca să fie auzit de toți roșii:

— Fiii comanșilor au meritat moartea, pentru că voiau să-i omoare și să-i scalpeze pe locuitorii din Firwood-Camp, dar v-am promis viață și ne vom respecta cuvântul.

Atunci, căpetenia lăsă indiferență simulată și strigă:

— Dacă-i aşa,dezlegați-ne și dați-ne drumul să putem porni călare de aici!

— Cine n-are cai nu poate călări, sună replica simplă și calmă.

— Avem câțiva! răsunse căpetenia, pe jumătate sigur de sine, pe jumătate nesigur.

— Nu mai aveți nici unul, căci armele și caii voștri ne vor apartine nouă.

— Caii și armele noastre? răcni roșul. Vrei să ne furi?

— Taci! tună atunci vânătorul. Sunteți tâlhari și ucigași și noi v-am învins. Cu toate astea, n-am vrut să fim prea aspri cu voi; dar voi, cu tot avertismentul meu, ați continuat

să ne disprețuiți; ai continuat să ne batjocorești și să ne insulti; nu credeai că vei fi pedepsit, dar și-ai pierdut pletele și afară de asta o să vi se ia toți caii și armele. Când se va face ziua, puteți pleca. Viața pe care v-am promis-o veți lua-o cu voi, dar toate celelalte le veți lăsa aici. Am vorbit. *Howgh!*

Atunci căpetenia îi suflă cu ferocitate de pisică:

— Cum ai fi râs, dacă aș fi venit încoaace pe mustangul meu negru! Cu toate că mâna ta nu e vrednică să-i atingă nici copitele, ar fi fost totuși proprietatea ta. Așa trebuie să renunță la cel mai bun cal de la un capăt la celălalt al pământului. Îmi bat joc de tine!

— Si eu râd și mai mult de tine, răspunse vânătorul alb. Ai spus tu singur câtă valoare are armăsarul tău. Un cal care are și bale nu-i bun de nimic. Poți să și-l păstrezi liniștit pe Tșatlo al tău!

Comanșul voise să-l enerveze pe Old Shatterhand și să-i trezească invidia. Și acum, în loc să-i reușească asta, trebui să-asculte un alt fel de răspuns. Tșatlo înseamnă broască. Ce insultă, să-l numească broască pe mustangul lui! La fel de feroce, ca și atunci când i se luase punga cu medicamente, el continuă:

— Tu însuți ai bale în gură! Manitu cel rău te-a creat și te-a trimis, ca să afurisești toate și să le transformi în murdărie. Poate crezi că armăsarul tău și al lui Winnetou ar fi renumiți? Pe lângă mustangul meu, ei sunt ca degetele unui gropar indian, care trăiește numai din murdărie și rădăcini, pe lângă lancea victorioasă a unui războinic comanș!

Old Shatterhand renunță la o nouă replică și se depărță, ca să aleagă pentru Frank și Droll cei mai buni cai ai învinșilor. În același timp, fură împărțite celelalte animale rămase precum și armele indienilor, după tragerea la sorti, ca să nu spună nimeni că a fost nedreptătit. Pe când se întâmplă asta, Hobble-Frank și vărul său stăteau împreună cu cei doi Timpe și vorbeau cu înflăcărare. Pentru că Old

Shatterhand și Winnetou voiau să călărească împreună cu ceilalți doi, începu bineînțeles cu promisiunea marilor fapte, pe care aveau să le îndeplinească în interesul lui Has și Kas.

— Eu sunt Heliogabalus Morpheus Edeward Franke, spuse el și o să mă cunoașteți voi. Locuința mea, de pe malul Elbei, de-acasă, se numește vila „Bärenfett” (Grăsime de urs), căci nici un urs nu s-a îngrășat în America, fără să-l fi ucis cu pușca mea. Toți acești urși au fost îngropăți cu vagonul mortuar numărul unu, în stomacul meu și...

— Cu piele și păr, îl întrerupse Kas.

— Nu vorbi aşa prostii, o, emigratule baron Timpe din Timpelsdorf. Arătați-mi și mie omul care să fi mâncat urșii cu blană cu tot! Ce, poate crezi că stomacul meu e blănărie sau un dulap cu haine de blană, cizme de blană, gulere de boa și bizarii? Ați văzut într-adevăr un urs?

— Desigur!

— Poate în abecedar și-n carte cu poze. Eu însă i-am împușcat!

— Tot în abecedar?

— Taci și ascultă când vorbesc oameni ale căror vorbe trebuie ascultate cu atenție plină de respect și admiratie! Să fiți supuși și prevenitori cu mine, căci fără înaltul meu concurs n-o să vă primiți niciodată moștenirea. Dar pentru că soarta binevoitoare a fost atât de cumsecade cu voi, ca să vă permită să vă nașteți în țara mea, deci să fiți compatrioții mei, simt în nobila mea inimă o regească mișcare saxonă și vreau să-mi dau osteneala față de persoana voastră, cu o răbdare maternă și prietenoasă.

— Pentru asta vă sunt nemărginit de recunoscător.

— Ei. Asta mă bucură. Am să mă ocup astfel de personalitatea și de moștenirea voastră, tocmai aşa cum să ar ocupa un geamăn — ăsta sunt eu — de trigeamăn — ăsta ești dumneata. Poartă-te după prescripțiile care-mi sunt înnăscute mie și atunci o să ajungi la ceva și o să te poți întoarce acasă ca un om onorat și ca un Timpe bine văzuți.

Discursul său ar mai fi continuat desigur în acest mod, dacă Winnetou, care stătea în apropiere, n-ar fi ridicat pe neașteptate carabina sa de argint și n-ar fi descărcat-o. Împușcătura trosni. Old Shatterhand mai era ocupat cu împărțirea. El se întoarse repede, îl văzu pe apaș cu arma și întrebă:

— De ce-ai tras?
— S-a zărit cineva pe marginea stâncii în jos, răspunse Winnetou.

— L-ai nimerit?
— Nu; capul a dispărut când puneam eu degetul.
— L-ai văzut cu siguranță?
— Da. Nu era un alb.
— Atunci un indian?
— Winnetou nu știe sigur. Capul s-a putut vedea atâtă timp cât am ridicat eu pușca, apoi a dispărut.

— Hm! Sus nu mai e nimeni de al nostru. Fratele meu roșu poate să vină cu mine sus. Omul care a fost acolo n-o să aștepte, firește, până ne-om urca noi, dar e totuși nimerit să punem acolo câteva străji, căci se poate, cu mare ușurință, să ne împuște pe unul din noi, de-acolo de sus.

Se suiră și-i luară și pe cei doi Timpe, ca să-i pună de strajă. Când, după câtva timp, coborără din nou și Frank îl întrebă, află că n-au găsit pe nimeni. Sus era acum întuneric și ca să caute urme n-ar fi dus la nimic nici la lumina zilei, pentru că toți cei de la tren călcaseră pe acolo și astfel nu s-ar fi putut distinge o urmă singură, nici chiar în apropierea prăpastiei.

Asta era spre dimineată și, curând după aceea, ziua începu să mijească. N-avea nici un rost să se încurce atât de mult și pe degeaba cu indienii, totuși prea aproape de tabără nu li se putea da libertatea; erau dezarmați, dar față de numărul lor mare și de lașitatea locuitorilor acestui loc, daca ar fi încercat un atac în masă, puteau să fie periculoși. De aceea se hotărî să fie duși o bucată bună de drum în prerie și apoi câte unul să li se dea drumul. Acolo, câmpia

era deschisă și puteau fi văzuți și supravegheați până departe. Ei trebuiau să-și închipuie că-i urmăreau pe ascuns și astfel era de așteptat să le treacă pofta de-a se întoarce să se răzbune.

Pe când inginerul Swan se îndrepta spre *Camp*, ca să telegrafieze la Rocky-Ground să se trimită din nou trenul, Winnetou și Old Shatterhand dădură lucrătorilor ordinele necesare. Indienii fură despărțiti unul de altul, li se dezlegară picioarele, dar mâinile le fură și mai puternic strânse la spate și după aceea fiecare fu legat de scara unui cal, apoi lucrătorii se suiră și porniră cu prinșii lor. Ceilalți, adică Old Shatterhand și tovarășii lui, îi conduseră o jumătate de oră, până lăsară în urma pădurea și se întoarseră apoi, ca să aștepte trenul.

În sfârșit, apăru din nou inginerul Leveret. Când află cum au fost pedepsiti comanșii, nu se arăta tocmai mulțumit, dar se supuse. Curând veni și trenul și se urcară, luând, bineînțeles și caii cei noi ai lui Frank și Droll.

Mai era de așteptat încă pedepsirea metisului, pe care și-o punea la inimă Hobble-Frank, și, în mersul trenului, se întoarse spre Old Shatterhand:

— Acum am o rugămintă pe care ferească sfântul să mi-o refuzi.

— Care?

— Nu spuneai că acest Ik Senanda, zis Yato Inda, trebuie să capete o bătaie zdravănă și pe urmă să fie lăsat liber?

— Da.

— Asculтаți, asta nu-i o pedeapsă suficientă pentru un trădător de țară, atât de periculos! Bătaie capătă orice școlar, fără să fie și metis; bătaie vei fi căpătat și dumneata de la tatăl dumitale. Deci, prea stimate domnule Shatterhand, dacă aici, la jumătatea drumului, ai în inimă puțin simț de dreptate, atunci trebuie să-ți dai seama că bătaia e o pedeapsă mult prea mică pentru un ticălos ca asta. Îmi iau de aceea libertatea de a avea cinstea să fac propunerea care îmi stă adânc în inimă și pe care trebuie s-

o scot la lumină, ca să nu mi se înăbuşe inima mea prea simțitoare și să nu mi se strice, ca un canar hrănит cu paprică și semințe de ceapă.

Toți, afară de Winnetou, râseră de felul în care știa să se exprime mititelul; Old Shatterhand întrebă:

— Ce propunere vrei să ne faci?

— La asta poți să te gândești și dumneata singur. Știu eu bine că nici dumneata nu ești ușă de biserică. Adică, se poate, odată cu bătaia să se facă pedeapsa mai groasă sau mai subțire; eu sunt de părere aici pentru cea groasă, nu pentru cea subțire.

— Vrei să zici: un ciomag mai tare?

— Nu tocmai asta. Din propria mea experiență pot să deduc că un băț mai subțire doare mai tare decât unul mai gros, pentru că ciupește mai bine; știți, domnii mei, unul gros are efect, după cum se știe, numai asupra acelei părți de sus, care e numită epidermă, însă unul mai subțire merge dintr-o parte în alta, cum merge lumina la fotografie prin întreaga lentilă și apoi scoate cea mai frumoasă poză. Nu, nu, cred cu totul altceva. Pe lângă pedeapsa cu bătaia, trebuie să mai vină și o alta, sau să-i dăm ăsteia o durată și o vigoare, care să fie pe măsura criminalului. Ticălosul stă doar în fântână. Noi să-i turnăm atâta apă, încât să-i ajungă până la buze și să umble mereu după aer. Asta-i cel puțin o frică de moarte serioasă, cu toate că n-o să moară din cauza ei. După ce-o să stea aşa câteva ore și o să fie bine pătruns de apă, atunci o să-l scoatem afară și să nu încetăm cu plesniturile înainte de a se usca. În felul ăsta n-o să răcească și mai târziu n-o să aibă nici un motiv să ne aducă învinuiri că noi nu i-am dat ce a pierdut din cauza lui bunicu-său. De câștigat, a câștigat mai mult de-o groază, *quod erat demimonstrum!*

Se opri, căci la auzul acestor cuvinte stâlcite toți izbucniră într-un astfel de râs, încât nu mai putea să-și audă nici propriile lui cuvinte. Așteptă, furios la culme, până se liniștiră și strigă:

— Nu, nu, o astfel de purtare și de nepolitețe nu s-a mai văzut vreodată! Dacă ați crezut că sistemul meu de pedeapsă era o glumă în loc de însăjimântare plănuită, atunci îmi spăl mâinile, nevinovat. Spuneți-mi numai un singur motiv, ca să știu de ce. Sunt condamnat să aud și să răbd un râs atât de batjocoritor. Cu oameni care râd de mine și de propunerile mele, nu pot fi în relații. *Howgh!*

Se strecuă, mâniat, în colțul cel mai din fund al vagonului. Old Shatterhand nu putea să suporte prea mult supărarea mititelului, cu toate că era caraghioasă și întrebă după un timp:

— Ai renunțat definitiv la propunerea ta, dragă Frank?

Moritzburghezul îi aruncă o privire pe jumătate mâniată, pe jumătate însă împăcată și răspunse:

— N-aveți nici o grijă! N-am să mai fac niciodată o propunere!

— De asta o să-mi pară rău. Doar tu știi că eu pun mare preț pe ideile tale.

Atunci, calea împăcării se lumină și mai mult în fața lui Hobble și se auzi, după un oftat înăbușit:

— Asta o spui numai ca să mă îmbunezi. M-ai umplut de mânie, pe mine care-ți sunt cel mai mare admirator și prieten! Unei ființe aşa de sensibile cum sunt eu, nu trebuie să i se iasă înainte cu un arcuș de bas pentru o scripcă, ci aceasta trebuie zângănită cu delicatețe, ca o chitară sau mandolină. Eu sunt adânc jignit. De aceea rămân aici, în colțul meu și nu mă las scos nici de fluviul Mississippi sau Amazon. Un om cult trebuie să aibă și caracter!

— Asta-i drept! Și pentru că nu numai că ai caracter, dar îl ai și foarte bun, cred că nu trebuie să mai rămâi aici.

Măgulit de această laudă, mititelul se aşeză puțin mai aproape și spuse mult mai prietenos ca mai înainte:

— Asta-i convingerea dumitale adevărată, prea stimate domnule Shatterhand? M-aș bucura dacă ar fi aşa. Îți spun că fi foarte bine nu numai pentru dumneata, dar chiar și

pentru ceilalți, dacă o să înețe, o să recunoască și o să observe că nu sunt tocmai fără rost.

— Asta nu numai c-o observ, ci o și știu de multă vreme!

— Aşa? se înveseli mititelul, pe când se dădu și mai aproape. În sfârșit, poate fi numai o părere după cum cred că sunt nesocotit de dumneata. Am să mai încerc încă o dată, dacă în purtarea dumitale se poate urmări îmbunătățirea dorită de mine!

Se dădu din nou mai aproape, aşa încât ajunse să stea la un pas de Old Shatterhand și continuă cu mai mult zel și cu voioșie:

— Atunci, cum găsești planul meu, ce se întâmplă cu el? Ești înclinat să-l socotești bun?

— Da, dragă Frank.

Atunci, Hobble, pe deplin împăcat, făcu o astfel de mișcare, încât ajunse să stea lângă Old Shatterhand și strigă, pe când fața sa radia de bucurie și satisfacție.

— Vasăzică nici un urs nu-i atât de nătâng, ca să nu facă măcar o singură dată o ispravă deosebită! Acum pot mărturisi că onoarea mea e complet repusă în drepturile ei. Atunci se rămâne la ceea ce am propus eu?

— Nu este exclus. Totul depinde de modul cum s-o purta cu noi!

— Foarte drept! Și pentru că știu că purtarea sa va lăsa mai mult decât de dorit, să îngropăm tot ceea ce desparte spiritele și sentimentele noastre și dacă vorbele dumitale vor fi vreodată puse la îndoială de vreun om neîntelegător, sau chiar luate în râs, cum mi s-a întâmplat mie în acest vagon, atunci bazează-te pe mine, fără frică! Eu sunt omul care întelege să-ți dea acea atenție, la care ai dreptul ca prieten și tovarăș credincios.

Era mișcător de observat cum, cu toată ținuta și vorbele lui foarte comice, ceilalți își dădeau osteneala să-și păstreze seriozitatea neapărat necesară, ca să evite un nou acces de mânie. Din fericire se putură stăpâni și aşa continuă călătoria, fără ca el să mai găsească motive să vorbească

de un singur cusr anume. Vorbi în schimb, în general, despre greșelile și slăbiciunile spirituale ale omenirii. Rocky-Ground fu atins în cea mai bună dispoziție și exista numai o singură greutate; aceea de a cobori din vagon nevătămați pe cei doi cai indieni. Ei nu erau obișnuiți cu felul astă de transport și făcuseră în Firwood-Camp o mare risipă de energie, ca să-i suie în vagon.

Oamenii lăsați acolo veniră să ajute, fără ca mai întâi să dea vreo informație și de-abia când caii fură aduși cu bine pe pământ și când inginerul puse întrebarea dacă se petrecuse ceva neobișnuit, unul răspunse scărpinându-se stingherit:

— *Well!* Pentru că întrebați de asta, *sir*, trebuie să vă și răspund: s-a furat un cal de la noi!

— Care? întrebară în același timp șase persoane, fiindcă lucrătorii căilor ferate, neposedând nici un cal, furtul privea doar pe vânătorii albi. Ce rău, dacă ar fi fost unul dintre cei doi armăsari negri ai lui Winnetou sau Old Shatterhand.

Fu o clipă de cea mai mare curiozitate, până ce acesta spuse:

— Era un roib, *mesh'shurs*.

Se putu auzi acum un prelung oftat de ușurare.

— Slavă Domnului! strigă Frank, cu cea mai mare mulțumire. Vere Droll, e poticnitol tău, căruia îi datorai durerea ta de sold. Ȑla poate fi furat. Ai în schimb acum un animal mult mai bun!

— Mai încet cu părerile, Frank! îl potoli Old Shatterhand. Mai puțin ne interesează calul decât hoțul. Eu bănuiesc cine este. Nu cumva o fi corcitura, pe care l-am băgat în fântână?

— Da, *sir*, răspunse, încurcat, omul căruia i se adresase întrebarea.

— Dar cum de-a ieșit din fântână? Asta poate să fie numai urmarea unei nemaipomenite neglijențe din partea voastră!

— Pe care o s-o pedepsesc cu asprime! adăugă inginerul. Am pus doar o strajă la fântână! Unde este? Nu mai stă acolo și nici nu-l văd nicăieri.

— Deocamdată a șters-o de frică, până ce, după cum spunea el, o să vă treacă mânia, domnule inginer.

— Atunci poate să-ștepte mult și bine. Când o să vină înapoi, o să pun să-l bată să mă țină minte! Acum corcitura o fi trecut munții și n-avem decât să ne uităm după el! Să sperăm că n-a ajuns încă prea departe și putem să-l mai ajungem. Pregătiți-vă repede și...

— Domol, *sir*, domol! îl întrerupse Old Shatterhand. Graba prea mare nu ne poate ajuta cu nimic. Dacă bănuiala mea nu mă însală, atunci e atât de departe, încât orice urmărire din partea voastră e zadarnică. Cred că de aici a călărit spre Firwood-Camp.

— Tocmai în mâinile noastre? Imposibil! Ar trebui să nu fie în toate mintile!

— *Pshaw!* Îi știa pe comanși în pericol și-a călărit într-acolo să-i avertizeze într-ascuns, dar din fericire a fost prea târziu. Era el, în orice caz, cel care se uitase de sus și după care a tras Winnetou, fără să-l nimerească.

— Așa e, aproba căpetenia apașilor. L-am văzut numai o clipă; am ridicat totuși destul de repede arma, dar la fel de repede și-a tras și el capul înapoi.

— Trebuie să mergem după el! Mă gândesc, însă, că băiatul ăsta o să ne mai iasă odată-n cale.

— Să-l lăsăm deocamdată să fugă! O fi observat că comanșii lui au fost eliberați și-o fi călărit să se unească cu ei. Dacă mi-aș pune-n cap să-l prind, l-aș avea imediat; dar tot ne-am propus să-i dăm libertatea și aşa și-o câștigă el singur, numai că fără bătaie.

— Dar mă doare inima, remarcă Frank, că n-am putut să-l muiem și pe urmă să-l batem!

— Poate că mai târziu l-am găsi pentru bătaia asta; consolează-ți astfel inima ta întristată, dragă Frank! Acum, înainte de orice alt lucru, aş vrea să aflu cum a reușit să

scape din fântână, apoi să fure chiar și un cal. Sper că ești în stare să ne povestești, omule!

Lucrătorul se concentra sub privirea pătrunzătoare a lui Old Shatterhand, ca și când ar fi vrut să se ascundă în sine însuși, dar răspunse totuși:

— Eu n-am nici o vină, *sir*, de asta puteți fi sigur. Clifton trebuia să păzească fântâna și s-a lăsat păcălit de chinezi.

— De chinezi? Au fost, aici chinezi?

— Yes, mister Shatterhand, doi chinezi.

— Ah, ăștia au fost mai mult ca sigur hoții noștri de arme. Aveau cozile atârnate la spate?

— N-am putut să văd nici o coadă, totuși aveau parale, dolari frumoși, jumătăți și sferturi de dolari. Cu ăștia s-au dus în camera birtașului și-au comandat ce le-a dorit inima și ce le-a fost la îndemână.

— Și voi ați fost desigur atât de deștepți și de prevăzători să chefuiți zdravăn cu ei, nu-i aşa?

— Eu nu, ci Clifton, sir. Trebuie să știți anume, că el îi cunoștea bine, căci lucrase în Firwood-Camp înainte de a fi angajat aici de mister Swan. Ar fi cel mai bine, dacă v-aș povesti lucrurile la rând, aşa cum s-au petrecut.

— Da, aşa să faci, spune cum s-a întâmplat!

— Nu pot să povestesc altfel decât cum s-a întâmplat, sir. Era către seară și tocmai începuse să se întunece. Noi ne terminasem lucrul și eram în repaus; atunci veniră chinezii, care puteau să se ducă dracului, pentru că ne-au tras pe sfoară. Clifton stătea de strajă la fântână și legase, de cel mai apropiat pom, capătul frânghei de care era legată corcitura. Ei îl văzură și pentru că-l cunoșteau bine de la Firwood-Camp, se duseră la el să-l salute. Noi ceilalți îi urmam, căci eram curioși să știm ce voiau chinezii aici, la noi, la Rocky-Ground. Aflărăm că părăsiseră posturile lor din Firwood-Camp, din cauza salariului mic și-a tratamentului rău și voiau să-și caute alte posturi.

— Și-ați crezut asta? întrebă Old Shatterhand. Ei erau doar șefii lucrătorilor chinezi și tocmai ei să fi fost

nemultumiți! Astă-i îndoieilnic!

— Așa o fi! Noi suntem simpli lucrători și nu ne pricepem. Nouă nu ni se poate cere să înțelegem fiecare fleac. Clifton le-a spus că probabil vor putea căpăta un post la noi; dar ei n-au vrut să rămână aici, ci au plecat cu următorul tren de construcții, o bucată de drum spre răsărit.

— Astă o înțeleg perfect, căci își pierduseră cozile, fiind astfel dezonorati și trebuie să se întrepte spre o regiune unde nu mai sunt deloc chinezi. Spune mai departe!

— Ei rămaseră desigur aici, ca să aștepte trenul și se duseră în cărciumă, unde comandără birtașului două locuri de dormit. După cum am mai spus, aveau bani la ei și făcură lucrul așa cum trebuie. A trebuit să bem împreună, apoi intrarăm în vorbă și le povestirăm că dumneavoastră ați fost aici și că apoi ați plecat ca să salvați Firwood-Camp. Ei fură numai urechi; dar, *sir*, de dumneavoastră și de Winnetou păreau că nu vor să știe nimic; astă o înțeleserăm după diferitele semne pe care le făcură.

— Sigur că da. Ei ne furaseră și-si primiseră pedeapsa; de aceea au și fugit din *Camp*. Au auzit că noi doi l-am prins pe metis; atunci le-a venit în gând să se răzbune pe noi, dacă-l eliberează.

— E posibil ca să nu fi vrut să ne joace nouă festă astă, ci dumneavoastră. Poate că astă s-a mai întâmplat și dintr-un fel de prietenie, căci se pare că la Firwood-Camp au fost prieteni la cataramă cu el. Pe scurt, îi duseră și lui Clifton, afară, răchiu, o sticlă destul de mare, plină, și, iarăși, încă una. Mai târziu îl mai vizitară și dură un timp îndelungat, până să vină înapoi. Apoi se aşezără, după cum ne-am dat seama mai târziu, nu pe locurile lor, ci în așa fel, încât, ca să intrăm în cameră, trebuie să-nchidem ușa unde erau caii. După câtva timp auzirăm un nechezat ciudat, apoi sforăit și bătaie de copită. Gândind că se-ntâmplă ceva cu caii, noi ieșirăm afară, cu toate că chinezii voiau să ne opreasca. Acolo, cei doi armăsari negri eraudezlegați și

roibul lipsea. De smuls, n-a făcut-o el, asta o văzurăm noi, aşadar nu scăpase singur, ci fusese condus de cineva. Dar de cine? Toţi fuseserăm împreună în cameră, afară de Clifton, care păzea la fântână. Ne duserăm la el, fără să luăm seama la chinezii; el zăcea la pământ beat turtă, aproape fără cunoştinţă şi frânghia, de care atârnase metisul, era la el; văzurăm pe jos şi curelele cu care-i fuseseră legate mâinile şi picioarele. Fireşte că ne-am speriat teribil şi am căutat s-aflăm de la Clifton ce se întâmplase, dar nu puturăm să scoatem nimic de la el, căci bâlbâia numai lucruri neînțelese. Ca să ne putem încredinţa, am fost lăsat jos cu frânghia şi acolo îmi dădui seama ce se întâmplase, întocmai cum ne temusem; metisul fugise.

— Aşa se pare! spuse Old Shatterhand. Chinezii l-au scos afară şi l-au dezlegat pe când Clifton era complet beat. Apoi au intrat din nou în cârciumă şi au avut grija, în mod viclean, ca uşa să fie închisă, pentru ca metisul să poată fura un cal. Era lumină acolo?

— Da, ardea un felinar la animale.

— Atunci, desigur că a putut vedea, care erau cei mai buni cai şi, la fel ca bunicul său, s-a repezit la armăsarii noştri, dar n-a fost mai norocos; ei s-au lăsat poate dezlegaţi, dar apoi s-au împotravit şi de aceea s-a iscat gălăgia care l-a făcut să se grăbească de zor, dacă voia să scape. Atunci luă şi el calul care-i stătea mai la îndemâna şi asta a fost roibul.

— Asta-i drept, sir; căci acest cal era cel mai apropiat de uşă.

— În felul acesta l-a şterpelit pe cel mai prost; dar e totuşi un călăret bun şi cunoaşte exact regiunea între Firwood-Camp şi Rocky-Ground, căci altfel nu s-ar fi angajat ca *scout*. Astfel că i-a fost posibil ca-n ciuda întunericului să ajungă la Prăpastia Mesteacănului, desigur prea târziu, pentru intenţiile pe care le urmărea acolo. Ce-au mai spus apoi chinezii despre fuga lui?

— N-au spus nimic, sau, ca să mă exprim altfel: ce-au spus ticăloșii ăstia, noi n-am putut auzi; căci după ce ne-am convins de fuga prizonierului și-l căutam, ei au șters-o.

— Încotro? întrebă inginerul.

— Asta nu putem s-o știm, căci era o noapte intunecoasă.

— Pe toți dracii! Oare nu li s-ar putea găsi urmele? Trebuie să căutăm să punem mâna pe tâlharii ăstia.

— Lasă-i să se ducă, mister Swan! îi spuse Old Shatterhand. Nu merită osteneala pe care ar trebui să ne-o dăm, dacă am dori să-i prindem. Acțiunea noastră a întrecut așteptările; am salvat Firwood-Camp, fără ca măcar unul dintre noi să-și fi riscat pielea; orice alt lucru și mai ales fapta celor doi chinezi e de-o importanță atât de mică, încât ar fi caraghios să ne pierdem timpul fugind după ei.

— Hm! Mă mănâncă încă toate zece degetele după ei, dar îmi dau seama că aveți dreptate, mister Shatterhand. Așa că pot să fugă! Dar pe Clifton ăsta o să mi-l aranjez eu. Dar unde s-a dus? Nu cumva știți?

— Nu, răspunse lucrătorul. După ce a dormit câteva ore, s-a sculat deodată și i-am spus cum s-a lăsat dus de nas de chinezi. Atunci îi trecu tot fumul betiei și se trezi imediat de spaimă. Firește că i-a și înjurat, dar prin asta nu-l mai putea aduce pe metis înapoi și îl cuprinse groaza. Spuse că nu se va arăta pe aici până nu v-o trece mânia, își legă cele câteva catrafuse și dispăru.

— N-ar fi trebuit să-l lăsați!

— Cu ce drept l-am fi putut opri, sir? Nici el nu era criminal și nici noi polițiști.

— Foarte adevărat, admise Old Shatterhand. Cel mai probabil e că nici ăsta nu va mai reveni și nici unul dintre noi n-are nici un motiv să se ia după el. Și dacă s-o mai întoarce, dați-i o lecție bună și oprîți-vă aici! Acum să intrăm înăuntru, ca să ne vedem mai întâi caii; după aceea să mânăcam și să dormim bine, pentru că a trebuit să

veghem toată noaptea. Mâine dimineață o să vă spunem la revedere.

— Așa de repede? întrebă inginerul. Ați putea să vă închipuiți că aş avea dorința să vă știu aici mai multă vreme!

— De asta suntem convinși. O s-avem o veșnică amintire frumoasă despre dumneavoastră, *sir*, dar acum nu mai există nimic aici care să ne poată opri și avem afaceri importante pentru viitor.

— Asta-i adevărat, dădu din cap Kas. Trebuie să mergem spre Santa-Fé. Pungașul nostru de văr, Nahum Samuel Timpe, nu pare să fie un om care să stea locului prea multă vreme; conștiința lui încărcată îl gonește încocoace și încolo și dacă ne pierdem aici timpul fără folos, atunci putem fi siguri că o să fie plecat din nou când o să ajungem acolo. Nu-i asta și părerea ta, vere?

— Desigur, răspunse Has la întrebarea ce-i fusese pusă. Cu cât o să ajungem mai repede la banii noștri, cu atât va fi mai bine pentru noi. Din fericire, mister Shatterhand și Winnetou s-au interesat de chestiunea noastră; asta-mi dă mai multă speranță, decât am avut înainte, că o vom duce la bun sfârșit.

În timp ce verii Timpe spuneau asta, mai erau cu ei și Frank și Droll. Ceilalți intraseră între timp în clădire. Și astfel, împrejurarea face că Winnetou și Old Shatterhand nu putură să audă aceste cuvinte permise lui Hobble, privind una din obișnuitele lui observații, ideii pe care tocmai o spusesese Has:

— Eu nu înțeleg de ce vorbiți mereu numai de ceilalți oameni! Familia Timpe pare să sufere de boala moștenirii, de care n-o să fie lecuită din cauza unei colosale unilateralități.

— Care unilateralitate? întrebă Kas.

— Partea care e mereu îndreptată spre Old Shatterhand și Winnetou. Vorbiți mereu despre ei, parcă sperați să fiți scoși la lumină într-un mod extraordinar, de acești domni.

Admit și eu cu plăcere că ideea asta nu-i cu totul greșită, dar vă întreb, pe partea cealaltă, unde stau și unde pot fi găsit eu de toți, prea stimate Hobble-Frank din Moritzburg!? Ia spuneți-mi. N-aveți deloc încredere în mine?

— Ba da, mister Frank, răspunse Has.

— Nu s-ar zice, prea supuse mister Hasael Benjamin Timpe! Eu am avut încă dinainte bunăvoință și v-am asigurat c-o să mă interesez și-o să mă îndur de voi; v-am dovedit în chip convingător că moștenirea voastră mă interesază mai mult decât bănișorii mei, iar acum văd că vă puneți din nou speranțele în alte personalități!

Celor doi veri le trebui multă stăpânire de sine ca să nu râdă, având figurile cele mai serioase. Kas răspunse, în timp ce-i puse mititelului o mâna liniștită pe umăr:

— Dar, prea bunul meu domn Franke, vă înfuriați fără nici un motiv. Noi vă cunoaștem și știm destul de bine ce mari foloase avem de câștigat de pe urma ajutorului dumitale.

— Așa? Vasăzică știți? Atunci de ce vorbiți mereu numai de Old Shatterhand și de Winnetou și nu despre mine?

— Pentru că nu se vorbește despre ceea ce-i de la sine înțeles. Și valoarea personalității dumitale e de la sine înțeleasă. Nu?

Atunci fața lui Hobble începu să strălucească de plăcere; făcu o mișcare cât îi fu posibil de maiestuoasă și spuse:

— O, mă rog, mă rog, mister Timpe! Îmi faceți prea multă cinste! Modestia mea proverbială poate să ia cunoștință de această laudă binemeritată, cu toată discreția cuvenită. Dacă vreți să mai continuați cu recunoștință, atunci sobrietatea mea cunoscută se împotrivește să vă răpească acest prilej. Așadar, vorbiți mai departe, tot mai departe! Vorbiți, cum vă trece prin cap! Și cu asta consolidăm legătura noastră de prietenie. Sprijiniți-vă pe brațul meu, căci voi sunteți puișorii mei, iar eu cloșca! Urmați-mă de aici înainte toată viața și acum, în restaurant,

căci îmi închipui că mâncarea s-a terminat. Veniți, mister Timpe Hasael și mister Timpe Kasimir!

Mititelul se aşeză între ei și cei doi lungani de doi metri trebuiră să-l ia de braț și să se lase conduși de el în han, ceea ce prilejuia un spectacol din cele mai hazoase.

5. Aur amăgitor

Acolo unde Sierra Moro formează un unghi cu prelungirile munților Raton, doi indieni stăteau lângă apa unui râu. După înfățișare, unul dintre ei părea trecut de șaizeci de ani și purta o fâșie de piele încolăcită pe cap. Fața sa slăbită avea expresia unei îndărjiri sălbatrice; lângă el era o pușcă. Celălalt nu era aşa de bătrân; părul său neobișnuit de lung și era împletit într-un coc și în trăsăturile sale la fel de slăbite era întipărit semnul vicleniei; în cureaua lată care-i forma cingătoarea se înfigea un cuțit. Aceste două piei roșii n-aveau, în mod curios, alte arme decât pușca bătrânlui și cuțitul celui mai Tânăr. Înfățișarea lor era aceea a unor oameni care înduraseră vreme îndelungată multe lipsuri, printre care poate chiar setea și foamea, neputându-și repara nici îmbrăcămîntea, căci veșmintele lui erau rupte și mocasinii le atârnau în petice pe picioare.

Iarba culcată la pămînt, pe ambele maluri ale râului și urme moi puternice de culcușuri, arătau că roșii se aşezaseră ici și colo, ca să ajungă cu mâna în apă. Cojile aruncate ale unui dovleac sălbatic arătau în ce mod fuseseră siliți să-și astâmpere foamea. Când un indian consumă dovleac sălbatic, necopt, aşa cum îl găsește, atunci trebuie să stea din cale afară de prost!

Bătrânlul se aşeză din nou și privi în apă, fără să-și aplece mult capul. Asta dură un timp destul de lung; apoi se ridică din nou și spuse:

— Uff! Aici sunt destui pești, dar nu-i poți prinde cu mâna și n-avem nici un cârlig ca să putem face o undiță. Mă doare stomacul; s-a îmbolnăvit din cauza jumătății de dovleac pe care a trebuit s-o mănânc.

— Și Kita Homașa ar putea să mănânce un vițel de bizon întreg, dacă l-ar avea, mormai celălalt.

— Marele spirit ne-a părăsit de tot! scrâșni bătrânul. Tokvi Kava, marea căpetenie a comanșilor, trebuie să rabde de foame! Nimeni n-o să vrea s-o credă!

— Cine poartă vina? Winnetou și Old Shatterhand, cărora n-o să le-o iert niciodată!

Bătrânul era deci Mustangul Negru și indianul care stătea lângă el era spionul demascat la Firwood-Camp. O expresie drăcească, în care se vedea hotărârea răzbunării, trecu pe figura căpeteniei când răspunse:

— Trebuie să ne cadă în mâna, căci știm încotro se duc și-o să-i încurcăm drumul acestui șacal alb, care-și zice Old Shatterhand, mai vinovat de nenorocirea noastră decât Winnetou, șacalul apașilor. Vai lor!

— Crezi că-i vom prinde?

— Fără îndoială!

— Dă-mi voie să mă îndoiesc. Noi trebuie să mergem pe jos; ei însă au cai iuți.

— Dar drumul nostru a fost direct peste munți ca un lasou întins, pe când ei, din cauza cailor, trebuie să călărească prin multe cotituri și trebuie să facă ocoluri lungi. Mustangul Negru cunoaște văile și toți munții acestei regiuni; el știe drumul pe care trebuie să vină dușmanii. Avem distanță înaintea lor și dacă Ik Senanda se întoarce și aduce cu el tot ce ne trebuie, apașul și cei cinci coioți albi trebuie să ne cadă în mâini.

— Dacă o să aducă de toate? Cai, praf de pușcă, plumbi, puști, cuțite, haine și carne?

— O s-aducă.

— Dacă vor afla în tabără ce s-a întâmplat aici, au să fie foarte furioși.

— Uff! Crezi că o să fie atât de prost să le spună ceva? De-ar da marele spirit să vină și să ne-aducă și carne. El știe unde avem zilele astea tabăra și dacă nu ne-a nimerit ieri, trebuie să vină azi.

— Ik Senanda ne-a lăsat pușca și cuțitul lui, singurele arme pe care le avem noi, și sunt peste o sută de războinici

care vor să mănânce!

— Un războinic nu trebuie să se plângă de foame! îl mustră căpetenia.

— Nimeni n-aude ce spui și suferi la rândul tău și tu de foame. Mie nu mi-e frică de nici un dușman alb sau roșu, nici de un bizon sălbatic, sau de urs, dar foamea e un dușman care ți se înginge în corp; cu ea nu poți lupta, contra ei nu ajută nici şiretenia, nici vitejia; răpește viața celui mai curajos, fără să o putem împiedica. De aceea, nu-i nici o rușine să vorbești și să te plângi de ea.

— Ai dreptate, îl aproba căpetenia. Acest dușman locuiește și în corpul meu și-mi roade măruntaiele. Spuneai că nu te temi de nici un dușman; și eu i-am învins pe toți, până acum câtva timp; veni însă un dușman care m-a învins și de aceea trebuie să suferim de foame.

— Cine este?

— Și el, ca și foamea, locuiește în mine; este mânia pe care-am dezlănțuit-o împotriva lui Old Shatterhand, fără să o pot stăpâni.

— Uff! Uff! aproba celălalt.

El nu mai adăugă nici un cuvânt, dar în tonul acestui strigăt se află tot ceea ce voia să spună.

— Da, mânia a fost dușmanul care mă învinse, continuă căpetenia. Față de nemăsurata lui mândrie, numai din cauza foamei a fost posibil să-și aducă sieseși această acuzație. Dacă nu l-aș fi batjocorit pe Old Shatterhand și aş fi tăcut, lăsând răzbunarea pentru mai târziu, atunci această față palidă ne-ar fi lăsat caii și armele; noi am fi rămas prin apropiere de Firwood-Camp și dacă am fi așteptat, dușmanii, acum să ar fi găsit în mâinile noastre!

— Aici ai spus adevărul. Așa însă stăm și flămândim. Am ieșit din tabără ca să găsim carne, dar n-am împușcat și nici n-am prins nimic, ci am găsit numai un dobleac, pe care l-am mâncat. Dacă și ceilalți au fost la fel de norocoși în găsirea hranei, foamea are să ne distrugă curând. Câtă pulbere mai ai?

— Pentru cel mult încă zece împușcături.

— Atunci, ori vine azi Ik Senanda, ori murim din cauza dușmanului care e în noi, căci este... uff!

El se întrerupse și scoase un strigăt tare cu o voce înăbușită.

— Ce este? întrebă Tokvi Kava.

— Uită-te acolo! răspunse Kita Homașa cu o expresie de bucurie pe față, pe când arăta în susul râului.

Căpetenia își întoarse privirea spre direcția indicată și căpătă și el o figură mai veselă.

— Bizoni! șopti el.

— Da, șase bucăți! Un taur, trei vaci și doi viței!

— Căpătăm carne!

La aceste vorbe el apucă arma; dar mâna îi tremura fie de emoție, fie de slăbiciune.

— Tremuri, îl avertiză celălalt. Dacă împușcătura ta nu-i sigură, pierdem carnea!

— Taci! A fost din cauza foamei; dar voi ochi sigur.

Bizonii merg de-a lungul apei; vor veni încocoace, căci îi aduce vântul.

— Da, aerul vine cu ei și noi trebuie să ne aşezăm aici în spatele tufişului.

Amândoi se trântiră la pământ și observau cu o curiozitate înfrigurată animalele care se apropiau cu repeziciune; păreau să fie în migrațiune și-si plecau capetele, numai din când în când, ca să ia o gură de iarba.

Taurul era un animal bătrân, puternic și foarte urât, căci aproape nu mai avea păr. Carnea sa tare, uscată, abia de putea fi gustată și totuși pe el trebuia să-l împuște, căci dacă Tokvi Kava ar fi vrut carnea cea bună și să împuște o vacă, atunci el și tovarășul lui ar fi fost luați în coarne și zdrobiți de taurul furios și răzbunător. Arma avea în orice caz două țevi, dar una era cu alice.

Animalele se apropiară de apă, taurul înainte, vacile și vițeii după el. Se aflau la o distanță de o sută de pași, apoi de cincizeci, apoi numai de treizeci, fără să observe nimic.

Vacile se bazau pe conducătorul lor și acesta părea că pierduse finețea simțurilor.

Tokvi Kava ochi; acum nu mai tremura, dar nu trase încă. Fiindcă avu bizonul drept în față. Indianul și orice vânător cu experiență, îi trage bizonului glonțul de predilecție dintr-o parte, de la jumătatea umărului, drept în inimă, pentru că drumul lui este acolo numai prin carne.

Ei se mai apropiară cu încă zece pași; aici însă una dintre vaci păru să devină bănuitoare; ea se opri și adulmecă aerul atât de tare, încât taurul o auzi. El se întoarse pe jumătate spre ea și-i oferi astfel căpeteniei partea și locul indicat pe care-l prevăzuse acesta. Împușcătura trosni imediat. Taurul căpătă o cutremurare vizibilă prin tot corpul, apoi rămase liniștit și nemîșcat, până ce-și aplecă tot mai jos capul. Apoi îl apucă o tremurătură convulsivă și se prăbuși, fără să fi scos vreun sunet. Fusesese nimerit drept în inimă.

Căpetenia a încărcat pușca în cea mai mare grabă, imediat după ce trăsesese. Vacile se pregăteau de fugă, îndată ce auziră bubuitul; una fugi, urmată de vițelul ei; celălalt vițel se opri, fără să bănuiască nimic și tropăi foarte curios în jurul bizonului ucis. Curând se întoarse mama sa, îndemnată de dragostea pe care-o are și un animal, și-l împinse cu botul, dar primi în aceeași clipă a doua împușcătură a căpeteniei și probabil că tot în inimă, aşa încât se prăbuși în câteva secunde.

Acum, cei doi indieni săriră, scoțând chiote și se duseră la prada lor.

Vițelul făcu câteva sărituri, zadarnic, într-o parte și în alta și fu apoi trântit la pământ.

— Uff! Uff! strigă căpetenia. Fratele meu roșu vede că n-am tremurat. Ambele gloanțe au nimerit în inimi și acum avem carne pentru toți bărbații noștri!

— Da, carnea de vacă e bună, spuse celălalt.

— Se poate mânca și carnea unui taur, dacă n-ai altceva!

— Tăiem chiar acum animalele?

— Nu, căci munca asta durează prea mult pentru doi bărbați. O să ne aducem aici războinicii. Eu am să plec și fratele meu poate să rămână.

Se îndepărta, după ce mai aruncă o dată o privire înfometată și pofticioasă asupra celor trei animale, dintre care singur bizonul putea să cântărească peste două mii de pfunzi. Cine nu l-a văzut în realitate, nu-și poate închipui ce nemăsurată cantitate de carne are un bizon atât de mare.

Drumul căpeteniei era în josul râului. El mergea repede, fără să ia nici o măsură de precauție, lucru necesar în Vestul Sălbatic, pentru fiecare moment. Tokvi Kava trebuia să fi fost absolut convins că în apropiere nu se găsea nici o ființă omenească dușmană.

El se dusese cu tovarășul său în susul văii și acum se întorcea în jos, către tabăra care se găsea la intrarea acestei văi. Avea de străbătut înapoi cam două mile englezesti și din această cauză dură destul de mult până ce ajunse.

Acolo stăteau comanșii care trebuiau să părăsească Firwood-Camp într-un mod atât de nenorocit și erau la fel de sfâșiați și înfometăți ca și el. Pe cât de mulți erau, pe atât de multe priviri îl atintiră rugătoare: sufereau de foame. El îi observă și pe aceia care plecaseră mai înainte ca să se uite în lațul unde trebuia să se prindă vreo sălbăticină. Nu mai avu nevoie să-i întrebe ce se întâmplase, căci văzu că n-au adus nimic. Ei săriră și, împotriva obișnuitelor rezerve a indienilor, el ajunse să audă întrebarea plină de poftă: „A găsit ceva Tokvi Kava? A făcut rost de carne?”

— Da, răspunse el. Foamea s-a sfârșit. Am omorât un bizon, o vacă și un vițel pe deasupra.

Atunci izbucniră o sută de chiote de bucurie și se iscă o atât de mare agitație, încât nu mai zăriră pe călărețul ce se apropia de tabără, din cealaltă parte, cu câțiva cai de transport înainte ca el să nu fi ajuns acolo. Era Ik Senanda,

nepotul căpeteniei, care fusese trimis la păsunile comanșilor să aducă arme și alte lucruri trebuincioase.

Această trimitere a metisului fusese singura cale de care se putea folosi căpetenia ca să ascundă întrucâtva față de ai săi rușinea pătită și să rămână mai departe drept conducător. În starea în care se afla nu trebuia cu nici un chip să fie văzut pe acolo; dacă ar fi avut din nou cai și arme, ar fi putut să-i prindă pe Old Shatterhand și pe Winnetou, împreună cu însotitorii lor, lucru care i-ar fi adus o mare cinstă; apoi ar fi întreprins la repezeală un atac asupra unui dușman oarecare, fie albi sau cei mai apropiati dintre apași și aşa ar fi putut obține uitarea îngrozitoarei înfrângeri, scăpând de toate grijile ce-l chinuiau.

Acum, când Tokvi Kava văzu că Ik Senanda aducea cu el, de căpăstru, numai câțiva cai de transport, se schimbă la față; pielea lui roșie, zbârcită, deveni pământie. Chiar și bucuria celorlalți comanși pentru bizonii uciși, amuți. După ce corcitura coborî de pe cal și se apropie de căpetenie, acesta merse o bucată de drum mai departe, ca să se așeze într-un tufiș, în aşa fel, îndepărtat de oameni, ca aceștia să nu poată auzi ce fel de solie îi fu adusă. Ik Senanda îl urmă și se așeză lângă el. Căpetenia îl privi în față cu o căutătură ciudată, vagă, și-l întrebă apoi cu o voce răgușită, răsunând a gol de uimire:

- Unde sunt caii de călărie?
- Nu mi s-a dat nici unul, sună răspunsul.
- Unde sunt cele de zece ori zece arme și cuțite?
- Am primit numai de două ori zece.
- Atunci ai trădat ce s-a întâmplat în Firwood-Camp!
- N-am trădat.
- Dar atunci nu s-a respectat ordinul meu și deci trebuie să le fie cunoscută rușinea noastră!
- E cunoscută. Era cunoscută chiar când am ajuns eu.
- De cine? De-aș afla cine-a fost, i-aș smulge de viu pielea de pe cap!

Pumnii săi se strânseră și ochii îi scânteiară de mânie.

— N-ai să capeți această piele, îi răspunse nepotul său. Armăsarul de foc fugea de o sută de ori mai repede decât am fugit noi și a dus știrea peste tot.

— Ajunge cumva armăsarul de foc și pe la naiini-comanși?

— Nu, dar nu trece departe de ei și se oprește câteodată la locurile pe care fețele palide le numesc stații. La o astfel de stație au fost și câțiva dintre războinicii noștri și au aflat totul.

— Uff! Apa de foc și armăsarul de foc, pe amândouă le-a trimis spiritul cel rău în țara bărbaților roșii, ca să-i piardă.

Se va ști curând de la o apă mare la alta [12], că mi s-a luat cocul și astfel numele meu va fi de-aici înainte ca duhoarea ce se ridică dintr-un hoit din care nu vrea să mănânce nici un vultur. Dar mă voi răzbuna, mă voi răzbuna pe toți cei care m-au transformat în cadavru!

— Tu ești vestit și vei rămâne vestit! îl consolă nepotul său. O să-i prindem pe Winnetou și pe Old Shatterhand și apoi îi vom ataca pe apași; vor trebui să ne dea armele, caii și pieile lor și apoi puteți să vă întoarceți la locurile de vânătoare ale tribului.

— Uff! Să acuma nu putem?

— În sfatul bătrânilor mi s-a spus să vă spălați rușinea printr-o faptă renumită!

— Uff! Uff!

Își duse mâna la ochi și rămase aşa multă vreme; apoi o lăsa din nou jos și spuse:

— Sunt bogat. De ce nu mi-ai adus mai mult decât o armă?

— Nu mi-a fost permis!

— N-am cal și posed totuși mulți cai. Ți-a fost oare interzis să iei măcar unul pentru mine?

— Da.

Atunci ochii săi se îndreptară cu o expresie plină de teamă spre figura nepotului său și-l întrebă, aproape

bâlbâindu-se, de teama răspunsului pe care avea să-l primească.

— Dar mustangul meu negru, armăsarul meu, care pentru mine înseamnă mai mult decât viața, mi-l interzic și păsta?

— Și pe el! S-a spus că nu trebuie să îți se încredințeze, din cauza neprevederii tale, prețiosul animal al tribului.

Atunci bătrânul sări în sus; mânia îl ridicase, însă Ik Senanda ridică degetul, avertizându-l și-i spuse pe un ton liniștit:

— Tokvi Kava este o mare căpetenie; el știe că un războinic trebuie să se stăpânească. Oamenii care stau acolo și ne privesc cu totii, vrei să credă că tu trebuie să mai înveți să fi stăpân pe gândurile și simțurile tale?

Se aşeză din nou, dar mai dură câtva timp până părul liniștit și replică, admitând:

— Fiul ficei mele are dreptate. Acum nu mai vreau să mă gândesc la durerea provocată, dar mai târziu îmi voi aminti tot ce mi-au pregătit! Afară de cele auzite, mai ai să-mi adresezi vreo solie?

— Nu.

— Uff! Mulți războinici s-au numit prietenii mei și eu î-am socotit adevărați prieteni. Nici chiar unul dintre aceștia nu îți-a spus ceva pentru mine?

— Nici unul.

— Atunci au să afle cu totii cum răsplătește Tokvi Kava o astfel de falsă prietenie! Tu ești nepotul meu. Ești încă Tânăr, dar ai curaj și posezi tot atâta șiretenie ca și mine. Dacă vrei să-mi vorbești, vorbește! Ai să-mi faci vreo propunere?

— Nu. Tu ești cei ce trebuie să ordoni și eu mă voi supune. Ce spui tu, e bun spus și ce hotărăști tu trebuie să fie împlinit de noi.

Metisul spuse asta pe tonul celei mai depline supunerii și plecă apoi capul ca semn că i se alătură lui cu întreaga sa rațiune și forță de acțiune. Un observator pătrunzător ar fi

văzut probabil usoarele dar trădătoarele riduri, care i se săpaseră în colțul gurii. Ca aproape toate corciturile, nici el nu era un om de încredere și când era vorba de interesul lui, pentru el nu valora nici bunicul său mai mult decât orice altă persoană. Acesta însă, din cauza înrudirii, îl considera ca pe cel mai bun prieten al său și nu nutrea față de el nici o bănuială. Și acum chiar, îl privi plin de încredere și-i spuse:

— Știi că tu ți-ai fi dat și acolo viața pentru mine și că ai vorbit pentru mine în tribul nostru. Că n-ai putut să obții mai mult, nu e vina ta. Vino, hai să mergem din nou la ceilalți, care trebuie să afle ce a hotărât tribul nostru.

El nu bănuia că în sfatul bătrânilor, Ik Senanda vorbise cu ură împotriva lui, căci cea mai mare dorință a metisului era să devină el însuși căpetenie a naiinilor. Se întoarseră deci la oamenii lor, care aproape că ghiciseră din convorbirea Mustangului Negru și a nepotului său ce fel de solie venise. Când însă le-o împărtăși, căzură în cea mai mare dezamăgire. Acum simțeau disperarea situației lor și, cu ea, foamea deveni și mai chinuitoare, așa că ordinul căpeteniei de a merge până acolo unde zacea prada ucisă, fu binevenit. Înainte de a se despărți, fură împărțite și cele câteva arme, aduse de Ik Senanda, celor mai buni ochitori.

Pentru că nepotul căpeteniei adusese un număr de cuțite, tranșarea bizonului merse repede și curând se aprinseră mai multe focuri, înaintea cărora fiecare își frigea bucata lui de carne. Carnea rămasă de prisos fu împărțită și apoi se răspândiră imediat, ca să-i întindă o cursă lui Old Shatterhand și însoțitorilor lui.

Merseră din nou în josul râului până la locul din fața taberei, ca apoi s-o ia de-a lungul ramurii din Sierra Moro spre sud.

Era după-amiază, când înaintau pe o câmpie cu iarbă, unde comansii dădură de o urmă; trebuie să fi fost peste douăzeci de călăreți, poate albi, pentru că toți caii lor erau potcoviți și direcția lor era aceea pe care o știau și roșii.

După urme se putea vedea că grupul trecuse dincolo de abia de o oră. Comanșii se gândiră, văzând aceste urme, la prilejul de a intra în posesia cailor și armelor și se pregăteau cu zel la urmărirea călăreților.

Urma care încă multă vreme mergea către munți, se aprobia de aceștia abia mai târziu și către seară ajunse între ei. Când Tokvi Kava observă aceasta, îi spuse nepotului său:

— Aceste fețe palide nu sunt oameni fără experiență, căci de-abia când se întunecă se îndreaptă spre culmi, ca să nu înnopteze în câmp deschis, unde focurile lor ar fi văzute de departe. Astfel că nu ne va fi chiar ușor să-i surprindem, mai ales că avem atât de puține arme.

— *Pshaw!* Numărul nostru e de peste trei ori mai mare decât al lor și ce nu se poate face cu forța, vom reuși prin vicleșug.

— În toate timpurile și mai ales acum vicleșugul a avut pentru noi mai multă valoare decât forța. Înainte de toate trebuie să spionăm tabăra fețelor palide, ca să putem hotărî ce avem de făcut.

Munții aveau o pădure, care intra până în câmpie cu niște tufișuri numeroase. După ce comanșii ajunseră în acest tufăriș, își căutară un loc pentru tabără și după aceea căpeteria plecă cu Ik Senanda să-i urmărească pe albi. Apusul se și arăta și trebui să-și dea seama că nu mai era mult până ce trebuia să plece. Si într-adevăr de-abia se târâseră câțiva pași, că și simtiră mirosul de fum.

— Suntem aproape de ei, șopti bătrânul Tânărului. Acum trebuie însă să-șteptăm până se întunecă de-a binelea.

Când amurgul se schimbă în noapte, se târâră mai departe. Curând auziră murmurul unei mici ape și apoi le ieși înainte flacăra unui foc, în jurul căruia albi făcuseră un cerc. În apropierea lor era un petec de iarbă, unde se aflau caii. Aceștia erau păziți de doi oameni care-și țineau armele gata de tras; asta era un semn sigur că comanșii n-aveau de-a face cu novici sau eu oameni neprevăzători.

Pentru indienii experimentați nu era prea greu să vină foarte aproape de albi, pentru că puternicele trunchiuri ale copacilor formau ascunzișuri minunate. Amândoi spionii se strecură înainte cât de mult le era permis pentru propria lor siguranță și putură apoi, ascunzându-se fiecare după câte un copac, nu numai să-i vadă de aproape pe toți albii, ci să audă și tot ceea ce vorbeau.

Un voinic înalt, zbârcit, cu părul alb ca zăpada și cu o barbă mare, căruntă, părea să fie conducătorul fețelor palide; era o ființă cu totul deosebită, cu trăsăturile obrajilor foarte adânci, care în orice caz trecuse în mod fericit și prin anumite aventuri. Ochii săi pătrunzători arătau, în ciuda vârstei sale, o vioiciune tinerească și, când vorbea, făcea totul atât de hotărât și ușor, ca și cum ar fi fost dintotdeauna obișnuit să poruncească. El era numit de tovarășii lui, după cum auziseră cei doi roșii, în mod uimitor, „Maiestate”.

Ceilalți erau aproape fără deosebire bărbați în care te puteai încrăciunire, care păreau să aibă cuvenita experiență a Vestului. Cel mai Tânăr dintre ei, unul subțirel, dar extraordinar de înalt, cu un păr blond, buclat, părea să fie glumețul societății și se simțea într-o mare vervă; era numit pe scurt Hum. Chiar când spionii își luaseră în primire locurile de spionat, îl auziră spunând:

— Se pare că vă simțiți foarte sigur aici, Maiestate, căci nu puneți nici o santinelă. Cred că aici e granița teritoriului comanșilor. Vă doriți să fiți lipsit de tron și viață de către acești prea cinstiți gentlemen?

— Tronul meu e locul de-aici, pe care stau și aş vrea să-i vad pe roșii care ar reuși să mi-l tragă de sub mine! Căci mă găsesc în fruntea a treizeci de supuși, dintre care fiecare e un erou și un cavaler. În ce-i privește pe comanși însă, ai dreptate, dragă Hum. Am vrut numai să vă las timp de masă; apoi vom pune străji; ca de obicei, șapte ore de somn și schimburi din oră în oră, fac patru străji; asta e de ajuns. Așa o să fie până o să Ajungem la San Juan-Mountains.

— Unde o să ne facem milionari! adăugă Hum, râzând vesel.

— Cred că da, în orice caz, în ciuda glumei dumitale.

— Pentru că moștenirea bogatului meu unchi s-a dus pe apă, n-am absolut nimic împotrivă, dacă-mi permiteți să moștenesc prea bogatul stat Colorado.

— *Well!* Pentru că ai adus din nou vorba, ce fel de afacere e cu acest unchi? Te-a dezmoștenit? Fiindcă ești un Tânăr aşa de viteaz, cred că se va căi în mormânt!

— Nu m-a dezmoștenit, dar m-a lăsat fără moștenire. El conta ca bogat, căci s-a priceput să-și dea această aparență; tatăl meu, însă, deși negustor priceput, n-a reușit și veți auzi numai decât de ce. Când muri, nu-mi lăsa afară de datorii, nici o para chioară: unchiul, care n-avea nici un copil și pe care-l rugai să mă ajute ca să mă refac, mă consola cu aceea că sunt singurul lui moștenitor. Mă mai chinui încă vreo câțiva ani de atunci înainte, până muri și el; atunci el îmi lăsa, pe lângă o casă de bani complet goală, registrul lui de casă; îmi băgai nasul acolo și căpătai un strănut și încă ce strănut! Iubitul meu unchi fusese atât de şmecher încât îl pusese pe bietul meu tată să muncească pentru el, fără ca, ani de-a rândul, să-i plătească măcar un dolar. Tatăl meu crezuse că banii lui stau sigur la frate-său și apoi, când, cu puțin înainte de moartea sa, află despre faliment, nu mai voi să-l dea pe față, ca să nu-mi destăinuie mie nenorocirea acestuia. Astfel că eu nu putui să-l moștenesc pe acesta din urmă și am rămas și fără banii pe care i-aș fi moștenit, dacă tatăl meu ar fi fost mai puțin lesne încrezător.

— Drăguț unchi, ăsta! Le-a aranjat frumușel pe toate. Dar cum l-a chemat?

— Nu mă interesează; nu-i cunosc numele!

— Cum? Nu-l cunoști! Doar e din ai voștri!

— Desigur.

— Ei atunci! Doar nu ți-ai uitat și propriul dumitale nume! Noi te numim Hum cel lung. Ce înseamnă Hum nu

ne-ai spus, iar numele dumitale de familie îl treci complet sub tăcere. De ce?

— De ce? D-aia! Tocmai pentru că era și numele iubitului meu unchi, de care nu mai vreau să-mi aduc aminte.

— Hm! Că ai o scârbă atât de pronunțată împotriva unchiului dumitale, noi n-avem nimic împotrivă; în ce privește însă moștenirea căzută în apă, poți să te consolezi căci acolo sus, la San Juan, în munții din Colorado o să găsești mai mult decât însutit despăgubirea!

— Chiar dacă n-ar fi însutit, dar numai să găsim ceva, Maiestate, căci nu sunteți omul care să duceți de nas atâția oameni cinstiți, atât de departe sus în Rocky-Mountains (Munții Stâncosi).

— Nu, nu sunt un astfel de om. Am planul minei în cap: ea o să ne îmbogățească, chiar dacă nu aşa de bogăți cum am fi dacă am avea norocul să descoperim aici în Sierra Moro extraordinara Bonanza of Hoaka.

— Am mai auzit adesea despre ea. Curios nume! *Bonanza* e spaniol, *of* e englezesc și *Hoaka* pare să fie indian. Nu?

— Da.

— Ce-nseamnă vorba asta?

— Nu pot s-o spun, căci n-am găsit nici un om și nici un indian care să ştie să-l traducă. Dar Bonanza e o realitate de nedezințit și există sute de *gambusinos* care au căutat-o până acum. Unii dintre ei au fost atât de aproape de ea, încât au găsit bulgări mari de aur, dar încă nici unul n-a reușit să descopere chiar locul unde asemenea bulgări stau îngrămadite. Noi ne găsim în regiunea de care e vorba și când o să plecăm mai departe, mâine, o să răscolim locurile unde se poate face această descoperire. E chiar posibil să ne fi aşezat destul de aproape de faimoasa Bonanza. Ia, gândiți-vă, ce-ar fi s-o descoperim prinț-o întâmplare fericită!

Prin aceste vorbe se înveseliră toți cei prezenți; lăsară să se vadă aceasta prin fel de fel de strigăte și Hum spuse

dispus:

— Am să mă gândesc la ea în somn; poate că mi s-arată în vis și-o să v-arăt drumul. Ce credeți de asta, domnilor?

— Ar fi un vis strașnic! răspunse cel numit Maiestate. De altfel nu-i ciudat că există oameni care cunosc Bonanza și totuși n-o pradă?

— Cine-săia? Există și dăia? E adevărat?

— Da, e adevărat! Există indieni care cunosc locul, dar din ură contra albilor îl țin secret; numai când cumpără câte ceva de la fețele palide și trebuie să plătească, se duc acolo și vin cu mâna plină de pepite, dar bucătile mari le lasă acolo. Tocmai aici, în regiunea asta, am dat de proști ce dau în gropi și cu creierul aprins. Am vorbit câteva cuvinte în Albuquerke cu un preot care a întâlnit un roșu în Estrecho de Cuarzo. Indianului îi era foame și preotul îi dădu pâine și carne. Atunci roșul scoase o pungă de piele din buzunar și-i dădu o bucată de aur curat, natural, adică o pepită, care cântărea cel puțin cincizeci de grame și punga era plină cu astfel de bucăți de valoare mare. Ce spuneți de asta?

— Preotul nu l-a întrebat? se informă unul.

— Firește că a întrebat, dar de la sine înțeles că n-a primit nici o informație, ci numai răspunsul scurt: „Mi l-am luat de la Bonanza of Hoaka, la revedere!” Cu aceste cuvinte a trebuit să se mulțumească preotul și băiatul așters-o repede de-acolo.

— Preotul ar fi trebuit să-l țină bine și să-l constrângă să mărturisească unde este Bonanza!

— Un preot, un om al lui Dumnezeu? Asta nu poate să facă; ar fi contra datoriei și a învățăturii!

— Ce-mi pasă mie de învățătură și de datorie! Dacă aș găsi un astfel de roșu, l-aș înjunghia dacă nu mi-ar spune. Dar unde e acest Estrecho de Cuarzo? Știi cumva, Maiestate, care e traducerea acestui nume?

— E spaniol și nu înseamnă altceva decât Trecătoarea Cuarțului și eu cunosc locul, căci, sincer vorbind, aparțin și

eu acelora care au căutat zadarnic Bonanza of Hoaka. Am fost chiar și în Estrecho, dar n-am descoperit nimic, cu toate că aş putea să jur că am fost la doi pași de țintă. Gândiți-vă numai la nume! Cuarț! Asta-i tocmai piatra care servește aurului ca înveliș. Și trecătoare! Acest nume spune destul de clar cum s-a născut Bonanza! Înainte exista în trecătoare o cădere de apă care spăla colțurile și bulgării stâncii și apoi se aduna într-o groapă. În aceasta stau bulgării în valoare de multe, multe milioane și trebuie scoși de acolo, dacă s-ar ști unde se află groapa. E un gând, care ar putea să înnebunească pe cineva! Și dacă vă face plăcere, pot să v-arăt mâine acest Estrecho de Cuarzo, căci drumul nostru duce prin apropiere.

Și aceste cuvinte produseseră o agitație, care nu se mai putea potoli. Conducătorul putu să-i pună capăt numai spunând în mod poruncitor:

— Lăsați-o acum în pace, *sennores!* Ați mâncat și trebuie să se pună cele patru străji, căci nu-mi vine să mai am încredere în comanși, de parcă i-aș avea înaintea ochilor. Vorbiți aşa de tare, că s-aude la depărtare de o milă! Dacă nu vă liniștiți și nu tăceți din gură, n-o să ajungeți să vedeți mâine Estrecho.

— Well, fiți liniștit, Maiestate, răspunse Hum în felul lui vesel. Țineți-vă gurile gentlemenii, *sennores* și *mesh'shurs!* Ați auzit că vreau să dorm și să visez despre Bonanza! Cine m-a deranjat din somn și vis n-o să aibă mâine bulgări. Deci, noapte bună, Maiestate, noapte bună!

Își potrivi șaua în chip de pernă, se întinse, își puse arma gata de atac lângă el și închise ochii.

— Vino! șopti Mustangul Negru nepotului său.

Ei plecară de acolo cu prevedere și tocmai la timp, căci cele patru străji se depărtaseră de foc și unul dintre ei ajunse la ascunzătoare aproape la o jumătate de minut după ce ei se depărtaseră. Dacă ar mai fi fost încă acolo, negreșit că i-ar fi văzut.

După ce lăsaseră destul de mult în urmă tabăra albilor, Mustangul Negru se opri și-l întrebă pe însotitorul său:

— Ai înțeles totul?

— Totul, răspunse el.

— Eu n-am înțeles cuvânt cu cuvânt, dar tâlcul con vorbirii lor îl știu perfect. Mâine o să luăm scalpurile, caii, armele și tot ce mai au cu ei aceste fețe palide. *Howgh!*

El spuse asta atât de hotărât, ca și când era absolut sigur de acest lucru. Ik Senanda era mai puțin convins și îl avertiză:

— Cred că ai văzut și ai auzit că aceste fețe palide nu sunt *greenhorn-i* [13] care să se lase ușor păcălit.

— Și totuși am să-i păcălesc!

— Cred că ar fi mai bine să-i atacăm chiar azi.

— Tu vorbești ca un războinic Tânăr, eu însă ca un cunoscător care a învățat să cântărească totul bine. Patru străji merg în jurul taberei fără să fie auziți și au să bage de seamă venirea noastră. Afară de asta acești bărbați dorm cu arma în mână; imediat ce-o să strige vreo strajă, toți vor sări gata de luptă; și mulți dintre noi vor fi împușcați; eu însă vreau să ne crutăm războinicii, ca să nu mi se mai aducă și alte învinuiri, când m-oî întoarce în trib; nu vreau să fie vărsat sângele nici unuia dintre comanșii.

— Sunt foarte curios să aflu cum o să începi!

— Ai auzit ce-au vorbit de Bonanza?

— Da.

— Nu cunosc această Bonanza și nimeni nu mi-a rostit numele ei, dar știu unde se găsește Șapo-Gaska (ascunzătoarea de aur).

— Uff! exclamă metisul. Ce vrei tu cu ascunzătoarea asta?

— Nu bănuiești? O cunoști la fel ca și mine. Dacă ai călări acum spre ascunzătoare, ai putea fi mâine dimineață

la Estrecho de Cuarzo. Eu am să călăresc toată noaptea cu războinicii mei, ca să ajung acolo în același timp.

— Vrei să fii acolo când o să vină fețele palide?

— Încă mult mai devreme, chiar de dimineață sau înaintea prânzului, iar ei vor putea să ajungă acolo de-abia spre seară. Bagă de seamă, ce-ți spun! Ai să iei din Șapo-Gaska al nostru atâtea pepite câte sunt necesare, apoi te îndrepti către Estrecho, după ce îți vom lua calul, ca să fii găsit de fețele palide. Ei trebuie să vadă aurul și te vor întreba despre Bonanza; după o lungă șovăială, ai să-i conduci în Estrecho, unde o să-i închidem, ca să nu poată nici să se apere, nici să fugă.

— Uff! strigă atunci Ik Senanda și de-abia-și putu înăbuși un surâs. Asta ai învățat-o de la Old Shatterhand.

— Un războinic deștept învață chiar și de la cel mai mare dușman al său! O să pregătim multe lemn de ars; imediat ce fețele palide vor intra în Estrecho, înfundăm intrarea cu lemn și le dăm foc. Atunci vor fi prinși exact cum am fost și noi în Birch-Hole și va trebui să ni se predea în același mod.

Ik Senanda nu spuse nimic, ci se gândeau.

— Găsești că e rău planul ăsta? întrebă atunci bunicul său.

— Nu, însă e ceva aici care nu-mi place!

— Ce?

— Albii au să mă omoare!

— Crezi că aş lăsa, pe fiul fricei mele într-un pericol care să-l coste viața?

— Nu cred că vrei asta, dar cred că aşa o să se întâiple. Imediat ce acești oameni vor vedea că au fost înșelați, au să mă considere trădător și au să se răzbune pe mine.

— N-au să poată să se răzbune, pentru că tu ai să scapi înainte de a-și da seama că sunt prinși.

— O să pot oare să fug legat?

— Crezi că o să te lege?

— Da. Trebuie să mă prefac că le trădez silit Bonanza; ei o să credă atunci că nu le sunt binevoitor, și-o să se asigure de persoana mea.

— Dar n-o să aibă nevoie să te lege. Tu ești pe jos, pe când ei au cai. Și o să credă că o să te poată ajunge după câțiva pași dacă încerci să fugi și n-au să te lege. Imediat ce se găsesc în Estrecho, tu ai să bagi de seamă la intrarea acestuia și ai să vii în cea mai mare fugă la noi, când ai să observi că ne ivim cu lemn aprins.

Metisul păru numai pe jumătate liniștit; bunicul își dădu osteneala să-i risipească îngrijorarea și aceasta îi reuși la sfârșit mai ales prin remarca:

— Și dacă nu reușești să fugi, atunci n-am decât să procedez cum a procedat Old Shatterhand cu mine la Birch-Hole și prima mea tocmeală ca să-i crut va fi desigur eliberarea ta.

— Să-i cruti? Credeam că vrei să le iei viața!

— O fac eu și p-asta; dar unor astfel de dușmani trebuie să le promit îndurare, fără să fie neapărată nevoie să-mi ţin cuvântul. Au fost vreodata fețele palide drepti și sinceri față de noi?

— Nu.

— Consimți acumă?

— Da, am să fac ceea ce-mi ceri mie, căci tu nu vei putea părăsi pe fiul fricei tale și toti războinicii comanșilor îmi vor prețui curajul de a-mi fi pus în pericol libertatea și viața ca să-ți dau în mâna acești albi.

— Atunci vino!

Acum se întoarseră la locul unde-i așteptau comanșii. Ajunși acolo, Mustangul Negru le împărtăși în câteva cuvinte observațiile și hotărârile lor. Roșii nu mai puteau să se odihnească și să doarmă, căci aveau de făcut un marș de noapte mai mult decât greu; cu toate acestea primiră cuvântarea căpeteniei cu mulțumire. Ei aveau acum prilejul să prade cai, arme și treizeci de scalpuri. O porniră după

câteva minute spre Estrecho de Cuarzo, pe când metisul călări spre Ŝapo-Gaska al bunicului său.

Drumul lor era cu atât mai greu cu cât trebuia făcut în cea mai mare parte noaptea. Erau siliți să străbată regiuni foarte neprielnice pentru marșul lor și caii nu puteau merge pe căile cele mai bune și mai comode. După toate probabilitățile, acestea aveau să fie întrebuițate de albi, care ar fi putut să descopere în scurtă vreme urmele comanșilor.

Aceștia din urmă merseră aşadar neobosiți toată noaptea peste munți, prin văi și trecători incomode. Când se făcu ziuă, făcură o scurtă oprire, ca să se odihnească puțin și să mănânce o bucată de carne rece de bizon. Apoi porniră din nou mai departe și chiar cu atâta zel, încât ajunseră în apropiere de Estrecho cam pe la jumătatea dimineții.

Regiunea unde se află aceasta era foarte potrivită scopului lor. Acolo era o culme îngustă cu o pădure foarte deasă, care se întindea de la vest către est. Puțin înainte de sfârșitul său se afla o tăietură adâncă, cu direcția nord-sud, care se născuse fie din lenta acțiune de eroziune a apei, fie dintr-o izbucnire vulcanică neașteptată. Această tăietură despărțea de înălțime ultima parte prăpăstioasă, căzută de-a valma, astfel că piscul îngust al muntelui forma în câmpie o limbă ieșită în afară, al cărui vârf exterior fusese tăiat. După cum am spus mai înainte, limba de pământ era împădurită, însă vârful îi era complet gol. Era format din stânci tari de cuart, în a căror masă ducea un jgheab pe alocuri lat de-abia zece pași, care cotea pe neașteptate, ca să se termine apoi după câțiva metri, suind de-a dreptul pe peretele stâncii. Si părțile acestui jgheab urcau atât de drept și de râpos, încât nu exista nici un fel de loc pe care să se poată cățăra cineva. Se pare că natura lucrase aici cu ferăstraie uriașe, ca să nu permită piciorului omenesc nici cea mai mică oprire. Nu există nici măcar un pom, vreun

tufiș, nici un fel de ierburi care să-și fi găsit aici loc pentru hrana rădăcinilor lor.

Această tăietură era Estrecho de Cuarzo, de care crezuse Maiestatea că trebuie să fi fost formată mai înainte de o cădere de apă.

După sosirea lor, comanșii intrară în pădure, fără să se apropie de intrarea lui Estrecho; asta o făcură ca să evite existența urmelor. Numai căpetenia lor se strecură spre trecătoare, ca să se convingă că el cu oamenii lui erau singuri în această regiune. Când se întoarse la aceștia cu un rezultat îmbucurător, ei erau ocupați să strângă cu hărnicie lemne uscate, pentru focul plănuit și să le lege în grămezi ușor de cărat. După puțină vreme, îl văzură pe metis, venind călare, peste câmpie.

El nu putea să știe exact unde se găseau ei și i se făcură semne. După ce dădu în primire calul său ostenit, gata să cadă, pe care nu trebuia să-l lase observat de albi, îi arăta Mustangului pepitele aduse. Primi de la acesta încă vreo câteva dispoziții asupra felului în care să se poarte și apoi se depărta, ca să-și joace în continuare periculosul său rol.

Albii, care nu bănuiau ce mare pericol îi așteaptă în Estrecho, pentru că nimeni nu-i silea la o plecare timpurie, dormiră până dimineața și apoi își părăsiră tabăra, fără să observe vreuna din urmele celor doi dușmani de care fuseseră urmăriți și spionați. Ei călăriră până la prânz și, pentru că se făcuse foarte Cald, își permiseră o oră de odihnă pentru cai și chiar pentru ei; apoi merseră mai departe până la o distanță de trei mile engleză de Estrecho. Drumul lor ducea acum într-o adâncitură a văii, unde se vedea un singur copac. Conducătorul care călărea înainte cu Hum, favoritul său, arăta într-acolo și spuse:

— Vezi pomul acolo, jos! Îl cunosc, este semnul meu după care știu că, dacă vom călări încet ca acum, o să ajungem într-o oră la Estrecho.

În urma acestor cuvinte, oamenii își îndreptară privirile către arbore și unul dintre ei, care avea ochii foarte ageri,

spuse:

— Mai văd încă ceva afară de pom, Maiestate. Dacă nu mă înșel, e un animal dedesubt! Poate să fie și un om.

— Hm! Un om izolat aici, în această regiune pustie și totuși atât de periculoasă? Să fie oare un *gambusino* care a auzit de Bonanza și caută aur aici? Hai să-l privim mai de aproape!

Chiar după scurtă vreme văzură că era într-adevăr un om, care se întinsese sub copac și părea că doarme. Ca să-l surprindă, conducătorul și cu câțiva însoțitori coborâră de pe cai și merseră încet înainte, pe când ceilalți îi urmau încet călare.

Omul de sub arbore dormea desigur adânc, căci nu-i simți pe cei ce se aprobiau și aceștia-l înconjurară imediat ce ajunseră la copac. O bucată de piele, pe care o îndoiese ca pe o pungă, se ascundea la cingătoarea lui, dar nu în întregime; partea de sus ieșea în afară și, fiind desfăcută puțin, permise ochilor albilor să cadă pe o bucată de aur curat, ceva mai mare decât o alună.

— *Tempestad!* exclamară buzele conducătorului. Omul are pepite! Are două culori, probabil e metis. Pepite! Aici în apropiere de Estrecho să fie? O să vedem noi imediat!

Acum ajunseră și călăreții. Zgomotul copitelor îl deșteptară pe cel care dormea. El deschise ochii, îi văzu pe albi și sări-n sus foarte speriat. Fără să vrea dusese mâna la cingătoare; simți că punga ieșise puțin în afară și o înfundă cu spaimă atât de repede și îngrijorat înapoi, încât chiar dacă nu i s-ar fi văzut aurul, ar fi trebuit totuși să-l bănuiască. Firește că nu era altul decât Ik Senanda, care-și juca minunat rolul. Albii căzură repede și fără nici o bănuială în cursă; conducătorul lor îl întrebă pe un ton aspru:

— Poate trebuie să te mai întrebăm cine ești, mă, jumătate de roșu?

— Mă numesc Yato Inda, răsunse cel întrebat.

Își dădu astfel numele care deștepta încrederea, pe cărel mai folosise și la Firwood-Camp.

— Yato Inda? Asta înseamnă om bun, dacă nu mă însel. Cine a fost tatăl tău?

— Un vânător alb.

— Și mama ta?

— O fică a apașilor.

— Numele se potrivește. În ce scop te învârtești prin regiunea asta, care aparține comanșilor și unde nu există nici un apaș?

— Tribul meu nu mai vrea să mă suporte.

— De ce?

— Pentru că sunt un prieten al fețelor palide.

— Hm! Ești deci un izgonit? Și asta se potrivește, căci n-ai decât un cuțit; și s-a luat chiar și arma.

— Yato Inda o să se ducă la fețele palide și o să-și cumpere o armă.

— Aşa! Faptul că roșii te-au gonit, e un fapt care ni te recomandă favorabil, dar dacă vrei să-ți cumperi o armă, trebuie să ai bani!

— Yato Inda n-are nevoie de bani.

— Nu? Crezi c-o să ţi se dăruiască o armă?

— Nu. Fețele palide nu dăruiesc nimic; dar sunt și foarte mulțumiți când, pentru arme și apă de foc, primesc nu bani rotunzi, ci pepite de aur.

— Ah, apă de foc! Pari s-o bei cu plăcere?

— Foarte mare! răspunse metisul pe tonul cel mai sincer și cel mai naiv.

— Așadar n-ai bani rotunzi, ci în schimb pepite de aur?

— Yato Inda n-are deloc, dar va căuta atât de mult, până îi va găsi.

— Asta sună tocmai aşa, ca și cum ai căuta tocmai Bonanza of Hoaka.

Maiestatea credea că fusese foarte şmecher, iar metisul și mai viclean îl lăsă să creadă aşa și răspunse, pe când își compuse o față prostesc de îngâmfată:

— A auzit și fratele meu alb de această Bonanza? El pare să-o credă o minciună sau o născocire?

— Bineînțeles că da; căci atâta aur cât ar trebui să fie adunat acolo nu poate să existe într-un singur loc.

— Uff! strigă metisul însă și mai încrezut. Nu-i nici un neadevăr. Această Bonanza există într-adevăr.

— Într-adevăr? Nu cumva o cunoști?

— Știi unde este și... uff, uff! se îndreptă el pe un ton însăspăimântat, știi că există.

Se poate închipui ce mare era curiozitatea cu care albi urmăreau această discuție și cum mai triumfa în sinea lui conducătorul lor când metisul se-ncurcase în felul ăsta. Cel numit Maiestate se aproape repede cu încă un pas de corcitură și spuse:

— Te-a luat gura pe dinainte, ai spus mai mult decât ai vrut. Nu numai că știi că există o Bonanza of Hoaka, ci știi de asemenea și unde se află!

— Eu?... Eu... nu.. știi! Asta nu pot să-o sp...

— S-o spui, trebuie să-o spui! Acum ai mărturisit; acum te-am prins, băiete! Unde se află Bonanza? Ai să-o mărturisești!

— Eu — eu nu pot să mărturisesc, pentru că... pentru că nu știi!

— Aşa! Ticălosule ce ești! Am să-ți dovedesc eu că ne minți. Ia seama!

Îl apucă cu o mișcare iute de cingătoare și-i smulse punga. Pentru că aceasta nu era cusută, ci numai din piele îndoită, se desfăcu și căzură la pământ, mai mult de o mâna din pepitele pe care le conținea. Metisul scoase un strigăt de disperare și se apleca la repezeală, ca să culeagă punga cu aur risipit pe pământ; dar albi fură și mai iuți decât el; cei care erau mai aproape se aruncară jos și smulseră pepitele, înainte ca el să fi putut să-i ajungă. Maiestatea îl apucă de braț cu ambele mâini, îl smuci în sus și tună:

— Vezi acum, tâlharule, că te-am prins? De unde ai pepitele?

Metisul deschise gura, dar nu răspunse; el făcu ca și cum n-ar fi putut scoate o vorbă da spaimă și de-abia apoi bâlbâi, după ce-i fu repetată întrebarea în mai multe rânduri:

— Pe astea... pepitele astea... le-am... i-am găsit.

— Păi sigur! Asta știm și noi! Dar unde?

— Acolo... acolo... ieri... am găsit punga în pădure.

— În pădure? Punga? O astfel de pungă plină cu pepite n-o aruncă nimeni în pădure. Ai aur din Bonanza și-ai să ne spui imediat unde se află!

— Asta... asta... nu pot s-o spun!

— Aşa! Îți dovedesc eu, numai decât, că poți să ne spui! Îți dau timp un singur minut. Dacă nu vom avea până atunci nici un singur cuvânt, o să primești atâtea gloanțe în cap, câte flinte avem! Așadar, hotărăște-te.

Alpii îndreptară toate puștile spre el; atunci acesta strigă, cu o groază minunat jucată:

— Nu trageți; nu trageți! Doar ați auzit că sunt un prieten al fețelor palide! De aceea a trebuit să-mi părăsesc tribul fără armă și fără cal; pentru asta să mai fiu și omorât?

— Nu pentru asta, ci din cauza minciunii tale. Dacă ești într-adevăr un prieten al albilor, atunci fii sincer!

— Nu trebuie! Oamenii roșii au opri cu asprime să trădăm Bonanza.

— Tu nu ești indian, ci o corcitură, deci nu ţi-e interzis. Dacă aş fi indian și aş fi izgonit din tribul meu, aş căuta să mă răzbun în orice chip. De aceea ai acum cel mai bun prilej să ne spui unde se află Bonanza of Hoaka.

— Răzbunare? Ah... ah... uff! Răzbunare! strigă el, ca și cum ar fi avut de gând să-și ia seama.

— Da, răzbunare, răzbunare pentru insulta amară care ţi s-a făcut.

Metisul mai stătea acolo nehotărât; atitudinea sa arăta clar că lupta cu sine și când toți alpii îi vorbiră încurajându-l, el spuse pe un ton aproape supus:

— Chiar dacă aş voi... nu pot... nu pot să divulg totuşi!

— De ce nu?

— Pentru că... pentru că... tocmai pentru c-am fost gonit.

Eu nu pot să mă mai întorc niciodată la tribul meu; trebuie să mă duc la fețele palide și să locuiesc și să trăiesc cu ei; pentru asta îmi trebuie însă aur, mult aur, pentru că albilor trebuie să le plătești toate. Dar dacă voi o să mi-l luați, dacă vă voi divulga unde se află Bonanza!

— Ce prostie! Cât aur s-o fi găsind în Bonanza?

— Uff! strigă el, parcă triumfând pe negândite. Atât de mult, încât nu poate fi cărat de cincizeci de cai.

— E posibil? strigă atunci Maiestatea. E adevărat? Chiar adevărat?

— Da, l-am văzut unde se află.

— Când?

— De mai multe ori și azi-dimineață, ultima oară.

— Ați auzit, oameni buni? Ați auzit? Rugați-vă lui Dumnezeu să vă cruce mintea! O astfel de grămadă, o astfel de grămadă imensă de aur! Asta e de ajuns ca să cumperi toate Statele Unite! Și omul ăsta crede că îi trebuie totul numai pentru el singur, ca să-și poată plăti pușca și apa de foc! Omule, ți-o spun, dacă ai numai atâta aur, cât poți să duci cu mâinile tale, poți să-ți îndeplinești cele mai mari dorințe și să tot bei la apă de foc cât ai să trăiești! Dar n-ai să primești atât de puțin de-acolo. Dacă ne vei arăta Bonanza, o să ne împărțim; tu ai să primești jumătate și noi o luăm pe cealaltă, apoi o să-ți poți bate joc de toti apașii și să trăiești mai măreț decât președintele, pe care albi îl numesc tată!

— Mai măreț... decât... decât tatăl cel alb? E adevărat? Întrebă el atât de bucuros, ca și când și-ar fi închipuit viața președintelui, de o mie de ori mai frumoasă, decât viața din paradis.

— Da, da! Îți dau pentru asta „jurământul cel sfânt”. Atunci vei primi totul, tot ce-ți dorește inima.

— Și apă de foc, câtă am să pot bea?

— Mai multă, mult mai multă apă de foc decât ar putea chiar Mississippi să ducă! Numai spune repede unde se află Bonanza!

Figura lui se însenina din ce în ce mai mult; se vedea clar că era foarte aproape să divulge prețiosul secret, totuși îi mai veni un ultim gând:

— Sunteți peste treizeci de războinici și eu sunt singur și fără armă. Și dacă v-arăt Bonanza, voi o să luați totul și pe mine o să mă goniți, ca să nu iau nimic!

— Asta-i o prostie. Noi suntem oameni cinstiți și-ți dăm jumătate. Am spus-o și-am să mă țin de cuvânt! Dar dacă nu ne spui, ai să fii împușcat fără nici o milă și chiar imediat, acolo unde stai acum. Așadar, alege, alege repede! Sau moartea, sau atâta apă de foc câtă vei putea să bei toată viața!

Maiestatea era într-o agitație de nedescris și ceilalți albi la fel. Peste cincizeci de încărcături de cai de aur curat! Era aproape de neînchipuit! Privirile lor lacome erau toate fixate pe buzele corciturii. Pentru acesta, amenințarea repetată cu moartea parea să stea în cumpănă cu speranța unui întreg Mississippi de apă de foc. El răspunse spre încântarea tuturor:

— Yato Inda vrea să dăruiască încrederea lui, el vrea să credă că poate să ia jumătate din aur pentru el și o să vărate unde se află Bonanza of Hoaka!

Atunci izbucni un chiot general, un chiot ca acela pe care *westmanii* obișnuiesc să-l numească *shout*. Chiar și Maiestatea, după ce-și învârti în aer brațele, ca aripile unei mori de vânt, făcu o săritură de bucurie cu toată bătrânețea lui, cu toată barba lui căruntă și părul lui alb ca zăpada. Numai unul singur poseda destulă stăpânire de sine, ca să-și domine întrucâtva tentația și anume, Hum cel lung, a cărui față strălucea totuși de bucurie, dar care strigă atât de tare peste zgomotul făcut de ceilalți, încât îl auziră toți:

— Mylorzi și gentlemeni, *sennores* și *mesh'shurs!* Avem o mare bucurie înainte, dar și dreptatea noastră să nu fie

mai mică. Noi i-am promis acestui om jumătate din aur și cred că să ne ținem promisiunea!

— Da, da, da, da! râse Maiestatea și da, da, da, da! râseră și ceilalți.

Râsul spunea mai mult decât clar că nici nu se gândeau să facă aşa ceva. Metisul se prefăcu că acest râs nu l-ar fi privit deloc; din contră, el mai și adăugă:

— Dacă o să vă conduc chiar acum la Bonanza, nu mai aveți nevoie să călăriți prea mult până acolo.

— Nu-i departe? întrebă Maiestatea. Așa mi se pare! Bonanza e în Estrecho, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci s-o găsim, fără să ne-o mai arăti tu!

— Nu, răspunse el acum, pe un ton foarte sigur. Ați putea să căutați voi mulți, mulți ani și să n-o găsiți.

— Atunci vino și mergi înainte! Dar nu căuta să-o ștergi! Altfel imediat vei fi găurit de gloanțele noastre!

El se făcu că nici n-auzise această amenințare și o luă la drum fără nici o întârziere, căci știa precis că merg spre pierzanie sigură. Îndeplinirea planului său fi reușise cu mai multă ușurință decât își închipuise.

Se înțelegea de la sine că albi, înselați și lesne încrezători, nu mai vorbeau de altceva decât de Bonanza. Hum era liniștit, el călărea în spate și-și frământa mintea cum ar putea să înceapă ca să-și aducă tovarășii pe o cale cinstită. După câtva timp, Maiestatea i se alătură, ca să-l întrebe râzând:

— Ceea ce-ai spus adineauri despre dreptate a fost numai o glumă, nu-i aşa?

— Nu, sir. Omul asta ne dă fără împotrivire o jumătate din comoara lui; atunci am fi cei mai ticăloși, dacă nu ne-am respectat promisiunea.

— Așadar era credința dumitale serioasă și adevărată? *Pshaw!* N-am fost niciodată necinstit și n-am să fiu niciodată, dar fiecare știe că față de indieni nu-i nevoie să ţii nici o promisiune.

— E atât de rușinos gândit, *sir*, încât eu... hm! Și afară de asta, acest Yato Inda nu-i indian; tatăl lui a fost un alb!

— Asta-i de-abia un motiv să nu-ți pese deloc, absolut deloc de el, căci aceste corcicuri sunt încă și mai rele, mai trădătoare și mai necredincioase decât indienii puri. El să ne-arate Bonanza și apoi poate să se ducă unde-o vrea.

— Fără jumătatea lui!

— Firește că fără ea! Să-i lăsăm lui o cantitate atât de mare de aur? Ar fi o adevărată nebunie din partea noastră.

— Eu nu admit să fie înselat!

— Nu te face de râs! Doar nu poți să faci ceva împotriva noastră, a celorlalți!

— Ba da.

— Dar ce? Ce-ai pus la cale? spuse el acum pe un ton aspru.

— Ce-am să fac sau ce n-am să fac, va fi după cinstea voastră.

— Nu cumva e o amenințare, *sir*?

— Dacă nu vă purtați cum trebuie cu metisul, da, atunci e o amenințare!

Winnetou numea aurul *deadly-dust* (praful ucigător), pentru că aflase în numeroase cazuri ce nenorociri adusese metalul găsit ușor și repede „fericiților” descoperitori. Și aici, deși încă nici nu se văzuse la față Bonanza, se și arătau urmările lăcomiei de avuție. Conducătorul, al cărui favorit fusese până atunci Hum, lăsa orice prietenie la o parte și amenință, pe când figura lui luă expresia celei mai neîndurătoare dușmănii: „Să nu cumva să-ndrăznești să-l avertizezi pe metis sau să întreprinzi ceva contra noastră! Când e vorba de Bonanza of Hoaka nu permit nici un fel de glumă și ceilalți au în această chestiune aceeași părere. Vreau să te avertizez și să-ți spun: un glonț îți va fi asigurat!”

După această amenințare, pe care o făcea cu cea mai mare seriozitate, își goni calul înainte să călărească din nou lângă metis, în capul coloanei, iar Hum rămase ultimul, ba

chiar încetini mersul calului încă și mai mult, căci tovarășii care erau cei mai apropiati de el, auziră discuția lui cu șeful și se întorceau spre el cu amenințări tot atât de grele. În cele din urmă îi pierdu pe ceilalți din ochi. Nici el n-avea o dorință mai mică de aur decât ei, dar enervarea din cauza înșelăciunii, pe care o pușeșteră la cale, îl făcu să șovăie de a-i urma spre Estrecho cu aceeași grabă.

Așa se întâmplă că văzu mai târziu decât ei stâncile care ascundeau Bonanza. Când privirea lui căzu asupra lor, se opinti și-și opri calul; după o clipă sări din șa, ca să nu fie atât de lesne observat, căci văzuse, acolo la Estrecho, ființe fugind încoace și-ncolo, pe care îi era imposibil să le ia drept camarazii lui. Puțin după aceea izbucni o flacără luminoasă și ajunse până la el răsunetul unui urlet scos de mai multe voci, ceea ce-i dovedi că avea înaintea lui indieni.

Se înspăimântă. Din fericire, chiar atunci se lăsa întunericul care-i împiedică pe indieni să-l vadă și afară de asta, aceștia erau cu totii atât de ocupați cu Estrecho, încât nu mai priveau deloc în direcția în care se găsea el. Credeau că i-au prins în cursă pe toți albi.

Hum voia să încerce să-și salveze tovarășii. Ca să nu fie observat de indieni, el așteptă până se făcu complet întuneric și călări apoi mai departe, dar nu drept înainte, spre focul și mai clar acum, ci o luă mai ales spre stânga, spre răsărit, ca să-și lege calul undeva după vreo stâncă, la o distanță sigură și apoi să se târască cu atenție.

Flacăra ardea în partea de vest a vârfului stâncii; călărind spre răsărit, el găsi acolo un ungher ascuns, unde și lăsa calul. Avea nevoie de mai mult timp ca să se apropie din nou de roșii, pentru că trebuia să se miște cu grija. Tupilându-se spre partea de vest, ajunse în sfârșit la adâncitura de pământ care separa vârful lui Estrecho de culmea principală. Se așeză jos și se târî până la colțul de unde, pe mâna stângă, se vedea arzând focul, la o distanță de vreo două sute de pași. Acesta pâlpâia atât de sus și de întins, încât lumina lui ajungea până la el. Mai departe îi

era imposibil să îndrăznească, pentru că văzu o întreagă mulțime de roșii care era ocupată în tăcere să arunce în flăcări noi legături de lemne.

Dar aceștia nu erau singurii indieni. Lumina se sui și sus pe stânci și când el își îndreptă într-acolo ochii, mai zări și mai mulți indieni, care păreau că se cațără în sus și că se răspândea pe culme, cu un scop care nu-i era încă cunoscut. Apoi auzi o voce răsunând jos. După sirul cuvintelor și după accent, vorbitorul părea să fie roșu, căci întrebuința acea amestecătură de engleză și indiană, care este proprie numai indienilor. Hum nu putea înțelege nici o iota, dar putea urmări spiritul cuvântării și acesta, pe scurt, suna cam aşa: „Depuneți toate armele și retrageți-vă înapoi în fundul Estrechoului! Cine trage vreun glonț sau cine ni se împotrivește va muri la stâlpul torturii; cine se predă fără nici un fel de împotrivire, aceluia-i vom dăru libertatea și viața!”

„Ah, acum știu! se gândi Hum. Albii au fost înciși de indieni în Bonanza. Bonanza? Hm! Nu există aici nici un fel de Bonanza, iar acest metis ticălos a făcut pe spionul pentru roșii și ne-a ispitit cu pepitele numai ca să ne aducă în mâinile lor. Ce bine este că sunt un om cinstit, căci dacă n-aș fi fost, aş sta și eu acum în capcana scalpării ca și ei! Trebuie totuși să iasă din bucluc și asta se poate numai prin mine. Dar cum? Ei sunt numai treizeci, pe când, dacă nu mă-nșel, indienii sunt de trei ori pe atât.”

El chibzui un timp pentru o modalitate de a da ajutor tovarășilor săi și-și spuse după aceea: „E greu, nemaipomenit de greu, dacă nu chiar absolut imposibil. Ca să mă duc la foc, nu pot și nici sus pe stânci nu se poate, pentru că și acolo sus e aproape la fel de luminat ca și jos. Hm! Ce-i imposibil aici la nord, poate reușesc spre sud.”

El se întoarse și se grăbi să meargă înapoi către stânci, ca să cotească după ieșitura lor și să ajungă astfel în partea cealaltă. Dar abia a făcut vreo sută de pași înapoi, când

deodată îi apăru înainte o mică făptură firavă și i se adresă în mod de-a dreptul uimitor în germană:

— Oprește, iubite necunoscut! Cu cine te-ai luat la întrecere? Fă mai bine și oprește-ți picioarele, că altfel te împușc imediat!

Hum știa bine germana. Cel care-i vorbea era un german, deci în nici un caz un dușman, dar Hum era în aşa fel cufundat în gândul de a ajunge foarte repede în partea cealaltă, încât nici nu se gândeau, oricât de curioasă era această întâlnire, că trebuie să dea urmare ordinului și să se opreasca. El răspunse însă repede, tot în limba germană:

— Lăsați-mă în pace! N-am nici o secundă de pierdut!

Pe când se grăbea să-o pornească mai departe, auzi în spatele său aceeași voce:

— P-ăsta nu l-a învățat să fugă un melc din grădină! Ei, departe n-ajunge el; am și văzut pornind lovitura!

Hum nu știa ce poate să însemne asta, dar o află în câteva clipe, căci de-abia răsunără aceste cuvinte și îi și ieși înainte o altă persoană, îl ținu în loc cu o mâna și cu cealaltă îi dădu un astfel de pumn în cap, încât se prăbuși cât ai clipi. El se găsea însă deocamdată într-o stare mai bună decât camarazii pe care voia să-i salveze.

Aceștia, după cum am mai spus, i-o luaseră înainte și ajunseră după metis la înaltele stânci de cuarț, în care era adânc săpat Estrecho de Cuarzo. Ei îl urmaseră fără să se gândească, într-o deplină incredere și nu avură nici o bănuială, nici măcar atunci când el se opri și, arătând mai departe, spuse:

— Fețele palide pot să descalece și să-și lege caii acolo, în cotitura din defileu. Până atunci eu am să deschid mina ascunsă, ca să vă pot arăta imediat Bonanza.

Apoi îngenunchie la peretele stâncii și începu să scormonească în iarba adunată acolo în piatră, ca și când ar fi vrut să elibereze intrarea în Bonanza. Ei călăriră dincolo de el și-l întrebară lacom:

— Așadar aici e îngropat aurul?!

- Da, făcu din cap corcitura.
- Atunci am să-ți ajut ca să meargă mai repede!
- Gaura e aici foarte îngustă, încât numai câte un singur om poate să sape.

Plănuia să-l atragă acolo pe șef ca să-i distragă atenția și acesta se prinse numaidecât, fără nici o bănuială, din cauza nerăbdării, rugându-l:

— Atunci dă-te de o parte! Vreau să lucrez eu însuși.

Se ghemui la pământ și începu să îndepărteze în grabă bolovănișul cu mâinile. Metisul îl mai privi puțin, făcu apoi încetișor câțiva pași și se convinse cu o privire iute că nici unul dintre albi ocupați cu caii încă nu-l bagă în seamă. Fără zgromot, o zbughi înapoi spre intrarea defileului.

În aceeași clipă Maiestatea se întoarse spre el. *Zounds!* strigă el. Dintr-o dată își scoase revolverul de la cingătoare. Împușcătura trosni și dintr-o lovitură îl trânti pe Ik Senanda la pământ.

Detunătura se izbi de pereții defileului însăpmântător, ca apoi să-și găsească răspunsul în bubuitul mai multor împușcături. La intrarea în defileu se ridică deodată o flacără care în câteva secunde se mări și se întinse în aşa fel, încât umplu complet crăpătura îngustă și afară se ridică amenințător urletul de război al comanșilor.

Maiestatea sări imediat asupra metisului, îl prinse cu brațele sale puternice și, cu toată povara lui, îl izbi de împrejmuirea din fundul prăpastiei.

— Suntem înconjurați de indieni! strigă el. Repede în spatele cotiturii, unde nu vom putea fi nimeriți și ajutați-mi să leg pe ticălosul ăsta trădător!

Repede fură ascultate cuvintele lui și pe dată mâinile corciturii fură legate la spate. Cu gemete slabe, el se ghemui în mijlocul albilor. Din rana făcută de împușcătura la genunchi îi picura sânge.

— Se pare că stăm cam rău, prieteni, spuse Maiestatea răgușit. Ticălosul ăsta este un spion și ne-a ademenit înăuntru. Dar cred că n-o să se bucure prea mult. O să

stricăm pe el o frângchie zdravănă! Înainte de toate, trebuie însă ca unii dintre voi să meargă la colț, ca să asigure acolo intrarea cu puștile, ca pieile roșii să nu se poată strecura încocace.

Asta se făcu și acum se uita cercetător la pereții stâncii.

— Aici nu se poate să nu măcar o veverită darămite un om, spuse unul dintre ei.

— Dar iată, tocmai ca și creată pentru flăcău, ieșea acolo un colț al stâncii în afară. Era tot aşa de bun pentru frângchie ca un stâlp!

Și cu sânge rece își desfășură lasoul, ca să-l arunce peste proeminența stâncii.

— Drept, aşa, Fred, spuse Maiestatea și tu, *boy* alb-roșu fii gata, căci mai ai cinci minute ca să te pregătești pentru eternitate. Dacă noi suntem pierduți, cel puțin să te spânzurăm mai înainte pe tine!

În timpul acestor pregătiri pe cât de neașteptate, pe atât de îngrozitoare, metisul devenise cenușiu și bâlbâi cu buzele tremurătoare.

— Ce... vreți? Lăsați-mă... liber! Mă... nedreptați! Eu... sunt... nevinovat!

— Asta s-o spui dincolo, pe lumea cealaltă; aici n-are nici un rost. Te-am ghicit. Te-ai trădat prin fugă.

— Eu? N-am fugit... voi am... numai... să mă uit... pentru că auzisem... un zgomet... suspect!

— Da, zgometul ăsta fusese atât de suspect, încât acum ai să fi linșat. Nu te încurca în tot felul de povesti, căci a trecut un minut!

Doi dintre oameni îl târără pe Ik Senanda la peretele stâncii sub ieșitură, peste care atârna în jos lațul pregătit.

— Vă înselați, vă înselați într-adevăr! strigă el cutremurat de spaimă. Eu sunt un prieten al albilor, trebuie să credeți! Sunteți ucigași! Dacă mădezlegați, o să vedeți, c-o să v-ajut împotriva indienilor!

— Renunță la încercarea asta, băiatule, mormăi Maiestatea, pe când își aruncă o privire asupra

străvechiului și diformului său ceas de nichel, pe care și-l scosese din pieptar. Numai să nu uiți că și-au mai rămas încă trei minute!

Metisului îi ieșise sudoarea pe frunte; cu toată împotrivirea lui, mâini puternice îi aruncără lațul după gât și fu strâns cu o smucitură usoară.

— Vreau să vă dau aur, mult aur, bâlbâi el, dacă-mi dăruți viața! Fără mine n-o să găsiți niciodată Bonanza of Hoaka!

— Fără îndoială că nu, zise Maiestatea, dar și cu ajutorul tău am fi găsit-o la fel de greu. Și acum aurul tău nu ne-ar mai servi la nimic, căci e vorba de scalpurile noastre!

— Și pe astea le pot salva, dacă aveți încredere în mine. Tokvi Kava o să vă dea libertatea, imediat ce voi vorbi eu pentru voi!

— Ah, acum iar te-ai trădat! De unde știi că el ne-a înconjurat? Vasăzică ne-ai predat celui mai rău dintre toți, acestui vânător de scalpuri. Deci n-avem ce spera, dar și scâncetele tale pentru îndurare sunt de prisos.

— Dacă-mi dați libertatea, n-o să vi se întâmple nimic. Dar dacă mă ucideți, atunci vă e asigurat cel mai groaznic stâlp al torturilor! Fiți deștepți și nu vă distrugăți, luându-mie viața!

— Acum recunoști, coloratule! Nu ne lăsăm păcăliți, în loc să flecărești, pregătește-te pentru cealaltă lume. Încă un minut! Pregătiți-vă, *mesh'shurs!*

Aceste cuvinte îi priveau pe cei doi bărbați, care țineau strâns celălalt capăt al lasoului, ca să-l ridice în înălțime la momentul potrivit.

Corcitura se zvârcolea de disperare și căuta, în ciuda rănii sale de la genunchi, să se ridice și să se smulgă; mai mulți oameni trebui să-l țină, căci groaza de moarte îi dubla puterile.

— Nu trebuie să mă ucideți! Strig ajutor! Tokvi Kava! Tokvi Kava! Tok-vi Ka-va! Vino... în... a... ju...!

— Ultimul minut a trecut, spuse Maiestatea, care stătuse acolo nemîşcat, liniştit. Trageți, boys!

O smucitură puternică trase corpul lui Ik Senanda în sus. O clipă, picioarele celui care se cătina căutară să se întepenească pe pământ, apoi plutiră în aer. El se mișcă în convulsiuni care deveniră din ce în ce mai slabe; corpul începu să se întepenească. Corcitura murise.

Între timp se lăsase întunericul și aici în îngustimea stâncilor era încă mai întuneric decât afară. Strigătul de ajutor al metisului rămase neauzit, acoperit de strigătul indienilor.

Alpii coborâră corpul metisului și-l ascunseră în cel mai dosnic loc din fundul defileului. Acum se sfătuiau în soapte, în ce mod să poată ieși din cursă. Pereții stâncilor erau imposibil de urcat și de aceea, la propunerea Maiestății, voîră să încerce să meargă călare spre intrarea defileului și să treacă în galop prin foc.

De-abia făcură însă câțiva metri și auziră o voce puternică, poruncitoare, strigând din înălțime:

— Stați pe loc, fețele palide să nu mai călărească mai departe! Eu sunt Tokvi Kava, căpetenia comanșilor și am cu mine de șase ori câte cincizeci de războinici. N-ați putea să săriți peste foc decât unul câte unul și ați fi tot unul câte unul împușcați!

— Pe toți dracii, scrâșni Maiestatea, pe când se întoarse înapoi la oameni. Ați auzit ce spunea? Omu' are dreptate. Nici aşa nu se poate face. Nu putem ieși. O fi vrând scalpurile noastre și putem spune că va fi cel mai mare noroc, dacă s-o lăsa convins să scăpăm numai cu viața!

Din nou se auzi vocea Mustangului Negru:

— Dacă fețele palide se opun sunt pierdute. Însă eu le voi dărui viața, dacă ni se predau.

Acum alpii se adunară și ținură iar o scurtă consfătuire, al cărei rezultat fu ca să se trateze cu roșii și, prin viclenie, să poată scoate de la ei cât mai multe avantaje. De aceea Maiestatea îi răspunse căpeteniei:

— Ce aveți contra noastră, că ne tratați ca pe dușmani? Doar nu v-am făcut nimic!

— Toate fețele palide sunt dușmanii noștri, primi el răspuns. Pentru voi nu există nici o posibilitate de fugă și vă puteți salva viața numai dacă vă predați fără nici o armă. Aruncați armele și liberați-vă prizonierul!

— *Behold!* Așa de departe încă n-am ajuns! E chiar adevărat că ne-ați închis aici, dar ia încercați să ne scoateți de-aici. Tocmai armele noastre au să vă dea dovada că e o prostie să credeți că ne luați prinși fără arme.

— Uff! Uită-te măcar o dată ca lumea în închisoarea ta! Aici sus pe marginea stâncilor stau peste de zece ori zece războinici ai comanșilor, gata, la un semn al meu, să vă trimite gloanțele lor.

— Fatală situație! șopti Maiestatea. Dacă e aşa, atunci ne pot curăța de sus, fără ca măcar să le putem arăta colții. Să mai vedem o dată ce fel de tocmeli ne pune!

Și îndreptându-se din nou în sus, strigă tare:

— Puteți să fiți oricâtii vreți; nu ne temem. Dar am auzit că Tokvi Kava e un șef viteaz și drept, care nu arată niciodată dușmănie împotriva unor oameni care nu l-au insultat și nu l-au păgubit. De aceea, sunt convins că o să lepezi orice fel de dușmănie, când vei auzi cine suntem și că nu căutăm nimic în această regiune, ci că vrem să străbatem repede călare. Astfel că sunt pregătit să vorbesc cu tine.

— Atunci vino afară! Războinicii mei te vor conduce sus!

— Mândra căpetenie a comanșilor nu poate să ceară în mod serios ca eu să merg la el. Noi suntem numai treizeci de oameni, pe când el, după cum singur spune, are trei sute de războinici cu el. Eu aş risca totul, dacă m-aș depărta de aici, dar pe el nu-l amenință nimic, dacă vine la noi în Estrecho.

— Eu sunt căpetenie și n-am nevoie să merg la o față palidă, răspunse Mustangul mândru. Dar am să vi-l trimit

pe Kita Homaşa ca mijlocitor. O să-l lăsați să vină înapoi când o vrea?

— Da.

— Chiar dacă nu s-o înțelege cu voi?

— Și atunci.

— Spui adevărul?

— Da. Te asigur că n-avem nici un gând ascuns.

— Credem în Marele Spirit pe care-l numiți Dumnezeul vostru; ce jurați pe el, trebuie să respectați. Așadar promiteți-mi pe Dumnezeul vostru că n-o să-l atingeți pe Kita Homaşa dacă va dori să plece.

— Jur și ți-o promit.

— Atunci are să vină.

Dură un mic interval până ce lemnile aprinse de la intrarea defileului fură împinse puțin de o parte, aşa încât între flacără și stâncă se făcu o gaură pe unde pătrunse Kita Homaşa. Cu pași mândri și cu capul sus veni roșul înaintea Maiestății și amândoi se aşezară. Între timp se înnoptase adânc și numai luna care se ridica încet și flăcările luminoase ale focului aruncau o lumină slabă în prăpastie.

Bătrânul *westman*, știa că după concepția indienilor, învingătorul trebuia să înceapă con vorbirea; de aceea el tăcu și aștepta până ce Kita Homaşa deschise negocierea, după o pauză mai lungă, cu întrebarea:

— Fețele palide au observat că ar fi o nebunie să ni se împotrivească?

— Nu, răspunse albul, asta încă n-am observat-o.

— Atunci v-ați născut fără creier. Nici un om nu poate săi aceste stânci și nici un cal sau călăret nu va scăpa peste jăraticul focului. De acolo de sus însă vă privesc de două ori o sută de ochi și o sută de arme stau pregătite să vă distrugă.

— *Pshaw!* Nu ne temem de aceste arme. Există aici în Estrecho destule locuri care ne oferă adăpost contra gloanțelor voastre.

— Cât o să dureze acest adăpost? Întrebă roșul disprețuitor, nici nu-i deloc necesar să cheltuim gloanțe pe voi. Noi avem afară apă și sălbăticiumi, atât cât ne trebuie, dar voi n-aveți. N-avem decât s-așteptăm până veți fi alungați de foame și sete.

— Asta poate să dureze mult!

— Uff! Cu cât o să dureze mai mult, cu atât o să dispară și mila noastră și atunci nu trebuie să vă mai așteptați la nici o cruce. Dar dacă vă predați chiar acum, o să aflați că în inimile noastre mai există îndurare!

— Ce cereți de la noi?

— Noi am dezgropat securea războiului împotriva tuturor fețelor palide și ar trebui să punem să vă omoare la stâlpul infamiei. Tokvi Kava însă m-a însărcinat să vă ofer viața și libertatea, dacă îi predați prizonierul și armele voastre.

— Nu cumva și caii?

— Nu, războinicii comanșilor sunt atât de bogăți în cai buni, încât îi privesc cu dispreț pe cei răi, pe care-i aveți voi.

— Și celealte lucruri ale noastre?

— *Pshaw!* Tot ceea ce posedați este pentru noi tot atât de lipsit de valoare ca și asprele fire de iarbă pe care le duce vântul de-aici. Vrem armele voastre și nimic altceva!

— Dar atunci n-o să putem vâna, ca să ne întreținem și suntem fără apărare față de dușmani, dacă-i întâlnim!

— Doar vă păstrați caii și fortul cel mai apropiat al fețelor palide nu se află prea departe de aici. Puteți să ajungeți repede și să căpătați acolo tot ce vă trebuie. Hotărâți-vă repede, căci Mustangul Negru nu va aștepta prea mult timp.

— Trebuie să vorbesc mai întâi cu oamenii mei.

Maiestatea se sculă și se retrase cu tovarășii lui după cotitura trecătoarei, pe când indianul șezu mai departe liniștit și nemîscat.

Bătrânul își puse la curent tovarășii cu ceea ce ei nu putuseră trage cu urechea din con vorbire și șopti:

— Ăștia n-au habar c-am pus să-l spânzure pe ticălosul acela corcit! Cer predarea lui și vor să aibă și toate armele noastre. O poveste a dracului, *mesh'shurs!* Unica speranță e numai că lunganul Hum a scăpat; trebuie să fi rămas în spatele nostru și, dacă l-ar fi prins, atunci tâlharul ăsta roșu de-aici desigur că s-ar fi folosit de el împotriva noastră.

Ei se sfătuiră și ajunseră la concluzia de a admite numai atunci pretențiile lui Tokvi Kava, dacă le lăsa cel puțin câteva arme și cuțite. Voiau să le ascundă indienilor moartea metisului și să-l ia cu ei legat pe cal, „ca ostatic”, sub promisiunea că-l vor elibera mai târziu.

Maiestatea se ridică și se întoarse cu pași grei și cu capul plecat la Kita Homașa.

— Ce-ați hotărât? întrebă acesta.

— Vrem să acceptăm toate condițiile voastre, dacă ne lăsați cel puțin trei arme și zece cuțite, cu care...

În această clipă se auziră sus voci. Se auzi un amestec înăbușit de voci și apoi strigătul clar:

— Înapoi, comanșilor! Aici e Winnetou, căpenia apașilor și va trage cu arma fermecată a lui Old Shatterhand în oricine îndrăznește să se apropie!

Îi răspunse un strigăt de mânie:

— Și aici stă Tokvi Kava, căpenia comanșilor! Acum mi s-apropie răzbunarea; scalpurile voastre sunt ale mele! Săriți pe ei, voi războinici ai naiinilor!

— Veniți numai încoaace, dacă aveți curaj, tâlhari roșii! replică o voce pițigăită. Mătușica Droll o să vă primească grațios. Așteaptă, tu ăla cu coadă, te trimit eu îndată jos!

Se auzi zgometul unui obiect aruncat în jos și imediat după aceea un corp omenesc se lovi jos de stânci, în imediata apropiere a Maiestății. La lumina flăcărilor locului se putu vedea că era un indian.

— Uff, uff! strigă Kita Homașa însăspăimântat. ăsta e...

— I-ai arătat drumul spre locurile vânătoarei veșnice, vere Droll? răsună sus o altă voce. Bagă de seamă, imediat mai dispare unul în adâncime!

Și un al doilea corp se cufundă în adânc, lovindu-se jos greu și înăbușit. Un al treilea și un al patrulea, urmără la fel și mai multe împușcături repetate arătară că Winnetou lăsase să vorbească pușca fermecată. Apoi se mai liniști. Luna, care dispăruse de multă vreme sub nori, ieși tocmai atunci din nou și cei de jos zăriră umbrele întunecate ale celor doi care se zvârcoleau împreună. Deodată, unul dintre ei fu smuls în sus și imediat după aceea vâjâi prin aer. Înmărmurit, Kita Hemașa se dădu înapoi, ca și cum n-ar fi vrut să-si creadă ochilor. Se aplecă peste cel zdrobit și spuse cu glas stins:

— Tokvi Kava, marele șef al comanșilor, e mort!

Un lasou căzu peste peretele de stâncă și un om alunecă jos pe el, păsind apoi spre mijlocitorul roșu:

— Uff, uff! strigă acesta, Old Shatterhand!

— Da, eu sunt. Lovitura voastră mișelească e zădănicită, iar căpetenia împreună cu alti comanși au plătit-o cu viața. Cred că ești de acord să continue cu mine negocierea începută cu acești viteji.

Roșul și-a venit în fire cu obișnuitul sânge rece al indienilor.

— Kita Homașa este locțiitorul șefului mort. Ce are să-mi spună Old Shatterhand?

— Mergi la războinicii tăi și ordona-le să se adune repede la de zece ori zece pași de intrarea trecătoarei. Dacă faceți asta, n-aveți să vă mai temeți de vreo altă pedeapsă și o să vă permitem să vă luați morții; dacă nu ascultați, atunci armele noastre vor continua discuția și plânsetul și vaietul vor fi încă mai mari în colibele comanșilor. Grăbește-te, căci aşteptăm hotărârea voastră în cel mai scurt timp!

Kita Homașa, fără să spună o vorbă, ieși. Maiestatea se apropie stângaci și cuprins de uimire.

— *Good evening*, mister! Toate astea se petrec cu atâta repeziciune, încât fiul mamei mele nu poate să-și dea seama ce se întâmplă. Încă mai sunt încremenit de uimire, sir. Sunteți într-adevăr Old Shatterhand?

— Desigur! Pot să ști și eu numele dumitale?

— Numele meu vă e în orice caz necunoscut. Mie chiar îmi vine foarte rar în urechi, încât aproape l-am și uitat. Se obișnuiește să mi se spună numai Maiestate.

— Ah, Maiestate! Dacă dumneata ești Maiestatea, atunci am auzit de dumneata. Se spune că fi un *westman* țeapăn în șa, un bun cunoșcător de urme și cu atât mai mult mă miră că v-ați putut lăsa înșelați aşa de ușor de Mustang și de nepotul său.

— De nepotul său? Nu-l cunosc deloc!

— Ba-l cunoști foarte bine. Metisul care v-a condus până aici este fiul unui alb, a cărui soție era fiica Mustangului.

— Asta e nepotul vânătorului de scalpuri? Pe toți dracii, cine-ar fi crezut-o! Ei, ăsta i-a luat-o înaintea bunicului pe lumea cealaltă!

— Ce spuneți? Corcitura a murit? Noi i-am urmărit pe roșii și am auzit din vorbele lor că ar fi căzut prizonierul vostru!

— Chiar aşa a fost, *sir*, dar nu pentru mult timp. Găsirăm un laț frumos în care am lăsat să stea atâta vreme capul său, până i-a pierit respirația. Băiatul zace acolo, jos, dacă vreți să-l vedeți! Dar de unde ați știut că mișelul ăsta ne-a condus aici?

— Urmele sale și ale voastre mi-au spus-o. Ați fost urmăriți de el și de căpetenie în tabără.

— Adevărat, aşa să fie? și noi oameni proști n-am observat asta! Tocmai eram pregătiți să predăm comanșilor armele. Trebuia să facem asta, dacă voi am să ne salvăm viața.

— Să vă salvați prin asta viața? Dar cum?

— Era să fim omorâți; dar căpetenia nu ne lăsa numai viața dacă-i predam armele, ci ne-a promis chiar libertatea.

— Și voi ați crezut? Cu siguranță că nici n-avea de gând să-și țină promisiunea, ci voia numai să vă dezarmeze, ca apoi să vă poată ucide în voie!

— *Tempestad!* Așa credeți?

— Nu numai că o cred, ci sunt chiar convins. Mi se pare că nu știți deloc principalul. Câți comanși credeți că aveți aici contra voastră?

— Trei sute.

— Sunt numai o sută și acestora le luaserăm noi armele și caii. Din cauza asta rătăceau prin împrejurimi, să-și ia arme și scalpuri. Pe amândouă voiau să vi le ia. Și caii pe deasupra.

— Pe toti dracii! Atunci ne-am lăsat frumos duși de nas. Dar, mister Shatterhand, eu încă nu mi-am revenit din uimirea de-a vă vedea aici. Cum ați ajuns aici?

— În modul cel mai simplu din lume. Cum noi, adică eu, Winnetou și patru alți *westmani*, ne-am întâlnit cu Mustangul, o s-o mai auziți, că le-am luat comanșilor armele și caii, asta o și știți. Ei aflaseră că voi am să mergem spre Santa-Fé; de aceea era de așteptat că ne vor pânda pe acest drum, ca să se răzbune; prin urmare ne uitam cu atenție după urmele lor. Azi-dimineață am ajuns în tabăra voastră de ieri și am văzut că și voi ați fost spionați. Firește că v-am urmat din nou și am ajuns aici tocmai când focul fusese aprins, ca să vă opreasca ieșirea din Estrecho. Ne-am furișat mai aproape și acolo, unul din tovarășii voștri a fost doborât. El își zice Hum și din zelul de a vă salva, era atât de neprevăzător, încât a trebuit să-l privim ca dușman.

— Minunat om! L-am tratat rău și el voia să ne salveze! A fost mai deștept și mai bun decât noi!

— E chiar adevărat. Dar i-am și dăruit repede libertatea. Apoi ne-am furișat pe stânci și Winnetou a reușit să-i urmărească pe roșii. Cei mai mulți indieni erau așezați la intrarea prăpastiei și cei câțiva care stăteau cu Tokvi Kava sus pe peretele stâncii nu ajungeau să supravegheze complet. Apoi furăm descoperiți, când ne mai apropiarăm și

se iscă învălmășeala pe care ați observat-o. Căpetenia, cu care mă luptai chiar eu, fu cel din urmă care s-a prăbușit jos, ceilalți fugiseră. Încă dinainte legaserăm noi trei lasouri, cu care am coborât acuma eu, ca să vă spun rezultatul. Ieșirea n-o să se lase mult așteptată căci iată, Kita Homașa se înapoiază.

Subcăpetenia se apropie încet; nici o trăsătură a feței sale nu trăda ce se petrecea în el, când spuse:

— Suntem gata să admitem condițiile voastre, căci n-avem destule arme, ca să vă putem opune rezistență. Tokvi Kava și-a plătit planul său cu viața. Old Shatterhand va permite ca vreo câțiva din noi să s-apropie dezarmați, ca să îngroape morții și apoi să ne putem întoarce imediat acasă!

Cu vorbe scurte, albul își dădu consumămantul și curând fură văzuți câteva piei roșii apropiindu-se și luând cadavrele. După scurtă vreme albi se convinseră că indienii plecau de acolo.

Acum atâțără focul aprins de indieni, la care se și aşezără, ca să discute temeinic rezultatul acestei seri. Când Maiestatea numi Bonanza of Hoaka, Old Shatterhand îl întrebă:

— Așa? Atunci nu era plănit pentru Estrecho, ci pentru Bonanza?

— Yes, sir. Bonanza ar fi de găsit tocmai aici în Estrecho.

— Așa! zâmbi vânătorul. Știți ce înseamnă acest nume?

— Nu. Și mai ales nu există nici un om care s-o știe.

— Totuși există unii. Winnetou o știe și eu de asemenea pot să v-o spun. Hoaka e un cuvânt din limba „acomă” și înseamnă cer. Bonanza of Hoaka, înseamnă Bonanza din cer. Pe când fețele palide avide de aur scotoceau aici peste tot, ca să găsească metalul lucitor și pentru care cei mai mulți pierdeau, bătrâni padres predicau despre adevăratele comori, care sunt de găsit numai în ceruri. Prin asta s-a creat expresia de Bonanza of Hoaka; ea trăiește în legendă, ca o fantomă în capul *digger*-ilor și *gambusinos*-ilor și, după

câte aud, a luat în stăpânire și capetele voastre, *mesh'shurs*.

— Aşa, aşa stă deci chestiunea! zise Maiestatea foarte uimit. O himeră a unei vechi legende ne-a adus aproape de moartea prin torturi. Singurul câştig este că această regiune a fost scăpată de aci înainte de doi nemernici!

— Asta-i adevărat, aproba Hobble-Frank! *Gaudeamus igelcur!*

Lunganul Hum nu-l ştia încă pe mititel cu curiozitătile lui; de aceea crezu potrivit să îndrepte curioasa greşală a lui Hobble şi-i spuse deci:

— Scuzaţi, mister Frank! Nu se spune *gaudeamus igelcur*, ci *gaudeamus igitur!*

Atunci moritzburghezul îl fulgeră cu ochi mânioşi şi-i răspunse cu voce gâfâitoare:

— Aşa? Aşa? Da' ce te priveşte? Ia ascultă, scumpul meu, ştii măcar cum mă cheamă?

— Da, doar mi-ai spus-o. Numele dumitale e Franke.

— Franke? Tocmai Franke! Numai Franke? Ascultă, eu sunt născut şi botezat ca Heliogabalus Morpheus Edeward Franke, vânător de prerie din Moritzburg. Ai înțeles? Acum s-aud şi numele dumitale!

— Mă cheamă Hum.

— Hum? Hum! Asta nu-i nici un nume. Trebuie să te mai cheme şi altfel! Asta-i tocmai ca la moştenirea Timpe nu-i aşa, Kas?

Atunci lunganul Hum fu numai urechi şi întrebă repede:

— Timpe? Cum ai ajuns la numele asta?

— Eu? N-am ajuns deloc; nu-i al meu. Pentru asta mă felicit. Căci dacă m-aş numi Timpe, atunci aş sări în mare, unde-i apa mai adâncă.

— Dar poate că ai cunoscut pe cineva care se numea Timpe!

— Da, am cunoscut în orice caz asemenea persoane demne de milă; ba chiar le mai cunosc.

— Dincolo, în patria dumitale?

— Nu, aici în America. N-ai decât să-i privești pe cei doi tineri, colo pe brunul-castaniu Has și dincolo pe blondul-deschis Kas; ăstia sunt încă de timp îndelungat împovărați fără nici o nădejde cu funestul nume Timpe.

— Într-adevăr? Dumneavoastră, dumneavoastră vă numiți Timpe? întrebă Hum, pe când se-ndreptă spre cei doi veri.

— Da, răsunse Kas. Eu mă numesc Kasimir Obadja Timpe și vărul meu de acolo se numește Hasael Benjamin Timpe. Se pare că ne cunoașteți numele.

— Desigur. Dar spuneți-mi, mai întâi, cu ce scop v-ați părăsit patria?

— N-am nevoie să-o ascundem. Căutăm aici o moștenire de care am fost escrocați.

— Escrocați? Cum adică? De cine?

Era de prevăzut ca Hum să dea acestei discuții toată atenția la care avea dreptul. Kas răsunse:

— Un văr a șters-o cu ea. El se numește Nahum Samuel Timpe și s-ar ascunde acum în Santa-Fé. De aceea suntem în drum spre acest oraș, ca să-l demascam pe pungaș.

— *All devils!* De la cine-ar fi rămas moștenirea?

— De la unchiul nostru Joseph Habakuk Timpe, care a murit, fără copii, în Fayette.

— Domnii mei, asta mi se pare într-adevăr foarte, foarte interesant. Numai spuneți-mi de unde știți că acest unchi a lăsat o avere?

— De la verii noștri Petrus Micha Timpe și Markus Absalom Timpe din Plauen, care tocmai primiseră o sută de mii de taleri.

— Și atunci ați trecut dincoace, ca să vă luați partea?

— Da. Mai întâi am scris în repetate rânduri, dar fără să primesc răspuns și atunci m-am decis să-l prind pe pungașul care a șters-o cu toată suma.

Atunci Hum izbucni într-un hohot de râs și strigă cu diferite pauze:

— Si de aceea vă duceți la Santa-Fé? Nu-i deloc nevoie. Puteți să prindeți pe escroc aici, în Estrecho, aici unde vă aflați!

— Cum? Ce? Glumești? Îți bați joc de noi? întrebară cu repezelă Kas și Has împreună.

— Ba e cu cea mai mare seriozitate, cu toate că râd. Tot nu observați încă nimic? V-ați prescurtat numele de Kasimir și Hasael în Kas și Has. Eu sunt numit Hum, asta-i o prescurtare din Nahum. Adică numele meu este Nahum Samuel Timpe și eu sunt vărul pungaș pe care-l căutați. Acum prindeți-l repede!

Kas și Has au rămas mai întâi fără glas de uimire; dar Hobble cel totdeauna gata de vorbă strigă înveselit:

— Acu' l-am prins! Acum ne-a căzut în cursă adevăratul criminal Timpe! Dacă nu plătește imediat, îl spânzurăm ca pe un liliac, anume cu capul în jos către interiorul pământului. Acuma se vede din nou că mândrului îi stă și Dumnezeu împotrivă. *Gaudemus igelcur*, domnule Hum!

Acuma săriră Kas și Has ca să acopere pe Hum cu întrebări, reproșuri și amenințări. Acesta însă nu ascultă nimic, ci scoase din buzunar un pachet de hârtii păzit cu îngrijire, luă din el o scrisoare și le-o întinse celor doi, râzând totuși mereu, cu cuvintele:

— Aceste hârtii, acum fără valoare, care însă pe mine m-au costat parale, sunt toată moștenirea unchiului Joseph Habakuk. Să le vedeți și să le cercetați pe toate; dar mai întâi citiți această scrisoare pe care o primise atunci din Plauen nobilul lästar al moștenirii! A venit puțin înainte de moartea lui și eu am moștenit-o. E unica parte din moștenire pe care n-a trebuit s-o plătesc cu averea mea. Puteți s-o păstrați.

Cei doi se repeziră lacomi asupra scrisorii, dar cu cât citeau, cu atât li se lungeau mai mult fețele și când o terminară, o lăsară să cadă și-l priviră pe Hum cu cea mai mare mirare.

— Acum mai sunt pungaș? întrebă Hum. Unchiul m-a escrocat chiar pe mine de toată moștenirea mea și verii voștri au făcut o glumă, pentru că Timpe din Plauen erau dușmanii celor din Hof. Cei din Plauen avură norocul să câștige la loterie o sută de mii de taleri și anunțără rudelor din Hof, c-ar fi moștenit această sumă de la unchiul Joseph Habakuk. Îi scriseră cu puțină vreme înainte de moarte unchiului despre asta, ca să petreacă pe socoteala voastră și oricât ar fi glumă lucrul ăsta, regret din inimă că a fost împinsă atât de departe, până ce ne-a adunat aici în Vestul Sălbatic. Dacă și-acum mai vreți să mă arestați, vă stau la dispoziție!

Cu toate că scrisoarea ducea la dovada netăgăduită a nevinovăției lui Hum, mai trebui mult timp până ce Kas și Has să înteleagă noul aspect al chestiunii. Nu le era ușor să renunțe cu desăvârșire la speranța de a mai ajunge încă la moștenirea lor. Atunci, în sfârșit, el se sculă, le întinse ambilor mâinile și le spuse:

— Nu fiți măhniți! Doar nu pierdeți decât o avere închipuită; eu însă am pierdut prin Joseph Habakuk o întreagă avere, pe care mi-ar fi lăsat-o tatăl meu, dacă n-ar fi fost înselat de fratele lui; deșteptul de unchi a cheltuit și averea lui și pe a mea. Dacă eu am putut să mă resemnez, cu atât mai ușor vă va fi vouă să înlăturați o speranță, care mai ales era chiar neîntemeiată. Prin asta ați găsit în loc de un pungaș o rudă, un văr cinstit care se bucură nemaipomenit că s-a întâlnit cu voi și e cu plăcere gata să împartă cu voi toate plăcerile și neplăcerile vieții. Și asta, cred eu, are puțină valoare!

Asta-l atinse pe micul Hobble în adâncul sufletului. El care mai înainte spusesese ca Hum să fie spânzurat cu picioarele în sus, strigă acum cu veselie:

— De ce stați aici ca două prune coapte înaintea ușii cuptorului! Acest drag și minunat Hum v-a vorbit drept la inimă. Nu există nimic mai bun pe lume ca un văr pe care să-l poți stima; i-am făcut aici descoperirea asta vărului

Droll. Aşa că nu vă încăpătânaţi atâta contra prieteniei, ci înlănţuiţi-vă mâinile puternic împreună şi lăsaţi-mă să fac primul pas spre împăcare, pe când am să vă recit din Marşul lui Fridolin către balaur:

*„Să fiu, permiteti-mi rugăciunea,
În alianţa voastră cel de-al patrulea!”*

Schimbarea de care se făcuse vinovat Frank, îscă o veselie generală. Kas şi Has trebuiră să consimtă, în râsul celorlalţi şi luară mâinile lui Hum, pe când primul spuse:

— Ai dreptate, vere; n-avem nici un motiv să mai fim supăraţi pe tine şi poate că nici banii nu ne-ar fi făcut fericiţi. Aici stăm chiar în Bonanza of Hoaka, din al cărui nume să-nvăţăm că există alte comori la care trebuie să ne gândim. Să fim de acum încolo atât de strâns legaţi încât, ca să se dea de exemplu o prietenie credincioasă, să se spună cândva: „Chiar ca la moştenirea Timpe!”

— Da, ca la moştenirea Timpe! aprobă Hobble-Frank. Ce-i drept, până acum numele acesta nu-mi prea era plăcut, dar ce nu vede înțeleptul înțeleptilor, observă reumaticul când trage. Astfel că spun antipatiei mele la revedere şi pentru că voi vă numiţi numai cu un nume prescurtat, eu, ca al patrulea în asociaţie, am să urmez acest exemplu şi am să şterg şi cu două silabe. Pe viitor să-mi spuneţi aşadar numai Heliogabalus Morpheus Edeward; pe Franke putem să-l lăsăm deoparte; globul pământesc o să ştie precis că prin asta se înțelege Frank, cel cu renume mondial. Am zis. *Howgh!*

Trişorul

1. „Trei cărți grămadă”

„Omul din Colorado” se aşeză într-o poziție mai comodă și, în timp ce trapperii [14] îl urmăreau cu interes, își depără în continuare povestea:

— Da, este aşa cum vă spun; nu există în Statele Unite un ticălos mai mare decât Canada-Bill.

Am eu cu el o socoteală, că dacă s-ar întocmi o listă cu toate datoriiile pe care le are față de mine, s-ar putea face din ea un ditamai caiet. E atât de cunoscut pentru ticăloșiiile lui, că până și dincolo, în vechea lui patrie, după câte am aflat, ziarele au scris despre el. Dar pe nimeni nu l-a înșelat atât de tare ca pe mine.

Cel mai bine e să nici nu-ți mai amintești de asemenea întâmplări săngeroase; dar de vreme ce ne aflăm acum aici, la Mama Thick, la povești, vă fac pe voie. Știți, domnilor, Statele Unite sunt o țară neobișnuită, în care umilul stă alături de cel puternic, răul — de bine; eu pot să vă spun că am constatat acest lucru, prin propria mea experiență, căci în cele trei rânduri când mi-a ieșit în cale acest individ, de fiecare dată a fost de față și cea mai ilustră dintre persoanele pe care le-ai fi putut întâlni: Abraham Lincoln, președintele.

Eu sunt, de fapt, din Kentucky și eram încă un băiețandru, care nu prea știa să țină arma în mâna, când am pornit cu ai mei spre Arkansas, ca să vedem cu ochii noștri dacă acolo pământul este atât de bun pe cât ni se spusese. Spun noi, înțelegând prin aceasta părintii mei, pe mine și pe vecinul Fred Hammer cu cele două fete ale lui, Mary și Betty. Era un neamț care venise abia cu câțiva ani în urmă din Germania. Mă las pe loc dat cu smoală și tăvălit apoi prin fulgi, dacă există pe undeva în țară fete mai frumoase și mai bune decât cele două nemțoaice. Am crescut împreună, am făcut tot felul de năzdrăvăni, pentru

ca, într-o bună zi, să-mi dau seama că Mary este sortită unui singur lucru și anume să-mi devină soție.

Ei, vă închipuiți că acest gând al meu nu l-am măzgălit pe toate zidurile, nici nu m-am grăbit să-l trâmbițez în cele patru colțuri ale lumii. Cu toate acestea, lucrurile s-au potrivit singure de minune, căci nici Mary nu-și închipuia că vreodată altcineva i-ar fi putut deveni soț. Părinții noștri și-au dat și ei consimțământul și am purces să ne îngrijim de cele necesare viitorului nostru trai comun.

Am trăit o viață ca în rai, domnilor și eu le doresc din adâncul inimii celor prezenți aici să se poată bucura fiecare de zile asemănătoare, numai să dureze mai mult decât am avut noi parte.

Căci, să vedeți ce s-a întâmplat: într-una din zile, m-am dus în pădure să-mi cioplesc niște stâlpi pentru un gard, când, printre brazi, m-am trezit cu un călăreț ce s-a oprit lângă mine.

— Bună ziua, băiete! E vreo fermă pe aici, prin apropiere? întrebă el.

— Chiar două, unde, cine dorește, poate să găsească un adăpost, răspunsei eu.

— Care e cea mai apropiată?

— Veniți cu mine, vă călăuzesc eu!

— Nu e nevoie, văd că ai treaba pe-aici; dacă-mi arăți în ce direcție s-o iau, n-am să mă rătăcesc.

— Mi-am terminat treaba. Să mergem!

Călărețul era Tânăr, poate cu vreo doi ani mai vîrstnic decât mine; purta o tunică de vânătoare nouă, din piele de căprioară, avea arme excepționale și un cal atât de vioi, de parcă abia atunci ar fi fost scos din țarc. Nu făcuse prea mari eforturi, altminteri atât el cât și calul ar fi arătat obosiți, or, dimpotrivă, păreau proaspeți și odihniți. Ar fi fost împotriva bunelor obiceiuri să-l întreb de nume și de alte lucruri; mergeam liniștit lângă calul lui până când, din proprie inițiativă, începu el să vorbească.

— La ce distanță vă aflați de cel mai apropiat vecin, băiete?

— Peste munți cinci mile, iar peste râu opt mile.

— Sunteți de mult aici, în țară?

— Nu prea de mult. Așa se face că mai locuim și acum în prima colibă din bușteni.

— Și care e numele tău, băiete?

Ce tot avea cu „băiete”? Nu știu, căci de mult nu mai eram un băiețel cu pantaloni scurți. I-am răspuns deci cât se poate de concis: „Kroner”.

— Kroner? Frumos! Eu mă numesc William Jones și sunt de sus, din Canada. Cine e proprietarul celeilalte ferme de care vorbeai?

— Un german, pe nume Fred Hammer.

— Are fețiori, băiete?

— Două fete.

— Drăguțe?

— Nu știu, băiete. N-ai decât să te uiți la ele!

L-a cam supărat faptul că și eu i-am spus „băiete”. N-a mai scos nici o vorbă până ce am ajuns în poarta fermei.

— Pe cine aduci aici, Tim? întrebă tata, care tocmai se găsea în curte și dădea de mâncare curcanilor.

— Nu știu cine e; un anume master William Jones, din Canada, cred.

— Bine ati venit, sir! Descălecați și intrați în casă!

Dădu mâna cu el și-l conduse în casă, lăsându-mă pe mine să am grija de cal. După ce am terminat această treabă, l-am găsit pe străin în fața lui Mary care, în lipsa mea, venise în vizită la părinții mei și pe care tocmai o ciupea de obraz, spunându-i:

[15]

— *Damn'!* sunteți o miss tare frumușică și scumpă!

Ea roși la această obrăznicie, dar găsi iute răspunsul potrivit:

— Ati băut cumva o înghițitură de whisky în plus, sir?

— Nu prea, pentru că în prerie nu poți găsi o asemenea mângâiere.

Spunând acestea, el dădu s-o cuprindă pe după umeri, dar în clipa următoare primi din partea ei o asemenea scatoalcă, că era cât pe ce să cadă de-a berbeleacul, să răstoarne și scaunul de care voise să se agațe.

— Fir-ar să fie! Sunteți o femeie tare ciudată! Ar trebui să fiți mai blândă cu altă ocazie!

Asta m-a făcut să-mi ies din pepeni. M-am apropiat de el și i-am arătat ușor pumnul, spunându-i: „Această miss este logodnica mea și cine se atinge de ea poate lesne face cunoștință cu vârful cuțitului meu de vânătoare, în țara asta legea ospitalității e sfântă și cine o uită o face pe pielea lui, băiețel!”

— Dar știu că te pricepi să ciripești, tinere! Prin urmare ai deja o logodnică?! Bine, atunci mă retrag!

După aceste cuvinte își rezemă arma de perete și se instala cât se poate de comod, de parcă ar fi fost un membru al familiei. Tânărul, cu părul roșu, nu-mi plăcea defel, nici mie, nici lui taică-meu; de altfel, nici mama nu s-a prea ocupat de el. Dar se pare că asta nu-l stânjenea deloc. Se purta ca și cum nimic nu se întâmplase, iar seara, când au venit Hammer și Betty pentru o oră pe la noi, el conducea discuția și povestea cu dezinvoltură aventurile pe care le trăise, chipurile, în prerie.

Fac prinsoare pe zece piei de biber, contra unei blăni de iepure-de-casă, că omul nici nu pusese piciorul în prerie; pentru aşa ceva îmbrăcămîntea lui era mult prea curată. L-am și lăsat să înțeleagă acest lucru, iar el, ca să iasă din încurcătură și să abată discuția către un alt subiect, scoase din buzunar un pachet de cărți de joc.

— Vă place să jucați cărți, domnilor?

— Din când în când, răsunse tata. Vecinul nostru, Fred, este originar din Germania, unde se practică un joc de cărți atrăgător, ce se numește *skat*. El ni l-a arătat și nouă și, de

atunci, uneori, ne petrecem seara jucându-l, când n-avem altceva mai bun de făcut.

— Ați auzit cumva și despre jocul numit dincolo „frunzulițe de chimen”, master Hammer? întrebă Jones.

— Nu.

— Aici în țară e cunoscut sub numele de „trei cărți grămadă” și e cel mai frumos dintre toate jocurile de cărți. Am văzut o singură dată cum se joacă și sunt cam novice în privința asta, dar o să vi-l arăt și dumneavoastră.

Ce-i drept, acest „trei cărți grămadă” ne-a plăcut tuturor și în curând ne-am lăsat antrenați de el; până și femeile au riscat câțiva centi, jucându-l. Părea că, într-adevăr, Jones nu înțelegea mare lucru din el. În schimb, noi câștigam, aşa că, în scurt timp, el fu nevoie să umble la monezile de aur, din care avea destule asupra lui. Devenirăm mai îndrăzneți și plusam din ce în ce mai mult. Norocul nostru începu însă să se clatine, aşa că pierdusem ce câștigasem și a trebuit și noi să scotocim prin rezervele noastre bănești. Femeile încetaseră să mai ia parte la joc și m-am retras și eu. Tata și Fred Hammer, însă, voiau cu orice chip să-si recâștige banii pierduți, dar pierdeau sume tot mai mari și, în ciuda avertismentelor mele și a rugămintilor doamnelor, jocul devinea din ce în ce mai periculos pentru cei doi.

În clipa aceea am observat o mișcare ciudată la Jones: i-am prins brațul stâng și i-am scos din mâncă o carte de joc. Era un trișor. El sări în sus.

— Ce te privește, băiete, cartea mea? strigă el furios.

— Mă privește pe mine, în măsura în care mă privesc banii noștri, sir, răspunse tata în locul meu și trase spre el toți banii lui Jones.

— Dați-mi banii înapoi! Îmi aparțin și cine pune mâna pe ei este un hoț!

— Atenție, domnule! Cine trișează la cărți este un impostor care trebuie să înapoieze tot ce-a câștigat în mod necinstit. Duceți-vă de vă culcați, iar mâine dimineață dispăreți neîntârziat de-aici. Numai legea ospeției mă

împiedică să vă arăt eu cum se joacă cinstit „Three card monte”.

— Oaspetele dumitale? Nu mai rămân nici o clipă aici. Am să părăsesc de îndată casa dumitale, după ce-mi veți restitu banii furați!

— *Well!* Nu vă împiedic să plecați chiar acum. Duceți-vă de unde ați venit; din prerie este sigur că nu. Veți primi înapoi banii cu care ați început jocul, dar nici o lețcaie din banii noștri. Tim, du-i calul la poartă!

— Fir-ar să fie, deci aşa vreți? Atunci o s-aveți de-a face cu Canada-Bill.

Scoase cuțitul. Dar în aceeași clipă se ridică Fred Hammer și-i puse o mâna grea pe umăr. Era un bărbat voinic și tăcut, dar atunci când rostea un cuvânt se știa exact care îi era părerea.

— Lasă briceagul, omule și cară-te cât mai repede, că de nu, te storcesc între degete ca pe o turtă, îl amenință el. Iată banii și să nu ne mai apari în fața ochilor! Noi suntem oameni cinstiți și știm să-i arătăm unui individ de teapa ta calea spre paradis.

Jones își dădu seama că situația luase o întorsătură nefavorabilă lui, aşa că cedă.

— Atunci, dați-mi banii, dar țineți minte acest „trei cărți grămadă”; o să-mi recapăt eu în cele din urmă câștigul!

— Amenințarea ta ne lasă rece. Numără-i banii, vecine, după care să dispară!

După ce își luă banii plecă. Din ușă se întoarse, însă, spre noi, amenințând:

— Gândiți-vă la ce v-am spus! Pentru bani am să revin, iar cu această frumoasă miss am să mai stau eu de vorbă!

Bine făceam atunci dacă-i trăgeam un glonte-n cap!

După câtva timp a trebuit să plec la Little Rock, ca să fac cumpărături pentru nuntă. La întoarcere, fiind grăbit, am călătorit toată noaptea, aşa că am ajuns la fermă dimineața. Totul era încuiat și nu se vedea nici țipenie pe afară, nici măcar un cal sau vreo vită. Îngrijorat, m-am dus

repede la ferma lui Fred Hammer. Pe care am găsit-o în aceeași situație. M-a cuprins o teamă grozavă; am dat pînți calului și am alergat la vecinul Holborn. El locuia, după cum îi spusesem și lui Canada-Bill, la o distanță de cinci mile. Am străbătut această distanță în mai puțin de o oră. Când am coborât de pe cal, din casă veniră în goană Betty și cu mama.

— Pentru numele lui Dumnezeu, văd că plângeti! Ce s-a întâmplat? le întrebai eu.

Printre sughițuri și tânguiri îmi povestiră cele întâmplate.

Betty fusese cu tatăl ei la culesul porumbului, iar Mary rămăsese acasă. Deși câmpul se afla destul de departe, lor li s-a părut la un moment dat că aud o voce de femeie strigând. Au alergat spre casă, unde au ajuns tocmai când un grup de bărbați se îndepărtau în galop; unul din ei ducea fata legată de-a curmezișul șeii. Veniseră la fermă ziua în amiază-mare și-mi răpiseră logodnica, în casă toate erau cu susul în jos; banii, îmbrăcămintea și armele, pe lângă muniția care mai fusese pe acolo, dispăruseră, iar caii — goniți din țarc, pentru a face cu neputință orice urmărire.

Fred Hammer a dat fuga imediat la tatăl meu. Și aici lipseau caii. Cu mare greutate au reușit să prindă doi cai. Tata și Fred s-au înarmat, le-au urcat pe mama și Betty pe cai, au zăvorât ambele ferme, după ce au dus vitele, până una-alta, la vecinul Holborn. Acesta și-a luat și el pușca lui de Kentucky, s-a urcat pe cal și toți trei au pornit numai decât în urmărirea tâlharilor. Mie mi-au lăsat vorbă ca, atunci când mă întorc, să-i urmez imediat.

— Ce direcție au luat? am întrebat eu.

— În sus, de-a lungul fluviului. Au spus c-o să-ți lase semne din loc în loc, ca să nu le pierzi urma.

Mi-am ales un cal odihnitor și am pornit în galop după ei. Se vorbea de multă vreme despre o bandă de tâlhari, care bântuia în ținutul cuprins între cursul mijlociu al

Arkansasului și partea de sus a regiunii fluviului Missouri, dar ei nu se arătaseră până acum prin părțile noastre. Să-i fi convins Canada-Bill să-l ajute să se răzbune?

Am găsit ușor semnele lăsate de ai mei; rupseseră din loc în loc câte o ramură sau făcuseră câte o creștură în scoarța unui copac, aşa că înaintam repede pe urma lor. Totul a mers bine până seara, când întunericul m-a obligat să mă opresc. Mi-am legat calul și m-am înfașurat în pătură. Coroanele copacilor se clătinau foșnind deasupra mea, iar în mine bântuia furtuna; nu puteam să dorm sau măcar să mă odihnesc. Încă din zorii zilei am pornit din nou la drum și spre amiază am ajuns într-un loc unde își făcuseră tabăra tata și cei doi însotitori ai lui. Cenuşa focului lor era umedă de bruma dimineții, semn sigur că și ei se sculaseră încă din zori.

În curând am ajuns la vărsarea fluviului. Aici pădurea era mai deasă, semnele erau tot mai vizibile și mai proaspete. Înaintam acum mai repede și bunul meu cal, în ciuda sforțării mari făcute cu o zi înainte, nu da semne de oboseală.

Deodată auzii o voce bărbătească profundă care glăsuia tare de răsună pădurea. Rostea cuvintele în engleză; trebuia, deci, să fie un alb, din moment ce dovedea atâtă lipsă de prevedere. Îmi mâna calul spre locul unde se afla vorbitorul și ce credeți că mi-a fost dat să văd?

Pe o buturugă bătrână, în mijlocul unui luminiș, stătea un bărbat care, dând din mâini, ținea o cuvântare trunchiurilor de sicomori și hicori; o cuvântare care s-ar fi potrivit la un miting în aer liber. Sunt un om care gândește îndeobște cu propriul său cap și nu dau prea mult pe ceea ce mi se predică, dar acest om avea o voce și un fel de a se exprima încât îmi opri brusc râsul în care tocmai era să izbucnesc. Mi se părea al dracului de nostrim faptul ca cineva să se apuce să țină o predică Tânărilor și altor vietăți în mijlocul pădurii seculare. Fața i se vedea bine încă de departe. Era un insinuit și puternic, cu o înfațișare

ageră și aspră. Avea un nas proeminent, de adevărat yankeu; ochii îi erau limpezi ca oglinda, sinceri și încrezători, gura mare și bine conturată, iar bărbia ascuțită; în ciuda bunăvoinței care i se citea pe față, părea capabil și de puțină şiretenie, când aceasta i s-ar fi părut utilă.

În fața buturugii, pe care stătea cocoțat se aflau un topor solid, o pușcă bună și alte câteva lucruri de care tot omul are nevoie pe aceste meleaguri.

Era clar că individul se exersa în ale oratoriei și părea să fie un *selfman* [16] ce se pricepe să obțină prin lupta cu greutățile și prin muncă un loc mai bun sub soare decât cel oferit în părțile apusene ale țării.

Auzeam bine fiecare cuvânt al său:

— Dar ce credeți, că sclavia este un lucru sacru și necesar, că nu poate fi abolită nici prin argumente, nici prin forță? Oare asuprirea unui om, disprețuirea și chinuirea unor întregi mase de oameni pot fi considerate sfinte? Este necesar să menținem un drept de proprietate odios asupra unor fințe umane care, pentru o plată mai mare, ar munci mai mult și mai bine, ar fi mult mai devote? Voi nu vreți să ascultați de nici un argument și nici să recunoașteți vreo putere? Ei bine, eu am să vă aduc argumente și dacă nu veți voi să țineți seama de ele, atunci o să vedeați cum se ridică o forță de nebiruit care o să frângă biciul folosit împotriva negrilor, o să smulgă din inimi egoismul și o să măture tot ce-i va sta în cale. Vă spun eu că va veni o vreme când...

Se opri brusc; mă observase. În clipa următoare sări de pe buturugă, ținând pușca în mâna, gata să tragă. Îmi strigă:

— Stop, omule! Nici un pas înainte! Cine ești?

— Phii! Dați deoparte arma. Ar fi păcat să primesc degeaba un plumb în piept.

O privire scrutătoare îl convinse asupra caracterului pașnic al persoanei mele. Coborî arma, dădu din cap și mă invită:

— Well! Apropiați-vă și spuneți-mi cine sunteți.

— Mă numesc Tim Kroner, *sir*, urc de ieri de-a lungul fluviului în urmărirea unei bande de tâlhari care mi-au răpit logodnica.

— Numele meu este Lincoln, Abraham Lincoln. Am coborât din munți și vreau să-mi meșteresc o plută ca să vând lemnul în Sud. Sunt de vreo oră aici. O bandă de tâlhari care v-au răpit logodnica, ziceți dumneavoastră? Câți sunt?

— Vreo zece-doisprezece.

— Sunt călări?

— Da.

— *Bounce!* [17] Puțin mai înainte am dat peste urmele unor cai, dar parcă vădeau mai puțini călăreți.

— Acestea erau ale tatălui meu și ale celor doi vecini porniți să-i urmărească înaintea mea.

— Așa da, mai merge! Sunteți deci patru contra doisprezece. Vreți să vă pun și brațele mele la dispoziție?

— Cu plăcere, dacă mi le oferiți.

— Bine, *come on!* [18]

Își luă lucrurile, atârnă pușca pe un umăr și puse toporul pe celălalt, după care porni înainte, de parcă ar fi fost de la sine înțeles că eu trebuie să vin după el.

— Încotro, sir? întrebai eu, deoarece direcția de acum era alta decât cea pe care venisem eu.

— După oamenii urmăriți, ce altceva să facem? Puțin mai încolo, în sus, ticăloșii s-au îndepărtat de fluviu, luând-o spre nord și noi scurtăm drumul dacă facem același lucru de pe acuma.

Avea un fel de a fi atât de original și de sigur pe sine, că nici nu mi-a trecut prin minte să-l contrazic. De aceea l-am

lăsat s-o ia înainte și m-am ținut cu calul strâns în urma lui. Avea un pas lung și spornic, cum rar poți întâlni și, dacă nu aș fi fost călare, cu greu m-aș fi putut ține de el. Merserăm aşa până într-un loc unde, deodată, se opri și-mi făcu semn să mă uit spre pământ.

— Aici reapar urmele. Doi, șase, nouă, unsprezece, cincisprezece cai! Când am întâlnit prima oară urmele, erau numai doisprezece. Ai dumitale au trecut tot pe aici și asta nici cu un sfert de oră mai devreme, pentru că firele de iarbă n-au apucat să se ridice la loc. Lăsați calului frâul liber ca să-i ajungem repede.

Cu pași uriași se grăbea înainte. A trebuit să-mi mân calul la trap, ca să nu rămân în urmă.

Pădurea se terminase de mult și acum treceam printr-un tufăriș mărunt. Am ajuns la un luminiș care intra ca o pană din prerie printre arbuști. În depărtare zăriră din nou o fâsie deasă de pădure și, între ea și noi, galopau trei călăreți în sir indian. Soarele dispăruse și ziua era pe sfârșite, dar ei se vedea încă destul de bine.

Lincoln ridică brațul.

— Acolo sunt. După ei!

Înainta în salturi lungi, lăsându-și centrul de greutate pe un picior când acesta obosea îl schimba cu celălalt. Distanța dintre noi și ei se micșora văzând cu ochii și, cum ne zăriră, se opriră, încât i-am ajuns repede.

— În sfârșit, Tim! ne strigă tata întâmpinându-ne. Cine este domnul?

— Mister Abraham Lincoln, pe care l-am întâlnit pe fluviu și care s-a oferit să ne dea o mână de ajutor. Știu tot ce s-a întâmplat; nu povestii nimic. Să pornim cât mai iute înainte, ca să-i ajungem din urmă pe tâlhari.

— Nu mai sunt departe și pesemne că o să-și instaleze tabăra acolo, în pădure. Să pornim înainte de a se lăsa întunericul, ca să nu le pierdem urma!

Plecărăm fără să mai scoatem o vorbă, având cuțitul la îndemână și pușca gata de tras. Când am ajuns la primii

copaci, Lincoln se aplecă să cerceteze atent urmele.

El ne spuse:

— Să mai vedem o dată care e situația, domnilor. În întunecimea pădurii nu mai putem recunoaște nici o urmă. Iată, aici, urmele potcoavelor sunt mai adânci; calul care le-a lăsat poartă o greutate mai mare decât ceilalți; trebuie că e cel care duce călărețul și fata. Și, priviți, șchioapătă: piciorul stâng din spate atinge pământul numai cu partea din față a copitei. O să trebuiască să descalece și să-l lase să se odihnească.

— *Well, sir*, aveți dreptate, spuse tata. Să pornim degrabă înainte!

— Stop, omule! Ar fi o mare greșeală. Socot că au un avans de cel mult un sfert de ceas și poate s-au oprit pentru odihnă. Vreți să ne trădeze caii și să strică totul?

— Aşa-i! Trebuie să lăsăm caii în urmă. Dar unde?

— În pâlcul acela de cireși sălbatici. Acolo vor fi în siguranță. Dacă le împiedicăm picioarele din față, pot să pască în voie, dar nu să se și depărteze.

După ce terminarăm treaba cu caii o pornirăm, de astă dată pe jos. Lincoln mergea înaintea noastră; fără să ne dăm seama, l-am recunoscut drept conducător. Presupunerile lui s-au adeverit, căci am simțit un miros de foc și am zărit fumul albios ce se ridica printre coroanele copacilor.

Acum se impunea să evităm de-a face cel mai mic zgomot. Adăpostindu-ne în spatele fiecărui arbore și sărind repede de la unul la altul, ne-am strecurat cât mai aproape și am putut vedea în jurul focului, sezând, unsprezece bărbați. Între ei se afla Mary, palidă, cu mâinile legate și cu capul în piept.

Fără să cer părerea celorlalți, am ridicat arma.

— Stai! mă avertiză Lincoln, lipsește unul și...

Dar împușcătura mea pornise. Glonțul l-a lovit pe cel întintit drept în frunte. În clipa următoare toți ceilalți erau în picioare și apucaseră armele.

— Foc și-apoi pe ei! comandă Lincoln.

Comanda aceasta nu mi se mai adresa și mie, căci între timp aruncasem arma, sărisem la Mary și îngenuncheasem ca să-i tai legăturile de la mâini.

— Tim, este adevărat? strigă ea și, de bucurie, mă îmbrățișa atât de strâns, că nici nu mai puteam mișca.

— Dă-mi drumul, Mary, acum avem alte treburi, o rugăciune.

Scosei cuțitul și sării în sus. Lângă mine, Lincoln îl lovi în cap cu toporul pe unul dintre tâlhari care se prăbuși pe loc. Era ultimul dintre cei unsprezece. Se trăsese de ambele părți doar o dată, iar apoi se trecuse la folosirea cuțitelor.

— Tim, pentru numele lui Dumnezeu! strigă în clipa aceea Mary și se aruncă la pieptul meu, arătându-mi spre un copac.

Privii într-acolo și văzui gura unei puști îndreptate spre noi. Trăgătorul se ascundea în spatele trunchiului.

— Asta e pentru „three card monte”, se auzi o voce.

Înainte de a putea face vreo mișcare arma fulgeră, simții o lovitură puternică în braț și auzii strigătul ce se desprinse de pe buzele logodnicei mele. Mâinile ei se descloștară din jurul gâtului meu și ea alunecă moale pe pământ. Glonțul pătrunse din brațul meu în inima ei.

— Pe el! strigă cineva lângă mine.

Era tata. Cu patul puștii ridicat deasupra capului, el se năpusti în direcția atacatorului, iar eu după el. În clipa aceea străfulgera o a doua țeava a armei; o siluetă pe care nu o putui identifica se îndepărta în goana mare. Tata zacea, lovit în piept, la picioarele mele. Aproape nebun de furie mă aruncai după ticălosul care fugea. Nu-l mai puteam vedea, dar direcția în care se îndrepta o știam. Din câteva salturi ajunsei la locul unde nemernicii ascunseseră caii. Animalele nu mai erau acolo; doar capetele frânghiilor cu care fuseseră priponite mai existau.

Când m-am întors în zona unde avusese loc lupta, am găsit cele două trupuri neînsuflețite aşezate unul lângă altul. Lincoln le examina.

— Nu mai e nici o urmă de viață, domnilor, nici o urmă! spuse el.

Nu puteam scoate o vorbă și nici Fred Hammer. Există dureri care părjolesc inima fără să se vadă ceva pe din afară. Lincoln se ridică și, observând întoarcerea mea, spuse furios:

— Asta nu s-ar fi întâmplat dacă ați fi așteptat, cu focul acela de armă, momentul oportun pentru a-l trage. Câteva fire de praf de pușcă și un glonț vă costă viața logodnicei și a tatălui dumneavoastră. Ar fi bine dacă altă dată ați dovedi mai multă prevedere.

— Puteți dovedi, sir? îl întrebai eu.

— Să dovedesc? Phii! După moarte nici o dovadă nu mai are rost. Trebuia să-i încercuim și, la un semnal, să descărcăm armele asupra lor. Fiecare dintre noi are câte o pușcă cu două țevi, asta echivalează cu zece oameni care-i atacau înainte ca ei să se fi putut măcar gândi să reziste. Iar pe omul dumitale — cel cu „Three carde monte” — categoric l-am fi putut captura înainte să poată trage vreun foc!

Aceasta a fost învățătura pe care am meritat-o și am căpătat-o la momentul oportun, domnilor. N-am uitat-o și nici acea clipă n-o voi uita vreodată, vă rog să mă credeți!

2. Instigatorul

Povestitorul oftă adânc și făcu o pauză, trecându-și mâna peste față, de parcă ar fi vrut să steargă din minte tristele-i amintiri. Sorbi băutura din pahar și continuă să istorisească:

— Când vânătorul aleargă prin prerie sau se strecoară prin tufișuri, până și cea mai mică și mai ușoară copită lasă o urmă pe care ochii vânătorului se pricep s-o găsească; asta o știți cu toții, domnilor. Tot aşa zilele, lunile, anii, ce se rostogolesc vertiginos peste om sau se strecoară încet și perfid prin viața lui, scrijelesc dâre adânci pe față și în inimă; dacă le cercetezi, găsești explicația întâmplărilor care l-au făcut pe cel ce le-a trăit să fie ceea ce este în prezent.

Am vrut să fiu un fermier harnic, dar destinul m-a împins în altă direcție. Mary murise, tata pierise și el; mama a suferit atâtă de pe urma acestor evenimente tragice, că s-a îmbolnăvit și, în cele din urmă, m-a părăsit și ea. Eu nu mai puteam îndura să trăiesc acolo unde înainte fusesem atât de fericit; aşa că i-am vândut ferma, la un preț foarte convenabil, lui Fred Hammer, care a reunit-o cu a sa; mi-am aruncat pușca pe umăr și am luat-o spre Vest, cu o săptămână înainte ca Betty să se mărite cu un metis, un flăcău foarte drăguț și mai serios decât sunt îndeobște cei de culoare.

Pe vremea aceea, viața în ținutul denumit *dark and bready grounds* [19] era mult mai vie și mai bună decât în zilele noastre; v-o spun eu și puteți să mă credeți. Pieilorii roșii făceau incursiuni mult mai adânci în teritoriile ocupate de albi decât în vremurile noastre, aşa că trebuia să fii cu ochii-n patru, dacă nu voiai să te culci seara zdravăn și să te trezești dimineața fără scalp, în câmpiile

veșnice de vânătoare. Era însă un lucru care, cu puțină prevedere, se putea face; te puteai apăra de trei, patru sau chiar mai mulți indieni. Dar pe lângă pieile-roșii mai hălăduiau pe acolo și o mulțime de netrebnici, cum sunt cei care în ținuturile din Răsărit se cheamă *runners*^[20] și *loafers*^[21], sau cum sunt *tramps*^[22] din zilele noastre, ce dau atâtă de furcă omului cinstit. Acești indivizi erau o adevărată pacoste, căci ajunseseră mai temuți decât toți indienii dintre Mississippi și Marele Ocean, laolaltă.

Unul mai cu seamă a făcut să se vorbească mult despre el. Era un diavol nu alta; și de un tupeu, că i se dusese vestea până peste ocean, în continentul european. Ați ghicit de bună seamă la cine mă refer: la Canada-Bill. Dar știți voi oare că nu era altceva decât un țigan născut în Anglia? El ajunsese în Canada, unde mai întâi s-a îndeletnicit cu negoțul de cai și, trebuie să vă spun, i-a mers destul de bine, până ce și-a dat seama că poate câștiga mai ușor și mai mult cu jocul de cărți. S-a apucat de „*Three card monte*” și și-a făcut mendrele în coloniile britanice; a ajuns să stăpânească perfect toate trucurile, devenind un adevărat maestru în materie, ceea ce i-a permis să se lanseze dincolo de granițele Canadei, la yankeii cei isteți, gata oricând să preia ceva nou. Aici și-a „practicat” meseria, mai întâi în Nord, apoi în Răsărit, jecmănind până la ultimul *penny*^[23] chiar și pe cei mai șmecheri gentlemeni, pentru ca apoi să se îndrepte spre Vest. Aici, în afara jocului, de cărți, se mai ocupa și cu diferite alte treburi care l-ar fi dus de zece ori la spânzurătoare, dacă nu s-ar fi priceput atât de bine să steargă orice urmă a ticăloșilor lui. Dar nu procedase oare și cu mine în același chip? Știam cine este ucigașul lui Mary și al tatălui meu, aş fi putut să depun de o mie de ori mărturie sub jurământ; dar îl văzusem eu oare când a tras? Nu și de aceea a fost imposibil să pot strânge un juriu în cazul lui. Dar n-o să

rămână nepedepsit, de asta puteți fi siguri; o pușcă bună e cel mai potrivit juriu pentru unul ca el, iar eu aşteptam să-mi mai iasă o dată în cale.

Trecuse de mult vremea când fusesem lipsit de experiența vieții, aveam un pumn greu, ochiul ager, un trup sănătos, lăsând în urmă câțiva ani buni de trudă și încercări de tot felul. În ultimul timp am fost la vânătoare de biberi pe cursul superior al bătrânlui Kansas, unde am reușit să fac niște capturi bune, vânzând blănurile unor agenți ai Companiilor care aveau drum pe-acolo. Acum căutam o ocazie să ajung până la Mississippi, pentru că voiam să trec dincolo, în Texas despre care se povestea o dinioară atâtea, că-ți țiuiau urechile.

Desigur că am întâmpinat cu acest prilej unele greutăți, căci ținutul prin care mi-am ales drumul era al dracului de nesigur. *Crecșii, seminolii, şoctavii și comanșii*^[24] se hărțuiau unii cu alții, dar asta nu-i împiedica să trateze cu toții orice alb drept un dușman comun. Se impunea deci să deschid bine ochii și urechile, căci pașii mei treceau prin mijlocul câmpului lor de luptă, iar eu eram singur, ceea ce însemna că mă puteam bizui numai și numai pe prudența mea, pe propriile mele puteri. Nu aveam nici măcar cal, pentru că îl vândusem și pe el pe o nimică toată oamenilor Companiei; aşa că am fost nevoit să „călăresc” pe bătrâni mei mocasini. Am ținut direcția aproximativ spre Munții Smoky și puteam să mă aflu, după aprecierile mele, nu departe de Arkansas. Întâlneam în cale tot mai multe cursuri de apă care mă apropiau de marele fluviu și dădeam peste animale de tot felul, ce pot fi găsite numai în preajma marilor ape curgătoare.

Traversam tocmai o pădure când, deodată, am zărit urme de om. Erau ale unui alb, fiindcă degetele de la picioare erau îndreptate în afară și nu înspre interior, cum ar fi fost cazul dacă erau ale unui indian. Am mers după urme cu mare atenție, pentru ca la un moment dat să mă

opresc uimit. Se auzea o voce puternică și-mi dădui seama din cuvintele rostite că se adresa unei mari mulțimi de ascultători.

„Așa spusese mai înainte procurorul, doamnelor și domnilor, care vă aflați aici, în fața tribunalului, ca să vedeați și să ascultați cum se comportă un om ce se află pe banca acuzaților și este învinuit de omor. Acum, în sfârșit, mi-a venit și mie rândul, apărătorul acestui om și am să vă dovedesc că este nevinovat. Trebuie să vă mai spun că mă numesc Abraham Lincoln și că onorabilul sir căruia îi aparține acest nume nu primește mandatul unui client decât în cazul când s-a convins că nu are de apărat unicălos...”.

— Lincoln, Abraham Lincoln? gândii eu. Nu are rost să ezit. Înainte, către domnii și doamnele cărora le vorbește!

O luai în direcția vocii. Într-adevăr, în fața mea, printre copaci, lucea oglinda fluviului, iar la țărm era ancorată o plută. Iar Lincoln, singur-singurel, cu o carte deschisă în mâna stângă, își însoțea discursul cu gesturi largi ale mâinii drepte, de parcă ar fi vrut să prindă libelulele care brăzdaau aerul deasupra bătrânului fluviu. Când am pus piciorul pe mal m-a observat, dar nu s-a tulburat deloc.

— *Good day* [25], master Lincoln! Pot să trec dincoace, la dumneavoastră?

— Dar cine ești? *By-God* [26], acesta e mister Kroner, care a tras cu arma din pricina logodnicei sale. Mai stai două minute pe mal, să-mi termin discursul! Țin mult să-l termin, fiindcă trebuie să salvez un om nevinovat, învinuit de omor.

— Atunci continuați! Deocamdată mă aşez și eu aici.

Pot să vă spun, domnilor, că pleoaria rostită era excepțională și, dacă povestea ar fi fost reală, atunci cel pe care-l apăra ar fi fost în mod sigur achitat. Tot procesul nu mi s-a părut câtuși de caraghios, pentru că mi-am dat

seama că Lincoln se pregătea aici, în această pustietate, pentru a deveni avocat. Când își termină discursul, sări de pe plută pe mal și îmi întinse mâna.

— Bine ai venit, master Kroner! Cum de-ai ajuns aici, la bătrânu Kansas?

— Am petrecut o vreme dincolo, în Colorado și în munți am reușit să vânez ceva biberi. Vreau acum să cobor pe Mississippi, ca să ajung până în Texas.

— Dar de ce te duci în Vest și nu rămâi acasă, la ferma dumitale, unde, cu toată tristețea pentru cele întâmplate, m-am simțit atât de bine?

I-am povestit motivele plecării mele. După ce m-a ascultat, mi-a strâns încă o dată mâna.

— Ai avut dreptate! Ai procedat bine. Durerea de inimă e un tovarăș rău și nu e recomandabil să te lași legat la un loc cu ea, e mai bine să-o duci departe, să te lepezi de ea pe alte meleaguri și să te întorci ca un om liber. Eu sunt și acum ceea ce eram pe-atunci; dobor copaci pe unde nu mă costă nimic și-i transport acolo unde pot căpăta pe ei bani buni. Dar acesta o să fie ultimul plutărit. Am să plec în Răsărit, să văd dacă nu pot întreprinde ceva mai bun. Dacă aş fi gata acum, ai putea călători cu mine. Din păcate, voi fi nevoie să mai stau pe aici vrea paisprezece zile.

— Nu-i nimic, sir. Dacă n-aveți nimic împotrivă, mai rămân cu dumneavoastră. Pentru un *westman* o săptămână în plus sau în minus nu contează și, dacă îmi permiteți să vă ajut, terminăm treaba în jumătate de timp, ceea ce nu cred să fie pentru dumneavoastră o pagubă:

— Îmi prinde bine dacă rămâi să mă ajuți. Îmi poți fi de folos și în altă privință: mai nou și mai nou, roiesc pe aici indienii ca țânțarii, și-atunci, doi oameni fac mai mult decât unul singur, după cum, desigur, bine știi. Sau tot ca înainte te trezești cu pușca-n mâna cu cinci minute mai devreme?

— Nici o grija, sir! Tim Kroner a devenit un bărbat mai cumpănit și n-o să vă facă de rușine.

— Well, aşa sper şi eu. Dar mai avem nevoie de un topor, dacă într-adevăr vrei să-mi dai o mâna de ajutor. Ar trebui să coborâm până la Smoky-Hill, ca să facem rost de unul şi cu ocazia asta ne putem aproviziona şi cu ceva muniţie, căci a mea e pe terminate.

— Cât e de departe?

— Vreo două mile bune. Dar putem să ajungem acolo şi mai repede. Mai adăugăm la plută o tăblie, ca să fie mai rezistentă şi să fie dirijată mai bine şi coborâm, duşi de curent, numai într-o zi. Buştenii îi lăsăm ancoraţi acolo şi-i agăţăm după aceea la spatele plutei.

— Atunci o să merg eu să aduc ce ne trebuie.

— Dumneata? Păi, te pricepi să conduci o plută?

— Dacă am una, da. Altfel, nu. O să fie doar mai mică, ca pentru un singur om.

— Dar drumul de întoarcere e periculos, dacă indienii nu-şi schimbă traseul. Mă miră chiar că nu ne-au făcut încă o vizită.

— O să meargă, sir, vă puteţi bizui pe mine!

— Bine, atunci odihneşte-te după atâta umblat; eu mă pun pe lucru, astfel ca mâine dimineaţă pluta să fie gata.

— Nu sunt obosit şi-am să vă ajut şi eu.

— *Bounce*^[27], văd că te-ai făcut om de nădejde! Să pornim, aşadar, la treabă!

A doua zi eram pe plută, la drum. Currentul era prielnic, aşa că odată cu cădereea serii zării în faţa mea fortul. Am tras pluta la mal, am ancorat-o bine şi m-am îndreptat spre împrejmuirea care încundra clădirile solide ce constituiau fortul.

O santinelă stătea de pază la intrare. Mă lăsă să intru, după ce i-am explicat scopul venirii mele. În prima clădire pe care am întâlnit-o cerui informaţiile necesare.

— Trebuie să discutaţi personal cu comandantul, colonelul Deering, mi s-a răspuns. El se află dincolo, în clădirea ofițerilor.

— Cine mă anunță la comandant?

— Să te anunțe? Omule, aici nu ești la Casa Albă din Washington, ci la ultimul post militar de la frontieră cu indienii. Aici nu se umblă cu asemenea treburi de prisos! Celui căruia i se dă voie să treacă dincoace de împrejmuire i se permite să-și bage nasul pe unde au mai trecut și alții.

Mă îndreptai spre clădirea ce-mi fusese indicată și intrai într-o încăpere în care nu se afla nimeni. Din camera de alături se auzeau mai multe voci și zornăit de monede de aur și argint.

Ușa era întredeschisă. Înainte de a intra, am aruncat o privire înăuntru ca să văd cu cine am de-a face. În mijlocul odăii, în jurul unei mese destul de grosolan cioplite, sedeau vreo zece ofițeri de diferite grade, care jucau cărți la lumina unor lumânări din seu de cerb. Vizavi de colonel sedea... — într-adevăr el era și nu altul — Canada-Bill, având în față o grămadă mare de aur — pulbere și pepite; plimba trei cărți încolo și încocăce cu mare îndemâname. Jucau „Three card monte”.

Nici unul din cei de la masă nu mă putea vedea. Stăteam la îndoială dacă să intru sau nu, când observai acea mișcare, rapidă ca fulgerul, cu care atunci, la noi acasă, băgase cea de-a patra carte de joc în mâncă, într-o clipă mă aflam în spatele lui și-i apucam mâna.

— Iertați-mă, domnilor, dar acest om trișează, spusei.

Vru să sară în sus, dar nu reuși, pentru că, în timp ce cu stânga îi țineam brațul, cu dreapta i-am încleștat grumazul atât de strâns încât nu mai putea nici să răsuflă, nici să facă vreo mișcare.

— Trișează? întrebă colonelul, sărind de pe scaun. Dovediți și spuneți ce căutați aici! Cum ați ajuns aici, înăuntru?

— Sunt un trapper și am venit să cumpăr câte ceva din magazinul dumneavoastră. Îl cunosc pe acest om foarte bine. Se numește William Jones sau, dacă celălalt nume vă este mai cunoscut, Canada-Bill.

— Canada-Bill? Este adevărat? El s-a recomandat aici drept Fred Flater. Dar dați-i drumul odată!

— Nu înainte să vă convingeți că spun adevărul. Acest om nu joacă cu trei, ci cu patru cărți.

— Unde este a patra?

— Scoateți-o din mâneca lui.

Unul din locotenenți întinse mâna și trase cartea afară din mâneca ticălosului.

— Fir-ar să fie! Ai dreptate, omule. Îți suntem recunoscători, căci individul ne-a lăsat aproape lefteri. Dă-i drumul! Acum are de-a face cu noi.

— Și încă puțin și cu mine, domnilor. El mi-a ucis două ființe, cele mai dragi din viață și va trebui să mă socotesc cu el.

— Așa e? Dacă puteți să vă dovediți afirmațiile, atunci a pățit-o.

Luai mâinile de pe el. Era aproape asfixiat și-și trăgea aerul horcăind până își reveni. Sări în sus strigând:

— Ce vreți...

Se opri la mijlocul întrebării, pentru că abia atunci dădu cu ochii de mine și mă recunoscu imediat.

— Ce vrea omul acesta de la dumneata o să auzi îndată, spuse colonelul. Ești William Jones, alias Canada-Bill?

— Blestem! Vedeți-vă de treabă, domnilor! Canada-Bill? Habar n-am cine e! Eu mă numesc Fred Flater, cum v-am mai spus.

— Și așa-i bine! Numele ne este indiferent, deoarece nu asta-i fapta pe care o judecăm. Ai trișat, asta e!

— Nici nu mi-a trecut prin minte, sir! Sunteți dumneavoastră, sau acești gentlemeni, oameni cu care se pot face asemenea matrapazlăcuri?

— Noi suntem obișnuiți cu un joc curat și, luându-te tot drept un om cinstit, nu am fost atenți la mișcările tale. Dacă am fi știut cu cine avem de-a face, înselătoria nu ți-ar fi reușit.

— Nu e vorba de nici o înselătorie, am jucat cinstit.

— Dar cartea de joc din mânecea dumitale?

— Habar n-am de ea. Nu eu am pus-o acolo. Sau, poate ati văzut dumneavoastră, domnule colonel?

— Oare să fi venit singură din zbor și să se fi aciuit acolo?

— Sau mi-a fost pusă. Acela care mi-a ținut brațul trebuie să știe cum a ajuns acolo!

Nu m-am mai putut stăpâni și i-am tras un pumn de s-a prăbușit pe scaun.

— Aveți un pumn zdravăn, master, spuse colonelul râzând. Dar nu era nevoie să faceți asta! Îl luăm noi la întrebări de o să-i ajungă multă vreme.

— Vă cer, sir, să mă apărați de asemenea atacuri, strigă Jones, încercând să se ridice în picioare. Îl acuz pe acest om că mi-a strecurat cartea pe mâneca.

— Da, desigur, aceeași carte pe care ne-ai arătat-o cu câteva secunde mai devreme. Măcar nu te face de râs. Ce ziceți, camarazi: îl recunoașteți pe acest domn Jones sau Flater ca vinovat?

— A trișat, nu există nici o îndoială! se auzi în cor.

— Atunci să dăm sentință aici, pe loc!

Trecură deoparte ca să se sfătuiască. În clipa aceea Canada-Bill se trădă. El aruncă o privire spre grămada de bani care se mai afla în apropierea sa și o altă privire spre fereastra deschisă. Cu o mișcare rapidă apucă în grabă câteva monede și dădu să sară pe fereastră. Dar în aceeași clipă ridicai arma.

— Stop, master Jonnes! Încă un pas și ești rece! strigai către el.

Privi în jurul său, văzu că treaba e serioasă și rămase pe loc.

— Număr până la trei; dacă aurul nu e la locul de unde l-ai luat, trag. Unu...

Făcu un pas șovăitor spre masă.

— Doi...

El puse banii lângă ceilalți.

— Aşa, acum aşază-te şi aşteaptă liniştit ceea ce va urma!

Lăsai arma în jos. Ofițerii îşi terminaseră consfătuirea şi se întoarseră. Colonelul îmi întinse, râzând din nou, mâna.

— Sunteţi un om şi jumătate, master... dar, de fapt, cum vă numiţi?

— Tim Kroner este numele meu, sir.

— Deci, master Kroner, sunteţi un viteaz. Păcat că nu faceţi parte din regimentul meu. Întorcându-se spre Jones, continuă: pentru fapta dumitale vei primi cincizeci de lovitură pe pielea goală, dom'le şi sper să le suporṭi bine!

— Cincizeci de lovitură? Sunt nevinovat şi nu vă recunosc dreptul de a mă judeca.

— Well, milord, atunci le veţi primi nevinovat; dar dacă le veţi căpăta, trebuie să le acceptaţi şi să recunoaşteti judecata. În caz că, după aceea, vreţi să faceţi o plângere la președintele Statelor Unite, vă pot oferi o scrisoare de credit pentru alte cincizeci sau o sută. Locotenente Welhurst, scoate-l, te rog, în curte şi ai grijă să primească în totalitate şi din plin ceea ce i se cuvine!

— Nu mă mişc de aici. Vreau să-mi fie respectate drepturile! strigă Jones.

Atunci colonelul se răsuci pe călcâie:

— Nu este mulţumit cu raţia, locotenente. Mai daţi-i zece, ca să fie şaizeci! Îmi iau toată răspunderea pentru acest supliment. Şi, dacă nici acum nu se mişcă din loc, va mai primi pentru fiecare minut alte zece!

— Ei? întrebă locotenentul cu un aer ameninţător.

— Bine, merg, n-am încotro, dar acest „Three card monte” n-o să-l uitaţi niciodată, fiindcă am să mă adresez unui judecător la care nici unul din voi nu se gândeşte!

O luă înainte, urmat de locotenent cu pistolul în mână. Acum, colonelul se întoarse spre mine.

— Ce e cu crima de care vorbeaţi, sir? Dacă dovezile dumneavoastră sunt bune, atunci alcătuim pe loc un juriu

și-i punem frânghia de gât. Știți pe ce teritoriu ne aflăm și că am dreptul să fac o judecată rapidă.

I-am relatat cele întâmplate.

— După câte am înțeles, lucrurile nu sunt temeinic dovedite, spuse ofițerul. Trebuie să dispunem ori de mărturisirea lui ori, măcar, de depoziția unui martor pe care să ne putem bizui. Vă dau cuvântul meu că dacă îi iau un interogatoriu el declară că se numește Fred Flater și că nu vă cunoaște, iar dumneavoastră nu puteți jura că acest Canada-Bill este cel care a tras. Da, nu puteți nici măcar dovedi că a fost împreună cu banda aceea de tâlhari. Am să încerc să fac însă tot ce-mi stă în putință, asta v-o promit, dar, mai mult decât sigur, va trebui să-i dăm drumul. Ce se va întâmpla în continuare, asta, desigur, e treaba dumneavoastră. De îndată ce a întors spatele fortului, poți discuta cu el în felul dumitale.

Canada-Bill fu adus înapoi. Arăta groaznic. Cu ochii injectați se uita împrejur, părând că vrea să-și întipărească în minte chipul fiecărui dintre cei prezenți. Colonelul începu interogatoriul. Rezultatul a fost cel bănuit.

— Dați-mi înapoi tot ce a avut asupra lui când a venit și trimiteți-l sub escortă sigură în josul fluviului la o distanță de cinci mile. Indiferent cum îl cheamă, Fred Flater sau William Jones, să nu rămână nici o clipă mai mult în zona noastră!

Aceasta a fost hotărârea finală a colonelului. După aceea s-a întors către mine:

— Sunteți oaspetele noストră cât vă face plăcere, master Kroner și luați-vă de la magazie tot ce vă trebuie, fără nici o plată. Sau vreți să plecați imediat după individ?

— Da, dacă l-ați fi trimis într-o altă direcție. Dar camaradul meu mă așteaptă la o distanță de două zile în susul fluviului; trebuie să ajung la el și o să pornesc imediat după ce voi primi un topor bun și ceva muniții. Canada-Bill se va mai încrucișa, cred eu, cu drumul meu!

— *Well, sir*, lăsați-l să fugă! Acest parazit o să ajungă sigur cândva în cătarea puștii dumneavoastră. Toporul și praful de pușcă le veți primi, și, pentru că ne-ați salvat banii, vă pun la dispoziție o barcă cu șase vâslași, care, până mâine dimineață, o să vă economisească jumătate din drumul ce îl aveți de parcurs. Asta este în avantajul dumneavoastră, iar pentru ei o să fie un exercițiu care o să le facă bine, ținând seama de viața cam trândavă ce-o duc pe aici. Dar fiți atent la indieni! Am posturi avansate care îmi raportează că frații roșii au dezgropat securea războiului.

Însemna că fusese prevenit și puteam să-mi economisesc avertismentele. Un sfert de oră mai târziu mă aflam, încărcat cu toate cele necesare, într-o pirogă cu șase vâslași care trăgeau voinicește la rame, tăind rapid valurile bătrânlui Arkansas. Canada-Bill îmi scăpase pe atât de repede pe cât îl regăsise. Dar bravul Lincoln era acum mai aproape de inima mea decât dorința de a mă răzbuna pe mișel.

Simteam nevoia să mă odihnesc, aşa că am dormit toată noaptea în barcă, iar dimineața, când m-am trezit, trecusem de jumătatea distanței ce ne despărțea de destinația noastră. Deși m-am opus, vâslașii mei nu m-au părăsit decât în clipa când le-am spus că voi ajunge la tabăra noastră în cursul aceleiași zile. S-au întors, iar eu mi-am reluat drumul, încărcat zdravăn.

Seara, târziu, am ajuns la Abraham Lincoln, care s-a mirat cum de am reușit să mă înapoiez atât de repede, ascultând cu deosebită atenție și participare relatarea aventurilor mele.

— Bine ai făcut, Tim Kroner, că l-ai lăsat pe Jones să fugă, spuse el. O să-l întâlnești în condiții mai prielnice, de asta nu mă îndoiesc. M-aș mira să nu încerce să se răzbune pentru ce-a pățit. Mie aici, însă, mi-e cam prea cald. Să ne apucăm de treabă, ca să putem părăsi cât mai curând aceste locuri!

Munceam din greu; trebuia să doborâm copac după copac, pentru ca la sfârșitul săptămânii să ne rămână doar să fixăm podeaua plutei noastre.

Am făcut o bună bucată de drum în interiorul pădurii pentru a putea tăia nuielele cu care să legăm buștenii între ei înainte să prinDEM podeaua. Reușisem să strâng o legătură bună și m-am întins pe iarbă să mă odihnesc un pic. Era atâtă liniște în jur, că puteam auzi până și căderea fiecărei frunze.

Deodată mi-a ajuns la urechi un fâsâit lent care venea de la oarecare distanță. Nu venea dinspre ramurile copacilor, ci de pe pământ. Era un șarpe, vreun alt animal sau un om? Sprijinindu-mă pe pământ doar cu vîrfurile degetelor de la mâini și de la picioare, am început să mă târasc, fără să fac vreun zgromot, în direcția de unde venise fâsâitul. Și ce credea, domnilor, că mi-a fost dat să văd? Un indian înarmat până-n dinți. Era un individ încă Tânăr, din tribul soctav; pentru că, după cum desigur bine ștîși, unele triburi, ca să pună la încercare curajul și şiretenia tinerilor, îi folosesc cu precădere ca cercetași. Era evident că avea misiunea să cerceteze malul fluviului. Nu observase încă nici una din urmele noastre și se strecura cu destulă agilitate printre tufișuri. Am avut de-a face nu o dată cu pieile-roșii și știam că nu am voie să-l las să scape, dacă nu vreau să pun în pericol viețile noastre. Nu-mi puteam permite să stau pe gânduri. Am scos cuțitul și, din două salturi, am fost lângă el. S-a întors fulgerător, lăsându-și, însă, în felul acesta, pieptul descoperit; în aceeași secundă lama îi pătrunse în inimă. Mi-a părut rău de bietul Tânăr. Căzuse fără luptă și de la prima acțiune. Dar preria este o stăpână neiertătoare, care nu cunoaște altă milă decât aceea de sine. Îl lovisem cu atâtă precizie, că nu reușise să scoată nici un sunet. L-am lăsat acolo, mi-am luat legătura de nuiele și m-am grăbit spre Lincoln.

— Aveți puțin timp, sir? îl întrebai.

— Pentru ce anume?

— Să aducem un indian până la fluviu; l-am întâlnit nu departe de aici în timp ce spiona și l-am înjunghiat.

Fără să spună un cuvânt, își luă pușca și mă urmă. Ajuns la trupul neînsuflețit, se aplecă să-l vadă mai bine.

— Tim Kroner, ai o lovitură teribilă. Dar dacă nu l-ai fi lichidat eram pierduți. Văd că poți fi socotit, pe drept cuvânt, un bărbat adevărat. Iată mâna mea: suntem prieteni.

— Pentru această cinste l-aș lăsa să fugă încă o dată chiar și pe Canada-Bill. Dar ce facem acum?

— Acum? Spune-ți părerea, Tim; vreau să văd dacă ai să nimerești cea mai bună soluție.

— Terminăm pluta; asta nu ne cere mai mult de o jumătate de oră; apoi ne uităm primprejur după indieni, ca să știm cum stăm. S-ar putea să plănuiască atacarea fortului și atunci trebuie să-l prevenim pe colonel.

— Corect! Să acționăm!

Am ascuns armele indianului, acoperindu-le cu mușchi și frunziș, iar cadavrul l-am scufundat în fluviu, fixându-l cu un lest, ca să nu iasă la suprafață și să ne trădeze înainte de vreme. După aceea ne-am apucat să isprăvim de înceiat pluta. Am legat provizoriu buștenii, urmând să-i prindem mai bine și mai strâns după aceea. Vâslele erau gata cioplite și le-am fixat la plută. Am transportat apoi tot vânatul, precum și provizii de lemn și conuri de brad necesare pentru foc. Acum eram pregătiți de drum.

Ne-am întors la locul unde-l întâlnisem pe Tânărul șoctav și am luat-o pe urmele lăsate de el. Erau ușor de recunoscut, ceea ce, în cazul unui luptător mai vârstnic, mai experimentat, mai mult ca sigur că nu s-ar fi întâmplat. Astfel că am înaintat repede.

Am mers aşa, prin pădure, cu privirile atintite în pământ, mai bine de o oră. Începuse să se lase întunericul și ne temeam că n-o să mai dibuim urma și n-o să-i mai putem găsi pe indieni; când, brusc, ne dădurăm seama că nu ne mai aflăm în profunzimea pădurii, ci la marginea de

codru, într-o zonă ierboasă ce putea să fie un luminiș sau un intrând mai mare al preriei.

Cei pe care-i căutam stăteam culcați pe iarba iar cai lor păsteau liberi în apropiere. Am apreciat numărul lor la vreo trei sute de războinici și, deoarece erau cu toții șoctavi, puteam presupune că prin apropiere se află și aliații lor, comanșii. Stăteam ascunși în niște tufișuri înalte de ferigă și puteam vedea toată tabăra. Indienii aprinseseră focul de seară, dar nu ca vânătorii albi, ce îngărmădesc lemnele unele peste altele, pentru mai multă căldură, cu o flacără înaltă și un fum gros care-i trădează; ci, după obiceiul precaut al indienilor, ce pun lemnele pe foc numai cu un capăt și le împing, pe măsură ce se consumă, în jeratic, potrivind în felul acesta flacăra și fumul.

Adulmecând o pradă posibilă, un vultur negru zbură deasupra pădurii și începu să descrie cercuri peste luminiș. Unul dintre indieni se ridică, îndreptă arma spre cer, apăsa pe trăgaci și ținti atât de bine, că pasarea de pradă se prăbuși în mijlocul cercului de războinici. Cine era trăgătorul aflarem imediat, căci, din apropierea locului unde stăteam, se auzi o voce admirativă:

— Uff! Fiul „Panterei negre” este un războinic mare. Glonțul său doboară și porumbelul din nori!

Cuvintele acestea fuseseră rostite într-un amestec ciudat de engleză și grai indian, de care se folosesc pieile-roșii când vorbesc cu un alb. Însemna că lângă noi, în tufișuri, nu se afla o singură persoană, ci două, lucru confirmat de o voce răspunzând în același limbaj.

— Dar și un om neprevăzător. Cercetașul încă nu s-a întors și noi nu știm dacă prin apropiere se află cumva niscaiva dușmani, pe care această împușcătură îi avertizează de prezența oamenilor roșii.

— Un alb, șușoti Lincoln. Ticălosul e la fel de imprudent ca și fiul „Panterei negre”. Vorbește atât de tare că se aude ce spune până în San Francisco. *By God*, fără acel „uff” am fi nimerit direct în brațele ăstora doi.

— Se teme fratele meu alb? întrebă indianul pe un ton disprețitor. El a venit la noi ca să ne deschidă casa căpeteniei și marele Manitu ne-a trimis un leac bun care ne ajută să avem tomahawkuri ascuțite și cuțite sigure. Casa albilor va fi incendiată, căpetenia lor scalpată și noi le vom lua pulberea.

— Si fiecare ofițer va trebui să primească câte o sută de lovitură; aşa mi-a promis fratele meu roșu!

— „Pantera neagră” aşa a spus și el nu-și calcă niciodată cuvântul. Dușmanii tăi albi trebuie să-și primească pedeapsa. Dar bărbatul roșu luptă numai cu arma, el nu lovește nici un dușman cu nudă. Loviturile va trebui să le aplice omul alb. *Howgh!*

— Cu atât mai bine. Luptătorii comanșii sosesc încă în noaptea astă; atunci vom fi destul de puternici și când soarele se va scufunda încă o dată la apus, fortul va fi nimicit.

— Fir-ar să fie, e Canada-Bill! spusei în şoaptă.

Lincoln dădu din cap și mă luă de mâna.

— Înapoi, să plecăm de-aici! Am putea să-i doborăm pe cei doi, dar nu am câștiga nimic cu asta; dimpotrivă, am pierde mult. Trebuie să pornim imediat și să-i dăm de veste colonelului. Știm acum momentul atacului și asta e principalul. Moartea acestor doi ticăloși ar provoca o situație care n-ar fi în avantajul nostru.

Ne-am retras încet, cu băgare de seamă și de îndată ce ne-am văzut la o distanță de la care nu puteam fi auziți am luat-o la picior spre locul de unde plecasem. Știam acum că indienii trimiseseră o singură iscoadă, că aceasta pierise și că prin urmare nu trebuia să ne temem de vreo întâlnire cu dușmanul.

După mai puțin de o oră pluteam pe mijlocul fluviului. Pluta era cu mult mai mare decât aceea cu care mă dusesem la fort și manevrarea ei, mai ales pe timp de noapte, ne cerca toată atenția și forța de care eram

capabili. Dar călătoria s-a desfășurat fără probleme și mai aveam până la amiază, când, am ancorat la Smoky-Hill.

O unitate de infanterie făcea exerciții de tragere în apropierea apei, supravegheată chiar de colonel.

El mă recunoșcu încă înainte de a coborî pe uscat.

— Ah, master Kroner! Din nou aveți nevoie de topor și praf de pușcă?

— Astăzi nu, *sir*, dar am venit convins că aveți nevoie de noi!

— Eu, de dumneavastră? Pentru ce anume?

Sărirăm pe mal.

— Șoctavii și comanșii vor să atace în noaptea astăzi fortul.

— Pe toți dracii! Adevărat? Știam că umblă pe aici, prin apropiere, dar credeam că au destulă treabă cu crecșii și seminolii, cărora le-au făcut acum trei zile o figură de toată frumusețea, după cum mi-au raportat oamenii mei.

— Canada-Bill îi ațâță împotriva dumneavastră.

— Știți sigur acest lucru? Înseamnă că iar a urcat fluviul. Ar fi trebuit să vă las să-l împușcați! Povestiți-mi ce știți!

— De acord, dar faceți mai întâi cunoștință cu camaradul meu. Se numește Abraham Lincoln și este un om care o să realizeze precis ceva în viață!

— *Well*, master Lincoln, vă doresc să fie aşa! Dar acum relatați-mi ce e mai important.

I-am povestit întâmplările din ziua precedentă.

— Bravo! zise el când terminarăm de povestit, în felul cumpănit și sigur pe el. Vă mulțumesc, domnilor, pentru veștile aduse și fiți siguri că am să ţin seama de ele. Vreți să asistați la cele ce se vor petrece aici sau plutiți mai departe?

— Rămâ nem aici, dacă nu aveți nimic împotrivă, *sir*. O plăcere rară ca aceasta nu trebuie scăpată.

— Atunci intrați în fort și simțiți-vă ca acasă!

— Mai târziu aşa vom face, își spuse părerea Lincoln. Deocamdată să ancorăm pluta o jumătate de milă mai jos

pe fluiu, ca să nu fie văzută de indieni. Oricum, mai întâi ei o să cerceteze împrejurimile fortului și nu e cazul să-i lăsăm să afle că cineva a coborât pe apă până aici. Ar putea să intre la bănuieți văzând că iscoada lor nu s-a mai înapoiat.

După ce am făcut cum plănuisem, am revenit la fort. Aici erau în curs de executare toate măsurile pentru întâmpinarea indienilor. Santinelele din avanposturi fuseseră retrase pentru a ușura apropierea pieilor-roșii de liniile noastre; cele patru tunuri erau încărcate și fiecare om primise, pe lângă pușca cu două țevi sau carabină, câte un pistol și un cuțit Bowie tăios. Toți ofițerii, fără excepție, erau înarmați cu ceva mai mult decât un simplu pistol. Se stabilise ca dușmanul să fie primit, încă de la primul asalt, cu cât mai multe focuri.

Seara am stat la masă împreună cu ofițerii și am rămas uluit în timpul conversațiilor ce cunoștințe extraordinare putea să aibă Lincoln. În ciuda modestiei sale, se dovedea superior tuturor celor prezenți, și, atunci când a venit vorba despre atacul ce urma să se dezlănțuie asupra fortului, el le spuse:

— Cel mai important ar fi nu numai să-i primim cum se cuvine, ci, încă din primul moment de zăpăceală, să pătrundem adânc în rândurile lor. Socotesc că dacă am putea afla unde își lasă caii, atunci sunt pierduți în mod categoric. Domnule colonel, aveți la dispoziție o unitate de

[28]

dragoni; după prima salvă, lăsați-i să încalece și să pună mâna pe caii indienilor sau — mi-a venit o idee! Aveți rachete sau artificii în dotare? Poate și ceva petarde?

— Da, sir. Ce vreți să faceți cu ele?
— Să speriem caii și să-i împrăștiem. Tim, vii cu mine?
— Bineînțeles! i-am răspuns eu.
— Atunci nici nu mai am nevoie de altcineva, colonele. Vă rog să dispuneți să ni se dea ce am cerut și apoi să fim lăsați să ieşim din fort.

— Dar nu se poate să vă asumați o asemenea misiune îndrăzneață și periculoasă!

— Ei, asta-i! Suntem în stare să întreprindem și altele mai dificile. Mai ne trebuie un filil, două, ca să nu ne trădăm când ne apropiem să deschidem focul.

Ca să nu ne pună viața în primejdie, comandantul nu voi să accepte propunerea noastră, dar în cele din urmă Lincoln reușî să-i înfrângă toate rezervele și în curând ne strecuram prin pădure, având fiecare câte un filil și rachetele necesare.

Obiectivul propus de el era greu și periculos, dar cu oarecare băgare de seamă putea fi atins. Era de presupus că indienii nu-și priponiseră caii în pădure, ci undeva într-un loc deschis, în paza câtorva oameni. De aceea ne-am îndreptat cât mai repede cu putință spre dreapta, unde pătrundeau în codru un sir de luminișuri, asemănătoare unor lacuri interioare.

Pe când ne strecuram pe marginea primului luminiș, Lincoln, aflat înaintea mea, mă apucă deodată de braț și mă trase într-un tufiș. El putea să vadă ceea ce statura lui mie îmi ascundea: un indian care se furișa prin umbra arborilor, alături de un alb.

— Canada-Bill cu „Pantera neagră”, îmi șușotii camaradul meu.

Era atât de întuneric sub copaci, încât fața lui Jones nu putea fi bine deslușită, dar era limpede că nu putea fi altul. Cei doi se aflau în avangardă, ca cercetași; în urma lor, la oarecare distanță, înainta un sir lung de indieni, astfel că a trebuit să aşteptăm o bună bucată de timp până ce a trecut și ultimul.

— Frumoasă coloană, Tim! Mai întâi soctavii iar apoi comanșii, laolaltă, cel puțin șase sute de inși. Colonelul va fi într-o situație deloc ușoară și noi aşijderea. Sper să ne ajungă artificiile.

Ne-am continuat drumul și în curând am ajuns la liziera celui de-al doilea luminiș, când, în semiîntunericul nopții

înstelate, am găsit ce căutam. În mijlocul lumișului se vedea o masă neagră. Erau caii unuia dintre cele două triburi. Celălalt și-i lăsase probabil mai departe.

— Haide! spuse Lincoln.

Merserăm mai departe, până la o cotitură întunecoasă, în spatele căreia se ascundeau lumișul următor.

— Well, acolo sunt și ceilalți, iar alături sunt paznicii: aici trei și acolo patru. Crezi că putem ajunge până în apropierea lor?

— De ce nu? Iarba e înaltă și dacă mergem cu vântul în față, ca să nu ne simtă caii, o să reușim. Indianul atacă dușmanul cu predilecție înspre dimineață. Aștia sunt însă atât de siguri pe ei și de puternici, că au de gând să înceapă lupta încă de pe acum. Cred că au și ajuns în apropierea fortului, aşa că putem să ne începem treaba. Dar, Tim, acționăm numai cu tomahawkul și cuțitul, fără arme de foc, care ar putea fi auzite.

Lincoln se lăsa la pământ și începu să se târască prin iarbă asemenea unui șarpe, nevăzut, neauzit. Am ajuns atât de aproape de cei trei paznici, că puteam să le auzim până și respirația. O mică „altercație” între doi cai produse un zgromot ce ne-a permis să ne apropiem până în spatele indienilor nebănuitori. Am văzut cuțitul lui Lincoln străfulgerând, l-am ridicat iute și eu pe al meu și am lovit fulgerător. Doi paznici amuțiră pentru totdeauna.

— "Ugh!" [29], strigă al treilea, sărind în sus, dar se prăbuși imediat, lovit de tomahawkul lui Lincoln.

— Morți, toți trei! Tim, socoteala noastră n-a început rău. Acum s-o pornim spre ceilalți patru. Înainte!

De astă dată lucrurile n-au mers la fel de ușor. Ca să avem vântul în față, a trebuit să facem un ocol și, cum unul din paznici stătea în picioare, ne putea lesne observa. Folosindu-ne de toate avantajele oferite de teren, am reușit în cele din urmă să ne apropiem de ei și... deodată se auziră, de la mare depărtare, niște urlete drăcești, urmate

de salve și împușcături teribile. Indienii trecuseră la atacul fortului.

— Acum este totuna, Tim! îmi șopti Lincoln. Folosește pistolul, dar să nu-ți scape nici unul! *Go on* [30].

În clipa următoare el se și afla în mijlocul lor, iar eu alături de el. Patru împușcături, câteva lovitură și împunsături și... eram stăpâni pe situație.

— Asta a mers bine! Acum nu mai avem nevoie de fitile și nici de rachete, Tim, ca să dăm o lovitură de maestru, despre care pe aici se va vorbi multă vreme. Ține minte că aceștia sunt cai de indieni, obișnuiți să meargă unul în urma celuilalt. Repede, curelele, le legăm, le legăm de cozile lor!

Asta era o idee pe care numai Lincoln o putea avea, dar ea nu a mai fost dusă la îndeplinire, deoarece, în aceeași clipă, răsună bubuitul tunurilor, urmat de larma a mii de voci care, imediat, ne-au lămurit pe dată asupra situației.

— Nu mai avem timp pentru asta. Indienii fug și vor fi în curând aici. Să scoatem repede petardele! Fugi la ceilalți cai! Nici nu trebuie să-i dezlegi, o să-și rupă singuri legăturile. Ne întâlnim dincolo, la pâlcul de hicori!

M-am grăbit înapoi spre primul grup de cai, am scos repede fitilul și artificiile, le-am aprins și le-am aruncat în mijlocul animalelor. Când am ajuns la pâlcul de copaci de care aminteam, Lincoln mă aștepta.

— Fii atent, Tim! O să înceapă imediat, îmi spuse ei râzând.

Amândouă cetele de cai simțiră pericolul după mirosul de fum. Se auziră imediat troșnete, pocnete și printr-o ploaie de scânteи și flăcări văzurăm caii speriați, înnebuniți de zgomotul și lumina rachetelor, trăgând disperați de curelele care-i priponeau. Se încordară din toate puterile, rupseră legăturile, alergără încolo și încوace, mai întâi într-o învălmășeală teribilă, pentru ca apoi să se regrupeze, ca

la o comandă, într-o coloană ce se îndreptă, într-un iureş nebun, drept în direcția fortului.

— Formidabil, minunat, Tim! Ia uită-te cum îi dau jos, îi calcă în picioare pe foștii lor stăpâni. Fac pariu că se îndreaptă înspre fluviu să se arunce în apă; după aceea vor putea ușor fi prinși și duși în fort!

Nu puteam face altceva mai bun decât să ne ascundem printre tufișurile înalte. Eram cu ochii ațintiți și urechile ciulite, și, dacă nu puteam vedea mare lucru, în schimb auzeam din plin: strigătele de durere și urletele de mânie ale indienilor dezamăgiți, care, în locul cailor, găsiseră trupurile paznicilor uciși; galopul dragonilor care-i urmăreau pe fugari; zgomotul salvelor de carabine și pistoale, care începeau să se piardă în depărtare; apoi, în cele din urmă, percepurăm din apropierea noastră zgomotul făcut de un fugar ce se aruncase în tufișul de lângă noi.

Ne-am părăsit ascunzătoarea abia la ivirea zorilor. Am păsat în luminișul în care zăcea trupurile celor căzuți în luptă. Împrejurimile fortului arătau ca un câmp de bătălie; indienii zăceau unul lângă altul, răpuși de gloanțele soldaților, iar în fața porților fortului se ridică o movilă însăspăimântătoare de trupuri și membre disparate, operă a tunurilor.

Colonelul ne primi cu o figură plină de satisfacție.

— Intrați în curte, dacă vreți să vă vedeți opera! Cât peaci să vă cred pierduți când am văzut că întârziați atâta. Priviți grămadă asta de trupuri! Asta e mâna lui Canada-Bill, fiindcă nimeni altul decât el i-a indus în eroare pe indieni, determinându-i să întreprindă un asemenea atac masiv, după ce primul asalt fusese atât de strălucit respins.

— Se află și el printre morți?

— Aici nu; trebuie să fie printre cei de afară.

În curte se afla o herghelie întreagă de cai capturați.

— Priviți, domnilor, avereia pe care am s-o cumpăr de la dumneavoastră, dacă nu-i puteți lua pe plută. Cred că

indienilor le-a trecut pofta să mai atace Smoky-Hill și pentru asta trebuie să vă mulțumim dumneavoastră. Poftiți, intrați, ca să vedem la cât putem socoti că se ridică câștigul la acest joc de „trei cărți grămadă”...!

3. Incendiatorul

Povestitorul făcu din nou o pauză, trase, o înghițitură bună din paharul care între timp îi fusese din nou umplut, se uită pe rând la ascultătorii săi, dădu din cap aprobare și își continuă povestirea:

— Știți, domnilor, ce însemnatate are pentru omul preriei un cal bun, iute și rezistent? Luați zburătorului balonul și marinariului nava și amândoi încetează să mai existe. La fel un vânător în prerie nu poate fi conceput fără cal. Și câte deosebiri nu există între nave, dar și între cai! Ei bine, nu vreau să vă ţin un discurs pe această temă, dar dacă am să vă spun că am avut sub șaua mea unul din cei mai buni cai din întinsa prerie, atunci veți înțelege ce vreau să spun. L-am îngrijit ca pe mine însuși, ba chiar mai bine. Ne datoram viața unul altuia, nu o dată, ci de mai multe ori și când s-a prăbușit, lovit de glonțul unui ticălos roșu, l-am îngropat și i-am pus alături scalpul ucigașului său, aşa cum se cade unui om al Vestului.

Mă întrebați de la cine aveam acest cal? De la nimeni altul decât de la „Pantera neagră”, în urma bătăliei de la Smoky-Hill. Se aflase printre caii capturați. Avea pe spinare o piele de panteră și coama impletită cu pene de vultur, doavadă impede că aparținuse căpeteniei. L-am încălecat și am observat imediat că avusese parte de cea mai temeinică dresură indiană din câte văzusem vreodată. Nu m-am mai putut despărți de el și l-am luat pe plută, unde i-am amenajat un adăpost bun, uscat. Când am ajuns la Mississippi și m-am despărțit de Lincoln, după ce am coborât de pe plută l-am înșeuat. S-a dovedit atât de valoros că toată lumea mă invidia pentru „Arrow”^[31], cum îmi botezasem eu armăsarul.

M-am dus în Texas, m-am învârtit câțiva ani prin Noul Mexic, Colorado și Nebraska și am urcat până în Dakota, ca să mă bat puțin cu indienii siuxi, de la care și cel mai șiret trapper are câte ceva de învățat.

La Black-Hills m-am întâlnit cu câțiva vânători, de la care am aflat o veste deosebit de bună. Pe când stăteam împreună în jurul unui foc pe care frigeam câteva bucăți succulente de carne de bizon, veni vorba de una, de alta. Și atunci, unul dintre cei din jurul focului spuse:

— Cunoașteți podișul care se întinde de la Yankton până pe partea dreaptă a fluviului Missouri, spre miazănoapte și care apoi coboară abrupt înspre ținuturile de la golful [32] Hudson? I se spune „Côteau du Missouri”.

— Dar de ce n-am cunoaște acest *côteau*? Desigur, nimeni nu-și ia cu placere inima-n dinți să urce acolo, printre văgăuni și prăpăstii întunecoase, unde omul roșu, ursul și râsul sunt stăpâni, unde nu poți vâna decât vreun nenorocit de sconcs sau o pisică sălbatică, care nu sunt buni de nimic.

— Și eu totuși am fost acolo sus și am găsit ceva la care nu m-aș fi așteptat și anume, una din cele mai frumoase așezări din căte există în Statele Unite.

— Cum? Acolo, sus? Pe sălbaticul *côteau*?

— Da, acolo, sus. Cum au ajuns oameni în locul acela nu-i treaba mea. Dar eu însuși am stat la ei trei zile și m-am bucurat de o ospitalitate cum rar și-e dat să întâlnești. M-au găzduit de parcă aş fi fost președintele în persoană.

— Cum se numește atât de primitoarea dumitale gazdă?

— Guy Willmers. Așa-i că-i un nume tare curios? Dar cel care îl poartă, deși metis, e de o frumusețe ieșită din comun, o poză de bărbat. Nevastă-sa, pe nume Betty, e originară din Germania, de dincolo de ocean. Tatăl ei, un anume master Hammer, a locuit în Arkansas și a avut multe de pătimit. Tânărăii i-au ucis o fiică și...

Eu am sărit în sus.

— Guy Willmers? Un metis? Fred Hammer? Nu se poate! Omul se numește Fred?

— Da, Fred Hammer, un om de statură înaltă, lat în spate; cu părul și barba albe. Dar ce-i cu dumneata? Îi cunoști oare pe acești oameni?

— Și încă cum! Mai bine decât toți cei de aici. Fred Hammer era vecinul nostru și Mary, fiica lui mai mare, era logodnica mea. Ea mi-a fost răpită de tâlhari și, pe când îi urmăream, a fost împușcată împreună cu tatăl meu, de Canada-Bill.

— Asta aşa e! Înseamnă că tu ești acel Tim Kroner, despre care Guy Willmers mi-a povestit atâtea lucruri bune.

— Eu sunt acela. După tot ce s-a întâmplat am plecat în prerie și când, după ani, m-am întors o dată acolo, am găsit niște străini în locul lor.

— Fred Hammer și-a vândut pe bani buni ferma și a deschis mai târziu la St. Louis o prăvălie. Guy Willmers călătorea pentru el și într-unul din drumurile sale a ajuns și în ținutul unde se găsește acest *côteau*. Și s-a așezat acolo. Rudele sale l-au urmat, una câte una. Au mai venit și prieteni, încât, în felul acesta, a luat naștere o așezare. Trebuie să-i faci o vizită, master Kroner; o să aibă o bucurie nemaipomenită, te asigur.

— Fir-ar să fie, să fiu tras în țeapă și prăjit precum această bucată de bivol, dacă nu pornesc la drum chiar mâine dimineață! Sunt sătul de Black-Hills și vreau să ajung acolo, sus, la pieile-roșii, la urși și la râși.

— Înainte de asta va trebui să ne povestești, însă, întâmplarea cu bandiții. Se spune că de curând Canada-Bill a fost văzut în Des Moines și că a câștigat acolo douăsprezece mii de dolari la „trei cărți grămadă”. Un joc dat dracului, mai păcătos decât obișnuitul „monte”, care se practică în Mexic și pe aici.

— Pe mine mă coastă mai mult decât un întreg munte de dolari de argint. Și, cum de s-a întâmplat asta, ei bine, o să auziți!

Le-am spus povestea, după care ne-am înfășurat în pături, am pus primul planton și am închis ochii. Dar nu-mi găseam somnul. Gândul la Fred Hammer, Betty și Guy Willmers nu mă părăsea; vechile imagini se treziseră în mine, reîmprospătate; și când, în sfârșit, am reușit să atipesc puțin, am visat îndepărtatul Arkansas, cele două mici ferme, pe tata și mama, pe Mary, stând în fața mea, în toată frumusețea și bunătatea ei, aşa cum fusese aievea.

Era prezent în visul meu și Canada-Bill. Se făcea că vroia să mă sugrume și atunci când izbuti să mă apuce de beregată, mă trezii.

— Tim Kroner, ți-a venit rândul să faci de planton. E timpul, aşa mi se pare!

Era bătrânul vânător care pusese mâna pe brațul meu. Dar, vă spun sincer, aş fi dat orice ca să-l fi avut în fața mea pe William Jones.

În mod intenționat cerusem să fiu de planton spre dimineață, ca să pot porni la drum cât mai curând. După ce i-am trezit pe ceilalți, m-am interesat la bătrânul trapper asupra drumului pe care urma să-l parcurg.

Trebuie să călărești drept spre răsărit până ajungi la bătrânul Missouri, acolo unde primește apele lui Green-York. Traversezi atunci fluviul și o ții pe malul drept în sensul curentului. *Côteau*-ul coboară până în valea pe unde curge apa, apoi urcă, sub forma unor dealuri ca niște catedrale uriașe, ce pot fi ușor numărate. Urci între cea de-a patra și a cincea „catedrală” și înaintezi înspre miazănoapte timp de două zile, printr-o pădure necălcată de picior de om; după care dai de o câmpie largă, acoperită cu iarba bună pentru bivoli. Îți continui drumul în aceeași direcție, vreo patru zile de mers, până ce întâlnești o mică apă curgătoare pe ale cărei maluri locuiesc Willmersii.

— Ce neam de indieni se află în regiune?

— Siuxii, mai ales din triburile ogellallașilor. Cei mai răi din căți cunosc eu. Dar ei urcă în acele locuri numai în perioada migrației de primăvară și de toamnă a bizonilor.

Acum suntem în toiul verii, aşa că poți să fii în siguranță în privința lor. La vremea asta cred că s-au retras în zona dintre Platto-river și Niobrara.

— Îți mulțumesc și, dacă ne-om mai întâlni vreodată, am să-ți povestesc despre călătoria mea.

— E în regulă! Salută-i din partea mea pe bravii oameni care m-au găzduit și asigură-i că le doresc din inimă mult noroc.

Mi-am luat rămas-bun de la vânători, am încălecat pe Arrow și m-am îndreptat spre răsărit. Omul mă instruise bine. La Green-York am traversat înot Missouri și am văzut marile „catedrale”, tăiate de văi frământate și adânci; când am trecut de cel de-al patrulea uriaș, am luat-o la dreapta. Trecătoarea era plină de blocuri de stâncă prăbușită, de trunchiuri și tot felul de cioturi de copaci pe jumătate putrezite și acoperite de plante agățătoare, încât a trebuit să-mi folosesc toate forțele pentru a putea înainta prin această încâlceală. Cred că numai datorită tomahawkului meu credincios, cu care mi-am croit drum, am reușit în cele din urmă să ajung pe podișul înalt.

Aici m-am trezit în mijlocul unei splendide păduri virgine, dar lipsite de tufișuri, aşa că am putut înainta repede. Călare pe bravul meu Arrow am făcut mai puțin de două zile până la marginea preriei, unde am poposit pentru a face provizii de carne uscată, căci nu știam dacă de aici încolo o să mai întâlnesc vreun vânător mai ca lumea.

După asta am pornit voios la drum înspre miazănoapte. Prima zi s-a scurs fără nici un incident deosebit, cea de-a doua la fel. În cea de-a treia dimineață nu m-am sculat prea devreme și mă pregăteam tocmai să pun șaua pe Arrow, când am observat în depărtare un călăreț care venea pe urmele mele.

Cine putea să fie omul care să aibă vreun motiv să călărească prin această prerie lăaturalnică? Mi-am pregătit la îndemână cuțitul și pistolul, mai degrabă dintr-o veche

obișnuință și l-am așteptat călare, să se apropie. Oricum, eram pregătit pentru orișice.

Cu cât se apropia mai mult deslușeam mai bine detaliile siluetei sale înalte și spătoase. Călărea o mărțoagă cu picioare foarte lungi, cu un cap neobișnuit de mare și cu un ciot de coadă, aproape lipsit de păr. Dar trebuie să recunosc că animalul avea un trap care merita toată considerația. Călărețul purta pe cap o pălărie de filz cu boruri exagerat de largi; un pieptar strâmt, din piele, dar a cărui croială simplă nu-i împiedica mișcările îi îmbrăca bustul, iar în picioare avea o pereche de cizme înalte, trase până sus, aproape de coapse. Pe umăr îi atârna o pușcă cu țeava dublă, iar la cingătoare avea prinsă o trăistuță cu praf de pușcă și un săculeț cu făină. Un revolver atârna lângă cuțitul Bowie. Mai avea două obiecte stranii care mai târziu s-au dovedit a fi niște cătușe. Fața nu i-o puteam vedea pentru că era ascunsă de borurile late ale pălăriei. L-am lăsat să se apropie până la distanța la care bătea pușca mea, pe care o ținea ridicată, gata de dus la ochi.

— Stop, master! Ce faceți aici în zona asta?

El își opri calul și începu să râdă.

— *Heigh-day* [33], asta zic și eu glumă! Tim Kroner, bătrâne urs, ți-ai pus cumva în gând să mă împuști?

— Fir-ar să fie, această voce o cunosc de undeva, răspunsei eu, în timp ce lăsam arma în jos. Dar mă încurcă blestemata asta de pălărie. Sunteți chiar Abraham Lincoln, călare, aici, pe un asemenea țap?

— Bineînțeles că eu sunt, dacă nu ai nimic împotrivă. Am voie acum să mă apropieri de dumneata?

— Veniți aici și povestiți-mi cu ce ocazie vă aflați pe meleagurile astea?

— Mai întâi trebuie să aflu ce te aduce pe dumneata, călare pe Arrow, în aceste splendide locuri?

— Caut o cunoștință.

— Un cunoscut? Despre cine e vorba?

— Ghiciți!

— Ah, poate Guy Willmers, care locuiește aici, sus, pe o stâncă.

— *Good look!* [34] Îl cunoașteți?

— Personal, nu; dar la Smoky-Hill mi-ai pomenit numele ginerelui lui Fred Hammer.

— Înseamnă că ați știut că Fred Hammer s-a mutat la *Côteau du Missouri*?

— Nu. Știu doar că un Fred Hammer locuiește aici; că este omul nostru, am bănuit doar; și când mi-ai vorbit de o cunoștință, mi-am amintit și de numele lui Guy Willmers.

— Well, la ei vreau să merg. Și dumneavoastră?

— Tot la ei.

— Cum? Tot la ei? Ce vreți să faceți acolo?

— Ăsta e un secret. Dar pot să ți-l spun. Ia-ți calul de căpăstru și vino mai aproape. Uită-te la mine: drept cine mă iezi?

— Deh! Drept cel mai cumsecade om între Noua Scoție și California.

— Asta e un răspuns superficial. Mă refer la profesie.

— Puneți să ghicească pe cine vreți dar nu pe mine. Mai degrabă dobor un bivol decât să rezolv o asemenea enigmă.

— Ei, atunci, nu vezi ceva la mine care să nu facă parte din ceea ce poartă de obicei un trapper?

— Ba da, cele două curse de șoareci, de la cincătoare. Cred că ați devenit polițist!

— Nu chiar aşa! Dar dacă-ți convine, poți să mă consideri un om al legii, care acum a devenit cunoscut. În bătrânul Kansas m-ai întâlnit pe când țineam o pleedoarie și cu codul de legi la mine; aceea era universitatea mea și, iată-mă, nu am urmat-o în zadar. Din 1836 m-am stabilit la Springfield, ca avocat.

— Sunteți avocat, deci! Deh, am știut eu că veți face o carieră frumoasă și mai cred că nu veți rămâne mult timp

pe poziția de acum. Dar ce legătură este între profesia dumneavoastră și drumul pe care-l faceți?

— Foarte mare! *Westman*-ul din mine, cu simțuri ascuțite, a supraviețuit în avocat și asta explică faptul că de multe ori am reușit, să le vin de hac unor criminali deosebit de rafinați, în stare să se măsoare cu cei mai scoliți polițiști. Ei, și-acum, în ultima vreme, s-a pripăsit în Illinois și Iowa un om fără căpătâi, teribil de viclean, care a reușit să însеле diferite mărimi ale finanțelor și ale administrației, ducându-i de nas. Pentru că nici un detectiv nu a fost în stare să-l prindă, mi-am luat inima în dinți de a da de urma lui și a-l preda, pe cât posibil viu, instanțelor judecătoarești. Acest „pe cât posibil” îmi dă dreptul ca, în funcție de împrejurări, să folosesc și arma.

— Cum îl cheamă pe individ?

— Se folosește de câteva duzini de nume și nimeni nu știe de fapt cum îl cheamă cu adevărat. Ultima lovitură de maestru pe care a dat-o a fost falsificarea unor polițe importante în Des Moines. De aici urma lui duce spre *Côteau* și cred că s-a îndreptat spre Guy Willmers.

— *Heigh-ho!* [35], asta nu-i deloc bine! Sper că dacă se află acolo să pot avea o vorbuliță cu el. N-o fi chiar Canada-Bill?

— Nu. De ce?

— Pentru că ultima dată a fost văzut la Des Moines, unde se spune că a câștigat douăsprezece mii de dolari.

— Știu. De acolo a dispărut fără urmă și, ca întotdeauna, o să reapară în altă localitate, unde nici n-ai sănui că se găsește. E un individ deosebit de periculos, deoarece nu poate fi împiedicat să joace cărți și fiindcă celealte ticăloșii le face în aşa fel că nu există dovezi împotriva lui. M-ar mira să nu-l întâlnim, pentru că ori de câte ori ne-am încrucișat noi drumurile, el era acela cu care am avut de furcă.

Am pornit împreună la drum. Mai aveam o zi bună de călărit până să ajungem la râu. Deocamdată nu vedeam decât o prerie întinsă și netedă. Spre seară însă întrezăriri în depărtare, la orizont, o dungă de ceată, care traversa câmpia de la răsărit la apus. Ne apropiam repede de ea și, când am atins-o, ne aflam pe malul unei ape de-a lungul căreia se întindea un sir lung de case. Mai sus, la câteva sute de lungimi de cal, se ridică, lângă niște hambare încăpătoare, o clădire destul de frumoasă; jos, în apropierea apei, erau presărate niște căsuțe care serveau, mai mult ca sigur, drept locuințe pentru muncitori. Oriunde priveai se remarcă bunăstare și curătenie.

— *Good-lack*, aici este! spuse Lincoln. Scoase cătușele de la brâu și-mi spuse:

— Vreau să pun astea bine ca să nu-mi trădeze scopul pentru care am venit aici.

Când am ajuns în dreptul casei, la ușă ne întâmpină un muncitor.

— *Good day*, omule! Aici locuiește master Willmers? întrebă Lincoln.

— Yes, master. Poftiți înăuntru. Domnul și doamna tocmai stau la masă.

Am priponit caii și am intrat. În sufragerie sedea Fred Hammer, Guy Willmers și Betty; i-am recunoscut imediat. Mai erau acolo și două domnișoare tinere, care, probabil, erau ficele lor. Între ele sedea un gentleman străin. Când ne văzu, Willmers se ridică.

— Poftiți mai aproape, domnilor. Ce vă aduce pe la noi? întrebă el.

— Un coș întreg de salutări de la un anume Tim Kroner, dacă îl cunoașteți cumva, îi răspunsei.

— De la Tim, prietenul nostru? Dar asta... *heigh-ho* păi acela ești chiar tu, bătrâne urs! Cât pe-aci să nu te mai cunosc. Prin prerie ți-a crescut o barbă că numai vârful

nasului tău mai poate fi identificat. *Welcome* [36] de o mie de ori! Vino aici și dă mâna și cu ceilalți!

Ei, ce să vă mai spun, a fost o primire cum nici nu mi-aș fi putut dori una mai bună. Aproape că n-am mai putut respira de atâtea îmbrățișări și nici că am mai avut timp să mă gândesc la tovarășul meu de drum. Abia într-un târziu m-am trezit să le spun:

— Iată, v-am adus pe cineva pe care trebuie să-l cunoașteți. Sau l-ați uitat cumva pe Abraham Lincoln, care ne-a ajutat atunci să-i găsim pe ticăloșii āia?

— Abraham Lincoln? Într-adevăr, el este! Fiți binevenit, sir și nu ne luați în nume de rău că nu ne-am gândit imediat la dumneavoastră, deși v-ați schimbat prea puțin de când nu ne-am mai văzut.

A trebuit să ne aşezăm la masă și abia acum ne-a fost prezentat străinul.

— Acesta este sir David Holman, care ne onorează de o săptămână cu vizita sa. Ni l-a recomandat Willmers. Mai târziu am să vi-l pot prezenta și pe master Belfort, care a coborât până în vale ca să asiste la aducerea recoltei. Un gentleman distins, v-o spun eu, cu multă experiență și pricope, cum rar întâlnești. Cu ajutorul cărților de joc e în stare să vrăjească tot infernul.

Începu o conversație foarte animată și m-a mirat că în cursul ei Lincoln se arătă rezervat. Mă întrebam de ce oare arunca spre master Holman câte o privire cercetătoare, atunci când acesta nu era atent la el. Oare Holman era omul pe care îl căuta?

Deodată se deschise ușa și n-am putut să mă împiedic să sar în sus cu ochii holbați la cel care intrase. Părul încis la culoare și barba neagră, deasă, mă cam derutau, poate nici îmbrăcămîntea nu era aceea a unui gentleman cu dare de mâină, dar aş fi putut jura că... Nu ajunsei însă să-mi rostesc cu voce tare gândurile, că Guy Willmers se ridicase între timp, spunând:

— Iată că vine master Belfort, pe care vi-l prezint, domnilor. El este...

— Master Belfort? întrebă Lincoln. Părerea mea este că omul acesta poate să se numească la fel de bine Fred Falter sau William Jones, numai că va trebui să recunoască că este Canada-Bill!

— Canada-Bill? întrebă Fred Hammer, în timp ce apucă primul cuțit care i-a căzut în mâna și se ridică.

— Țineți-vă limba, sir! spuse Jones, căci el era, l-am recunoscut și eu, după voce. Un gentleman nu poate fi insultat fără ca să nu fie pedepsit cel care o face, pe loc, continuă el.

— Asta aşa e! îi răspunse Lincoln. Dar sunt convins că n-am insultat nici un gentleman. Câte rădăcini de brusture și de piatra-iadului ai folosit pentru, a-ți vopsi părul în negru? Îți dau un sfat: data viitoare folosește un pieptene de plumb, cu care pot fi înnegrite și rădăcinile părului, că la dumneata au rămas deschise la culoare. Master Willmers, ați spus că știe să facă vrăjitorii cu cărțile de joc? Nu v-a arătat și cum se joacă „trei cărți grămadă”?

— Ba da și a câștigat o sumă frumușică de bani, răspunse Fred Hammer. Eu sunt bătrân și ochii mei au slăbit, altfel l-aș fi recunoscut imediat; acum însă nu mai e nici o îndoială că-l avem în fața noastră pe ucigașul lui Mary și, *by God*, trebuie să-și primească pedeapsa pe loc!

— Vreți să vă înjunghiați oaspetele, Fred Hammer? întrebă Canada-Bill. Puteți să-mi dovediți că eu sunt acela care v-a împușcat fiica?

— Și pe tatăl meu! intervenii eu. Nu, nu putem dovedi, dar putem jura că aşa a fost. Și, tot aşa, că ai primit șaizeci de lovitură de curea la Smoky-Hill, după care i-ai adus pe indieni ca să atace fortul.

— Eu? Cele șaizeci de lovitură nu le pot nega, râse el cu ciudă și într-o bună zi am să mă socotesc cu dumneata pentru ele. Dar dovedește-mi treaba cu indienii! Poți?

— Noi, adică master Lincoln și cu mine, stăteam în imediata apropiere atunci când dumneata și „Pantera neagră” vă uitați cum trăgea cu pușca fiul acestuia și vă sfătuați cu privire la planul de atac al fortului. Și mai eram acolo, în luminiș, când i-ai condus pe indieni. Erai în fruntea lor, împreună cu căpetenia. Bineînțeles că l-am prevenit pe colonel de ceea ce plănuiați și cu ajutorul artificiilor am reușit să vă risipim caii. Asta a fost o lovitură de maestru! Aşa-i, master Jones?

Canada-Bill afla acum pentru prima oară acest lucru. Ochii îi luceau ca la fiare și strângea pumnii, dar își dădu repede seama că trebuie să se stăpânească.

— M-ați recunoscut în mod clar, ca să puteți afirma asemenea lucru, domnilor? spuse el cu o voce șuierătoare.

În acest moment Lincoln se ridică în picioare în fața lui:

— Vreau să spun că noi am putea să-ți facem un proces rapid. Știi bine că master Lynch e un judecător sever. Dar dumneata ești oaspete în această casă, iar eu sunt nevoit să recunosc cinstiț că la Smoky-Hill, deși îți-am recunoscut vocea și îți-am văzut clar silueta, nu te-am putut vedea atât de limpede încât să te putem trata cu un glonț având cugetul curat. Suntem cetățeni liberi ai Statelor Unite și judecăm numai după dovezi incontestabile. Domnii aceștia nu au de gând să-ți ceară înapoi banii pe care li i-ai luat. Canada-Bill e mult prea cărpănos ca să facă acest lucru. Aşa că hotărârea mea este următoarea: cărăbănește-te imediat de aici, în cel mult zece minute. În cel de-al unsprezecelea, pușca mea își va spune cuvântul, de asta poți fi sigur.

— Sunteți cumva proprietarul și stăpânul acestei case? întrebă în acest moment David Holman. Nu-i puteți dovedi nimic domnului Jones, iar noi am jucat cinstiț.

— Într-adevăr, nu sunt, domnilor, dar, totuși, există un lucru căruia trebuie să-i acordați atenție și dacă i-am comunicat acestui individ hotărârea mea, apoi știu exact ce fac.

— Atunci să văd odată acel ceva, sir!

— Ia-tă-l!

Lincoln scoase o hârtie din buzunar, i-o întinse și, în același timp, îmi făcu un semn pe care-l înțelesei imediat. Am ieșit și m-am întors cu cătușele. Când am intrat, l-am văzut pe Holman pălind pe când se uita la documentul dat de Lincoln.

— Ei, master Holman sau Rayer sau Pancroft sau Agston, cum vă place acest document? întrebă Lincoln, în Iowa și Illinois, dar mai ales în Des Moines, le este foarte dor de un cetățean care poartă unul din aceste nume frumoase. Este, într-adevăr, păcat că vă lipsește degetul mic de la mâna stângă; lipsa lui v-a trădat. Am să-l scap pe prietenul nostru Willmers de doi din oaspeții săi, care nu au ce căuta într-o casă cinstită.

— Stop, *sir*, încă n-am ajuns atât de departe! interveni Holman.

El aruncă o privire cercetătoare spre ușa și fereastra încăperii.

— Eu cred că am ajuns unde se cuvine. Și dacă nu vreți să credeți, atunci uitați-vă mai bine la aceste bijuterii pe care vi le pun eu acum.

Luă de la mine cătușele și puse mâna pe revolver. Holman dădu să bage și el mâna în buzunar.

— Jos mâna, că trag! îl amenințai eu.

— Vedeți cât de departe am ajuns? râse Lincoln. Întindeți liniștit mâinile, doar ați citit documentul prin care mi se acordă puteri depline și vă dă întru totul pe mâna mea. Număr până la trei. Dacă până atunci nu aveți cătușele la mâini, veți simți arsura glonțului. Tim, la trei, tragi!

Păsi în fața lui și deschise cătușele.

— Unu..., doi...

Holman își dădu seama că treaba e serioasă, întinse mâinile și lăsă să i se pună cătușele. Lincoln se întoarse către William Jones.

— Au trecut cinci minute, mai ai restul de cinci. Nu glumesc. Șterge-o de aici!

Fred Hammer avea și acum cuțitul la îndemână. El îi puse lui Jones mâna pe umăr, privindu-l amenințător și spuse:

— Șterge-o! O să am grija să poți pleca de aici cât mai repede.

Îl împinse pe ușă afară și peste câteva clipe îl auzirăm pe Canada-Bill plecând călare.

— Aveți vreo încăpere sigură — îl întrebă Lincoln pe Willmers — în care să-l ținem pe bunul nostru mister Holman?

— Avem o cameră bună și sigură. Veniți!

În timp ce plecau, eu am început să le explic, lui Betty și celor două mici domnișoare, cele întâmplate. Când ne-am adunat iar cu toții laolaltă, Hammer și Willmers nu mai conteneau să-i mulțumească lui Lincoln care se apăra cum putea. Voia să pornească la drum încă din zorii zilei următoare, dar se trezi cu un val de proteste.

— Aveți de făcut un drum greu și periculos peste *Côteau*, până jos, în Iowa, spuse Willmers. Mai așteptați câteva zile, când de aici coboară trei bărci în josul fluviului Missouri. Ați putea foarte bine să călătoriți cu ele. Până la Pankton și Dakota ajungeți repede și vă mai rămâne puțin de mers până la Des Moines. Mai stați aici, nici prizonierul nu poate să vă scape.

Lincoln își dădu seama de avantajele propunerii și cedă.

Se lăsă seara. Caii erau liberi și pășteau. Nu puteam să-i ținem în grajd, pentru că nu erau obișnuiți să stea închiși. Erau deprinși cu respirația preriei și n-ar fi suportat spațiul strâmt al adăpostului. Lincoln stătea de vorbă cu gazdele în camera de zi, iar eu am pornit de-a lungul apei ca să văd ce se întâmplă cu caii. Era aşa de întuneric încât nu puteam distinge nici uscatul de albia râului. Mă uitam îngândurat la curentul apei peste care, la un moment dat, trecu o rază de lumină. Provinea dinspre o magazie plină cu cereale și fân.

Auzii pași. O siluetă trecu prin imediata mea apropiere, urmată de încă una. Întunericul nu-mi permitea să le identific cu precizie, dar mi se păru că erau Jones și Holman. Dispărură amândoi în beznă. M-am grăbit cât am putut spre fermă și, intrând în salon, l-am întrebat pe Lincoln:

- Holman e bine legat, Abraham?
- De ce? Acum o jumătate de oră am fost la el.
- Cred că l-am văzut afară, pe el și pe Jones. Repede, să verificăm dacă mai este acolo!

Am alergat afară. Zăvorul de la ușa încăperii în care fusese închis prizonierul fusese dat la o parte. Am intrat și am constatat că acesta nu mai era acolo.

— Canada-Bill s-a întors și l-a eliberat! strigă Lincoln. Trebuie să...

— Lăsați-i, sir! interveni Willmers. Mâine dimineață le găsim urmele și pornim după ei. Nu ne scapă.

Am ieșit din casă. Furăm orbiți de o lumină puternică. Acolo unde sclipise raza de lumină acum se ridicau flăcări până la cer. Focul mistuia totul cu o iuțeală înfricosătoare. Snopuri de cereale alimentau necontenit pârjolul. Alergarăm spre locul incendiului. Atunci am zărit o siluetă care stătea și observa focul. Când m-a zărit, s-a îndepărtat repede. Această fugă mi s-a părut dubioasă și-atunci m-am luat după ea. Cu cât mă apropiam de omul în cauză, îmi dădeam mai bine seama că ceva îl împiedică să fugă mai repede; brațele nu i se mișcau. Mi-am încordat toate puterile ca să-l ajung din urmă. Când m-am apropiat de el l-am recunoscut. Era Holman, cu mâinile prinse în cătușe. L-am înhățat, l-am trântit la pământ și i-am pus un genunchi în piept. Se împotrivea din toate puterile. I-am smuls șalul de la gât și i-am legat picioarele. Acum rezistența lui nu mai avea rost. Scrâșnea furios din dinți și se uita la mine cu ochi plini de ură și de mânie, dar nu scotea nici un cuvânt.

— Bună seara, master! îi spusei. Plimbarea dumitale n-a prea durat cine știe ce. N-ai vrea să-mi spui unde se află

William Jones?

Nu-mi răspunse.

— Bine! Atunci o să încercăm să-l găsim fără ajutorul dumitale.

L-am luat de guler și l-am târât înapoi în casă, unde a fost din nou închis într-o încăpere.

După aceea am răspândit care încotro toți bărbații prezenți ca să-l caute pe Jones. Dar truda noastră a fost zadarnică, reușise să fugă.

Între timp s-au strâns toți muncitorii și până la urmă au izbutit, pentru început, să localizeze focul, iar apoi să-l stingă. Nu făcuse pagube prea mari, în orice caz nu atâtea pe cât plănuiseră Jones și Holman.

Pe acesta din urmă, de îndată ce bărcile au pornit spre Missouri, Lincoln l-a luat cu el și l-a trecut dincolo. A fost o despărțire care m-a mișcat mult, deoarece îl îndrăgise mult pe bravul Abraham. Eu nu puteam însă să-l însوțesc. Fred Hammer și Guy Willmers fuseseră de părere că trebuia să mai rămân, iar tinerele domnișoare mă rugaseră și ele atât de frumos, că n-am putut rezista și... am rămas.

Mai târziu am aflat că Holman a fost condamnat la închisoare pe viață.

Abraham Lincoln nu s-a oprit la profesiunea de avocat, ci a reușit să ajungă la funcția cea mai înaltă pe care o poate atinge un brav *self-man*; el a devenit președinte al Statelor Unite și, din nefericire, a primit, pentru toate lucrurile bune pe care le-a făcut și pe care voia să le facă, un glonte. Blestemat să fie ticălosul care l-a împușcat.

Iar eu? Nu m-au lăsat și a trebuit să-mi stabilesc *wigwam-ul* la familia Willmers. Arrow nu s-a declarat mulțumit cu această situație, ca și mine, de altfel, care am căpătat o asemenea mâncărime în toate membrele, că a trebuit să pun mâna pe pușcă și tomahawk și să pornesc călare câte o lună și chiar două prin prerie și prin pădure. Acolo le-am putut demonstra indienilor și bizonilor că Tim Kroner n-are chef să schimbe frumoasele plaiuri pământene

cu câmpii veșnice de vânătoare, între Long Peaks și Spanish Peaks mi-am stabilit eu terenul de vânătoare și acolo mi-am cucerit numele prin care m-ați desemnat mai înainte: Omul din Colorado, domnilor.

Pe Canada-Bill nu l-am mai văzut de atunci. Am auzit odată, acum câțiva timp, că a fost zărit în zona cursului inferior al fluviului Mississippi și mi s-a spus că acolo câștigă bani buni cu „trei cărți grămadă”. Au trecut mai bine de treizeci de ani de la ultima noastră întâlnire, dar sper că mai trăiește și că o să-mi pice în mâna odată și odată. Atunci glonțele meu va fi sigur al lui...

„Omul din Colorado” își terminase povestea. Se uita dus pe gânduri la pușca sa bătrână, care, de la pat până la țeava, era plină de scrijelituri, tăieturi și crestături, ca și alte semne misterioase pentru cei neinițiați.

4. Medicul Bulgăre de aur

După un scurt răgaz, unul din ascultători spuse:

— Povestea pe care ne-ați depănat-o este tristă, domnule. Dar aş putea să vă ofer, totuși, o consolare. Canada-Bill și-a primit răsplata, încheindu-și viața păcătoasă.

— *All devils!* [37] Ce tot spuneți acolo?

— Da, Canada-Bill e mort, și rul ticăloșilor sale s-a sfârșit la Misiunea „Santa Lucia” de lângă Sacramento.

— De la ce i s-a tras moartea? Doar nu de la vreo boală? Ticălosul nu merita o moarte blândă.

— Ah nu, nu a scăpat atât de ușor. Își datorează sfârșitul unui om al cărui nume îl cunoaștem cu toții: Old Firehand.

— Cum? Old Firehand l-a măntuit? Cum s-a întâmplat asta, sir?

— Apăi, să vedeți, asta e o poveste teribil de palpitantă pe care ar fi trebuit s-o public, eu fiind, de fapt, scriitor, domnilor. Nu e prea înțelept din partea unuia care scrie cărti să povestească prin viu grai ceea ce vrea să facă public prin presă; cu asta cred că veți fi de acord, domnilor. Dar pentru că azi suntem în plină poveste și fiindcă azi, printre voi, am avut prilejul să aflu suficient material ca să dau de lucru penei mele, nu vreau să fiu zgârcit. Aşa că am să vă depărni ceea ce ştiu.

S-a așezat mai bine și a început să povestească cu tonul unui narator exersat și priceput:

— Era în portul Sacramento care, la vremea aceea, semăna cu un tablou pictat în cele mai vii culori. Mulțimea care inunda cheiurile, preocupată de treburile sale sau hoinăriind încolo și încoace, nu părea să fie alcătuită din locuitorii unei regiuni anume sau ai unui singur oraș, ci semăna mai degrabă cu participanții la un carnaval care,

pentru scurtă vreme, a reunit reprezentanții tuturor națiunilor.

Puteai vedea un grup de yankei subțiri, în nelipsitul frac negru, cu cilindrul înalt împins pe ceafă și mâinile în buzunare, cu lănțișoarele lor de aur, cu ace de cravată și butoni, cu brelocuri de ceas atârnate la vestă. Printre ei se împingeau un pâlc de chinezi cu vestoanele lor albastre de stambă și largii lor pantaloni albi, cu părul îngrijit împletit în cozi lungi. Se aflau acolo și locuitori ai insulelor din Mările Sudului, umblând timizi și uimiți de tot ce-i încconjura, iar când întâlneau ceva cu totul neașteptat și neobișnuit pentru ei, se îngrămădeau laolaltă șușotind între ei. Mexicanii se plimbau mândri în pantalonii lor de mătase cu nasturi argintii și despicați într-o parte, cu jachete scurte la fel de împodobite, purtând pe cap pălării de mușama cu boruri largi. Se mai puteau întâlni californieni în *poncho* lungi până la glezne, țesute din fire vopsite în cele mai splendide culori, doamne și domni de culoare, răspândind mii de parfumuri exotice, îmbrăcați în toalete dintre cele mai extravagante, indieni sobri, care păseau prin mulțime plini de demnitate, germani blajini, englezi cu favoriți și *pince-nez* [38] francezi mărunti și agitați, certându-se, povestind, strigând și dând vioi din mâini, irlandezi, cu părul roșu, mirosind a rachiul, chilieni în *poncho* scurte, vânători, *squatteri* [39] și [40] *backwoodsmeni* în hainele lor de piele, cu pușca pe umăr, aşa cum coborâseră din Munții Stâncosi, metiși și mulatri de toate nuanțele și, printre ei, spălătorii de aur, veniți din minele lor, cu săculeții grei de pepite și pulbere auriferă, în costume fantastice, ferfenițite într-un chip greu de imaginat: haine și veste peticite, cizme găurite din care se vedea degetele de la picioare, goale, fără ciorapi, pălării care făcuseră față luni îndelungate, ziua — soarelui sau ploii, iar noaptea servind drept pernă. Pe lângă toți

aceştia puteau fi zăriţi localnicii, proprietarii de drept ai acelor aşezări, dar care erau singurii din toată această mulțime ce nu posedau nimic, fiind nevoiţi să-şi câştige zi de zi o existenţă mizeră.

La acest conglomerat de naționalități se adăugau felurile chipuri roșcovane și deschise — marinari americani și englezi cu umerii lați, pumni imenși, priviri provocatoare, precum și ofițeri de marină spanioli în uniforme strălucitoare, brodate cu fir de aur, veniți aici din San Francisco ca să privească forfota comercială din apropierea districtelor aurifere.

La întrebarea ce anume i-a putut aduna aici pe toți cei ce formau acest amalgam antropologic, răspunsul nu poate fi decât unul singur: aurul.

Popularea Californiei, începând din anul 1768 cu un aflux uman venind dinspre Mexic, adusese ținutul sub stăpânirea spirituală și laică a misionarilor. Iezuiții erau oameni cu un excepțional simț al afacerilor și întemeiaseră în locuri bine alese misiuni și mănăstiri pentru a propovădui credința lor. Când, în 1823, stăpânirea călugărilor a fost răsturnată de conducerea centrală din Mexic, majoritatea misionarilor au refuzat să o recunoască și au părăsit țara. Puținii care au mai rămas și-au pierdut influența de până atunci, ducând un trai greu, dispărând și ei treptat.

Nu departe de Sacramento dăinuia o clădire înaltă, masivă, cu mai multe caturi, cuprinzând și o curte mare. Partea dinspre oraș a acesteia era mărginită de antica biserică din cărămidă nearsă.

Această clădire era Misiunea „Santa Lucia”, ale cărei spații de locuit, ca niște cazărmă, erau ocupate în ultima vreme numai de două persoane: un bătrân și respectabil preot, precum și un german care, de fapt, se numea Karl Werner, dar pe care cunoșcuții îl numeau după prenumele lui hispanizat Señor Carlos. El era mâna dreaptă a preotului.

Când au fost descoperite câmpurile aurifere în California, stirea despre fabuloasele comori din munții ci a stârnit un val de imigranți care, inițial, provineau din Mexicul învecinat și din Statele Unite. În curând însă „Țara Aurului” a fost inundată de oameni veniți din toate colțurile lumii. Descendenții vechilor conchistadori spanioli, sosiți primii, au fost urmași de locuitorii Insulelor Sandwich (Hawaii), apoi de australieni și europeni, după care au sosit chiar și culii chinezi, dornici să participe la dobândirea unei părți a comorii și să se îmbogățească.

San Francisco era principalul centru unde se adunau străinii și de unde porneau apoi înspre Nord sau înspre interiorul ținutului. Dintre centrele secundare, Sacramento era cel mai de seamă.

Numărul celor sosiți aici creștea zi de zi și deoarece începuse sezonul ploilor, ei nu puteau sta în aer liber; cum puțini dintre ei dispuneau de corturi, fiecare căuta să se folosească de orice ar fi putut servi drept adăpost.

În consecință, Misiunea „Santa Lucia” se bucură de această soartă, cu toate că destinația ei inițială nu se potrivea cu aceea pe care o căpătase acum.

Un francez din Alsacia își organiză într-una din aripile clădirii o „fabrică” de bere, instalând un imens cazan în care începu să fierbă o băutură pe care o botezară bere. În partea din față a clădirii, în imediata apropiere a bisericii, un american deschise un soi de restaurant, prilej cu care găsi de cuviință să transforme o parte a naosului într-o sală de dans, în care, săptămânal, se organizau diferite festivități. Inițiativa i-a atras atenția unui irlandez care transformă celelalte părți ale bisericii într-o cărciumă specializată în rachiuri.

Pe partea de jos a clădirii a pus stăpânire un englez, asociat cu un şmecher din New-Hampshire într-o afacere având ca obiectiv „importul” de chinezi, afacere la care, după cum s-a putut constata în curând, amândoi erau foarte pricepuți. Continuând tot aşa, în scurtă vreme,

bătrâna Misiune, cu excepția etajului superior, era folosită și exploarată în întregime.

Bătrânul preot nu avea cum să se împotrivească acestei invazii. La început, neavând altă cale, a intentat o serie de procese, menite să țină departe de clădire pe neaveniți. Dar în curând avea să cunoască consecințele triste ale actelor sale, căzând pe mâinile unui întreg stol de corbi care cu toții aveau pretenții bănești față de el, fără să-i fi rezolvat ceva.

Toate aceste întâmplări l-au făcut pe venerabilul ecleziast să nu mai poată suporta „Santa Lucia” și într-o bună dimineață a dispărut fără urmă. Nimănui nu-i ardea să cerceteze ce s-a întâmplat cu el, aşa că dintre locatarii vechi a rămas doar don Carlos, care, împreună cu soția sa și cu Anita, fiica sa, ocupa câteva odăițe la parter, în vecinătatea „fabricii de bere”.

Dar până și pentru podul clădirii s-a găsit un locatar. Pare-se că din Sancramento sosise un ins, originar din Cincinnati și care-și zicea doctorul White. Nimeni nu l-a întrebat dacă era cu adevărat medic. Voia să înființeze la Sacramento un spital, dar nu găsise un spațiu corespunzător și atunci venise călare, până la Misiune, unde, negăsind pe cineva de la care să închirieze podul clădirii, pur și simplu l-a sechestrat. Era un om practic, știind prea bine că în această țară dreptul celui mai tare cu greu poate fi contestat.

Încă din ziua următoare a apărut un șir de catări încărcați cu pături de lână și saltele, urmați de o ceată de mexicani transportând paturi de fier. Si nu se lăsase bine seara peste acoperișul de olane, vechi și putred, că și fuseseră instalate pe dușumeaua goală a podului douăzeci și unu de paturi. Vântul, adesea vijelios, pătrundea prin toate găurile acoperișului, iar pe timp ploios te puteai trezi ud leoarcă. Acesta era deci spitalul care își aștepta, cu nerăbdare, nenorociții de pacienți.

Ei au și apărut, ce-i drept, chiar prea repede.

Cu toate că în California clima este sănătoasă, numărul bolnavilor, provenind mai ales din lucrătorii minelor, era deosebit de mare. Felul lor de viață dezordonat, ca și munca grea, neobișnuită pentru miile de mineri improvizați, precum și ploile torențiale, contribuiau laolaltă ca să ducă la îmbolnăviri grave, însotite de temperaturi ridicate. Din cauza lipsei de îngrijire și a unui tratament medical, luau adesea un curs grav, ducând chiar la un deznodământ fatal.

Cei care nu fuseseră surprinși de boala singuri în pustietate — găsind prieteni dispuși să-i readucă, de prin munți și văgăuni, în lumea civilizată, unde să poată fi îngrijiți — puteau să se socotească norocoși. Cei mai mulți dintre ei nu găseau însă în ținutul minelor decât șase picioare de pământ așternute deasupra lor și o grămadă de pietre aşezate în jurul unui mormânt îngust. Mulți mureau pe drum sau supraviețuiau doar până apucau să zărească cu ultima privire o aşezare omenească. Puțini dintre ei reușeau să se aşeze undeva și să se întremeeze pentru a se putea apuca iarăși, cu puteri noi, de muncă. Un lucru, însă, îl pierdeau în mod sigur toți bolnavii: aurul pe care îl aveau asupra lor.

În vremurile aceleia medicamentele se plăteau cu pepite de aur, iar pentru un medic priceput bolile pacienților săi erau o adevărată mină de aur. Dar existau și destui șarlatani ai căror bolnavi mureau numai pentru că aveau aur, căci altminteri, dacă s-ar fi vindecat, l-ar fi luat cu ei înapoi, la plecare!

Pe dealul unde se afla Misiunea, păsea un Tânăr bine clădit, al cărui păr deschis la culoare, trăsăturile regulate ale feței și obrajii rumeni trădau originea lui germană, deși purta un confortabil costum mexican. El se opri în fața gardului viu ce împrejmua Misiunea și se întoarse spre apus.

Se lăsa seara și soarele străpungea cu ultimele sale raze undele scliptoare. În fața sa se întindea orașul scânteind în

mii de lumini pe care ferestrele bătrânei clădiri le reflectau până hăt departe.

Călătorul se lăsă pe iarba moale și se adânci atât de mult în contemplarea acestui peisaj, încât nici nu auzi pașii ușori ce se apropiau de el. O mână micuță i se aşeză pe umăr și un căpsor se aplecă asupra sa. El, auzi:

— Bine ați venit la Misiune, señor! De ce nu ați mai dat pe la noi de atâta vreme?

— Am fost la San Francisco, señorita, unde am avut tot felul de treburi, răsunse el.

— Și unde l-ați dat de tot uitării pe señor Carlos, împreună cu mica și sărmana ta Anita!

— Dat uitării? *Per Dios!* Nu, de o mie de ori nu! Anita, cum aş fi putut să te uit?

Ea se aşeză lângă Tânăr plină de naturalete.

— V-ați gândit, într-adevăr, la mine, señor Eduardo?

— Te rog, Anita, pronunță clar numele meu, aşa cum sună în germană. Mi-e atât de drag să-l aud rostit de tine! Și, mai întâi, nu mă mai întreba dacă m-am gândit la tine. Cine altcineva mi-a luat apărarea și m-a găzduit atunci când oameni răi m-au jefuit de tot ce aveam, dacă nu tatăl tău? Și cine apoi m-a îngrijit ca pe fiul său ori ca pe un frate, când lipsurile și suferințele îndurate m-au doborât pe patul de suferință? Tu și cu mama ta. Și apoi pe cine am eu aici, în aceste ținuturi străine, la care pot să mă duc și să cer câte un sfat, decât pe voi? Anita, eu nu vă voi uita niciodată.

— Este adevărat, Eduardo?

— Absolut adevărat, răsunse el simplu, luându-i mâna și privind-o cu sinceritate drept în ochi.

— Și nici atunci când te vei întoarce în patrie?

— Nici atunci! Ți-am spus, de altfel, că nici nu mă gândesc să mă întorc în patrie fără voi. Ai uitat asta, Anita?

— Nu, răsunse ea.

— Sau ai îndrăgit cumva pe altcineva?

— Pe altcineva? Pe cine aş fi putut să îndrăgesc?

— Pe doctorul de sus.

— Pe doctorul White? întrebă ea. Cine ar putea să-și lege sufletul de acest doctoraș, uscat ca un pesmet? Eu una în nici un caz.

— Anita, e adevărat? strigă Tânărul.

— Dar de ce nu vrei să dai crezare cuvintelor mele?

— Pentru că știu că umblă după tine pas cu pas și că părinții tăi îl plac.

— Nu pot săgădui că se ține după mine, dar tot atât de sigur este că eu îl evit cât pot de mult. Este la fel de adevărat că tata nu-l privește cu ochi răi; White i-a tot turnat verzi și uscate despre o avere mare ce-ar poseda-o și că ar vrea să meargă cu noi dincolo de ocean, în patrie, după ce va mai fi câștigat destui bani.

— În Germania? Tatăl tău vrea să meargă cu el acolo?

— Da, de când Misiunea a devenit ca o cazarmă, nu-i mai place aici. Dar noi suntem săraci și tata este prea vârstnic ca să ia de la capăt și să câștige atâția bani ca să putem pleca și atunci...

— Și atunci...?

— Și atunci se gândește că un ginere bogat ar putea să-i îndeplinească această dorință.

Eduard tăcu o clipă. După aceea întrebă:

— Tatăl tău i-ar oferi mâna ta doctorului?

— Da. Numai că eu nu-l pot suferi; și nici mama.

— Dar pe mine m-ai putea suferi?

Ea dădu afirmativ din cap. Atunci el îi luă și cealaltă mâncă și spuse:

— Eu am considerat dintotdeauna că noi suntem făcuți unul pentru altul și că ne vom apartine pe viață. Tu ești atât de credincioasă, de bună și aş dori să rămân veșnic alături de tine. Îmi dai voie să-i spun acest lucru mamei tale, care și ea nu-l poate suferi pe doctorul de sus?

— Da.

— Acum, imediat?

— Acum, imediat!

— Atunci, vino!

El se ridică și ea îl urmă. Intrără pe poartă și merseră prin curte, spre ușa care ducea la locuința familiei Werner. Din corridor auziră o voce aspră, ascuțită care vorbea pe un ton energetic.

— Doctorul e înăuntru, spuse Anita.

— Vino, să intrăm în bucătărie și să așteptăm până pleacă.

Așa făcură și, ca urmare, auziră fiecare cuvânt al conversației ce se purta între White și părinții fetei.

[41]

— *Damn it*, master Carlos, vă închipuiți cumva că nu mă pricep să țin punga deschisă? întrebă doctorul. Medicina e mai prețioasă decât cea mai bună investiție făcută în vreo mină și de îndată ce voi avea destui bani vom putea pleca de aici la New York sau Philadelphia și de acolo mai departe, unde veți voi dumneavoastră. Vă convine aşa?

— Mda, mi-ar conveni, dacă aş fi sigur că vă țineți de cuvânt.

— Drace! Mă credeți un mincinos?

— Nu. Încă nu mi-ați dat nici un motiv. Dar bătrâna Californie a reușit în vremea din urmă să facă pe oricine bănuitor sau, cel puțin, prevăzător.

— În acest caz vreau să vă ofer o certitudine. Eu nu pot pe viitor să-mi mai desfășor afacerile fără o soție; fiica dumneavoastră este mai mult decât atrăgătoare, iar eu cred că-i sunt pe potrivă în toate privințele. Dați-mi-o de soție și vă asigur că-i las pe mâna toată contabilitatea mea; îi încredințez chiar și mânuirea banilor. Nici asta nu vă ajunge?

— Mda, desigur. Dar ați vorbit și cu fata?

— Nu, cred că nici nu e nevoie. Doctorul White este în stare să capete o fată, mai ales când o dorește ca soție. În orice caz e sigur că ea nu se va opune voinței dumneavoastră.

— Acet lucru este, firește, adevărat, dar cred că într-o problemă atât de importantă trebuie să-și exprime și ea voința, la fel cum o fac și eu, spunând da. Dar dacă e împotrivă, atunci totul cade baltă. Deci, doctore, vorbiți mai întâi cu dânsa și apoi reveniți.

— Așa voi face numai decât. Nu am prea mult timp la dispoziție pentru asemenea treburi, căci sus am douăzeci și unu de pacienți cu care am mult de furcă. Unde este ea acum?

— Nu știu. S-ar putea să fie pe afară, în fața porții.

— Bine! Trebuie s-o găsesc; am s-o caut.

Doctorul se îndreptă spre ușă, dar rămase, surprins, locului, căci în fața lui stăteau Anita și Eduard, care în clipa aceea ieșiseră din bucătărie.

— Aici este cea pe care o căutați, domnule doctor, spuse Tânărul. Iar problema ce dorîți s-o discutați cu dânsa nu o să necesite prea mult timp.

— Cum adică? Ce vreți să spuneti, señor Eduardo? întrebă White, care-l cunoștea bine pe rivalul său, pentru că-l întâlnise aproape zilnic la părinții Anitei.

— Vreau să spun că ați venit prea târziu, deoarece între timp m-am și înțeles cu Anita. Ea nu dorește să devină „doamna doctor”, ci mai degrabă să fim împreună.

— Este adevărat?

Werner se ridicase uimit în picioare și aruncă țigara abia aprinsă.

— Da, tată. Sau dumitale nu-ți convine?

— Dacă îmi convine sau nu? Mi-ar conveni, pentru că țin mult la Tânăr. Dar ce să faceți voi doi doar cu iubirea, într-o țară în care fiecare drum și potecă este pavat cu dolari strălucitori? Señor Eduardo este încă Tânăr; el ar putea să mai reușească în viață, dacă nu se însoră prea de timpuriu. Doctorul, însă, știe de mult pe ce picior stă; asta este deosebirea, Anita. Ca să nu mai spun că el vrea să meargă împreună cu noi în Germania.

— Și Eduard merge cu noi, îl întrerupse fata. El vrea...

— Dar poate? Pentru asta nu-i de-ajuns numai să vrei.

— Señor Carlos, spuse Eduardo, nu este acum momentul să ne explicăm în toate privințele. Vă rog, însă, să-mi spuneți cinstit: mi-ați da-o pe Anita, dacă aş fi mai puțin sărac decât acum?

— Da.

— Și câți bani ar trebui să am?

— Păi, deh! Asta e greu de spus. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Ar trebui să ajungă cel puțin pentru cheltuielile necesare călătoriei până în patrie și pentru a putea cumpăra acolo o proprietate sau aşa ceva.

— Și puteți să-mi dați un răgaz pentru a putea câștiga banii, necesari?

— Un răgaz? Cât timp ai vrea?

— Șase luni!

— Mda, n-ar fi prea mult. Ce spuneți de treaba asta, domnule doctor?

— *Damn it*, asta sună ca o adevărată competiție, îmi permiteți să particip la ea?

— Desigur!

— Atunci vreau să vă propun ceva, master Carlos!

— Ce anume?

— Vreți, bineînțeles, să vă apucați de căutat aur, acolo, la mine, master Eduardo? întrebă el pe un ton batjocoritor, întorcându-se spre Tânăr.

— Întocmai.

— *Well*, sir; îți dăm șase luni. Dacă până atunci te întorci cu trei mii de dolari, Anita este a dumitale și eu mă dau la o parte. Ești de acord, master Carlos?

— Întru totul, cu condiția ca situația dumitale financiară să fie aceea pe care mi-ai descris-o!

— Bineînțeles! Atunci, ne-am înțeles. *Good bye*, eu trebuie să mă întorc la bolnavii mei.

Au trecut mai multe luni. Și din nou un Tânăr urca dealul spre Misiune și se oprea lângă gardul viu, de unde privea

peisajul ce se întindea în fața sa. Dar nu era Eduardo, deși cele șase luni convenite aproape se scurseseră, ci un altul.

După ce și-a desfătat de ajuns ochii cu priveliștea ce i se oferea, el trecu prin poartă în curte și se întâlni, la intrarea în aripa laterală a Misiunii, cu Anita. El o întrebă:

— Ați putea să-mi spuneți, señorita, dacă îl pot găsi aici pe doctorul White?

— Da, locuiește aici. Urcați până la încăperile de sub acoperiș. Acolo e spitalul lui și îl veți întâlni în mod sigur.

Tânărul urmă indicația și urcă scările până ajunse la pod. Acolo, printre două rânduri de paturi, îl văzu pe doctor. De felul ei, încăperea nu era prea luminoasă și, cum afară se lăsase întunericul, nu prea se deslușea bine în interior.

White observă că intrase un străin și-i veni în întâmpinare.

— Ce doriți, señor? întrebă el.

Noul venit tresări la auzul vocii și întrebă cu atenția încordată:

— Sunteți master White, doctorul, sir?

— Da.

— Eu sunt farmacist. Am vrut să-mi dezgrop din pământ norocul în California, dar n-am găsit nimic și-atunci m-am dus la oficiul de plasare ca să-mi cauț un serviciu. Acolo mi-au spus că ați avea nevoie de un infirmier și, iată-mă, am venit încocoace, ca să văd dacă locul mai e liber.

— Încă nu-i ocupat. În ce localitate și la ce oficiu ați lucrat?

— Hm! răspunse străinul pe gânduri. Am lucrat în mai multe locuri. Trecând repede peste primele denumiri și accentuând ultima adresă, el însiră: La New York, Pittsburg, Cincinnati și, la urmă, în Norfolk, Carolina de Nord, la master Cleveland.

— În Norfolk, la master Clev...

Doctorul se apropie repede ca să vadă mai bine fața străinului și se dădu înapoi speriat.

— Pe toți dracii! Pe cine văd? Master Gromann, cu care am lucrat acolo împreună... dar, coborâți cu mine în locuința mea, sir! Mă bucur, într-adevăr, să vă revăd aici, în aceste ținuturi izolate, într-un mod atât de neașteptat, să regăsesc un coleg de odinioară.

Doctorul nu putu să vadă surâsul ambiguu al străinului și coborî o treaptă, intrând într-o încăpere, în care aprinse lumina. Odaia, altminteri destul de mică, servea, se pare, atât drept cameră de zi, cât și pentru dormit.

— Ei, acum luați loc și povestiți-mi! Ce s-a mai întâmplat în Norfolk după plecarea mea? Acolo am avut o mică neînțelegere cu șeful laboratorului; acesta a fost motivul pentru care am plecat supărat, fără preaviz de conchediere. Sper că bătrânului master Cleveland îi merge bine.

— Bine? Nu-i mai merge în nici un fel. Când ați plecat, au dispărut, în mod inexplicabil, casa de bani și toate hârtiile de valoare, deși fuseseră bine păstrate. Omul s-a trezit dintr-o dată ruinat și n-a putut să suporte această situație disperată. A murit.

— Ce spuneți? Cum e posibil? Mda, bătrânul nu prea stătea bine pe picioarele sale, dar nici nu lăsa pe cineva să se amestece în afacerile lui. Părerea mea este că dispariția casei de bani a fost, de fapt, o mică escrocherie din partea lui. Nu trebuie să vă mire faptul că m-am instalat aici ca medic. Pe locurile acestea nu te întreabă nimeni de diplomă și fiecare își câștigă existența cum poate. Deci ați venit pentru postul vacant?

— Da, dar spuneți-mi, cum ați reușit să întemeiați o asemenea instituție și de ce nu v-ați păstrat numele adevărat?

— Păi, mijloacele necesare le-am procurat din mină, iar numele l-am schimbat pentru că White sună mai convingător decât Dare. Să ne întoarcem însă la problema postului solicitat. Îl puteți avea; asta, desigur, dacă nu-mi veți da motive de nemulțumire. Dacă veți corespunde, cu timpul veți putea deveni mâna mea dreaptă și chiar asociat.

— Aveți vreo locuință pentru mine?
— O să se găsească și asta. Deci, batem palma?
— S-a făcut! Nu veți avea motive de nemulțumire în ce mă privește. M-am lovit de prea multe necazuri în viață, aşa că nu-mi arde să-mi mai amintesc de trecut.

Gromann a fost aşadar angajat și introdus, încet, încet, în diferitele secrete ale administrației spitalului. Doctorul se văzuse nevoit să-l angajeze, dar se liniști abia când văzu că asistentul său nu dădea semne de mirare în fața unor stări de lucruri ce trebuiau să rămână necunoscute persoanelor din afara spitalului.

White dispunea acum de mai mult timp liber. El îl folosea pentru a-și îndesi vizitele la señor Carlos, căruia reușise, prin şiretenia sa, să-i câștige încrederea. Tatăl nu acorda nici o importanță faptului că doctorul era cu mulți ani mai în vîrstă decât fata lui și că avea o fire și un aspect respingător.

În sfârșit, au trecut și cele șase luni fără ca Eduard să apară. Faptul că nu venise de la el nici o scrisoare și nici vreo știre nu o neliniștise prea mult pe Anita, care știa că legăturile poștale cu regiunea minieră erau din cele mai proaste. Ele se aflau în mâinile unor particulari, aşa că nu puteai spera să primești la timp scrisorile. Se întâmpla adesea ca oamenii însărcinați cu expedierea corespondenței și a banilor să fie atacați pe drum, jefuiți și omorâți, ori să se îmbarce pe un vapor și s-o șteargă cu banii încredințați.

Dar sosise ultima seară a termenului asupra căruia se înțeleseră și Eduard încă nu sosise. Fata era cuprinsă de neliniște și îngrijorare. Nici cu doctorul lucrurile nu stăteau altfel. Până acum avea toate şansele de partea lui, dar rivalul putea să sosească în ultima clipă și asta... trebuia evitat cu orice preț. El îi lăsa pe bolnavi în seama asistentului și părăsi Misiunea.

Angajarea lui Gromann fusese o mană cerească pentru pacienți. Acesta era ca un înger salvator pentru cei lipsiți

de ajutor. În timp ce față de doctor se arăta deosebit de supus și de ascultător, în spatele lui acționa numai potrivit propriei sale judecăți, având convingerea că nu puțini dintre bolnavii ce fuseseră sortiți morții de către White, îi datorau lui viața și bunurile lor.

Povestitorul făcu o scurtă pauză și își aprinse o nouă țigără. După aceea reluă firul povestirii.

— V-am povestit că doctorul White și-a lăsat pacienții în seama asistentului său și a plecat. Neliniștea ce pusese stăpânire pe el nu-i dădea pace să mai rămână acasă. Era în seara ultimei zile a răgazului de șase luni, care peste câteva ore avea să ia sfârșit, dar concurrentul său mai putea încă să se ivească. Acest lucru îl făcu să părăsească Misiunea și să se ducă la gară, unde voia să aștepte ultimul tren ce sosea din direcția minelor.

Nu trecu multă vreme și trenul își făcu apariția; și cine coborî din el? Mister Eduard, care se prezenta astfel la timp. El se întoarse o clipă spre interiorul vagonului și, înainte de a coborî, schiță un salut, ca și cum și-ar fi luat rămas-bun de la cineva. White se îndreptă hotărât spre el și spuse:

— Ei, iată că v-ați întors totuși. Nu credeam că veți putea respecta termenul stabilit. Principalul este dacă ați avut și norocul să găsiți aur.

— Da, am fost norocos, peste orice așteptare, veni răspunsul vesel.

— Aveți cei trei mii de dolari?

— Mai mult, cu mult mai mult!

— Ei, asta-i de necrezut! Alții trudesc ani de zile în mină și își pun sănătatea la mezat fără să se aleagă cu ceva. Dumneata, însă, te duci acolo pentru câteva luni și te întorci sănătos și bogat! Ce să-i faci, asta-i situația, aşa că trebuie să mă retrag din competiție. Vă duceți direct la Misiune?

— Da.

— Și eu. Mergem atunci împreună. Veniți!

Cei doi porniră la drum, fără ca White să fi luat seama la insul cu care vorbise Eduard mai înainte și care coborâse și el, din tren. Eduard era nerăbdător să revadă pe Anita și să o elibereze de povara griji cu privire la înapoierea sa și care, în mod sigur, o apăsa și o tulbura. De aceea mergea cât se poate de repede. Dar înainte de a părăsi orașul mai trebuia să facă niște cumpărături care îi răpiră destul timp. Așa se face că între timp se lăsase întunericul, când orașul rămase în urmă. Astfel că White reuși, fără să se bage de seamă, să scoată din buzunar un revolver și să-i ridice piedica.

— Deci ai fost norocos, spuse el. Cine și-ar fi putut închipui una ca asta! Pentru mine e cam prost că nu-ți mai pot sta în cale. Sunt scos din luptă. Ai lucrat singur în mină sau ai mai avut tovarăși?

— Singur!

— Cum așa? Doar nu te pricepeai la munca asta. Negreșit a dat peste dumneata un noroc fantastic. Ce întâmplare extraordinară să găsești un asemenea zăcământ.

— Nu a fost nici un noroc și nu a fost nici întâmplare, deoarece locul cu pricina mi-a fost indicat.

— Imposibil! Unui căutător de aur n-o să-i treacă niciodată prin minte să-i arate altuia un asemenea loc.

— Cel care a făcut-o nu era un căutător de aur.

— Dar ce era?

— Era un indian.

— Atunci chiar că-i de mirare! Căci, într-adevăr, există indieni care știu unde poate fi găsit aurul, dar n-am mai auzit până acum ca vreunui să-i treacă prin minte să și spună asta unui alb.

— Acestui indian nu-i trebuia aur; era o căpetenie vestită a apașilor.

— Cum se numea?

— Intșu-tșuna.

— Pe toți dracii! Intșu-tșuna! Cum de te-ai întâlnit cu ăsta?

— Prinț-un vânător alb, un prieten de-al lui care se găsea în regiunea minelor.

— Cum se numea?

— Old Firehand.

— Ah...!

Eduard nu bagă de seamă ce impresie făcuseră cele două nume asupra lui White și continuă să povestească:

— L-am întâlnit întâmplător pe acest Old Firehand. M-a tot întrebat ce hram port, pentru că și-a dat desigur seama că nu sunt căutător de aur de meserie și ca nu prea mă potrivesc cu munca în mină. Îl-am povestit totul cu sinceritate și, bineînțeles, faptul că am venit să câștig prin muncă cinstită, în mină, suma de trei mii de dolari. El a râs de planul meu, apoi a devenit serios și mi-a spus că-mi va aduce un om în stare să-mi dea o povăță bună. A doua zi a venit cu Intșu-tșuna, care m-a privit cu atenție, de parcă ar fi vrut să vadă prin mine. Apoi, a dat din cap a încuviințare spre fratele său alb, cerându-mi să-l urmez. Am umblat aproape toată ziua printr-o seamă de locuri. Intșu-tșuna se oprea din timp în timp pentru a cerceta cu băgare de seamă pământul, în cele din urmă se făcuse deja seară, când se opri și-mi spuse:

— Aici fratele meu Tânăr va trebui să sape, dar singur, fără altcineva el va găsi pepite și nisip aurifer.

Am obținut autorizație pentru terenul respectiv și am început să sap. Intșu-tșuna avusese dreptate: am găsit bulgări de aur. Ce-i drept, a trebuit să mă feresc de ceilalți căutători și să-mi ascund aurul, fiindcă cei mai mulți dintre ei sunt tâlhari și, mai mult ca sigur, aş fi pătit-o rău de tot, dacă în ultimele zile nu s-ar fi întors Old Firehand ca să se intereseze de ce făcusem.

— A venit din nou împreună cu Intșu-tșuna?

— Nu. Se despărțise de el pentru câțiva timp, pentru că voia să meargă mai întâi la Sacramento și după aceea la

San Francisco. A rămas la mine până ce am părăsit regiunea minelor și s-a îngrijit ca nici un alt săpător să nu se apropie. Apoi a venit cu mine aici.

- Înseamnă că a venit și el cu dumneata?
- Da. Am călătorit în același vagon.
- Ai mai stat de vorbă cu el după ce ai coborât din tren?
- Da. El nu a coborât imediat, fiindcă mai avea ceva de vorbit cu niște călători. I-am spus bună seara și l-am rugat să se țină de cuvânt.
- Ce cuvânt?
- Mi-a promis că-mi va face o vizită mâine la Misiune.
- Drace! Adevărat?
- Da, răspunse Eduard, fără să bage de seamă tulburarea doctorului, care cu greu reușea să se stăpânească. Acesta se interesă în continuare, agitat:
  - Poți să-mi dovedești că ai cei trei mii de dolari? Căci va trebui, desigur, să-i și poți arăta în seara asta!
  - Nimic mai ușor! Am schimbat tot aurul în hârtii de valoare, pe care le am asupra mea.

- White se opri, trase ușor pistolul din buzunar și spuse:
- Să știi c-ai avut mare noroc să întâlnești un om ca Old Firehand și pe Intșu-tșuna, dar și mai mare, mult mai mare îți este prostia care te-a făcut să-mi povestești toate astea!
  - Prostie? De ce?
  - Pentru că acum n-ai să mai obții nici fata și nici aurul n-ai să-l mai poți păstra. Motivul ai să-l afli imediat.

În clipa următoare trosni o împușcătură și Eduard se prăbuși la pământ, rămânând nemîscat. White îl ridică și-l duse mai departe de drum. Voia să-l lase deocamdată să zacă acolo și să vină mai târziu, noaptea, să-l îngroape undeva. Înainte de toate, însă, trebuia să-i golească buzunarele. Tocmai când se pregătea să facă acest lucru auzi niște pași ce se apropiau rapid. Iute se depărta ca să nu fie văzut. Gândea că mortul nu avea cum să dispară de acolo și putea să-l buzunărească și mai târziu. Nu se întoarse numai decât la locuința sa, ci se duse direct la

Werner, pentru ca la douăsprezece noaptea să-si poată revendica drepturile.

Între timp Old Firehand părăsise și el gara și ajunse în oraș. Își căuta un restaurant și un hotel bun. După ce se instală la hotel, nu-i veni să rămână în camera sa, aşa că plecă să facă o plimbare prin oraș. În tot acest timp, însă, gândul lui era la Eduard, căruia îi promisese că-i va face a doua zi o vizită. Întrebă de drumul spre Misiune. Primind informațiile cerute, fără să vrea se trezi că picioarele îl duc afară din oraș, pe drumul spre „Santa Lucia”. Se lăsase întunericul. Era o seară minunată. Adâncit în gânduri, Old Firehand se îndrepta încet spre ținta sa. În jurul lui domnea liniștea pustietății, numai din depărtări mai străbătea, estompat de distanță, zgomotul orașului. Deodată un sunet puternic sfâșie tăcerea nopții: fără îndoială era o împușcătură. Se opri și asculta cu auzul încordat. I se păru că cineva se îndepărtează, furișându-se cu grija ca să nu facă zgomot, începu să cerceteze în jur, ca să vadă dacă nu cumva găsește pe careva căzut la pământ, lovit de glonț, dar nu găsi pe nimeni. Deodata, însă, auzi un geamăt. Se îndreptă în direcția de unde venea zgomotul și-l găsi pe Eduard care, cu mâinile apăsate pe inimă, tocmai încerca să se ridice...

— Ce-i cu dumneata? întrebă el speriat, căci îl recunoscuse, în ciuda întunericului. Ești rănit?

— Da..., în inimă, drept în inimă.

Vorbea greu, cu respirația întretăiată.

— În inimă? Asta nu se poate, spuse Old Firehand. Dacă te-ar fi lovit în inimă, ai fi acum mort. Rămâi liniștit! Am să cercetez rana.

Îi desfăcu haina, dădu la o parte vesta și cămașa. Nu găsi nici o urmă de sânge sau vreo rană! Căută mai departe, când, deodata, dădu peste buzunarul umflat al hainei. Îl pipăi și spuse bucuros:

— Slavă Domnului! În acest buzunar ți-ai pus pepitele de aur și glonțul de ele s-a izbit. Uite și găurica din haină.

Izbitura te-a doborât și ți-a tăiat respirația, dar glonțul a rămas prins în bulgărașii de aur. Ei ți-au salvat viața. Doctorul, rivalul dumitale, nu locuiește la Misiune?

— Ba da.

— Atunci am să te conduc sau am să te car până la el. El o să...

— Nu, pentru numele lui Dumnezeu, nu!

— De ce nu?

— Păi, el este acela care a tras în mine!

— Ah, el e omul cu care ai plecat împreună de la gară?

Dar cum își spune acum?

— White, doctorul White.

— Un doctor, un medic! Câte cariere, câte profesiuni și-a mai ales acest ticălos! Ei, dar asta o să-i fie și ultima. De astă dată am să-i pun cătușele definitiv!

— Înseamnă că-l cunoașteți?

— Mult prea bine! Dar asta e altă poveste. Importantă e starea dumitale; cum te simți?

— Mi-e mai bine, mi-a revenit respirația.

— Te mai doare pieptul?

— Nu prea tare.

— Atunci, să încercăm să vedem dacă te poți scula în picioare și dacă poți merge. Sprijină-te de mine!

Încercarea reuși. Mergea încet, dar înainta.

Pe drum Eduard i-a relatat protectorului și salvatorului său con vorbirea avută cu White. Aju năști în apropierea Misiunii el se așeză într-un loc mai ferit, de unde nu putea fi văzut. Old Firehand, după ce Eduard îi făcu o descriere amănunțită a Misiunii, cu felul cum era împărțită, se îndreptă spre clădirea acesteia ca să-l caute pe White. Locuința lui era, însă, încuiată. Atunci, urcă pe scara prost luminată până ajunse la încăperea de sub acoperiș și deschise ușa, fără să mai ciocânească. Odaia cuprindea cele două șiruri de paturi ale pacienților și o măsuță mică, la care sedea asistentul. Acesta, mirat de o vizită la o oră

aşa târzie, se sculă şi, după ce îl cercetă cu atenție pe noul venit, îl întrebă cu oarecare teamă:

- Cine sunteţi, ce căutaţi aici?
- Îl caut pe doctorul White.
- Nu este aici. Trebuie să fie jos, la señor Werner.
- Dumneavoastră cine sunteţi?
- Sunt asistentul doctorului şi mă numesc Gromann.
- Veniţi puţin mai aproape, să vă văd la faţă.

Îl trase mai aproape de lumină şi îl cercetă cu atenție. Pe măsură ce-l examina pe asistent, trăsăturile sobre ale străinului căpătau o expresie mai blândă. În cele din urmă, spuse:

- Nu pareţi să fiţi un ticălos.
- Dar de ce aş fi? Am fost întotdeauna un om cinstit. Dar căruia fapt se datorează această purtare stranie şi ce vă face să rostiţi cuvinte atât de ciudate, sir?
- O să vă explic mai târziu. Vă este poate cunoscut numele de Old Firehand?
- Da.
- Ei bine, acela sunt eu. Dar ia spuneţi, ce părere aveţi despre patronul dumneavoastră, doctorul White?
- Nu ştiu, *sir*, ce urmăriţi cu această întrebare curioasă.
- Ei..., tocmai a săvârşit o tentativă de omor.
- Extraordinar! Ştiţi precis? Spuneţi-mi unde! Împotriva cui?
- Răbdare, sir! Veţi auzi totul numaidecât! Dar mai înainte...
- Mai întâi ascultaţi-mă dumneavoastră pe mine. Este un secret, dar dumneavoastră pot să vi-l spun. Eu sunt, de fapt, detectiv.
- Agent secret? Şi lucraţi ca asistent al acestui doctor White?
- Exact! Chiar aşa! Aţi auzit de Canada-Bill?
- Am auzit ici şi colo de el. Era unul din cei mai mari ticăloşi. A dispărut de multă vreme.

— Ei, aşa-numitul doctor White pare să fie Canada-Bill. Am să vă povestesc totul. Dar mai întâi spuneți-mi dumneavoastră ce știți despre tentativa de asasinat.

Old Firehand îi relată tot ce știa și atunci Gromann, la rândul său, nu-i ascunse nimic și îi povesti următoarele:

— Trebuie să fiu sincer cu dumneavoastră. Am fost mai înainte farmacist și am lucrat ca atare la master Cleveland, în Norfolk, statul Carolina de Nord. Într-o zi și-a făcut apariția la acesta din urmă un anume Dare, pe care farmacistul l-a angajat, fiindcă poseda certificate în regulă, care, însă, după cum aveam să aflu, erau, de fapt niște falsuri. Se dovedi în curând că omul nostru avea într-ale farmaciei cunoștințe mai puține decât un începător; ca urmare, între el și șeful laboratorului se iscară certuri serioase și, brusc, Dare dispără; iar odată eu el și conținutul casei de bani, precum și toată averea lui Cleveland. Eu țineam la patronul meu. Pierderea avutului său l-a ruinat complet. Poliția nu a găsit nici o urmă a hoțului și atunci m-am hotărât să cercetez eu însuși, singur, acest caz. În timp ce încercam să deslușesc enigma lui Dare, am dat de urma altor infractori care, datorită mie, au fost aduși în fața tribunalului. Asta mi-a creat un renume bun la poliție, contribuind la angajarea mea ca detectiv. Acum aveam la dispoziție mult mai multe mijloace de investigație, dintre cele mai diverse; cu ajutorul lor am reușit să dau de o pistă prețioasă care, după cercetări perseverente, m-a adus aici.

— La White?

— Da. El este una și aceeași persoană cu Dare.

— Dar el trebuie că v-a recunoscut!

— Bineînțeles! Dar i-am prezentat în aşa fel lucrurile, că a fost nevoie să mă angajeze; desigur, numai ca să mă facă să nu vorbesc despre persoana și trecutul său. Acum îi sunt asistent. N-am fost însă sigur de viața mea nici o clipă și trebuie să fiu tot timpul cu ochii în patru. Mă aștept să încerce în vreun fel să mă îndepărteze pentru totdeauna

din calea lui, pentru a scăpa de un martor al trecutului lui. Vă închipuiți câtă încordare și atenție mi-a cerut toată povestea asta.

— De ce nu-l faceți inofensiv?

— Cum aş fi putut s-o fac?

— Arrestându-l.

— Asta nu pot face, pentru că nu am dovezi împotriva lui. Știu că a furat averea lui Cleveland, dar nu pot dovedi. L-am ținut sub observație zi și noapte. Am încercat să-i aflu toate secretele și am cercetat toate ungherele care-mi erau accesibile. Am putut afla un singur lucru: că odinioară era cunoscut sub numele de Canada-Bill.

— În fiecare ungher care v-a fost accesibil... asta e problema. El se va strădui prin toate mijloacele să-și ascundă cât mai bine secretele. Cu ticălosul ăsta, de oricâtă viclenie ați da dovadă, n-o să obțineți nici un rezultat mai concludent. În cazul lui nu ajunge să desfaci un nod, trebuie să-i anihilezi toate combinațiile și asta o s-o facem chiar astăzi. Sper că mă pot bizui pe ajutorul dumneavoastră?

— Bineînțeles că da, în cazul că veți avea nevoie de modestul meu sprijin.

— Are dulapuri, cuferi, la care nu ați putut ajunge?

— Da, în locuința lui, în încăperea în care doarme.

— Ei, pe asta va trebui să ne-o deschidă! Puteți acum să mă însوțiți până jos?

— Da. În momentul de față nu avem pacienți în stare gravă.

— Atunci, haideți jos.

Cei doi coborâră scara și se îndreptară spre locul unde îi aștepta Eduard. Acesta primi de la Old Firehand o seamă de instrucțiuni cu privire la felul cum trebuia să procedeze, după care, au pornit spre parterul clădirii, unde locuia Werner. Era exact miezul nopții.

Traversară curtea, străbătură corridorul și pătrunseră în bucătăria în care stătuseră cu șase luni în urmă Eduard cu

Anita. Bucătăria era goală, tot ca atunci. Werner, împreună cu soția, fiica și White erau cu toții în salon. Acesta din urmă tocmai vorbea:

— Acum, señor Carlos, este exact ora douăsprezece. Cele șase luni s-au scurs și Eduard nu s-a prezentat. Vă reamintesc cuvântul pe care mi l-ați dat și sper să vă-l țineți.

— Mi-l voi ține, răspunse Werner; și vă dau consumămantul meu dacă îmi dovediți că sunteți pe atât de avut pe cât ați susținut.

— M-am pregătit și dovezile vă stau la dispoziție. Uitați-vă la aceste documente! Sumele, notate aici, le-am depus la bancă. Vă satisfac?

Se auzi un fâsâit de hârtii, apoi vocea lui Werner:

— Señor doctor, păi aceste sume sunt chiar mai mari decât m-aș fi așteptat! Sunteți într-adevăr un om bogat!

— Oh, aş putea să vă dovedesc că sunt și mai bogat decât atât, dar cred că ajunge. Și ca să vedeti ce soț atent o să aibă Anita în persoana mea, vreau să vă arăt această bijuterie pe care am să i-o dăruiesc la logodnă. E toată numai pietre prețioase.

Se auzi deschizându-se o cutie și apoi exclamațiile de surpriză și uimire ale lui Werner.

În momentul acela Gromann se apropie de ușă întredeschisă a bucătăriei și privi în încăpere. Abia aruncă o privire că se și întoarse și-i șopti lui Old Firehand:

— Ascultați, sir, am acum dovada care-mi lipsea. Această bijuterie face parte dintre cele ce i-au fost furate lui Cleveland. A apartinut defuncției lui soții și după moartea ei era păstrată în casa de bani. A dispărut odată cu Dare și cu banii lui Cleveland.

Din camera de alături vocea lui White se auzi întrebând:

— Ei, señor Carlos, v-am convins?

— Da, señor. Anita! Vino lângă mine și dă mâna ta doctorului.

Cei de afară ascultără cu urechile ciulite răspunsul Anitei:

— Nu i-o dau! spuse ea pe un ton hotărât.

— Tu știi bine că i-am dat cuvântul meu!

— I-ai dat cuvântul tău, tată, dar eu nu i-am făcut nici o promisiune.

— Promisiunea este promisiune, strigă White. Gândesc că orice fiică datorează ascultare tatălui său! Eduard nu a venit, probabil că a pierit în mină și...

Dar nu reuși să-și termine vorba, că Eduard își făcu apariția în salon, spunând:

— Am sosit, după cum puteți vedea. Desigur, señor doctor, nu mai depinde de dumneata dacă să trăiesc sau să mor!

Cu un strigăt de bucurie Anita i se aruncă la piept. Ușa de la bucătărie se deschise și Gromann intră. El se apropie de masă și puse mâna pe casetă spunând:

— Această bijuterie a fost furată de la mister Cleveland; o confisc.

— O confiști? strigă White. Aș vrea să-l văd pe acela care îndrăznește să pună stăpânire pe avutul meu, câștigat în mod cinstit.

— Ba o fac, pentru că a fost obținut prin jaf. Sunt detectiv și te declar arestat, mister Dare, care pe aici își zice White!

Ușa se deschise din nou. De astă dată pătrunse în încăpere Old Firehand, care adăugă:

— Nici Dare nu este numele lui adevărat. El s-a folosit de sute de nume și probabil că a uitat și cum îl cheamă. Cel mai cunoscut și răspândit e Canada-Bill.

— Cine sunteți și ce...

— Se obișnuiește să mi se spună Old Firehand.

Acum spaima pretinsului doctor se preschimbă în groază. Fața îi deveni albă ca hârtia, iar el se clătină, încât fu nevoie să se sprijine cu mâinile de masă.

— Old... Fire... hand!, şopti el cu buzele tremurânde, din care pierise săngele.

— Da, Old Firehand! Acum eşti convins, cred, că nu mai poţi scăpa. Faptele dumitale sunt strigătoare la cer şi ar fi fost mai bine dacă gloanţele care trebuiau să curme viaţa acestui Tânăr, le-ai fi trimis în propria-ţi inimă. Ai fi scăpat de spânzurătoarea care te aşteaptă. Viaţa dumitale plină de crime este acum pe sfârşite.

Cuvintele avură darul să-l scoată pe Canada-Bill din starea de prostraţie în care se afla. Obrajii i se colorară din nou şi ochii îi sclipiră. Îşi vîrî mâna în buzunar şi strigă:

— Chiar aşa?

— Cum ai auzit, iar acum nici pistolul nu te poate scăpa. Scoate mâna din buzunar!

— Bine, iat-o!

El ridică mâna şi îndreptă arma împotriva lui Old Firehand. Răsună o împuşcătură. Old Firehand se dăduse însă fulgerător la o parte. Glonţul îi řuieră pe lângă ureche, pentru ca în clipi următoare pumnul său să se abată cu atâta putere în capul ticălosului, încât acesta se prăbuşi, târând după el câteva scaune.

Werner rămase încremenit. Soția sa striga ca din gură de şarpe.

— Linişte! porunci Old Firehand. De-acum e la pământ şi nu va mai face nici un rău nimănui. Daţi-mi o frângchie ca să-l leg şi chemaţi poliţia. O să se bucure de o astfel de captură.

El adună de pe jos revolverul, apoi îl legă zdravăn pe cel ce zacea, lipsit de cunoştinţă, pe podea.

Cu ajutorul cheilor găsite asupra lui se putu deschide peste tot. S-au găsit atât de multe dovezi ale ticăloşilor sale, încât era sigur că nu putea să scape de pedeapsa cu moartea. Mai cu seamă s-au găsit pepite şi nisip aurifer, furate de la pacientii internaţi în „spitalul” său din podul Misiunii, care veniseră să fie îngrijiţi de el.

S-au găsit chiar și banii furați de la bietul Cleveland, farmacistul.

Canada-Bill nu și-a revenit cât a durat percheziționarea locuinței sale, aşa că a fost luat și dus la poliție în aceeași stare de nesimțire în care îl aruncase pumnul cumplit al lui Old Firehand.

Mai târziu, în închisoare, când și-a revenit, a început să strige și să spumege de mânie. Dar lovitura primită îi zdruncinase creierul în aşa măsură că nu mai era în starea lui obișnuită. El se lupta, zi și noapte, în mintea sa, cu cei pe care îi nenorocise și deveni între timp atât de periculos, că a trebuit să fie băgat în cămașă de forță. Starea de agitație furioasă nu-l mai părăsi până ce, în cele din urmă, îl dobori definitiv, cufundându-l în neființă.

— Ei, asta-i, domnilor! Eu mi-am terminat povestea și acum știți și dumneavoastră unde și cum și-a încheiat ticăloasa viață Canada-Bill.

Ascultătorii au rămas multă vreme cufundați în tăcere, sub impresia sumbrei povestiri ascultate. Fără să vrea, privirile lor se îndreptară spre „Omul din Colorado”. Acesta își scosese cuțitul Bowie și cu mâna sa vânjoasă scrijelea pe patul bătrânei sale puști două crestături încrucișate.

Tornado

1. Mâna hoată

Trebuie să știți domnilor — își începu povestirea bătrânul funcționar al guvernului pentru problemele indiene — că în ce mă privește am părerile mele despre Vestul Sălbatic și despre indieni, cu totul diferite de cele care circulă pe aici. Indienii sunt mult mai buni decât se spune și le-aș dori unora dintre albi să fie ca ei!

Da, am fost un sir întreg de ani funcționar al guvernului pentru problemele indienilor, dar nu m-am numărat printre profitori, dornici să se îmbogățească pe spinarea lor, lipsindu-i de drepturi și înșelându-i, pentru a pune mâna pe averea și pe bunurile lor. Acest soi de funcționari poartă cea mai mare răspundere pentru faptul că ura indienilor împotriva albilor nu se stinge, ci, dimpotrivă, se întărește. Mulți amploaiați se îmbogățesc, fără nici o remușcare, pe seama sărăciei și lipsurilor nenorocitului indian și zbiară cu disperare atunci când, în cele din urmă, acesta își pierde răbdarea și, cu arma în mână, își face dreptate.

Tocmai pentru că întotdeauna m-am străduit să tratez pieile roșii în mod cinstit, am dobândit printre ei și mulți prieteni credincioși gata de sacrificiu, în special printre apași, pe care i-am îndrăgit în mod special, în multe rânduri am avut și aici prilejul să contrazic pe câte un oaspete al distinsei noastre mame Thick, care susținea că apașii ar fi fost odinioară cunoscuți prin lașitatea și viclenia lor, că și-ar fi primit din această cauză porecla de ocară de „pimo” și că numai după ce Winnetou le-a devenit căpetenie s-ar fi transformat în vânători isteți și curajoși, în luptători dârzi.

Da, este adevărat că printre ei există câteva triburi cărora locurile unde trăiesc nu le pot oferi nimic, dar absolut nimic, fapt ce explică decăderea lor fizică și spirituală. Dar de această situație vinovați sunt albi, care i-

au gonit de pe terenurile lor de vânătoare și de păsunat de odinioară, crezând acuma că le este permis să-i și disprețuiască. Despre alte triburi și mai ales despre cel al mescaleroșilor, acest lucru nu poate fi nicidcum susținut. I-am cunoscut de mult, înainte de a se fi născut Winnetou și am fost un vechi și apropiat prieten al tatălui său, Intșutșuna. Poate că acesta din urmă nu era atât de spiritualizat ca Winnetou, dar în el existau, fără îndoială, toți germanii nobili care au încolțit atât de splendid în fiul său. Și, vedeti dumneavoastră, acest indian minunat a fost ucis de albi; el și Nșo-tși, fiica sa, sora lui Winnetou, această fată de apăs, cea mai frumoasă, cea mai bună și cu sufletul cel mai curat.

Dar puteți și singuri să vă faceți o părere despre apași din povestirea pe care am făgăduit să v-o spun. Am să încerc să v-o povestesc tot aşa de frumos și de curgător cum au reușit ceilalți domni dinaintea mea. Deci să începem:

Era o splendidă dimineață de iunie, o adevărată raritate în acel colț izolat și depărtat pe care-l formează unghiul de nord-vest al teritoriului indian cu granița statelor federale Kansas, Colorado și New Mexico. În timpul nopții s-a așternut o rouă bogată; pe firele de iarbă și pe ramuri scânteiau picături de apă și parfumul ciudat pe care-l exala iarba bivolului, ca și cel al ierbii grama, dădea aerului o asemenea prospetime, încât nu te mai sătura, trăgându-l în piept.

O astfel de dimineață are de obicei o influență binefăcătoare asupra dispoziției omului. Și totuși, în ce mă privește, călăream destul de indispus. Motivul era extrem de simplu: calul meu șchiopăta! Cu două zile înainte, pe când galopam, se poticnise într-o rădăcină și se rănise. Să călărești un cal șchiop, în plină prerie, este nu numai urât, dar poate avea și urmări din cele mai grave. În mijlocul primejdiilor cotidiene specifice acestui ținut, viața și securitatea vânătorului depind adeseori de vigoarea și sănătatea calului său.

Luasem parte, împreună cu câțiva trapperi, la o vânătoare în apropierea muntelui Spanish Peak, pentru ca apoi să ajung până la golful Nescutunga, trecând peste Willow Springs. Pe malul drept al golfului trebuia să mă întâlnesc cu Will Salters, cu care împreună, cu luni în urmă, vânasem biberi în Nebraska. Vroiam să traversăm călare teritoriul indian, până la granița de sud-est, de unde intenționam să pornim spre vest, înspre Llano Estacado, pentru a cerceta și acest pustiu vestit.

Dar pentru toate astea era nevoie, înainte de toate, de un cal bun, ori al meu șchiopăta! Mă salvase cu devotament din multe primejdii; nu l-aș fi schimbat cu nici un altul, aş că eram nevoit să-l menajez, lăsându-l să se odihnească până ce i se va vindeca piciorul. Întârzierea pricinuită de această întâmplare nefericită era însă destul de neplăcută pentru mine. În timp ce mustangul meu înainta șchiopătând încet, prin prerie, tot căutam din priviri semne din care aş fi putut deduce apropierea râului. Aici, în locurile prin care treceam, creșteau numai tufișuri izolate. Spre nord, însă, se zărea o linie întunecată care mă făcea să bănuiesc existența unor pâlcuri dese de arbori și arbuști. M-am îndreptat în direcția lor, căci acolo unde se înmulțesc plantele trebuie să se găsească și apă din belșug. Și, într-adevăr, presupunerea mi s-a adeverit. Linia întunecată era formată dintr-un arboret de mezquito și cireși sălbatici, care tiveau ambele maluri ale unui râu. Acesta nu era lat iar în locul unde-am dat de el nu era nici adânc. Am călărit încet de-a lungul malului, căutând cu atenție vreun semn lăsat de Will, care ar fi putut ajunge aici înaintea mea.

Așa și era! În apa mică de lângă mal fuseseră aşezate două pietre mari una lângă alta, iar între ele fixată o cracă groasă cu o rămurică îndreptată în direcția pe care trebuia să o urmez. Aceasta era semnul convenit, ce-l mai întâlnisem, la intervale scurte, încă de patru ori. Era clar că Salters trecuse pe aici și urmase cursul apei. Întrucât urmele lui nu mai puteau fi zărite, iar frunzele de pe ramuri

începeau deja să se veștejească, socoteam că trecuse pe aici nu mai târziu de ziua precedentă. După câtva timp de mers, râul făcu un cot și mai la nord. Aici am găsit o ramura băgată de Will în nisip; îndreptată înspre prerie. Însemna că el încetase să mai urmeze cursul apei și vroia să taie de-a curmezișul bucla croită de râu. Am făcut la fel și eu.

Direcția pe care o urmam acum mă ducea înspre un munte singuratic, ceea ce pentru un *westman* însemna un reper foarte clar. Am ajuns în preajma lui cam după o jumătate de oră de drum. Vârful muntelui era pleșuv, iar la poalele lui creștea o vegetație săracă, alcătuită din grupuri de arbuști. De aceea m-am mirat când, călărind înspre răsărit, am zărit mai multe pâlcuri de platani, dintre care cel mai mare avea mai mult ca sigur peste o mie de ani. Mi-a atras atenția faptul că solul era aici, pe o rază mare, adânc răscolit. Erau gropi adânci de câțiva metri, făcute în mod evident cu sape și lopeți. Oare să fi stat oameni aici, în această regiune pustie?

Am călărit mai departe, dar m-am oprit repede din nou căci am zărit urme de picior în iarbă. Când am descălecat ca să le cercetez mai îndeaproape am constatat că aparțineau unei femei sau unui bărbat încă foarte Tânăr, care purta mocasini indieni fără tocuri. Să fi fost pe aici indieni? Sau era vorba de un alb ce purta încălțări indiene? Urmele celor două picioare erau de aceeași măsură; pe moment amănuntul nu m-a pus pe gânduri, mai târziu însă aveam să-mi amintesc de el.

De fapt ar fi trebuit să urmăresc această pistă, dar ea se îndrepta spre nord, în direcția râului, în timp ce drumul meu ducea spre răsărit. Vroiam să-l întâlnesc cât mai grabnic pe Salters, de aceea m-am și urcat din nou în șa, continuându-mi drumul.

După câtva timp, mi-am dat seama, după anumite semne, că această zonă nu era atât de puțin umblată după cum crezusem înainte. Fire de iarbă culcate, rămurele

rupte, ici-colo pietricele sfărâmate de trecerea unui picior de om lăsau să se întrevadă că pe aici, într-adevăr, trăise un urmaș al lui Adam și Eva. De aceea am fost doar mirat nicidcum speriat când, mai târziu, ajungând din nou la râu, am putut vedea, chiar lângă mal, un lan de tutun și de porumb. De partea cealaltă se ridica o clădire joasă, cu o împrejmuire înaltă dar foarte deteriorată, în jurul unei incinte respectabile.

Deci, o fermă aici, la golful Nescutunga! Cine și-ar fi putut închipui una ca asta?! În spatele gardului un cal costeliv își freca pielea răpcugoasă a capului de ieslea goală; în fața lui stătea un Tânăr ocupat cu repararea unor ostrețe. Nu avea mai mult de șaisprezece ani, deși trupul său puternic ar fi putut indica o vîrstă mai mare. Părea să se fi speriat de apariția mea, dar rămase pe loc până ce mă apropiai de el.

— *Good morning!* salutai eu. Aș putea să aflu cum se numește proprietarul acestei case?

Băiatul își trecu mâna prin părul blond, des, mă cercetă atent cu splendizii săi ochi de un albastru germanic și-mi răspunse:

- Se numește Rollins, sir.
- Sunteți fiul lui?
- Da, fiul vitreg.
- Este acasă tatăl dumitale?
- Iată-l, tocmai vine!

Îmi arătă o ușă strâmtă, joasă, pe care ieșea în clipa aceea un bărbat nevoit să se aplece pentru a-și feri capul de tocul ușii. Era foarte înalt, foarte slab cu pieptul îngust și pielea obrazului tăbăcită, abia ascunsă de firele rare al bărbii sale. Fața sa de yankeu se întunecă la vederea mea. Ținea în mâna o armă veche și un topor, pe care nu le puse la o parte în timp ce se aprobia încet de mine. Privirea sa ascuțită se înfipse mâniaoasă în mine, atunci când mă întrebă cu o voce răgușită:

- Ce căutați aici?

— Înainte de toate vreau să vă întreb, domnule Rollins, dacă n-a trecut pe la dumneavoastră, ieri sau alătăieri, un bărbat pe nume Salters și dacă nu cumva mi-a lăsat o comunicare.

Fiul interveni repede cu răspunsul.

— Asta s-a petrecut ieri dimineață, sir. Acest Salters a fost...

Nu putu să-si termine fraza. Tatăl său îl lovi eu patul puștii în coaste, cu atâta putere, că bietul băiat căzu gemând peste gard.

— Taci, scorpie! Nu trebuie să dăm informații tuturor vagabonzilor! Și îndreptându-se spre mine continuă: Șterge-o! Eu nu stau aici pentru dumneata sau pentru Salters al dumitale!

Asta era de-a dreptul o grosolanie și cu asemenea indivizi știam ce am de făcut. Am coborât tacticos de pe cal, l-am legat de gard și am spus:

— De astă dată va trebui să faci totuși o excepție, master Rollins. Calul meu șchioapătă, iar eu voi rămâne aici, la dumneata, până se va vindeca.

El făcu un pas înapoi, mă măsură furios din cap până în picioare și-mi strigă:

— Probabil că ești nebun! Casa mea nu-i han și pe cel care se încăpățânează să nu se care de aici îl pricopsesc imediat cu o grămadă de alice în blană. Fir-ar să fie! După care se întrerupse bodogănid: A apărut din nou nenorocitul ăsta de indian. Așteaptă băiete, pe tine o să te gonesc de îndată!

I-am urmărit repede privirea care, la ultimele cuvinte, era îndreptată spre un tufiş din apropiere, de unde ieșea un Tânăr indian. Rollins ridică arma și o îndreptă spre el. Tocmai apăsa pe trăgaci, în clipa când fi împinsei arma la o parte. Împușcătura trosni, dar nu își atinse ținta.

— Câine! Mă ataci? urlă la mine yankeul. Poftim, primește pentru asta...

Întoarse repede arma și o ridică spre mine ca pe o măciucă. Lăsase mai înainte toporul din mâna, pentru a putea trage cu pușca. I-am trimis un pumn sub brațul ridicat și l-am zvârlit cu atâtă putere în gard, că acesta, și-așa subred, se rupse sub greutatea lui. Arma îi căzu din mâna și eu o ridicai, înainte ca el să se fi putut culege de pe jos. Își smulse cuțitul din teacă și cu o voce încercată de furie strigă:

— Să-mi faci mie asta? Pe pământul și proprietatea mea? Asta o vei plăti cu sânge și cu viață!

Tot atât de repede îmi îndreptai revolverul spre el:

— Vrei să spui săngele și viața dumitale? Pune imediat cuțitul la loc! Glonțul meu este mai rapid decât lama dumitale!

El lăsă în jos brațul, încetând să mă privească, uitându-se înspre celălalt colț al clădirii. Acolo se oprise un călăreț, neobservat de noi; apropiindu-se râzând, îmi strigă:

— Ehei, te-ai și apucat de treabă, bătrâne? Foarte bine! Doboară individul, o merită! Dar nu strica pe el un glonte, căci nu valorează atât de mult!

Călărețul nu era altul decât Will Salters. Veni lângă mine și-mi întinse mâna:

— *Welcome*, camarade! Dacă era după acest *scurvy fellow* [42] nu mă mai găseai. Cred că te-a primit exact ca și pe mine ieri. Pentru asta a căpătat câțiva pumni, în schimbul cărora a ținut să mă onoreze cu un glonte, care însă, mai politicos decât el, m-a ocolit. Am vrut să te aştept aici, la el, dar nu mi-a dat voie. I-am spus băiatului său că mă voi întoarce astăzi ca să văd dacă nu va fi într-o dispoziție mai bună. Dacă ești de acord, să-i dăm o lecție bunicică, ca să învețe de-acum încolo cum să se poarte cu oameni de felul nostru. Deocamdată vreau să mă asigur în ce-l privește!

Descălecă. Rollins sări în sus, însfacă toporul și o luă la goană în salturi mari. Privirăm uimiți în urma lui. Purtarea

lui mi se păru stranie. Mai întâi printr-o grosolănie fără limite, iar acum printr-o fugă de laș. Nu ajunserăm să ne spunem părerea că ușa se deschise și în cadrul ei apăru o femeie care până atunci stătuse înfricoșată în casă. Ea îl văzuse pe Rollins dispărând printre tufe și ne spuse, răsuflând ușurată:

— Mulțumesc lui Dumnezeu! Am crezut că va ajunge la vărsare de sânge. E beat. Toată noaptea a vorbit aiurea și apoi a băut ultima sticlă de brandy.

— Sunteți soția lui? O întrebai.

— Da. Sper că nu voi avea de suferit din pricina asta. Nu am nici o vină.

— Asta o credem și noi. Mai ales că s-ar putea zice că bărbatul dumitale e bolnav la minte.

— Din păcate aşa și e. Doamne, nici nu puteți să vă închipuiți cât de nenorocită sunt. El își închipuie că aici, în apropiere, se află îngropată o comoară pe care vrea să pună mâna. Nimeni în afara lui nu trebuie să o găsească și din această cauză nu rabdă nici un om în preajmă. Acest Tânăr indian este aici de patru zile. Nu putea să-și continue drumul fiindcă și-a scrântit un picior și vroia să rămână la noi până ce se vindecă; dar Rollins l-a gonit. Acum bietul de el trebuie să înnopteze afară, în aer liber!

Ea mi-l arătă pe indian, care venise și el mai aproape. Totul se întâmplase atât de repede că și uitasem de prezența lui. Trebuie să fi avut vreo opt-sprezece ani. Îmbrăcămîntea sa era făcută din piele de cerb, iar la cusături avea franjuri. Ele nu erau împodobite cu păr de om, ceea ce însemna că nu ucisese până acum nici un dușman. Purta capul descoperit. Armele sale erau un cuțit și un arc cu tolbă pentru săgeți. Nu avea însă voie să poarte arme de foc. În jurul gâtului purta un lăntișor, de care atârna o pipă a păcii, ciobită, semn că se afla în pelerinaj spre carierele sfinte de piatră, din care indienii își extrag argila pentru confectionarea pipei. Cel care efectuează asemenea drum nu poate fi atacat. Chiar și

duşmanul cel mai săngeros trebuie să-l lase să treacă nestingherit; ba chiar să-l şi protejeze la nevoie.

Trăsăturile deschise, privirea intelligentă a Tânărului, mi-au plăcut. Faţa sa avea un contur aproape caucidian. Ochii săi erau de un negru catifelat şi se îndreptau spre mine cu recunoştinţă. Îmi strânse mâna şi spuse:

— L-ai apărat pe Işarshiütuha. Îţi sunt prieten.

Ultimele cuvinte le pronunţă cu semenie. Mi-au plăcut, ca şi cel care le pronunţase. Numele său m-a uimit de-a dreptul. Işarshiütuha este un cuvânt apaş, care înseamnă „Micul cerb”. De aceea l-am şi întrebat:

— Eşti apaş?

— Işarshiütuha este fiul unui mare luptător al apaşilor mescalero, cei mai viteji dintre pieile-roşii.

— Ei sunt prietenii mei şi Intşu-tşuna, cea mai mare căpetenie a lor, îmi este frate.

Privirea sa mă scrută repede şi atent din cap până în picioare. După care mă întrebă:

— Intşu-tşuna este cel mai curajos între viteji. Cum te numeşte el?

— Yato-inta.

Auzind acest nume, Tânărul făcu câtiva paşi în lături, cobori privirea şi spuse:

— Fiii apaşilor te cunosc. Eu nu sunt încă luptător şi numi este permis să-ţi vorbesc.

Acesta era semnul prin care un indian se supune în faţa unui superior, recunoscându-i în mod deschis rangul, dar care nu-şi apleacă nici cu un milimetru capul.

— Ai voie să vorbeşti cu mine, deoarece ai să devii cândva un luptător vestit. Peste scurtă vreme n-ai să te mai numeşti Işarshiütuha, ci Pehnulte, „Marele cerb”. Ai un picior bolnav?

— Da.

— Şi ai plecat din *wigwam-ul* tău la drum fără cal?

— Am plecat să-mi aduc sfânta argilă pentru pipă. Alerg pe jos.

— Acet sacrificiu o să-l bucure pe Marele Spirit. Vino, intră în casă.

— Sunteți luptător, iar eu sunt încă Tânăr. Îngăduiți-mi să rămân la micul meu frate alb.

El se apropie de Tânărul blond cu ochi albaștri, care stătea alături, liniștit și trist, cu mâna pe locul unde-l lovise cu patul puștii tatăl lui vitreg. Cei doi se priviră într-un fel care-mi atrase numaidecât luarea-aminte. Era evident că nu stăteau unul lângă altul pentru prima dată. „Micul cerb” nu se afla întâmplător aici; el ascundea o taină, poate chiar una periculoasă pentru locuitorii casei. Am simțit dorința să-i aflu secretul, dar nu lăsai ca aceasta să se observe.

Tinerii rămaseră afară, cu Will Salters; eu am urmat-o pe femeie în casă, care era mai degrabă un soi de colibă cu o singură încăpere. Interiorul arăta extrem de săracăios. Am fost în multe colibe ai căror locatari erau nevoiți să se restrângă la strictul necesar. Aici însă era mult mai rău: acoperișul foarte subrezit, iar peretii abia de se mai încheiau. Prin găurile și crăpăturile acestora mizeria putea trece în voie, în ambele sensuri. Deasupra vătrei nu atârna nici un vas. În ce privește rezerva de alimente, am zărit doar câțiva știuleți de porumb într-un colț. Îmbrăcămintea femeii era dintr-o pânză extrem de rară, încăltămintea lipsindu-i cu desăvârșire. Singura ei podoabă era curătenia care, în ciuda săraciei lucii, îți atragea atenția. Fiul ei era și el săracăios îmbrăcat, dar fiecare ruptură era peticită cu grijă.

După ce mi-am rotit privirea prin încăpere, peste vatra goală și peste față palidă și tăbăcită a femeii, mi-a venit pe buze, fără să vreau, întrebarea:

— Vă e foame, dragă doamnă?

Ea se roși la față și păru jignită; după câteva clipe, însă, ochii i se umplură de lacrimi și îmi răspunse, punându-și involuntar mâna pe inimă:

— Oh, Doamne! Nu m-aș plânge dacă măcar Iosif ar putea să mănanțe pe săturate. Dar ogorul nostru nu dă

roade, pentru că bărbatul meu l-a lăsat în pârloagă. De aceea suntem nevoiți să ne bizuim numai pe vânătoare; dar nici ea nu ne asigură hrana, căci Rollins este obsedat de comoară și nu face altceva decât să scormonească întruna după ea.

M-am grăbit să ies afară și să mă duc la calul meu ca să aduc din desaga atârnată de să carnea uscată ce o aveam ca rezervă. Bravul Will Salters a procedat la fel și s-a întors cu ce mai avea și el prin traistă.

— Vai, domnilor, ce buni sunteți! Nu-i vine omului să vă creadă yankei!

— Apăi, în ce mă privește, aveți dreptate, îi răspunsei. Eu sunt german. Master Salters are, ce-i drept, numai din partea mamei sănge german în vine, dar este cu mult mai bun decât mine. Mama sa era austriacă.

— Doamne, Dumnezeule! Și eu m-am născut la Brno [43], strigă ea, bătând bucuroasă din palme.

— Deci o germană! Așa că putem să ne înțelegem în limba noastră maternă.

— Da, desigur! Mai ales că până acum am vorbit germana cu fiul meu numai în secret. Rollins nu-mi dă voie.

— Un individ groaznic! spuse Salters. Nu vreau să vă necăjesc, dar am impresia că l-am mai întâlnit cu ani în urmă, în împrejurări nu prea onorabile pentru el. Se aseamănă mult cu un individ care era cunoscut numai sub un nume indian. Nu știu ce înseamnă, de fapt, acest nume. Oare cum sună? Cred că semăna cu Indano sau Indanșo.

— „Inta'ntșo”, se auzi dinspre intrare.

Acolo apăruse Tânărul indian. De fapt, el nu înțelesese cuvintele germane, dar auzise numele. În ochii lui scânteia o lumină ciudată. Când privirea mea s-a îndreptat către el, se întoarse și dispăru din cadrul ușii.

— Acest nume provine din limba apașilor, explicai eu celor prezenti. El înseamnă, „Ochi rău”!

— Ochi rău? întrebă femeia. Aceste cuvinte le rostește adesea soțul meu, atunci când vorbește în somn sau când stă, beat, în colțul de colo și se ceartă cu persoane închipuite. Din când în când lipsește câte o săptămână și mai mult. Atunci își aduce brandy din Fort Dodge, de dincolo, de pe Arkansas; nu știu cu ce și-l plătește. Se apucă de băut și tot bea până ce nu mai știe ce spune și atunci începe să vorbească de sânge și omor, de aur și de pepite, despre o comoară care zace îngropată pe aici. În tot acest timp noi nu îndrăznim, zile și nopți de-a rândul, să ne apropiem de colibă, de teamă să nu ne ucidă.

— Tare nenorocită mai ești, femeie! Cum de ai avut curajul să urmezi un asemenea bărbat în acest colț de sălbăticie?

— Pe el? Oh, cu el nu aş fi venit niciodată aici. Am venit în America, în aceste locuri, cu primul meu bărbat și cu fratele său. Ne-am cumpărat pământ, dar am fost înșelați de agentul care ne-a făcut actele de cumpărare. Documentul privind achiziționarea terenului era un fals. Când am ajuns în Vest, proprietarul legal al locului își muncea de mult pământul cumpărat de noi. Banii noștri erau pierduți; nu ne mai rămăsese nimic, aşa că a trebuit să trăim din vânat. Între timp ne-am continuat drumul spre vest. Soțul meu dorea să ajungem în California. Auzise că pe acolo se găsise aur. Dar am ajuns numai până aici; mai departe nu am reușit; eu eram epuizată și bolnavă. Trăiam pe câmp până ce am dat, spre norocul nostru, de această colibă. Era părăsită. Nu știu cui i-a aparținut. Ne-am adăpostit în ea. Dar gândul la California nu-i dădea pace bărbatului meu. Voia să plecăm. Eu nu mai puteam porni la drum, iar fratele său nici el nu dorea, pentru că i se făcuse dor de patrie. Numai Dumnezeu știe cât m-am luptat până am cedat și mi-am dat acordul ca soțul meu să plece singur spre meleagurile cu aur, ca să-și încerce norocul, în timp ce cumnatul meu urma să rămână cu mine. Bărbatul meu nu s-a mai întors niciodată. După o jumătate de an de la

plecarea lui, s-a născut Iosif, copilul nostru. El nu și-a văzut niciodată tatăl. Avea trei ani când cunatul plecă la vânătoare și nu se mai întoarse. Câteva zile mai târziu l-am găsit zăcând pe malul fluviului. Avea la cap o rană provocată de un glonte. Poate că a fost omorât de vreun indian.

— Fusese scalpat?

— Nu.

— Atunci ucigașul este un alb. Cum v-ați descurcat în continuare?

— Cu mica rezervă de porumb, cultivat aici, lângă casă. După aceea a venit prin partea locului soțul meu de acum. Voia să vâneze și apoi să meargă mai departe, dar își tot amâna plecarea, aşa că în cele din urmă a rămas pentru totdeauna aici. Eram bucuroasă să-l am lângă mine; fără el aş fi murit de foame împreună cu copilul meu. El s-a dus la Dodge City și a făcut formele prin care soțul meu era declarat mort. Aveam nevoie de cineva care să mă apere și de un tată pentru băiatul meu. Rollins a devenit și una și alta. De pe atunci visa la o comoară care ar fi fost îngropată aici. În mod curios, acest vis s-a repetat atât de des, încât, în acele din urmă, a devenit coșmar. Nopțile și le petreceau făcându-și planuri fantasmagorice, pentru ca în timpul zilei să tot sape în căutarea aurului.

— Probabil în muntele la poalele căruia cresc platanii bătrâni?

— Da, dar eu nu am voie să mă apropii de locurile acelea și nici fiul meu. N-am cui să-i spun cât de nefericită sunt. Mă rog zilnic, ceas de ceas, pentru izbăvirea mea. Numai dacă ar vrea Dumnezeu să mă ajute!

— O să vă ajute, chiar dacă ajutorul său o să vă aducă la început doar suferință.

2. Vântul flămând

Iosif intră și ne rugă să ieşim afară să privim cerul. L-am urmat, mirați de ceea ce ne cerea. „Micul cerb” era și el afară și privea atent la un norișor care plutea lin chiar deasupra capetelor noastre. În rest, cerul era perfect limpede și senin. Iosif ne spuse că indianul socotește norișorul ca fiind foarte periculos. „Micul cerb” vorbea binișor engleză și putea, în acest fel, să se facă înțeles de băiatul alb. Will Salters ridică din umeri și spuse:

— Acest norișor-țigără să ne fie primejdios? *Pshaw!*

Indianul întoarse capul spre el și rosti un singur cuvânt: *iltṣi*.

— Ce înseamnă asta? mă întrebă Will.

— Vânt, furtună!

— Prostie! Un vânt periculos, adică o furtună vine numai dintr-o „gaură”; asta se întâmplă atunci când întregul cer este acoperit de un strat de nori negri și în această pătură compactă se găsește o spărtură rotundă, de culoare deschisă. Aici însă lucrurile stau invers. Cerul este perfect senin, cu excepția locului unde se află norișorul.

— *Nta-a si-tsa iltṣi*, spuse indianul.

Acum am devenit mai atent. Cele trei cuvinte însemnau „vântul flămând”. Apașul înțelege prin această expresie o vijelie, un vârtej, o tornadă. L-am întrebat pe Tânăr dacă se gândește la o asemenea furtună. El îmi răspunse:

— *Nakate-n'hul iltṣi*.

Asta însemna „vântul foarte flămând” și desemna o tornadă. Cum de ajunsese Tânărul apaș la această presupunere? În ce mă privește, nu reușeam să observ nimic dubios la norișorul în cauză; dar știam, pe de altă parte, că acești copii ai pământurilor sălbatici posedă un instinct nativ în detectarea fenomenelor naturale.

— Nebunie, fu de părere Salters. Intră în casă. Am impresia că ai și început să-ți pierzi firea.

Indianul își duse degetul la frunte și îi spuse:

— *To și ta benesit!*

Ceea ce însemna: „Nu sunt bolnav”, adică în ce privește mintea. Salters îl înțelesе, dar nu îi luă cuvintele în seamă și reîntră în colibă. Am folosit această împrejurare pentru a-i arăta „Micului cerb” că nu am dat crezare cuvintelor sale de mai înainte. Îl întrebai:

— Care picior al Tânărului meu prieten aste bolnav?

— *Sintş-kah* — piciorul stâng.

— Dar atunci de ce șchiopăta fratele meu cu piciorul drept când a venit de acolo, dintre tufișuri?

Un zâmbet stârnit de tulburare se așternu pe fața sa, dar îmi răspunse cu toate acestea repede:

— Fratele meu viteaz s-a înșelat.

— Ochiul meu e pătrunzător. De ce șchioapătă „Micul cerb” numai atunci când este văzut de cineva? De ce mersul său este normal când este singur?

El mă privi cercetător, fără să răspundă. De aceea continuai:

— Tânărul meu prieten a auzit de mine. Știe că citesc urmele perfect, încât nu mă poate păcăli nici cu un fir de iarbă și nici cu un grăunte de praf. „Micul cerb” a coborât în dimineața asta de pe munte și s-a îndreptat spre fluviu fără să șchiopăteze. I-am văzut urma. Are și acum curajul să spună că mă înșel?

Tânărul își lăsa privirea în jos și tăcu.

— De ce spune „Cerbul” că se duce pe picioarele sale la carierele de pietre sfinte, când el a venit călare de la *wigwam-ul* lui până aici?

— Uf! răspunse el uimit. De unde ai putut afla asta?

— Nu mi-a fost cea mai mare căpetenie a apașilor învățător? Îți închipui că m-as face de rușine lăsându-mă dus de nas de un Tânăr apaș, care nu are încă voie să

poarte arme de foc? Calul tău este un *tṣi-kahi-kle*, un bălan roșiatic.

— Uf! Uf! strigă Tânărul de două ori, ca expresie a unei uimiri excepționale.

— Vrei să-l minți pe fratele lui Intșu-tșuna? îl întrebai cu pe un ton mustrător.

Atunci el își puse mâna pe inimă și-mi răspunse:

— *Si itkli ho-tli, tṣi-kahi-kle...* Am un cal, un bălan roșiatic.

— Ei, aşa-i mai bine! Îți pot spune și că azi-dimineață ai exersat toată școala indiană.

— Fratele meu alb este atotștiitor ca Manitu, Marele Spirit, strigă el emotionat.

— Nu. Ai călărit într-un galop întins, cu un picior atârnând afară din scară și cu un singur braț pe căpăstru, lăsându-ți corpul într-o parte a calului. Asta se practică în timpul luptei pentru a te apăra de gloanțele dușmanului, iar în timp de pace doar când exersezi toate lucrurile pe care le-ai învățat. Numai în timpul unui astfel de călărit rămân agățate pe mânerul și teaca cuțitului fire rupte din coama calului. Și astfel de păr poate avea numai un bălan roșcat.

Tânărul duse grăbit mâinile la centura în care se afla cuțitul, vîrât în teaca sa. De acesta atârnau câteva fire de păr de cal. Am văzut, în ciuda culorii naturale a pielii sale, că a roșit. Și atunci adăugai:

— Ochiul „Micului cerb” este bun, dar nu atât de dibaci încât să observe asemenea amănunte, de care însă uneori atârnă viața. Tânărul meu frate a venit aici ca să-l vadă pe stăpânul acestei case. Are în legătură cu el o răzbunare a săngelui?

— Am făcut jurământul tăcerii, răspunse el, dar fratele meu alb este prietenul celui mai vestit dintre apași. Vreau să-i arăt ceva anume, pe care însă trebuie să mi-l înapoieze încă azi. El poate să vorbească despre acest lucru, deoarece ceasul meu a sosit.

Tânărul își descheie tunica de vânătoare și scoase o piele împăturită ca un plic cu patru colțuri. Mi-o întinse și se îndepărta spre lanul de porumb, unde se afla acum Iosif. Văzui cum îl apucă pe acesta de braț și-l trage după el.

Din prima ochire mi-am dat seama că am în față un fel de totem, căci pe partea exterioară era scrijelit un semn indian închipuind o pipă aprinsă. De fapt era vorba de o „scrisoare” indiană.

Desfăcui misiva, care fusese tăiată dintr-o piele tăbăcită de cerb. În interiorul ei se afla o bucată de blană de pui de bizon, curătată doar de păr și argăsită cu var, constituind un fel de pergament. Era împăturită de două ori. Când am desfăcut-o, au apărut la vedere rânduri de figuri desenate cu culoare roșie și foarte asemănătoare ca trăsătură cu inscripțiile de pe stâncile din Tsitssumovi, din statul Arizona. Aveam în mâinile mele un adevărat hrisov în scriere indiană. O raritate atât de deosebită, încât pe moment nici nu mă gândii să-l descifrez, ci mă grăbii să intru în colibă și să-i arăt lui Will Salters această comoară. El scutură din cap și spuse mirat:

— Și asta ar putea fi citită?

— Bineînțeles!

— Ei, atunci citește-o! Chiar dacă ar fi vorba de scrierea noastră obișnuită, eu aş prefera să mă bat cu douăzeci de indieni decât să mă lupt cu trei dintre literele ei. Nu am fost niciodată un erou în ce privește cititul; scrisorile mele le trimis adresantului pe loc, în piept, cu pușca mea cu țeava dublă; asta fiind cea mai eficientă metodă. Pana mi se rupe între degete, iar cerneala are un gust scârbos. Așa că descifrarea acestor figuri trebuie să fie o treabă groaznică. Aici, în această colibă întunecoasă, care are doar două ochiulete de geam în chip de ferestre, nici măcar nu poți să le distingi ca lumea.

— Păi atunci, vino afară, în fața ușii!

— Bine, o să vin cu tine până afară, dar cititul te privește.

Ieșirăm împreună. Femeia rămase înăuntru. Ea aprinse se în vatră un mic foc, ca să prăjească niște bucăți, din carne adusă de noi.

Mă concentrai de îndată asupra reprezentărilor de pe pergamentul indian. Will Salters însă privi cerul. El mormăi îngândurat:

— Deh! Curios nor! N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Ce zici?

Intrigat de cuvintele sale, m-am uitat și eu în sus. Norișorul nu crescuse prea mult, însă căpătase o cu totul altă infățișare. Înainte fusese cenușiu-albastru, acum avea însă o culoare roșie-deschisă, transparentă și părea că din el coborau pe toată întinderea orizontului milioane de raze aurii, subțiri ca firul de păianjen, de parcă cineva trăgea de ele cu putere.

— Ei? întrebă Will.

— Nici eu n-am mai văzut ceva asemănător.

— S-ar putea ca acest Tânăr indian să aibă dreptate în privința furtunii pe care o prevêtește, contrar părerii noastre de experimentați oameni ai savanei!

— Arată îngrijorător. Apașul vorbea de o tornadă. Asta ar fi și mai periculos.

— S-ar putea să fie; trebuie să aşteptăm să vedem ce se va întâmpla. Sper că te descurci mai bine în scrierea asta indiană decât acolo sus în labirintul acela de fire încâlcite. Cum stai cu hrisovul?

— Mda! Vom vedea! Aici, în față, apare un soare, desenat cu niște raze ce pornesc în sus, deci este vorba de soarele care răsare. Apoi vin patru călăreți. Au pălării pe cap, sunt deci probabil albi. Cel din față are ceva care-i atârnă de șa; par să fie niște saci mai mici. În spatele celor patru vin alți doi călăreți. Au pene pe capetele lor descoperite; trebuie că reprezintă niște căpetenii indiene.

— Ei, toate acestea sunt foarte simple. Te pomenești că asta înseamnă la tine citit?

— Este începutul acestei operații. Trebuie mai întâi să cunoști literele, pentru ca apoi să-ți poți forma cu ele cuvinte. Se mai găsesc aici și niște figuri mai mici, suprapuse peste cele mai mari. Peste unul din indieni văd un bizon cu botul deschis, din care ies câteva liniuțe mici. Din botul animalului poate să iasă numai mugetul lui, deci este vorba de un taur care rage. Peste capul celuilalt indian este pictată o pipă din capul căreia ies liniuțe asemănătoare; asta trebuie că înseamnă fum. E vorba deci de o pipă aprinsă.

— Măi, să știi că încep și eu să mă pricep la acest citit, spuse Will. Mi-am adus aminte că existau două căpetenii de apași, doi frați; unul din ei era „Bizonul care rage” și a murit de mult; celălalt se numea „Pipa care fumegă”, deoarece era de felul lui un om pașnic, care fuma cu oricine pipă păcii cu plăcere. Cred că mai trăiește.

— S-ar putea deci ca despre ei doi să fie vorba! Vom vedea! Deasupra celui de-al doilea alb este pictat un ochi cu o linie de-a curmezișul lui. Una din două: ori are un singur ochi, ori este orb la unul sau ochiul îi este bolnav. Ah, păi acesta ar fi numele pe care îl amintea mai înainte „Micul cerb”: „Ochiul rău”! Asta trebuie să însemne: „Ochi răutăcios”. Iar deasupra celui de-al treilea alb e reprezentat un săculeț și o mână de om care încearcă să-l apuce. Să însemne oare hoție?

— Da, da, desigur! spuse Salters repede. „Mâna care fură”. Am găsit, am găsit. Acum știu unde l-am mai văzut pe acest Rollins! Dincolo de Munții Negri; își zicea Haller; era un hoț de cai și de biberi capturați și i se zicea „Mâna hoață”.

— Cred că te înseli!

— Nu, nu! „Mâna hoață” și „Ochiul rău” erau veri, sau chiar frați și lucrau împreună. Despre ei este vorba. Continuă!

— Deoarece soarele care răsare este reprezentat în față, înseamnă că cei patru călăreți se îndreptau spre răsărit.

Aici, în rândul al doilea, apar din nou aceleasi figuri și încă în mai multe rânduri și în diferite grupuri. Prima grupă: cei trei călăreți albi din spate trag în călărețul din față. A doua grupă: acesta din urmă zace mort pe pământ, iar ei apar cu sacii sau traistele lui. A treia grupă: indienii trag asupra celor trei albi. A patra grupă: doi albi și un indian, „Bizonul care rage”, zac morți; „Mâna hoață” fuge. A cincea grupă: „Pipa care fumegă” îngroapă sacii. A șasea grupă: „Pipa care fumegă”, avându-l în să și pe „Bizonul care rage”, călărește în spatele „Mânei hoațe”, probabil că-l urmărește. Grupa a șaptea: „Pipa care fumegă” îl îngroapă pe „Bizonul care rage”; „Mâna hoață” a dispărut. Acum mai urmează două scene mai mici. Se văd trei arbori; sub cel din mijloc, în pământ, pot fi văzuți sacii. Apoi apare un arbore mare, singuratic, sub care zace îngropat „Bizonul care rage”, adică mormântul său. Acum poate fi reconstituită toată cutremurătoarea întâmplare...

— Stai! mă întrerupse Salters. Lasă toată povestea asta deoparte și privește în sus! Nu vezi cât de mult s-a întunecat? Pentru numele lui Dumnezeu, uită-te odată la cerul ăsta!

I-am urmat îndemnul și m-am speriat. Firele aurii dispăruseră. În locul lor apăruseră mai multe benzi întunecate în care ele parcă se concentraseră, legând norul care acum devenise negru, ca și partea de miazănoapte a cerului. Restul firmamentului era senin și limpede. Norul era dus cu putere, tras parcă de benzile întunecate, ca de niște odgoane, înspre nord. Vedeam cum totul se desfășura rapid. Cu cât cobora spre sol, cu atât mai clar se putea vedea ridicându-se dinspre pământ o formațiune, la început transparentă, apoi din ce în ce mai întunecoasă, la bază lată, în sus tot mai subțire, învârtindu-se și încercând să prindă norul cu un fel de coadă care fâlfâia. Norul aluneca tot mai repede în jos, fără însă, să se lătească, trimițând la rândul său un fel de coadă. Cele două cozi se căutară și se găsiră, în clipa în care s-au atins părea de parcă norul ar fi

fost smuls și târât în direcția pământului, dar el se ținea suspendat în aer și forma, laolaltă cu vârtejul, un fel de pâlnie dublă, care se învârtea în jurul propriei axe, cu cele două vârfuri care se uniseră la mijloc, în timp ce bazele lor atinseseră, una jos, pe sol și cealaltă sus, în aer, un diametru de cel puțin 50 metri.

Deoarece în toată zona nu se găsea decât o vegetație scundă, de tufișuri, am putut observa tot însărcinatatorul fenomen natural în întreaga sa grandoare. El se infășura și se învârtea cu viteză înainte, drept în direcția noastră. Dar aici, în jurul nostru, aerul era într-o nemîșcare totală și o zăpușeală bruscă ne învăluia ca o plapumă ce ne scotea sudoarea din toți porii.

— „Micul cerb” a avut dreptate, spusei. E în pericol viața noastră! Repede! Will, să ne salvăm și să ajutăm și femeia.

— Cum și unde? întrebă el speriat.

— Pe cai!

— Dar nici nu știm încotro să ne îndreptăm!

— Direcțiile de înaintare ale unei furtuni de acest fel nu pot fi prevăzute. Ca să ne salvăm va trebui ca noi să ne schimbăm direcția de mers de îndată ce ea și-o schimbă pe a ei. S-ar putea ca fluviul să opreasca în loc și să nu treacă pe malul unde ne aflăm noi. Adu repede calul lui Rollins din spatele grajdului. Eu alerg după femeie.

Am găsit-o lângă vatră, nebănuitoare de pericolul ce o amenință. Cât pe-aci să leșine, când i-am spus ce se petrece afară. Am scos-o repede din colibă. Will tocmai aducea gloaba.

— Animalul e tare îndărătnic, strigă el. O să-l încalec eu. Nu are să și pe femeie o va arunca de îndată jos.

Sări pe cal și-l mâna înainte în galop.

— Poți călări? întrebai femeia.

— Așa cum o cere situația acum, nu prea, se văietă.

— Atunci te iau la mine pe cal.

Sării pe roib, care putea mai degrabă să ducă două persoane decât calul meu șchiop, trăsei femeia îngrozită

sus, aşa că stătea de-a curmezişul, sprijinindu-se de mine; apucai căpăstrul și mânai calul fără zăbavă în urma lui Salters.

Toate astea s-au petrecut atât de repede, încât de la prima observare a tornadei nu trecuse mai mult de un minut. Nu prea stăteam comod. Cu dreapta trebuia să țin femeia, iar cu stânga să mân roibul; pe deasupra, trebuia să am grija și de celălalt cal. Dar am reușit! După ce am parcurs o bucată bună de drum, i-am strigat lui Will să opreasca. El mă ascultă și ne întoarserăm ca să vedem ce se întâmplă în urma noastră.

Tornada ajunsese până aproape de fluviu. Norul cu pricina dispăruse. Vârtejul semăna acum cu un soi de arătare întunecată, care mai degrabă părea o uriașă clepsidră, în care se întârteau ca într-o horă teribilă imense grămezi de tufișuri smulse din pământ, bolovani, fâșii întregi de pajiște înecate în mari cantități de nisip. Ce mai, un fel de dihanie îngrozitoare, dezlănțuită.

Acum vârtejul atinsese malul fluviului. Se va opri, pentru a se deplasa de-a lungul acestuia, în aval sau în amonte, sau o să se prăbușească în sine?

Așa ne întrebam noi. Cel care îi stătea în cale era mai mult ca sigur iremediabil pierdut. Ridicat la înălțimea unui turn de catedrală și aruncat cu putere în jos, învărtit în tot felul, trebuia să moară asfixiat, dacă nu era mai înainte prăvălit la pământ sau făcut una cu toate obiectele ce erau ridicate și proiectate de monstru.

Acesta însă se opri brusc, de parcă ar fi vrut să se hotărască ce să facă mai departe. Pâlnia superioară se aplecă, voind să urmeze în continuare drumul pe care pornise. Începu să se smucească de pâlnia inferioară, încercând să se rupă de ea. Se auzi o bubuitură teribilă; amestecul întunecat de nisip, pietre și tufișuri dispăru și o coloană lungă se ridică în înălțimi, având la început forma unui cilindru proporționat, apoi îngustându-se la mijloc, luând forma anteroiară a conului dublu. Din vârtejul de mai

înainte rezultă un fel de crac de pantalon plin cu apă care, parcă supărat de eșecul suferit pe fluviu, se deplasa acum cu viteză îndoită, smulgând în calea sa coliba și îndreptându-se cu repeziciune spre noi.

— Repede, să fugim de aici! Acolo, la dreapta, strigai.

Caii putuseră cu greu fi stăpâniți pentru o clipă. Ei recunoscuseră pericolul și porniră ca fulgerul, încât nici nu trebuia să-i mai mânam. Cu privirea atintită spre tornadă, văzui cu bucurie cum dihania o apucase spre vest. Se îndepărta de noi. Puteam să ne oprim și, dacă nu se întorcea, eram salvați. Din fericire aceasta nu s-a întâmplat. Vârtejul uriaș gonea cu aceeași viteză mai departe. Nu mai era transparent, ci întunecat și opac. Tot ce atingea era smuls de pe sol și absorbit parcă în înălțimi. Vedeam cum prindea puteri și devinea tot mai pustiitor. Tot ce nu putea păstra era proiectat la distanță; își urma drumul blestemat, până ce, deodată, se auzi din depărtări un tunet atât de puternic, încât se cutremură pământul — și brusc dispăru!

În aceeași clipă, fără să ne putem explica cum s-a întâmplat, întregul cer s-a întunecat și s-a pornit o ploaie, cu picături mai mari decât bobul de mazăre.

— Casa noastră, locuința noastră! Ce a rămas din ea? se väietă femeia, rupând acum pentru prima oară tăcerea.

În loc de răspuns ne-am mânat caii într-un galop grăbit spre locul unde se aflase coliba. Mai precis spre locul unde credeam că mai este, pentru că, ajunsi acolo, n-am mai găsit decât niște rămășițe. Grinzile din trunchiuri groase de arbori fuseseră răspândite la mare distanță. Din gardul ce încundra coliba nu mai rămăsese nici o scândurică, nici un par. Totul fusese smuls și zvârlit în depărtări.

Femeia căzu într-o stare de prostratie totală, atât era de zdruncinată de cele întâmpilate. Într-o anumită privință, asta ne convinea. M-am gândit la soțul ei, la fiul ei și la Tânărul indian. Știam, din clipa în care văzusem desenele de pe hrisovul de piele, unde îi puteam găsi. Acolo sus, pe

munte, unde se prăbușise în sine tornada, pentru că îi stătea în cale ca un obstacol de netrecut. Dar cum a fost oare sfârșitul ei? În orice caz ca acela al unui gigant în agonie, care în lupta cu moartea zdrobește tot ce-i pică în cale. Ne așteptau acolo poate scene groaznice, de care am fi vrut să-o scutim pe sărmana femeie. Dar atunci când a auzit că vrem să-l căutăm pe fiul ei, și-a recăpătat puterile. Nu au ajutat rugămintile și nici cuvintele mai grele. Nu voia în nici un chip să-o lăsăm aici. Se urcă în să și porni călare cu noi.

Tot atât de brusc pe cum pornise, ploaia a încetat și cerul s-a luminat. Norii dispăruseră ca prinț-o vrajă și soarele râdea de sus la noi, de parcă nu să fie întâmplat nimic cu puțin mai înainte. Dar cum arăta drumul pe care trebuia să înaintăm? De peste șaizeci de metri largime devenise pistă pe care o tăiașe tornada în calea ei. Tot ce fusese plantă era ca și ras. Făcuse în sol o mulțime de gropi, pe care le umpluse la loc cu tot felul de sfărâmături. Departe, în dreapta și în stânga, zăceau blocuri de stâncă, bolovani, arbuști și alte rămășițe pe care le presărase în calea ei...

Și acum înainte spre munte! Încă de la distanță văzurăm distrugerile. Vegetația smulsă din pământ, ridicată la cer, presată în grămezi diforme, aruncate care încotro. Furtuna își căutase, preț de o cale lungă, o ieșire de-a lungul versantului și în ciuda ei că n-o găsise, transformase tot ce era viață în moarte. Stâncile dezgolite aveau acum înfățișarea unor cariere de piatră ce ar fi fost exploatare până în adâncuri. Platanii, a căror vedere mă bucurase atât de mult la venirea mea pe aceste locuri, abia de mai puteau fi recunoscuți. Trunchiuri de grosimea unui bărbat puternic zăceau acum cu rădăcinile smulse din pământ. Ramuri groase cât corpul unui copil erau împletite ca un odgon. Cel mai falnic dintre platani își pierduse toate ramurile. Cu rănilor lui adânci și lungi oferea un spectacol jalnic. Dar unde erau... ah, dincolo stătea un cal înșeuat după obiceiul

indian, un bălan roșcat, în fața unei mari grămezi de tufe, din frunzele cărora se servea cu mare plăcere. Era calul „Micului cerb”.

Am călărit până acolo și iată ce văzurăm: un platan uriaș fusese dezrădăcinat; în cădere ridicase, cu rădăcinile sale puternice, pământul în care fusese înfipt. Sub această grămadă de rădăcini și pământ se deschidea o gaură adâncă, un fel de peșteră. Și aici ședeau blondul Iosif și Tânărul apaș, având deasupra capetelor lor, ca un fel de acoperiș, toată încâlceala de rădăcini. Ne priveau zâmbind, în mod evident mulțumiți. Femeia descăleca în grabă și își strânse fiul la piept. Apașul se ridică și întrebă:

— Cred acum frații mei albi că mă pricep la „vântul foarte înfometat”?

— Credem, îi răspunsei. Dar cum v-ați salvat?

— „Micul cerb” își ascunsese calul adânc în tufăriș.

El l-a adus și a încălecat împreună cu „Fața palidă cu ochi albaștri” ca să caute să se adăpostească de furtună. După ce aceasta a pierdut din puteri, Işarshiütuha a venit aici și a găsit ce căutase de trei zile împreună cu „Mica fată palidă”.

— Te-ai întâlnit în taină cu Iosif?

— Da, el este fiul bărbatului cu sacii, care a fost ucis aici. Vino să vezi unde este îngropat „Bizonul care rage” cu pepitele de aur.

Ne-a condus pe cealaltă latură a grămezii de rădăcini. Acolo, în imediata apropiere a trunchiului, unde pământul era puternic răscolit, zărirăm doi dintre săculeții de piele, care, cercetați mai de aproape, se dovediră a fi umpluți cu pulbere și pepite de aur. Iosif avea cunoștință de toate cele ce se întâmplaseră. Acum, când află și mama sa ceea ce eu ghicisem înainte — uciderea primului ei bărbat —, căzu în genunchi plângând cu jale. O consolă însă în oarecare măsură bogăția reprezentată prin posesiunea neașteptată a metalului prețios, deși încă nu-i venea să creadă că îi aparține. La întrebările ei, indianul îi povesti următoarele:

„Bizonul care rage” era tatăl meu. El pornise la drum cu „Pipa fumegândă”, fratele său, ca să-l viziteze pe „Marele părinte al fețelor palide” și să-i aducă la cunoștință dorințele apașilor. Cele două căpetenii au pornit călare spre răsărit. Ei au ajuns să vadă cum au ucis trei „Fețe palide” pe un al patrulea alb, numai pentru că găsise aur. Doi dintre ucigași erau „Ochiul rău” și „Mâna hoață”. Pe cel de-al treilea nu-l cunoșteau. Ei îi pedepsiră pe ucigași pentru crima lor, omorând pe „Ochiul rău” și pe cel de-al treilea tâlhar. „Mâna hoață” l-a împușcat pe tatăl meu și a reușit să fugă. „Pipa fumegândă” l-a urmărit, după ce a îngropat aurul și a luat cu el pe cal trupul neînsuflețit al „Bizonului care rage”, dar nu a reușit să-l ajungă. „Pipa fumegândă” și-a îngropat fratele acolo unde am să-l găsesc eu peste două zile și a călărit mai departe spre Washington. Moartea fratelui trebuie răzbunată; eu trebuie să-l răzbun, deoarece eu îi sunt fiu. Dar a trebuit să treacă un timp mai îndelungat, deoarece eram încă prea Tânăr. Până la urmă însă am pornit la drum ca să aduc scalpul ucigașului, pentru că numai atunci voi deveni un luptător și voi avea dreptul să port o armă de foc. Ucigașul locuia în coliba celui pe care-l omorâse; el a luat-o pe văduva acestuia de soție; prin acest act a devenit proprietarul casei și era liber să caute comoara.

La aflarea acestor grozăvii, femeia scoase un țipăt de durere și leșină. Soțul ei de-al doilea era ucigașul primului ei bărbat. Ce putea fi mai îngrozitor?!

— Și acum o să puteți vedea „Mâna hoață”, spuse apașul. Urmați-mă!

Iosif rămase în urmă, lângă mama sa, care încă nu-și revenise. Salters și cu mine îl urmarăm pe indian la imensul platan. Acolo zacea pe pământ Rollins, sub una din ramurile principale, măsurând vreo trei picioare în diametru și care căzuse peste el, zdrobindu-i picioarele până sus, la coapse.

— Iată-l aici zăcând. Am vrut să-i iau scalpul, dar Marele Spirit l-a judecat înaintea mea. Eu iau scalpul numai unui om pe care l-am biruit. Pe acesta l-a răpus mânia dreptului Manitu, pe același loc în care a săvârșit crima sa. Acum înțelege fratele meu alb, hrisovul pe care i l-am dat spre descifrare?

— Pe deplin, îi răspunsei.

— „Pipa fumegândă” nu știe să scrie. El a lăsat pe marea căpelenie Intșu să o facă, în temeiul celor povestite de tatăl meu. Tu ești fratele acestui vestit luptător și de aceea vreau să-ți dăruiesc acest document. Uită-te, nenorocitul își deschide ochii. Poate mai poți vorbi cu el. Eu însă plec; este ucigașul tatălui meu; l-aș fi omorât, dar vайetele nu i le pot asculta. Omul roșu are și el o inimă, la fel ca aceea a feței palide; el vrea să pedepsească repede și nu să chinuiască îndelungat.

După ce termină de vorbit se ridică și plecă înapoi la Iosif și mama lui. Noi mai aveam încă un sfert de ceas greu de trecut: agonia ucigașului. Își revenise; își dădea seama că i se apropie sfârșitul și mărturisi totul, îi lipsea puterea să vorbească limpede, dar reuși să răspundă la întrebările noastre cu un da sau nu. Astfel am aflat și din gura lui ceea ce însă putusem să reconstituim, de fapt și noi.

În timpul urmăririi sale, el observase că „Pipa fumegândă” nu avea pepitele de aur asupra lui, că deci le îngropase undeva. Îl induse în eroare pe indian și se întoarse la locul atacului. Acolo reuși să facă, cu multă trudă, o groapă pentru cadavre, pentru ca omorul să nu fie descoperit. Peste câteva zile îl împușcă și pe fratele celui ucis, pentru ca să se poată introduce pe lângă soția acestuia ca un protector, bine venit. Asta i-ar fi permis să caute aurul în deplină liniște. Toate reușiră, numai principalul nu-i izbuti, el nu putu găsi pepitele. Setea pentru metalul prețios și chinurile constiinței sale îl duseră în preajma nebuniei. Nu mai suporta apropierea nici unui străin, pentru ca nu cumva să se descopere ceva din tot ce

se întâmplase. Din aceasta pricină ne-a gonit și pe noi: pe Will și pe mine. La fel l-a gonit și pe „Micul cerb”, care se prefăcuse că este șchiop pentru a putea, folosindu-se de acest pretext, să rămână câtva timp în preajma lui.

Dumnezeu l-a judecat potrivit dreptății sale supreme. Acum ucigașul se găsea în pragul morții chiar la locul crimei, unde zăcea osemintele celor îngropați de el și în ultimele sale clipe de viață afla că atât de mult căutatul aur fusese găsit, fiind în mâinile Tânărului pe care-l urâse atât de mult.

Și totuși Atotputernicul se arăta milos cu el! Membrele zdrobite nu-i provocau dureri; el muri fără să scoată nici măcar un suspin.

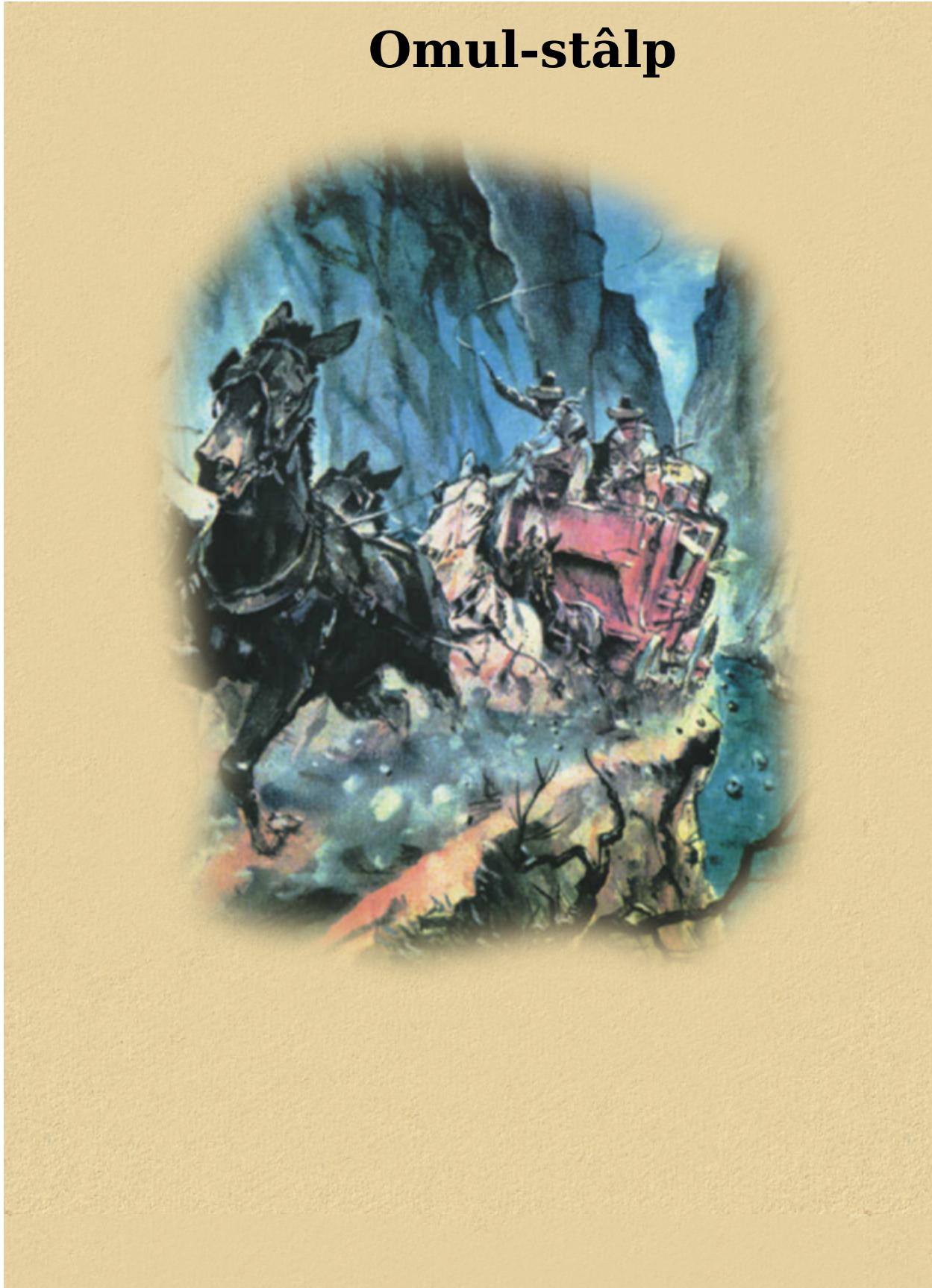
I-am relatat soției lui cele întâmpilate. Ea nu voi să-l vadă și bine făcu. Noi doi i-am săpat groapa și i-am spus un *Tatăl nostru!* „Micul cerb” plecă după scurt timp, nemaivoind să rămână și când femeia îi oferi o parte din aur, îi spuse mândru:

— Păstrează pulberea! Apașul știe unde poate găsi aur în orice cantități, dar nu-i spune nimănuí acest lucru și-l disprețuiește. Marele Spirit nu l-a creat pe om ca să fie bogat, ci bun. Să-ți ofere de-acum înainte atâta fericire pe câtă suferință ai avut de îndurat.

Se urcă pe cal și se îndepărta în galop.

A doua zi părăsirăm și noi locurile acelea înainte de amiază, luându-i pe Iosif și pe mama sa cu noi. Bătrânul cal purta sacii cu aur și puținele lor lucruri, roibul transporta femeia și calul meu brun băiatul, iar Will și cu mine mergeam pe jos, alături de ei. În așezarea cea mai apropiată, unde cei doi aveau posibilitatea să găsească mijloace mai bune de călărie, ne-am luat rămas-bun de la ei, cei cărora furtuna le dezvăluise taina unor întâmplări tragice, dar și mijloacele pentru o existență mai bună.

Omul-stâlp

1. În stepa morții

Între Texas, New-Mexico și teritoriul indienilor, precum și Munții Ozark, care se ridică înspre nord-est, se găsește o regiune întinsă cu nimic mai puțin însăciată decât pustiul Gobi de pe continentul asiatic sau Sahara africană. Nici un arbore, nici un tufiş singuratic nu oferă ochiului vreun punct pe care să-și odihnească privirea; nici un dâmb nu întrerupe şesul uniform, încremenit; nici un izvor care să răcorească gâtlejul însetat și să aducă salvarea din fața soartei inevitabile ce aşteaptă orice ființă ce s-ar abate de pe drumul ce duce către munți sau către vreuna din preriile înverzite. Nisip, nisip, nimic altceva decât nisip și numai arareori curajosul vânător ce îndrăznește să se aventureze în aceste locuri dă peste un petic de pământ căruia o ploaie trecătoare a reușit să-i smulgă câteva fire de vegetație. Piciorul omului sau al animalului evită aceste zone presărate cu cactuși țepoși, ai căror spini ascuțiți rănesc ca vârfurile de pumnal și nu conțin nici măcar o picătură de sevă binefăcătoare ce ar putea ostoi setea sau măcar umezi limba uscată de dogoare.

Și cu toate acestea, câteva piste străbat totuși regiunea: în sus, spre Santa Fé, de-a lungul văilor înguste, ale izvoarelor și câmpurilor aurifere din Munții Stâncosi și în jos, peste Rio Grande, spre bogatul Mexico. Dar acestea nu sunt șosele ca acelea pe care le oferă circulației civilizația, ci constau, de fapt, în nimic altceva decât niște pari uscați, înfipăti din loc în loc în nisip, pentru a indica direcția pe care trebuie să o urmeze carul cu boi cu mers molcom sau trapperul mai grăbit. Vai de el dacă pierde din ochi aceste semne, care au dat acestei părți din sud-vestul Americii de Nord numele de Llano Estacado, sau dacă au fost îndepărtațe de cetele de indieni sălbaticice ori de bandele vânătorilor-tâlhari, pentru a-l induce în eroare pe cel ce se

încumetă să călărească pe aici. În acest caz el este iremediabil pierdut. Și asta pentru că pustiul se întinde, asemenea unui ocean nemărginit, departe până în zări.

Soarele ardea dogoritor și peste nisipul fierbinte tremura o lumină pâlpâindă, care rănea și până la urmă orbea ochii. Pe întinderea acestui deșert dezolant puteau fi zărite cinci vietăți: un călăret, calul său și trei vulturi negri în văzduh, de parcă nu așteptau decât clipa în care calul și călărețul se vor prăbuși epuizați, devenind o pradă mai ușoară. Era a doua zi de când îl urmăreau pe călăret și ei simțeau instinctiv că omul nu mai era în stare să reziste încă mult privațiunilor.

Solitarul din Llano Estacado era un bărbat încă Tânăr, de vreo douăzeci și sase de ani. Purta hainele obișnuite ale unui vânător din prerie — o tunică de piele cu franjuri, jambiere și mocasini, iar pe cap o pălărie de fetru a cărei culoare și formă lăsau să se ghicească faptul că posesorul ei nu mai intrase de multă vreme în contact cu civilizația. Fața sa palidă și epuizată, ochii sticloși și privirea tulbure, părul ce-i atârna încâlcit, precum și mâna încleștată spasmodic pe armă, scoteau în evidență faptul că era la capătul puterilor. La fel de istovit era și calul. Aceasta părea să fie un mustang capturat și îmblânzit de curând. Cu câteva zile mai înainte fusese probabil plin de dârzenie și rezistență, pentru ca acum să fie complet sfârșit. Limba îi atârna uscată printre dinții întredeschiși, ochii îi erau însângerăți, iar el se tara din ce în ce mai greu, pas după pas, prin nisipul gros.

Necazurile începuseră cu câteva zile mai înainte. Tânărul părăsise Santa Fé, în societatea unor *westmani*, pentru a ajunge în Arkansas, după ce va fi traversat Munții Ozark. Fuseseră însă atacați de comanși și numai datorită iuțelii calului său reușise, de unul singur, să se salveze. Indienii l-au urmărit până departe în stepă, altminteri el nu s-ar fi aventurat, de bună seamă, fără însotitori, în acest pustiu teribil.

Încă din dimineața precedentă parii indicatori dispăruseră și el nu dispunea, în afară de busolă și stelele nopții, de nici un mijloc de orientare. De trei zile nu simțise pe buze gustul vreunei picături de apă și, cu o privire deznađăjduită, se tot uita pe cer la vulturii care coborau din ce în ce mai jos, pe măsură ce mișcările calului său deveneau mai lente și mai șovăielnice.

La un moment dat calul se opri și nu voia să mai înainteze nici un pas; tremura din toate mădularele și stătea să se prăbușească.

— Deci asta a fost, până aici și nu mai departe, mormăi străinul în limba germană. Oare nu există nici o salvare pentru mine și tine, bravul meu animal?

Era gata să descalece când, brusc, purtarea calului îi atrase luarea-aminte. Tremurul său părea să se datoreze pe jumătate oboselii, pe jumătate să fie provocat de teamă; nările sale scorojite de uscăciune se dilatară, își ridicară deodată capul și scoase un sforăit de spaimă, cu care adevăratul cal de prerie anunță apropierea unei vietăți dușmănoase.

Călătorul scoase un binoclu pentru a cerceta orizontul și observă că vulturii îl părăsiseră pe el și coborau înspre un punct aflat ceva mai departe. Acolo văzu, zăcând nemîșcat, ceva asemănător unui trup și atunci, instinctiv, apucă cuțitul pe care-l purta la cingătoare. Dar imediat își dădu seama că nu avea de ce se teme de o ființă omenească, față de celealte mari pericole înconjurătoare. Dar poate că totuși nu era un om, ci vreun animal muribund, a cărui moarte era așteptată de alte vietăți gata să-l devoreze. Se dădu jos de pe cal, îl apucă de căpăstru și se îndreptă încet spre locul unde zacea necunoscutul. Din timp în timp, ducea binocul la ochi. Apropiindu-se își dădu seama că pe pământ se afla un bărbat, înconjurat la mică distanță de mai mulți lupi de prerie și câțiva vulturi negri. Însemna că omul mai trăia, altminteri animalele s-ar fi năpustit de mult asupra lui.

Tânărul se cutremură îngrozit. Își vedea cu ochii soarta cumplită ce-l aştepta și pe el, dacă nu apărea între timp vreo sansă de salvare.

„Cine putea să fie cel căzut la pământ? Dar unde era calul, său? Sălbăticiunile o să-l sfâșie, iar săngele lui...”. Se opri la acest gând. Ultimul cuvânt îi stârni o idee.

„Nu, își spuse el, n-o să aibă săngele nostru, dar al lor o să ne salveze de la pieire!”

Făcu un semn calului să se apropie și să se culce la pământ. Acesta îi execută întocmai poruncile. Apoi se lăsa și el jos, ca să nu fie văzut și se apropie pe furiș de lupi. În clipa când își dădu seama că prezența sa fusese observată, își luă lasoul, făcu o buclă dublă, pe care o fixă în nisip cu ajutorul cuțitului său și puse în interiorul buclei mai multe bucăți de carne de bizon, pe care le avea în sacul cu merinde. Se îndepărta de locul cu pricina și se lungi la pământ.

La vederea Tânărului, sălbăticiunile se retrăseseră binișor de lângă prada pândită. Acum, când îl văzură pe Tânăr nemîscat, începură să se apropie din nou, ca să cerceteze noua victimă. Ajunși la momeala pregătită de vânător, primul dintre ei apucă cu lăcomie o bucată de carne, pentru ca în clipa următoare să cadă în cursă. Două împușcături răsunară. Doi lupi căzură morți. Vânătorul sări în sus și se grăbi spre leșurile lor. Oboseala îi dispăruse complet. Secționa cu cuțitul venele uneia din sălbăticiuni și buzele sale sorbiră cu nesaț săngele Cald, care, în alte împrejurări, i-ar fi produs scârbă. Apoi se întoarse la calul său, smulse cana de la chingă, o umplu ochi cu sânge și se îndreptă spre bărbatul căzut în nesimțire, care, între timp, își revenise din amețeală la auzul celor două împușcături și îi întinse cana.

— Apă! gemu acesta.

Lichidul aburind încă îl învioră numaidecât; el se ridică și privi cu uimire la salvatorul său.

— Uff, sir, bine mi-a făcut! Mai dați-mi încă o picătură.

Tânărul se grăbi înapoi la lup și îi aduse ultima porție de sânge.

— *Thank you, sir!* Mă gândeam că bat deja la porțile cerului. Cât pe-aci să cred că sălbăticinile m-au și mâncat; aşa s-ar fi întâmplat dacă nu le-ați fi stricat la timp cheful jivinelor!

— Îi eu am fost aproape să am aceeași soartă, dar m-am gândit că e mai bine să-mi dea ele sângele lor, decât să le ofer eu carnea mea.

— *Well!* De fapt, are un gust groaznic, dar ideea dumneavoastră a fost cea mai bună posibilă. V-a ajutat și mi-a ajutat, ce-i drept pentru scurtă vreme, dar...

El își întrerupse brusc vorba, își puse mâna streașină la ochi și privi cu luare-aminte la un norisor, aparent ușor ca fulgul, ce-și făcuse apariția la orizont.

— *Heigh-day*, de acolo ne vine salvarea. El o să ne scoată din nenorocirea asta, spuse, arătând spre cer, într-o jumătate de oră vom avea parte de o ploaie care ar transforma stepa morții într-o mare, dacă nisipul n-ar înghiți toată apăraia. Dar, spuneti-mi, cum ati ajuns aici, fără cal, fără tovarăși de drum, fără...

— Fără cal? Colo şade culcată gloaba mea; nu am reușit să-o conving să mai meargă nici un pas mai departe. Vin din Santa Fé, am reușit să scap de comanși și vroiam să urc în munți, ca să ajung în Arkansas, trecând peste Red River. Mă numesc Richard Klausen și sunt din Frankfort-Kentucky.

— Richard Klausen, Frankfort-Kentucky? Înseamnă că sunteți vestitul poet care scrie acele frumoase poezii germane, cunoscute și dincolo de granițele Statelor?

Celălalt dădu din cap zâmbind.

— Într-adevăr! Eu sunt autorul dornic să compună *Tablouri din savană*, în prerie, unde era cât pe-aci să fiu mâncat de lupi. Dar acum vă pun aceeași întrebare și dumneavoastră.

— Vreți să știți cum mă numesc? Ei bine, nu sunt președinte și nici guvernator. Tom Summerland este numele meu, de când exist pe lumea asta și aşa o să rămână până ce o să-mi pierd scalpul sau am să fiu devorat de vreun urs grizzly. Ați auzit cumva de Bill Summerland, avocatul?

— Vă referiți la vestitul avocat Bill Summerland, din Stenton-Arkansas?

— Întocmai. Este fratele meu și la el mă duceam. I-aș fi dus un transport frumos de pulbere de aur și de pepite, pe care le-am adunat de pe Canadian^[44], dar oamenii-stâlp mi le-au luat pe toate.

— Oamenii-stâlp?

— Da, oamenii-stâlp. Sau poate nu știți cine sunt ticăloșii acestia? Ei bine, există tot felul de indivizi care au fost obligați să părăsească Statele Unite și care și-au găsit aici refugiu, fugind din fața brațului legii. Cutreieră aceste meleaguri, adunați în tot felul de bande, jefuind cu predilecție caravanele nevoite să străbată stepa morții și ucigând călătorii. Pentru ca aceștia să se rătăcească, ei îndepărtează stâlpii de marcaj sau le schimbă intenționat locul, ca să indice direcții greșite. În momentul când călătorii sunt epuizați de sete și cuprinși de deznădejde, îi atacă; cred că acum vă dați și dumneavoastră seama de ce sunt numiți oameni-stâlp.

Când am părăsit Spanish-Peaks și Canadianul eram într-un grup de peste douăzeci de *westmani* bine înarmați. Ei toți au căzut, uciși de topoarele fi săgețile comanșilor, cu excepția mea și a încă doi călători. Ne-am putut salva prin Llano Estacado și am reușit să trecem de cea mai mare parte a stepei morții, când, la un moment dat, au dispărut stâlpii. Asta ne-a dat de bănuitor; se impunea să fim precauți, dar, oricât ne-am străduit să fim cu băgare de seamă, totuși am fost luați prin surprindere. S-a întâmplat în toiul nopții; eu am reușit să mă salvez în cursul atacului, dar aşa cum

m-ați găsit aici: fără cal și fără arme. Am rezistat timp de trei zile, dar după aceea am căzut epuizat. Nu știu cât am zăcut aşa. Când mi-am revenit, erați lângă mine. Vă mulțumesc din inimă, domnule! Bătrânul Tom Summerland o să reușească în cele din urmă să facă rost de cal și arme, iar atunci veți constata și dumneavoastră că el, din recunoștință, va fi în stare să înghită și altceva decât o cană cu „zeamă de lup”!

După aceste cuvinte tăcu. Călătorul din Vest este, de cele mai multe ori, un insăcăt și Tom Summerland, în ciuda stării sale de slăbiciune, îmi ținuse poate cel mai lung discurs din viața sa. Omul nu prea arăta bine; eforturile făcute îl subreziseră mult, iar hainele de pe el suferiseră și ele, dar el avea acea fizionomie tipică de trapper, în a cărei expresie coexistă deopotrivă şiretenia, cinstea și devotamentul.

— În ce privește armele, putem rezolva chiar acum, spuse Klausen. În afara puștii mele cu două țevi, mai am o armă retezată, atârnată de șa. Pe aceea pot să v-o dau. De muniție și hrana să nu aveți grija. Numai de apă avem nevoie, nu doar pentru noi, ci mai degrabă pentru calul meu, fără de care am fi pierduți. Dar, mulțumesc lui Dumnezeu, ați avut dreptate: norul acela crește văzând cu ochii; el ocupă de pe acum jumătate din cer și cred că putem fi siguri că nu vom muri de sete!

— Asta e sigur. În cinci minute vine potopul, puteți fi convins. Tom Summerland nu se află pentru prima oară în stepa morții și-i cunoaște toanele la fel de bine ca pe propriile lui buzunare. Aveți însă grija să priponiți calul de un țăruș și să punеți bine la adăpost praful de pușcă.

El se ridică și-și înfundă șapca peste părul încâlcit. Era un lucru ce cu greu și-ar fi putut găsi perechea. Cusută și peticită chiar de către proprietarul ei dintr-o blană de urs și din niște tendoane de cerb, avusese inițial un fason deosebit. După aceea, în decursul timpului, pierduse părul, din care îi rămăseseră numai câteva smocuri de culoare

brun-murdară ce atârnau până pe gâtul gol al celui ce o purta. Înmuiată de nenumărate ploi și tot de atâtea ori uscată de soare, podoaba capilară a lui Tom luase acum o formă și un chip ce nu puteau fi descrise. Dar asemenea obiecte nu sunt deloc rare în prerie. De regulă ele au servit stăpânilor de-a lungul multor ani și se bucură din partea lor de un respect deosebit, încât nu și le scot de pe cap nici în scurtul răstimp petrecut în vreo aşezare civilizată.

Deși aerul devenise între timp și mai sufocant, cei doi se simțeau mai întăriți datorită speranței ce li se trezise în suflet. La rândul său și calul se ridicase în picioare și-și ținea capul sus, gâfâind. Instinctul îi spunea și lui că se apropie salvarea. Klausen controlă dacă era bine priponit și se îngriji ca alimentele și muniția să nu fie atinse de umezeală. Nu termină bine cu aceste treburi că, brusc, ploaia se și dezlănțui, ca o imensă perdea de apă, prăbușită din înălțimi asupra pământului lipsit parcă de apărare. Vânătorii noștri se afundară de-a dreptul în solul primitor. Summerland își scoase șapca și o ținu întoarsă în calea puhoiului. În câteva clipe era plină ochi.

— *Cheer up*, luați-vă șapca și faceți ca mine. În sănătatea dumneavoastră și a bătrânului Tom Summerland!

În clipa următoare își turnă apa în gura larg deschisă, plescăi din limbă de parcă ar fi golit o stacană de New Hampshire original whisky, după care întinse din nou șapca pentru o nouă porție. Klausen îi urmă exemplul, simțindu-se și el împrospătat. Alături de ei, calul necheză din răsputeri și dădu din picioare.

Timp de peste o oră cerul și-a deschis toate zăgazurile și apele au tot curs fără oprire pentru ca deodată să se opreasă, la fel de brusc cum se dezlănțuiseră.

— 'sdeath, a fost un potop, nu glumă! își dădu cu părerea Summerland. Aș fi vrut ca toată liota aia de comanși și de oameni-stâlp să se fi înechat în el ca regele Belsazar în Marea Roșie, când a vrut să-i nimicească pe egipteni. *Come on*, ridicăți-vă, trebuie să scăpăm de stepa

asta îndrăcită și să ajungem într-un ținut unde crește puțină iarbă și există niscaiva arbori!

— Nu vreți mai întâi să îmbucați o bucată de carne? Sunt bine aprovizionat în această privință.

— De ce nu, dați-mi, vă rog! Dar asta putem s-o facem și în mers.

— Well, dar trebuie mai întâi să ne sfătuim în legătură cu direcția pe care ne hotărâm să o urmăm! Eu propun nord - nord-est. Într-acolo au luat-o lupii când am tras în ei. Nici un animal de pradă nu poate să stea mult timp fără apă și, în consecință, eu cred că pe acolo o să găsim de băut, iar calul nostru și ceva plante de ronțăit.

— Foarte ciudat; sunteți poet, sir și asemenea gentlemeni nu prea sunt înzestrați, de obicei, cu simț practic, pentru că ei se pricep la alte lucruri decât oamenii obișnuiți. Cam asta mi-am închipuit eu și despre dumneavoastră, dar acum văd că trebuie să-mi cer iertare, căci constat că aveți ochii acolo unde trebuie să și fie. Așa că, înainte, spre nord-nord-est!

— Dar mai întâi, însă, luați arma pe care v-am oferit-o și cuțitul Bowie. Cealaltă armă și tomahawkul le păstrează pentru mine. Trebuie să încarc și pușca. Nu putem să dinainte cu ce ne vom întâlni.

— All right! Dați-o încoace! și fiți sigur că nu o să vă face rușine arma!

Părăsiră locul care cât p-aci era să le fie de veci. Calul era acum plin de vigoare și-si purta călărețul cu ușurință de mai înainte. Asta era o consecință — din păcate trecătoare — a băii cu apă de ploaie. Animalul nu se mai hrăniște de multă vreme cu iarbă și vigoarea lui nu putea fi întreținută decât cu o hrană corespunzătoare.

Animalul rezistă totuși până ce se apropiere seara, când, din nou, se arătă istovit.

Summerland se opri și-si ridică privirea; un miros deosebit îi atrăsese atenția. Si Klausen inspiră adânc.

— Cactus, spuse el. Trebuie să-l evităm.

— Să-l evităm?! Asta nici nu-i trece prin minte lui Tom Summerland. Chiar către el trebuie să ne îndreptăm.

— De ce?

— Pentru că datorită ploii cactusul s-a îmbibat cu sevă.

— Ai dreptate, Tom! iî răspunse Klausen. Să-i îndepărtem coaja și țepii. Așa poate va mâncă și calul din el.

— Asta doar dacă este dintr-o specie comestibilă. Să pornim deci înainte!

În scurtă vreme ajunseră la o oază de cactuși. Plantele erau în marea lor majoritate de formă rotundă, asemănătoare unor butoiașe. În împrejurări normale, calul nostru nu s-ar prea fi dat în vînt după pulpa lor curățată de coajă, dar acum, după setea și foamea îndurate, o mâncă cu poftă. După ce și-au săturat calul, călătorii și-au reluat drumul și nu s-au oprit până seara târziu, schimbându-se între ei, unul călare și altul pe jos. Până la urmă, obosiți cu toții, au fost nevoiți să se opreasă pentru o odihnă binemeritată.

La puțin timp după răsăritul soarelui și-au reluat călătoria, pentru ca la prânz, spre bucuria lor, să dea de pâlcuri de iarba bivolului, uscată. Pe măsură ce înaintau, tot mai întinse erau suprafețele acoperite cu plante, iar după un timp au lăsat în urma lor stepa, căreia i-a luat locul preria înverzită.

Acum se puteau socoti salvați. Calul huzurea de-a dreptul în nutrețul succulent, în timp ce vânătorii se desfătau stând culcați pe iarba proaspătă și umedă. După ce s-au odihnit, s-au hotărât să pornească la drum, ca să ajungă, pe cât posibil, înainte ca să se lase seara până la o dungă cenușie-albăstruie ce se zărea la orizont, spre nord. Pe semne că era vorba de un tufăriș sau de o fâșie de pădure.

Soarele era pe cale să apună când au ajuns la locul cu pricina. Era un arboret de cireși sălbatici, întrerupt de mai multe pajiști. Ceva mai încolo plantele se înmulțeau și

apăreau, la distanță mai mare, coroanele unor arbori solitari.

— Adio foame, sete, arșiță și mizerie! glăsui Summerland. Aici începe pădurea și — vedeți linia aceea deasupra ei? Aceia sunt munții, aşa că acum ştiu bine unde ne aflăm, deoarece cunosc aceste înălțimi, am tot umblat printre ele. Dincolo curge Bee-fork, care se varsă în Red River, puteți fi sigur că aşa e!

— Deocamdată să călărim până la pădure; mai avem lumină cât ne trebuie ca să ajungem până acolo și să găsim un loc bun pentru înnoptat.

Așa au și făcut. Urmând exact direcția propusă au pătruns printre arbuști. Summerland era acum călare, în timp ce Klausen înainta pe jos, atent la drum. Se aflau într-o regiune în care se puteau aștepta să întâlnească dușmani. Deodată el se opri și se apleca să cerceteze cu atenție iarba. Coborî și Summerland de pe cal și examină cu luarămintele firele de iarba culcate sau frânte.

— O urmă! Una, două... cinci... opt, nouă călăreți cu unu, doi... patru, cinci cai de povară. Corespunde?

— Da, într-adevăr. Nouă urme izolate una de alta și cinci urme de animale care sunt legate între ele. Nu sunt indieni, ci albi, deoarece nu au mers unul în spatele celuilalt, ci fără precauție, unul lângă altul. Să-i urmărim?

— De ce nu? Trebuie să mergem pe urmele lor, pentru propria noastră siguranță.

— Dar atunci să înaintăm încet; ei au trecut pe aici de curând, de nici un sfert de oră. Dacă ar fi fost mai de mult, firele de iarba culcate s-ar fi îndreptat.

Ținând calul de căpăstru și urmărind îndeaproape urmele lăsate de cei nouă necunoscuți, au ocolit spre dreapta, având grija totodată să nu fie văzuți. Urmele duceau peste un loc nisipos, în care copitele cailor se imprimaseră perfect. Era limpede că indivizii se simțeau în deplină siguranță, deoarece dacă nu ar fi fost aşa, ar fi acționat cu totul altfel.

— *God bless my soul!* Doamne apără-mă! exclamă Summerland cu voce scăzută; aceștia sunt oamenii-stâlp care m-au jefuit de pepite. Erau paisprezece; pe cinci dintre ei i-am curățat, aşa că au rămas nouă; lucrurile se potrivesc perfect.

— De unde știi atât de precis că sunt ei, Tom?

— De unde? Păi nu vedeți urmele acestea de potcoave în nisip? Dar nu aveți de unde ști asta. Ia priviți acest picior din spate dreapta! Nu este pe partea stângă puțin mai scurt decât pe cealaltă?

— Într-adevăr!

— Ei bine, această urmă provine de la bătrâna mea iapă. Ea a călcat mai de mult într-un spin și rana s-a infectat. În cele din urmă piciorul s-a vindecat, dar a rămas cu infirmitatea asta la copită, fapt ce poate fi văzut în urma pe care o lasă. Trebuie neapărat să o recuperez, chiar dacă m-ar costa viața. Sunteți de partea mea?

— Bineînțeles! Ticăloșii au îndepărtat stâlpii de la locul lor și ne-au adus în pragul morții, nemaivorbind de faptul că ați fost atacat și jefuit de ei. Trebuie să primească o lecție zdravănă.

După acest schimb de cuvinte, cei doi porniră iar la drum. Arbori izolați întrerupeau ici-colo tufărișul, pentru ca apoi numărul lor să crească și în cele din urmă să se transforme într-o adevărată pădure.

Deodată simțiră un miros de foc.

— Stop! spuse Summerland. Înseamnă că s-au oprit să-si facă tabără și au aprins focul. Așteptați-mă puțin; mă întorc repede.

Își duse calul mai înapoi, de unde nu putea fi văzut și îl priponi de niște arbuști. După care se întoarse la tovarășul său de drum.

— Acuma trebuie să fim atenți și să ne apropiem de ei fără să fim observați. Urmați-mă!

Se furișă, căutând adăpost în spatele trunchiurilor de copaci și înainta, fiind atent să nu facă nici un zgromot.

Klausen îl urmă, procedând la fel ca el. Ajunseră într-un loc de unde văzură fumul, ridicându-se dintre coroanele arborilor, iar apoi și focul în jurul căruia seudeau nouă bărbați. Summerland se sprijinea da un molid, al cărui trunchi gros îl ascundea vederii lor. El îi făcu semn lui Klausen, chemându-l să se apropie de el.

— Încă nu și-au deshămat caii și nu au pus nici paznici.

— Unde le sunt caii?

— Acolo, mai departe, i-am auzit fornăind. Nici nu-i nevoie de arme; dacă-i găsim acolo, atunci nu mai e nevoie să curgă nici o picătură de sânge. După mine!

Se strecurară până în preajma cailor, care stăteau liniștiți.

— Vedeți acolo iapa mea? Mai are și acum pe spate desaga mea cu pepite. Si lângă ea este un cal negru care are tot harnășamentul și cele necesare vînatului pe el. Eu pun mâna pe ăstia doi. Dumneavoastră încercați să mai prindeți unul sau doi, iar celorlalți le tăiem legăturile și-i gonim. *Go on*, acum, repede!

Summerland sări înainte, tăie în viteză câteva legături și goni caii eliberați în direcția pădurii. Apoi încalecă în fugă iapa, calul negru îl luă de căpăstru și se uită repede în spate, să vadă ce face Klausen. Acesta se afla pe un cal bun și tocmai se pregătea să părăsească locul când se auziră strigăte puternice, apărând printre arbori câțiva dintre oamenii-stâlp. Cel care era mai aproape, un individ lat în umeri și cu o barbă neagră, se aruncă spre Klausen.

— Atenție, Klausen, la căpetenia ticăloșilor! strigă Summerland, îndreptându-și arma împotriva altor doi atacanți.

Se auziră două împușcături, care își atinseră ținta.

Între timp tomahawkul lui Klausen zbură înspre șeful bandei și-l lovi cu atâta putere încât acesta se prăbuși pe loc.

În clipa următoare Summerland și Klausen se și îndepărtau în viteză. Se auziră în urma lor împușcături, dar

nici una nu-i atinse. Pădurea deasă îi împiedica în fuga lor, dar în scurtă vreme ajunseră cu bine la locul unde Summerland își lăsase calul; îl dezlegară și porniră în grabă mai departe.

— Până ce o să reușească ei să-și prindă din nou caii și să înceapă urmărirea, o să fim departe și, întrucât în curând se lasă întunericul, vor trebui să se oprească pentru ca abia mâine să o reia. Dar nu o să reușească ei niciodată să-l prindă pe Tom Summerland și iapa lui.

2. Poetul savanei

În statul Arkansas, pe fluviul cu același nume, la câteva ore de drum de Little Rock, este situat orașul Stenton. Datorită poziției sale, la vârsarea a doi afluenți, localitatea constituie un nod de comunicație pe uscat și pe apă. Numărul caselor și al străzilor a crescut cu viteză tipic americană; astfel se explică cum în scurt timp, aici, unde cu puțină vreme înainte fiul sălbatic al preriei își adăpa calul în apele fluviului, se întinde acum acum orașul, dotat cu toate cele ce însotesc civilizația.

Aici, unde, la câteva mile de oraș, munții coboară până în câmpie, o societate formată din tineri domni și doamne își lăsase caii să se zbenguie în iarba proaspătă, smălțuită cu petele galbene ale florilor de Heliant. Singurul bărbat mai în vîrstă dintre cei prezenți se distingea prin înfățișarea sa. Era deosebit de gras și călărea un cal bălan, la fel de gras ca el. Mișcările amândurora aveau ceva care îți aducea aminte de niște pachiderme, la asta adăugându-se și culorile stridente ale îmbrăcămîntei călărețului, de-a dreptul caraglioase. Purta pantaloni galbeni, o vestă cadrilată roșie, o haină albastru-deschis și o pălărie cu boruri late, împletită din păr de cal în alb și negru. Sub gulerul tare avea un șal cu dungi verzi și liliachii, legat sub bărbie cu un nod uriaș. Pe față roșie a omului era întipărită o expresie de bunăvoință deosebită. Doar linia adâncă din jurul gurii lăsa să se întrevadă și o amărăciune ascunsă, în timp ce groasa-i ceafă părea să fie semnul unei perseverențe îndârjite.

În acel moment călărețul, ca și bălanul lui, tocmai încercau să se țină după una din doamne, care reușea însă cu ușurință să-și mâne calul în tot felul de zigzaguri, în timp ce lungul ei voal albastru flutura prin aer în urmă-i.

— Oprește-te, oprește-te, Marga! gema grăsunul, când bălanul, încercând să se depășească pe sine, se răsuci brusc, iar călărețul nostru cu greu reuși să se mențină în să.

— Ai să-ți rupi gâtul și eu, vai de mine, o să pătesc la fel. Oprește-te!

Unul dintre domnii mai apropiati se îndreptă spre el și-l ajută să se reechilibreze pe spinarea calului, după care îi spuse:

— Domnule Olbers, îl hrăniți prea bine pe bălan. Dați-i mai puțin ovăz și atunci nu o să mai zburde aşa de vioi.

— Nu ovăzul e de vină, ci exemplul prost care strică cele mai bune obiceiuri. Vă implor, domnule, duceți-vă de urgență până la fiica mea și spuneți-i că am să leșin de îndată, dacă mai face încă o săritură cu calul ei!

— Lăsați-i această plăcere! Asta îi întărește curajul și sănătatea, nemaivorbind de faptul că o prezintă pe domnișoara Marga într-o lumină căreia nu-i rezistă nici un gentleman.

— Domnule Wilson, mie acum îmi arde de sănătatea picioarelor și mâinilor mele. Ia uitați-vă la domnul de acolo. Calul lui păsește frumos, pas cu pas, de parcă ar trebui să numere florile pe care le calcă și, într-adevăr, văd că între timp mai îmbucă și câte o floare. Domnul nu face ca dumneata și Marga, aşa că pentru prima coastă pe care și-ar rupe-o promit să vă ofer cincizeci de mii de dolari.

— Chiar aşa? întrebă celălalt, privind între timp la călărețul aflat încă la distanță de cei doi. Mi-e teamă că veți pierde repede dolarii, căci sunt convins că omul acela a pus la bătaie mai mult de-o coastă.

— Nici pomeneală! Nu arată deloc a aşa ceva.

— Asta vă închipuiți dumneavoastră, pentru că până acum n-ați călcat prin prerie. Eu fac pariu pe aceeași sumă de bani că este un adevărat *westman*, umblat și răsumblat, care nu o dată în cursul vieții sale a privit moartea în față. Cunosc bine aceste lucruri, căci proprietățile mele din

Texas se învecinează cu savana și am de multe ori ocazia să observ asemenea oameni. Poziția sa aplecată îmi arată că este vânător, altminteri călăritul asta veșnic ar fi de nesuportat.

— Un vânător din prerie? Un ins pe jumătate sălbatic? Trebuie să stăm de vorbă cu el! O conversație cu el o să le amuze precis și pe doamnele noastre.

— Vă cred. Numai că lăsați-mă pe mine să-l abordez!

Cel care rostise aceste cuvinte era un bărbat frumos, încă destul de Tânăr, ai cărui ochi închiși la culoare se potriveau de minune cu barba-i deasă, neagră ca pana corbului și bine îngrijită. Era deosebit de elegant îmbrăcat și stătea în șa cu o usurință neobișnuită. Pălăria de Panama îi alunecase de pe frunte pe ceafă și lăsa să se întrezărească o cicatrice săngerie, care pornea de la rădăcina nasului până dincolo de linia părului. Câteva cuvinte rostite cu o voce sonoră avură ca efect adunarea întregului grup de tineri:

— Doamnelor și domnilor, ne aşteaptă o distracție. Iată, venind de acolo, se apropie de noi un vânător de piei de biber, de care ne vom „ocupa” puțin. Omul acesta cred că nu a văzut în toată viața lui o adevărată lady și o să se simtă foarte încurcat dacă va trebui să stea de vorbă cu noi.

Propunerea a fost primită cu bucurie, numai fiica grăsunului îl contrazise:

— Domnilor, lăsați-l în pace să se ducă pe drumul lui! Omul nu v-a făcut nimic și s-ar putea simți jignit!

— Jignit? râse Wilson. Să considere ca pe o cinste posibilitatea de a vorbi cu oameni ca noi. Am să-l fac să înțeleagă acest lucru!

Își îndreptă calul spre noul venit; ceilalți îl urmau. Marga era constrânsă să li se alăture, dar rămase puțin în urmă.

Străinul se găsea acum la mică distanță, dar nu observase grupul de tineri.

— *Good day*, omule, îi strigă Wilson. Dormi și visezi sau cumva ți-ai pierdut ultimele două simțuri?

Cel apostrofat își întoarse îndată privirea, atâtindu-și ochii de un albastru-închis asupra feței bogătanului.

— *Good day*, doamnelor și domnilor! salută vânătorul cu o voce plină și sonoră. Visam despre Llano Estacado, despre dispariția unor stâlpi și a unor pepite. *Good bye!*

Făcu un gest care arăta intenția sa de a-și continua drumul. Dar Wilson i se puse de-a curmezișul.

— Stai, nici un pas mai departe, până nu explici ce înseamnă acest răspuns! Bărbosul se albise la față, dar ochii îi scânteiau, iar cicatricea de pe frunte devenise purpurie.

— Să stau? întrebă celălalt cu un zâmbet calm. Cine îndrăznește să poruncească unui bărbat slobod, sub cerul liber, să se opreasca? Cine vrea să-i ordone să spună un cuvânt pe care numai prin buna lui voie l-ar rosti?

— Eu vreau, băiete! Ce înseamnă felul asta de a vorbi? Răspunde-mi imediat, sau...

Wilson ridică amenințător biciușca pe care o avea în mână, înainte ca vreunul din cei prezenți să poată interveni.

— Sau? tună vânătorul scuturându-și pletele lungi, blonde. Cu mâna stângă trase de căpăstru și, în aceeași clipă, calul său se cabra de parcă l-ar fi străbătut un curent electric.

— Dă biciușca la o parte!

— Mai întâi răspunsul! îl amenință bărbosul.

— Iată-l!

O ușoară apăsare din sold și mustangul lui se apropie fulgerător de Wilson; în clipa următoare acesta căzu de pe cal, lovit de un pumn năprasnic. Vânătorul, ce dădea acum impresia unui om gata de acțiune, își întoarse calul și îi scrută amenințător pe ceilalți.

— Mai dorește vreunul dintre domni să primească răspunsul meu?

Nimeni nu făcu vreo mișcare.

— Nici unul? Well, atunci am terminat. Vreau însă să vă avertizez, ca nici unul dintre dumneavoastră să nu mai îndrăznească să considere un brav *westman* ca pe un obiect de batjocură; degetul său mic este mai valoros decât voi toți; el vede încă din depărtare ce urmăriți și știe exact cine va râde la urmă.

Era gata de plecare, când își îndreptă calul spre Marga. Fața sa se schimbase și exprima cu totul altceva, își scoase pălăria de pe cap. Privirea lui alunecă peste fața ei cu o expresie de admiratie și vocea îi sună blajin când îi spuse:

— Mulțumesc, *mylady!* Ați fost singura care nu a vrut să fiu batjocorit și, credeti-mă, meritați o societate mai bună, *good bye!*

Își puse pălăria pe cap, strânse puțin cureaua de la armă și porni într-un galop vioi.

Nu și-a întors capul, deși ar fi făcut-o cu plăcere. Văzuse aici pentru prima dată fața unei tinere pe care n-avea să mai uite niciodată.

Ajuns în oraș el se opri la un han, dădu calul în grija unui băiat de la grajd și intră în sala de mese, unde atrase atenția celor prezenți prin graba cu care apucă ziarele expuse pe o masă. Un vânător din prerie care știe să citească poate fi considerat ca o adevărată minune. După un timp, el întrebă pe băiatul care servea băuturi:

— Cine este mama Smolly?

— Nu o cunoașteți pe mama Smolly, domnule? Înseamnă că nu ați fost niciodată pe aici! Ea a fost cea mai frumoasă dintre mulatrele din toată țara asta. S-a căsătorit cu un negustor bogat de pe Mississippi, a cărui văduvă este acum. E cea mai stimată doamnă din orașul nostru și cunoscută ca un înger păzitor al celor nevoiași; de aceea toată lumea îi zice mama Smolly.

Vânătorul mulțumi pentru informație și citi încă o dată anunțul care-i stârnise întrebarea:

„Un gentleman adevărat poate primi la mama Smolly o locuință distinsă, cu folosirea bibliotecii și cu servirea unei mese bune”.

Anunțul avea, poate și din pricina stilului simplu în care era conceput, ceva atrăgător pentru el. De aceea se și interesă pe dată de adresa mulatrei, hotărându-se să-i facă o vizită.

Casa ce i se indicase se afla pe una dintre cele mai frumoase și mai liniștite străzi ale orașului. El sună la intrarea de la parterul imobilului. I se deschise și o Tânără de culoare apăru în prag.

— Mama Smolly este acasă?

— Da. Mă duc s-o chem.

— Nu, anunță-mă! zâmbi omul nostru, văzând neîncrederea pe care i-o stârnise fetei îmbrăcămintea sa. Vreau să vorbesc cu dânsa.

— Atunci, vă rog să așteptați.

După un timp destul de lung, în care fata dăduse probabil stăpânei sale toate amănuntele privitoare la vizitator, i se dădu voie să intre în casă, mai exact într-o săliță, un fel de anticameră, unde îl întâmpină o femeie de vreo patruzeci de ani, corect îmbrăcată, a cărei față încisă la culoare îl dezvăluia originea.

— Iertați-mă *mylady*, dacă...

— Mamă Smolly, aşa vă rog să-mi spuneți! îl întrerupse femeia.

— Bine atunci, mamă Smolly! V-am citit anunțul din care reiese, că aveți de închiriat o locuință elegantă și oferiți și o masă bună.

— Desigur, aşa e. Dar ați citit și cui o ofer?

— Unui adevărat gentleman.

— Deci nu unuia dintre cei mulți care se consideră domni, fără să și fie în realitate, ci cuiva pe care cu drept cuvânt îl pot numi astfel.

— Acest fel de oameni este aici, în sud-vestul țării, foarte rar, mamă Smolly.

— Atunci înseamnă că locuința pe care o ofer va rămâne neînchiriată. Eu primesc în casa mea numai persoane cărora să nu le fiu numai o gazdă severă, dar și o bună mamă Smolly. V-a trimis cumva cineva la mine?

— Nu. Eu singur m-am hotărât să locuiesc la dumneavoastră, dacă persoana mea vă este agreabilă și dacă spațiile pe care doriți să le închiriați îmi convin și mie.

Mama Smolly nu putu să-și rețină un zâmbet.

— Locuința mea o să vă placă în mod sigur; dar spuneți-mi, vă rog, cine și ce sunteți! Bănuiesc că un vânător.

— Da, după exteriorul meu. Vin dinspre Munții Stâncosi și de când sunt pe drum nu mi-am putut schimba rufăria și nici hainele. Voi am să fac acest lucru aici, dacă îmi găsesc adăpost la dumneavoastră.

— Dar de ce aici, în Stenton?

— Deoarece aici se găsește o tipografie în care să mai public câte ceva.

Ea îl privi uimită.

— Înseamnă că sunteți un om învățat sau chiar un poet?

— Poate. Întreprind călătoriile mele mânat numai de setea de știință. Mă numesc Richard Klausen.

— Rich... Klaus... vă rog, intrați înăuntru!

Ea deschise larg ușa, îl invită într-o cameră frumos mobilată și luă de pe o etajeră plină cu cărți un volum îmbrăcat în catifea și-i arătă pagina de titlu.

— Vocile inimii, domnule. Dumneavoastră sunteți autorul acestor poeme?

— Da, îmi apartin.

— Să fie posibil? Soțul meu a fost german. Mi-a lăsat o întreagă bibliotecă de valoare și cele mai dragi cărți ale lui erau tocmai cele scrise de dumneavoastră. Eu nu le pot citi, dar cunosc titlurile lor și le-am păstrat aici în casă, ca pe niște obiecte sfinte. Vă dau cu plăcere locuința. Trebuie s-o luați. Veniți cu mine s-o vedeți!

Devenise extrem de cordială. Sări de pe scaun și se îndreptă spre o scară la capătul căreia deschise trei

încăperi, care satisfăceau cu prisosință pretențiile unui bărbat cultivat.

— Aici este dormitorul, acolo camera de zi, cu balcon și aici biblioteca în care puteți lucra. Vă încredințez cu mare plăcere cărțile aflate aici.

— Bine. Voi locui aici; și care e prețul?

— Vom vorbi mai târziu despre asta, nu acum. Uitați-vă mai bine dacă vă place la mine! Nu vă mai las să plecați. Spuneți-mi de ce anume aveți trebuință și vă procur eu totul.

— Trebuie să vă solicit ajutorul în privința rufăriei și hainelor, mamă Smolly, de celelalte mă voi îngriji eu. Calul meu necesită și el prezența mea.

— Lăsați, că de el ne ocupăm noi. Avem în spate un grajd bun, care o să vă convină.

Până la lăsarea serii, cu ajutorul unui croitor, al unui negustor de haine și al unui frizer, Klausen deveni alt om, aşa că în clipa în care s-a arătat mamei Smolly, aceasta a rămas înmărmurită de admirație.

Ceva mai târziu Klausen s-a dus la librar și la proprietarul tipografiei, care totodată era și editorul *Jurnalului de dimineață* și al celui *de seară* din Stenton. Aceasta l-a primit cu deosebită considerație, dându-i informații și cu privire la adresa avocatului Summerland. El se despărțise de Tom la Preston, oraș situat pe Red River, ca să mai întreprindă o excursie în teritoriul indian și nu voia să piardă nici măcar o zi pentru a-i face o vizită acestuia. Din păcate, nu l-a găsit însă acasă; după cum i-a spus fata din casă, avocatul se duse de cu seară, împreună cu ai săi, într-o vizită la bancherul Olbers.

Klausen se întoarse acasă și se ocupă de cărțile răposatului negustor de pe Mississippi. Cu acest prilej observă că tot etajul doi al clădirii din față era puternic luminat. De acolo, camerele sale puteau fi foarte bine văzute, cu tot ce se întâmpla în ele. Din această cauză trase jaluzelele.

În casa de vizavi se afla la masă o societate numeroasă, a cărei gazdă era tocmai Marga, noua noastră cunoștință. Printre oaspeți era și Wilson, precum și persoanele ce luaseră parte la partida de călărie din ajun, inclusiv Bill Summerland cu soția și fratele său. Acesta din urmă renunțase acum la hainele lui de trapper, pentru a-i menaja pe ai săi. Se vedea de la o poată că nu se simțea bine într-o îmbrăcăminte de gală.

Era principalul personaj al serii și nu înceta să povestească aventurile prin care trecuse. Tocmai le relata pățania lui din stepa morții și salvarea sa de către Klausen.

— Și știți cui îi datorez faptul că nu am fost mâncat de vulturi? întrebă el. Unui poet! Da, uitați-vă la mine cu mirare, unui poet, dar nu unuia dintre aceia suspendați undeva între cer și pământ și se zbat neajutorați, dând din picioare, ci un veritabil *businessman*, care oriunde s-ar afla se poate lua la întrecere cu cei mai buni.

— Cum îl cheamă? întrebă bancherul grăsun, un mare iubitor de literatură, ce nu pierdea nici o ocazie să-și etaleze cunoștințele în materie.

— Klausen, Richard Klausen. Rimele sale sunt catifelate, dar pumnii săi sunt mai tari ca oțelul. Este un uriaș cu o inimă de copil; aş putea să jur că acesta-i adevărul!

— Klausen, germanul? Uite colo șade cea mai mare admiratoare a sa, spuse bancherul, arătând spre fiica sa. I-a cunoscut poemele de la mama Smolly. Este într-adevăr remarcabil în meseria lui, dar mare ar putea deveni numai dacă ar publica în engleză.

— În engleză? întrebă Tom Summerland. Nu știu dacă loviturile sale erau în germană sau în engleză, dar cred că au fost al naibii de zdravene. L-am văzut la lucru când mi-am recuperat pepitele. Trebuie să mai ascultați și povestea asta!

Și le relată întâmplările, despre care știm cum s-au petrecut, după care încheie cu următoarele cuvinte:

— Și dacă vreți să-l cunoașteți, acest lucru poate avea loc în curând. Când ne-am despărțit la Red River, mi-a promis să vină la Stenton. A călătorit prin prerie ca să scrie o carte cu poeme despre ea și vrea să dea la tipar aici, în orașul nostru.

Când masa s-a terminat, oaspeții s-au răspândit prin diferitele încăperi din casă. Marga urmărise cu atenție spusele vânătorului. Îi stârnise în mod deosebit luarea-aminte povestea cu pepitele furate și, fără să vrea, făcuse legătura cu răspunsul straniu dat de străinul ce îi dăduse o lecție binemeritată lui Wilson, cu prilejul incidentului din cursul dimineții. Ce puteau să însemne privirile enigmatice cu care se măsuraseră din ochi cei doi potrivnici? Nu putea să-și scoată din minte statura înaltă, mândră a străinului. Și cât de caldă era vocea lui! Ea se strădui să găsească o ocazie de a sta de vorbă câteva clipe cu Tom Summerland, fără să fie observată de ceilalți oaspeți.

— Parcă spuneați că domnul Klausen voia să vină la Stenton.

— Yes, aşa am spus.

— Ați putea să mi-l descrieți?

— Cu mare precizie. Statură înaltă, umeri lați și puternici. Părul blond, lung și barba la fel. Ochii albaștri, gura mică, dinți sănătoși. Îmbrăcămîntea: o haină de vânătoare scurtă, cu franjuri, ponosită. Mocasini uzați, cu crăpături. Pălăria: o bucată de fetru fără formă și culoare. Calul: brun cu stea albă în frunte. Înarmat cu o carabină, o pușcă cu două țevi, tomahawk și cuțit. Semnalmente deosebite: scrie poeme și omoară oameni-stâlp. Ei, acum puteți să-l urmăriți și prin mandat de aducere, atât de precis vi l-am descris.

Fata aflase acum îndeajuns; semnalamentele corespundeau perfect cu cele ale vânătorului întâlnit în timpul excursiei.

— O să-l aduceți și pe la noi dacă va veni în orașul nostru, domnule Summerland?

— Dacă doriți, bineînțeles, o voi face.

— Mă bizui pe cuvântul dumneavoastră!

Richard Klausen se întorsese târziu acasă în seara aceea. Când intră în apartamentul său, văzu că luminile de la catul al doilea în casa din față erau stinse. Acum, în schimb ardeau câteva la catul întâi. Perdelele erau date la o parte. Se întrezărea o lampă mare, aşezată pe o măsuță. O siluetă feminină într-o toaletă vaporoasă, de culoare albă, se apropie de măsuță. Lumina puternică cădea direct pe trupul zvelt. Deoarece stătea cu spatele la fereastră, Klausen nu putu să-i vadă fața. Rămase nemîșcat, urmărind-o cu atenția încordată. La un moment dat ea ridică o carte, o deschise și o apropie de sursa de lumină.

Richard se sculă repede și își aduse binoclul; ieși pe balcon, unde să stea neob servat în întuneric și își puse binoclul la ochi. De astă dată o vedea clar în fața sa și când ea se întoarse spre el văzu fața-i minunată, pe care de la întâlnirea lor nu o mai putuse uita.

— Ea este, mi-am închipuit, spuse el cu voce tare. Valuri de căldură îi cuprinseră inima. Simți o ușoară amețeală. El cunoștea emoția pe care o putea stârni frumusețea feminină, dar era pentru prima dată când o simțea asupra sa cu atâta putere.

Ea luă lampa și se duse în camera cealaltă. Jaluzelele albe erau coborâte, nu lăsau decât să se întrevadă umbra ei, dar și aceasta dispără în clipa în care lumina se stinse. Fata se dusese la culcare.

Cu inima răscolită, Klausen se întoarse în bibliotecă. Ceva mai puternic decât el îl atrăgea spre masa de scris; mâna sa apucă tocul și în curând versuri fierbinți acoperiră foile albe. Cuvintele sunau ca glasul unor clopote și erau pline de culoare, aşa cum numai prima iubire putea să le zămislească. Reciti în grabă slovele scrise și își spuse cu imensă satisfacție:

— Este cea mai bună poezie din toate câte am scris vreodată. Mă grăbesc la tipografie, poate reușesc să prind

încă lucrătorii ziarului de mâine, să-i conving să mi-o tipărească.

Își luă pălăria și alergă la tipografie, unde avu norocul să-i găsească pe cei căutați și să le dea manuscrisul.

La întoarcere, găsi în poarta întunecată a clădirii două persoane, cu care se ciocni fără să vrea. Erau un bărbat înalt și o femeie subțirică.

— Cine sunteți?

— Eu sunt, Sara.

— Care Sara?

— Fata în casa a mamei Smolly.

— Ah, bine. Noapte bună!

Tânăra subțirică avea deci un iubit. În ce privește bărbatul, Klausen avu impresia că îi era cunoscută silueta lui, dar nu îl privi cu atenție, ca să nu-i pună pe cei doi într-o situație delicată. Se urcă în apartamentul său și, pentru prima dată după un lung răstimp, dormi într-un pat moale ca puful.

3. Răzbunarea

Klausen se trezi dis-de-dimineață. Se îmbrăcă repede și se îndreptă spre fereastră, sperând să-și vadă zâna. Dincolo, însă, toate ferestrele erau închise. Dar ușa de la balcon era întredeschisă, aşa cum fusese și în seara precedentă. Klausen aranjă astfel perdelele de la fereastra sa, încât de afară să nu poată fi văzut, în schimb el să poată vedea ce se întâmplă dincolo.

Nu trebui să aștepte mult, deoarece perdelele de vizavi se mișcară și cineva deschise ferestrele. Era Marga, care ieși pe balcon și privi spre stradă. Klausen rămase înmărmurit de admiratie. Era mai frumoasă decât tot ce văzuse el în cursul vieții sale, era mai drăgălașă decât toate fetele pe care le întâlnise sau și le închipuise.

După micul dejun fata apăru din nou și se așeză, față în față cu tatăl ei, pe un fotoliu îmbrăcat în mătase roșie, adus de un băiețel negru. Acesta reveni ca să aducă câteva zare, pe care tatăl și fiica începură să le răsfoiască, apoi să le citească. Klausen stătea la fereastra camerei sale și observa scena cu luare-aminte.

„Domnul cel gras cred că e tatăl ei” — își spuse Richard. La un moment dat acesta se uită uimit în sus; se părea că a găsit ceva captivant în ziar. Acum zâmbea și îi întindea fetei ziarul. Oare o fi vorba de poezia mea? Dacă o va citi, își va da desigur seama că ei îi este dedicată!

Își puse binoclul la ochi. Da, era limpede că Marga ctea versurile scrise de el. Vedea bine că ctea pagina cu poezia lui. Pe fața ei suavă se răspândi o roșeață intensă, de la frunte până la gât.

— A citit-o! murmură Klausen. O recitește. Oh, dacă ar simți cum bate pentru ea inima poetului!

Cineva ciocăni la ușă. Fata în casă a gazdei sale îi aducea o listă cu meniul pe care și-l putea comanda pentru

săptămâna în curs. Era indispus că fusese deranjat tocmai în acel moment, dar nu lăsa să se cunoască acest lucru și spuse fetei că-i va comunica mai târziu comanda. Fata se retrase până la ușă, dar părea că ezită să părăsească încăperea.

— Mai dorești ceva?

— Am o rugămintă, *mylord*, îi răspunse ea, înroșindu-se. Astă-noapte m-ați văzut la poartă cu un gentleman...

Richard își aminti că bărbatul de care îi vorbea ea i se păruse cunoscut de undeva și atunci hotărî să continue discuția.

— Un gentleman? Dar care gentleman stă noaptea la poartă cu o slujnică?

— Dar aşa și este, *mylord*, el este un gentleman, îl cunosc bine, deoarece îmi este... îmi este...

— Iubit?

— Da, răspunse fata încet. Doamna nu trebuie însă să afle și de aceea am vrut să vă rog să nu-i spuneți că m-ați văzut noaptea cu el.

— Well! Cine este acest gentleman care ți-a cucerit inima?

— Eu îi spun Fred, *mylord*.

— Dar cum se mai numește?

— Acest lucru trebuie să-l țin ascuns. Dumneavoastră, însă, am să vă spun. Se numește Fred Wilson și este un plantator bogat din Texas. Se duce des dincolo, la bancherul Olbers și văzându-mă pe fereastră m-a îndrăgit.

— Olbers? Acesta este domnul acela gras care acum sade pe balcon?

— Da și fiica sa este miss Margaret, care vine adesea la stăpâna mea. I se spune Marga.

Klausen află în felul acesta numele întreg al fetei pe care o admira atât de mult. Un gând îi fulgeră prin minte.

— Iubitul tău are o cicatrice pe frunte?

— Da! Îl cunoașteți, *mylord*? E de pe urma loviturii date de un indian.

— De unde știi că este bogat?

— M-a dus odată la el în casă și mi-a arătat o groază de pulbere de aur și de pepite, aduse din călătoriile sale. În curând va porni din nou la drum.

— Unde?

— În Mexic, la fratele său.

— Ah, de ce atât de departe?

— Fratele său, alcade în Morelia, i-a scris că vrea să facă o afacere importantă cu el. Am citit și eu scrisoarea.

— Cum se numește alcadele? Desigur tot Wilson!

— Nu, pentru că îi este numai frate vitreg. Se cheamă Antonio Molez.

— De ce fel de afacere e vorba?

— Asta nu știu, nu era scris în scrisoare. O să-mi îndepliniți rugămintea, *mylord*?

— Da, dar numai cu condiția ca nici tu să nu-i spui nimic iubitului tău despre ce am vorbit noi.

Fata se încamă și plecă, iar Klausen se grăbi să-și reia postul de observație de la fereastră. Marga și tatăl ei plecaseră între timp de pe balcon. Richard se așeză la biroul de scris și completă comenziile, după care se pregăti de plecare, deoarece voia să-i facă o vizită lui Summerland.

Între timp el nu observase că Tânără sa adorată, îmbrăcată într-o rochie de mătase neagră, își părăsise locuința și, traversând strada, intrase în casa mamei Smolly. Aceasta din urmă fusese o prietenă a mamei ei care murise și ținea mult la Tânără noastră.

Mama Smolly o primi cu reproșuri, rostite însă pe un ton prietenos.

— Toată ziulica de ieri nu te-ai învrednicit să vii la mine nici pentru o clipă!

— Păi, dragă mătușico, am avut atâtea de făcut. A trebuit să fac o mulțime de pregătiri pentru primirea de aseară, fiind și obligată să mă duc la călărie cu nesuferitul de Wilson, pentru care tatăl meu, în mod cu totul

inexplicabil, are o simpatie deosebită. Mai aveam eu când să vin și la dumneata?

— Se pare că nu prea-l înghiți pe acest Wilson!

— E prea puțin spus că nu-l înghit. Și știi de ce? El l-a făcut pe tata să întelege că a rămas la Stenton numai de dragul meu și tata mi-a cerut să fiu cât se poate de prietenoasă cu el. Plănuiește să întreprindă cu el o afacere importantă și pentru asta vrea să-l lege mai mult de noi. Cum să nu mă supere această chestiune?!

— Desigur! Așa ceva e un lucru deosebit de supărător. Dar, ia stai puțin, Marga, o să vină vremea când...

— Când îți vei închiria camerele disponibile, aşa-i că asta ai vrut să spui, mătușică?

— De fapt nu am vrut să-ți spun asta, dar dacă ai adus vorba, atunci află că le-am închiriat chiar ieri.

— Unui gentleman adevărat?

— Da! Ia privește!

Mama Smolly îi puse în față o carte și-i arătă coperta cu un aer triumfător.

— Aici e numele său. Citește-l, dar cu voce tare!

— Richard Klausen! Mătușică, să fie oare posibil? Locuiește aici, la tine?

— La mine! dădu ea din cap cu un aer important.

— Dar cum de s-a întâmplat așa? întrebă fata uimită, dar și bucuroasă, bătând din palme.

— S-a întâmplat pe neașteptate, numai că am făcut, dragă copilă, o greșală de neierat. Închipuiește-ți tu că mama Smolly a fost nepoliticoasă și chiar grosolană, pentru prima oară în viață ei, cu un adevărat gentleman, cu poetul tău preferat!

Fata nu apucă să-i răspundă, căci în clipa aceea sună clopoțelul și fata în casă intră în cameră.

— Domnul Klausen vă aduce lista cu comenzi, doamnă. Poate să intre?

— Bineînțeles, numaidecât. Reține asta odată pentru totdeauna Sara!

Marga se uită în jurul ei, de parcă ar fi căutat un loc în care să se ascundă; dar era prea târziu, deoarece în acea clipă cel anunțat tocmai intra. Când o văzu pe Marga, pe fața lui se aşternu o expresie de bucurie, dar se stăpâni de îndată.

— *Good morning*, doamnelor, salută el. Iertați-mă că mi-am permis să intru!

— Nu aveți de ce vă scuza, noi vă datorăm mulțumiri, domnule. Mă găsiți într-o companie plăcută, îi răspunse mama Smolly, recomandându-i pe Tânără ei prietenă: domnișoara Margaret Olbers, o admiratoare deosebită a poeziei germane.

— Sunt fericit că vă pot reîntâlni într-un domeniu atât de minunat, domnișoară, răspunse poetul.

— O întâlnire mai pașnică decât aceea pe care ați avut-o ieri cu cei ce mă însوteau, spuse Marga cu voce scăzută.

— Vreți să încheiem pace? întrebă el, întinzându-i involuntar mâna.

— Cu placere!

Marga își lăsă mâna într-a lui și el o duse la buze.

— Deci vă e dragă poezia germană. Înseamnă că vorbiți limba germană? o întrebă Klausen.

— O prefer chiar englezii. Cu mama mea am vorbit numai în germană. Acum am foarte rar acest prilej. Tata nu are relații cu germani și vorbește numai engleză.

— Atunci va trebui să renunț la ideea de a mă putea prezenta dumnealui. Sunt în posesia unor scrisori de valoare pe care vroiam să le schimb la dânsul, căci mi-a fost recomandat ca omul de afaceri cel mai amabil din Stenton.

— Îmi îngădui să remarc că m-am referit numai la relațiile sale de acasă! Si excluderea germanei nu este urmarea unui principiu, ci pur și simplu se datorează întâmplării.

— Înseamnă că aş putea să îndrăznesc să mă prezint?

Marga se văzu pusă în fața unei situații jenante, deoarece, în spatele acestei întrebări, se ascundea alta, căreia nu-i putea da nici un răspuns afirmativ, dar și nici unul de respingere. Se înțelegea de la sine că o invitație ar fi fost urmarea firească a unei asemenea prezentări.

— Nu ar însemna nici o îndrăzneală, se auzi răspunsul ei, în timp ce privirea ei căuta spre podea.

Acordul ei îl umplu de fericire. Ar fi continuat cu plăcere conversația, dar nu trebuia să fie lipsit de măsură; în consecință îi dădu gazdei lista de comenzi și își luă rămas bun.

Ajuns în casa familiei Summerland, află că frații se duseseră la un club unde aveau obiceiul să se înfundă în citirea ziarelor de dimineață. Tom se dusese și el, din simpatie pentru avocat, cu toate că i-ar fi fost mai ușor să răpună un urs decât să silabisească un rând scris. Klausen îi urmă acolo și începu să-i caute pe cei doi prin încăperile clubului. Într-una din ele văzu afișat statutul clubului. Începu să citească cu atenție, pentru a vedea dacă nu cumva străinilor le era interzis accesul. Covoarele groase care acopereau podeaua făceau ca pașii săi să nu fie auziți, aşa că prezența sa rămăsese neobservată și în încăperea alăturată, de unde răzbătea discuția purtată de doi bărbați. Așa se întâmplă că Richard auzi conversația celor doi, fără nici o intenție rea.

— *Well, sir*, m-ați convins pe deplin că din afacerea asta se poate obține un câștig deosebit de ridicat și de sigur. Texasul a încercat în repetate rânduri să se desprindă de Mexic, dar a fost înfrânt datorită superiorității armatelor care au luptat împotriva sa. Acum Washingtonul este hotărât să-i acorde un ajutor substanțial și urmarea va fi că această țară bogată și rodnică va trebui să jure credință Uniunii. O să vină un puhoi de imigranți și prețul pământului o să crească în curând de douăzeci de ori și chiar mai mult. Acela care dispune acum de mijloacele necesare pentru achiziționarea unor terenuri, poate câștiga

milioane. Deși participarea dumneavoastră este însemnată, dacă îmi permiteți, domnule Wilson, aş adăuga și eu o sumă, de care dispun acum; atunci evident că și participarea dumneavoastră va fi mai importantă.

— La cât se ridică suma pe care o oferiți?

— Patruzeci, poate cincizeci sau chiar șaizeci de mii de dolari, pe care vi-i pot preda sub forma unor polițe la Galveston. Deși situația dumneavoastră financiară mi-a fost până acum necunoscută, recomandările de la „Harris și Thomson” din Jefferson City, pe care mi le-ați prezentat, îmi ajung pe deplin ca să am încredere în dumneavoastră. Când porniți în călătorie?

— Cât mai repede posibil. Nu avem timp de pierdut, conjunctura favorabilă pe care contăm este, în general, cunoscută, pentru ca între timp să se fi găsit cumva și alții dornici să încerce să profite de ea.

— Sunt întru totul de acord cu dumneavoastră. Poftiți, vă rog, la mine acasă, unde vom pune la punct toate formele afacerii.

— Și fica dumneavoastră, domnule Olbers?

— Îmi este mult prea dragă ca să-i impun eventual ceva. Dar, după câte știu, în mod cert este complet liberă, iar dumneavoastră nu sunteți un gentleman căruia să-i fie greu să intre în grațiile unei fete.

Cu aceste cuvinte cei doi se ridicară și părăsiră locul unde avusese loc această conversație, fără să-l fi observat pe Klausen, lipit acum de perete. Erau bancherul cel gras și bărbatul care primise zdravăna lovitură de pumn cu o zi înainte. Wilson era numele său... Klausen își aminti în clipa aceea de statura bărbatului ce stătuse în poarta casei mamei Smolly cu fata în casă a acesteia.

— Deci, Fred Wilson, iubitul Sarei; el este, fără nici un dubiu. Și oare mă înșel când cred că este una și aceeași persoană cu ticălosul acela care-i conducea pe oamenii-stâlp? Desigur că aici în oraș, în societate, are alt comportament și altă ținută, dar figura lui nu poate fi

confundată, iar cicatricea confirmă identitatea lui. Dar cum de a reușit să obțină recomandarea de la „Harris și Thomson”? Nu putea fi în perioada aceea la Jefferson City și, chiar dacă mă însel în privința acestor date, este cert că-i un ticălos, dacă nu după altceva, după purtarea lui de ieri și raporturile lui cu Sara, concomitent cu intențiile afișate cu privire la Marga. Am să-l demasc!

Richard porni prin celelalte încăperi ale clădirii. În curând îi găsi pe cei căutați. Tom Summerland sedea la o masă și se uita la ilustrațiile dintr-un ziar. Era îmbrăcat cu haine noi, de vânător. Pe cap însă purta aceeași șapcă veche. Se vede că nu se putea despărți de ea.

Klausen se apropi de el și-l bătu pe umăr. Tom sări în sus și luă poziția unui boxer.

— De ce mă lovești, domnule? Vrei să te pricopsesc cu câteva lovitură bune?

— Loviturile dumitale, Tom Summerland, le cunosc prea bine; păstrează-le pentru alți, bătrâne!

Vânătorul făcu ochii mari, se apropi de el și-l îmbrățișa cu putere.

— Ah, poetul, *by God*, poetul! El este! Dar omul s-a dichisit. Ei, Bill, ține-l bine și strânge-l să-i iasă puțin sufletul, că fără el nu m-ai fi putut revedea vreodată.

Îl împinse pe Richard spre fratele sau care, la rândul lui, îl salută cu aceeași căldură.

Desigur că nu mai putea fi vorba de continuarea lecturii ziarelor. Avocatul îi oferi lui Klausen ospitalitatea sa nelimitată. Richard îi mulțumi, dar ceru numai permisiunea de a-l vizita de îndată ce-i va fi posibil. El trebui, însă, în cele din urmă, să accepte o invitație la masa de prânz.

În curând prietenii se despărțiră. Klausen se îndreptă spre bancă și se anunță la directorul acesteia. El fu condus într-o încăpere în care se mai aflau, spre surpriza sa, Olbers și Wilson în plină discuție. Amândoi nu-și putură ascunde uimirea la vederea lui Klausen, doar că se manifestară în mod diferit. Ochii lui Wilson scânteiară când

îl văzu; se întoarse rapid pentru a se îndrepta spre fereastră, cu scopul de a-și ascunde fața. Olbers privi încă o dată la cartea de vizită prin care Klausen se anunțase:

— Vă numiți Richard Klausen, domnule?

— Da. Vin cu o rugăminte la dumneavoastră. Vreți să fiți amabil să verificați aceste hârtii de valoare?

Bancherul le luă și le examină rapid.

— Da, sunt bune!

— Atunci doresc să schimb o parte a sumei pe care o reprezintă în bani peșin, restul vreau să-l depun la dumneavoastră, pentru a fi păstrat și schimbat în polițe, atunci când am să plec din localitate.

— Vă stau la dispoziție, domnule! Îl cunoașteți pe domnul Summerland?

— Tom Summerland? Da, m-am întâlnit cu el în Llano Estacado și tocmai i-am făcut o vizită.

— Atunci și presupunerea mea este corectă: sunteți autorul poemelor semnate cu același nume de pe această carte de vizită?

Klausen se înclină, confirmând.

— În cazul acesta o să-mi facă plăcere să vă reîntâlnesc și în alte împrejurări decât cele de afaceri. Vă rog să considerați locuința mea ca pe a dumneavoastră! Fiica mea se va bucura să vă cunoască.

— Am și avut cinstea de a fi prezentat domnișoarei la gazda mea, mama Smolly.

— Ah, locuiți la mama Smolly? Asta îmi face plăcere, înseamnă că suntem vecini și ne putem vizita fără nici o dificultate. Aveți cumva vreo obligație pentru astă-seară?

— Nu.

— Atunci vă rog să fiți oaspetele meu. O să fim între noi: eu, Marga și acest domn, pe care îmi permit să vi-l prezint. Domnul Fred Wilson, proprietar de plantații în Texas.

Bancherul omisese orice mențiune cu privire la întâmplările din ziua precedentă. Wilson se întoarse parțial și făcu o plecăciune măsurată. Klausen îi răspunse glacial.

— Voi veni, domnule, dacă voi reuși să mă despart de bunul meu prieten Tom, care nu o să-mi dea drumul cu ușurință.

— Păi, aduceți-l și pe el; l-am cunoscut ieri și o să-mi facă plăcere să-l revăd acasă la mine.

De fapt asta și urmărise Klausen.

Olbers îl conduse la casier, unde primi banii și adeverința de depunere a hârtiilor de valoare, după care părăsi banca.

— A dracului gafă ați făcut ieri, domnule Wilson, spuse bancherul la întoarcerea în încăpere. Acest om nu este altul decât vânătorul de care v-ați legat deunăzi; trebuie să-și fi făcut o părere nenorocită despre noi!

— Îmi este perfect egal! Nu am râvnit niciodată la prietenia unui cârpaci de rime și nu am s-o fac nici acum. Că l-ați invitat pentru astă-seară, nu-mi face nici o plăcere. Am sperat să am ocazia să stau singur de vorbă cu Marga, iar acum ăștia doi o să-mi strice seara.

— Nu-ți face griji în privința asta, deoarece o să mă ocup eu de cei doi, în aşa fel ca dumneata să te poți mișca în voie. Dar acum să ne întoarcem la afacerea noastră!

S-au înțeles ca Wilson să plece la drum chiar de a doua zi. După ce s-a întocmit contractul și l-au semnat, amândoi, Wilson primi documentele și părăsi casa. Parcursese câteva străzi în drum spre locuința sa, când o văzu pe Sara ieșind dintr-o prăvălie. O ajunse din urmă și o opri.

— Trebuie să vorbesc neapărat cu tine. Să-mi lasi deschisă ușa de la camera ta.

— Când?

— De îndată ce se se întunecă. Vin la tine numai pentru câteva clipe, dar am să mă întorc mai târziu.

— Am să pun cheia în locul știut.

Wilson dădu din cap și se îndepărta. Ajuns acasă, scoase documentele din buzunar și le aruncă cu un aer triumfător pe masă. Apoi începu să măsoare cu pași mari încăperea, spunându-și:

„Acest Klausen este fără îndoială individul căruia trebuie să-i mulțumesc pentru cicatricea mea. Și e clar că la rândul lui m-a recunoscut, asta și pentru că a făcut aluzie la Llano Estacado și la pepite. O să-și dea silința să-mi facă rău! Înainte de a pleca de aici trebuie să mă socotesc cu el și să-i plătesc cum se cuvine cele două lovituri. Și acest Tom Summerland, care o să apară și el azi — continuă el monologul după o pauză — este celălalt, care mi-a luat atunci animalele și o parte din bani. Sunt curios dacă o să mă recunoască și el. Dar, oricum, sunt în siguranță. Împotriva mea nu s-a depus nici o reclamație și dacă voi fi nevoie să dispar, atunci voi fi căutat numai în Texas, unde am să strălucesc prin absență. Dacă o să reușesc să fac rost de terenurile respective, le vând pe loc și plec cu Sara în Brazilia. Acolo va putea rămâne cu mine până voi întâlni, alta care să-mi placă mai mult!”

După un timp, Wilson se apucă să-și împacheteze lucrurile și plecă în oraș pentru a cumpăra cele trebuincioase proiectelor sale. Când veni seara, puse pe el o manta largă sub care putea duce un pachet fără să se bage de seamă și porni spre casa mamei Smolly. Intră în clădire, urcă două trepte și deschise o ușă care ducea spre o încăpere mică, unde locuia Sara. Era întuneric, dar Wilson se descurca bine, cunoscând locurile. După scurt timp sosi și fata.

— Tu ești? șopti ea.

— Da, scumpa mea, iî răspunse el, îmbrățișând-o și strângând-o la piept. Am venit să-ți aduc o veste îmbucurătoare.

— Care? întrebă ea, răspunzând pătimăș la mângâierile lui.

— Am să plec din oraș. Vii cu mine?

— Oh, cu toată dragostea. Cu tine merg oriunde m-ai duce. Când vrei să plecăm?

— Chiar azi.

— Astă-i prea curând. Trebuie să am puțin timp la dispoziție, ca să mă pot pregăti și să vorbesc și cu stăpâna mea.

— Nu trebuie să faci nici o pregătire, am avut eu grijă de toate. Iar stăpânei tale nu trebuie să-i spui nimic, altminteri nici nu te lasă să pleci.

— Dar ea este aşa de bună, nu pot să fiu atât de nerecunoscătoare față de ea și, să o părăsesc pe ascuns!

— Aşa? Îți este mai dragă decât mine? întrebă el pe un ton de reproș.

— Nu trebuie să gândești astfel. Îmi ești mai drag decât toate și toți și sunt gata să fac tot ce-mi ceri. Plec cu tine chiar azi!

— Nici nu m-aș fi așteptat la altceva, Sara. Și nu ai s-o regreti niciodată, căci abia acum începi să-ți trăiești viața, să guști din bucuriile ei, care aici și-ar fi fost refuzate. Dar nu trebuie să mă însوțești ca fată, pentru că asta ne-ar putea produce neajunsuri și nu ne-am putea bucura de norocul nostru.

— Nu ca fată? Dar cum?

— Ca băiat. În acest pachet găsești tot ce-ți trebuie. Costumul o să-ți vină perfect.

— Ca băiat?! rosti ea bucuroasă. Oh, ce bine o să-mi stea. O să fiu lacheul tău și nu o să te părăsesc nici o clipă.

— Dar va fi necesar să faci un sacrificiu mare, dragă mea!

— Poruncește-mi! Nimic din ce fac pentru tine nu e greu.

— Va trebui să-ți tai minunatul tău păr, deoarece ar putea trăda faptul că nu ești băiat, ci cea mai frumoasă fată din Statele Unite.

— Pot să-l tai. Renunț la el cu plăcere pentru norocul de a fi iubită de tine.

— Până la ce oră trebuie să rămâi seara la mama Smolly?

— Până la zece, apoi sunt liberă.

— Atunci ai grijă ca de la acea oră să găseșc casa deschisă și îmbracă-te din timp, ca să nu trebuiască să te aştept. Începând de ieri locuiește la voi un domn Klausen?

— Da, un domn foarte frumos și amabil.

— Ah, observ că e timpul să te scot de aici. Trebuie să-l servești și pe el?

— Da. Stăpâna mi-a dat în primire odăile lui, ca să am grijă de ele și mi-a dat și cheia pentru ca în lipsa lui să îmi pot face treaba.

— Să te îngrijești ca și cheia asta să fie la îndemână când am să vin seara la tine.

— Pentru ce? Vrei să intri în apartamentul lui? întrebă ea fără nici o bănuială în glas.

— Da. De la el se vede bine casa familiei Olbers și trebuie să observ unele lucruri care se petrec acolo înainte de a pleca din casă. Acum însă, la revedere, Sara și să faci tot ce ți-am spus.

După o lungă îmbrățișare Wilson coborî treptele, lăsându-și mantaua în camera Sarei și peste câteva clipe se afla în salonul bancherului.

Era primul sosit dintre oaspeți și o găsi pe Marga singură.

— *Good evening, miss.* Domnul Olbers mi-a permis să petrec ultima mea seară din Stenton în preajma dumneavoastră. Prezența mea sper că nu vă este neplăcută?!

— Închipuirea este o obișnuință rea, domnule și conștiința mea nu mi-a permis niciodată să o încurajez.

El se trase de mustață și răspunse:

— Nici un om nu trăiește din altceva decât din ce își închipuie. Numai acela este norocos care știe să se bucure de clipa trăită. Aceasta de acum este una dintre cele mai frumoase din viața mea și nu mi-aș ierta să o las să treacă fără să v-o mărturisesc!

Din fericire, Marga nu fu obligată să răspundă, căci tocmai atunci intră în cameră tatăl ei. Odată cu el veniră

Summerland și Klausen. Poetul nu-i spuse se încă nimic lui Summerland despre Wilson. Atitudinea prietenului său urma să-i spună dacă bănuiala sa era justificată sau nu.

Vânătorul grăbi spre fată și îi apuca mâna cu o delicatețe plină de simplitate.

— Iată-mă din nou la dumneavoastră domnișoară și dacă nu sunt bine-venit aveți voie să mă goniți fără să vă port pică pentru asta!

— Dar rămâneți aici, dragă domnule Summerland; vă revăd cu placere, v-o spun din inimă!

Ea îi întinse mâna și lui Klausen.

— Un bun-venit german, fără linguri și fraze pompoase, domnule!

Richard vroia tocmai să se incline asupra degetelor ei delicate când, deodată, se opri la auzul unei expresii nepotrivite pentru societatea în care se aflau.

— *Zounds!* Ei drăcia dracului! Cine mai e și ăsta? Tom Summerland se întorsese dinspre Marga spre Wilson și la vederea acestuia îi scăpase acea exclamație și pronunțase cuvintele cu care o continuase.

— Domnule Klausen, vreți să fiți bun să vă uitați puțin la acest om? Îl recunoașteți?

— Cine este, Tom?

— Mă las aici, pe loc, tocat mărunt dacă ăsta nu e omul-stâlp care ne-a atacat și căruia i-ați însemnat mai târziu scăfârlia cu tomahawkul! Ce caută ăsta la dumneavoastră, domnule Olbers?

Înainte ca bancherul să fi putut răspunde, Wilson se și repezi:

— E nebun omul ăsta? tună el. Încă un asemenea cuvânt și o să am grija să i se pună cămașa de forță!

— Sau dumitale cătușele! îi răspunse vânătorul pe același ton. Dacă te întâlneam în altă parte, în cinci minute ai fi fost dat pe mâna serifului.

— Nu te lăsa împiedicat de asta! Deși am fost invitat de domnul Olbers, veți avea parte de serif. Uite, primește-ți

portia!

Marga scoase un strigăt și bancherul se retrase într-un colț. Wilson ridicase pumnul; avea arme asupra sa: în mâna-i dreaptă apăru un cuțit Bowie, în timp ce cu stânga încerca să scoată de la piept revolverul. Dar Klausen se și afla în spatele lui; îl apucă de mijloc și-l aruncă cu atâtă putere prin ușa cu două canaturi, că aceasta se deschise și Wilson se prăbuși în antreu. Dar înainte ca cineva să-l fi putut ajunge din urmă, se și sculase, coborând în fugă treptele spre ieșire.

Nimeni nu făcu vreun gest ca să-l urmărească. Marga zăcea pe un divan, iar Klausen era îngenunchiat lângă ea. Bancherul tremura din tot corpul și se sprijinea de speteaza unui scaun. Tom Summerland sărișe și luase de pe masă o sticlă cu apă. Grija pentru drăgălașa domnișoară era mai mare decât dorința de a pune mâna pe ticălos.

— Domnule Summerland, ce ați făcut! se väieta Olbers. O asemenea bănuială a fost, într-adevăr, un act de nebunie!

Nu primi nici un răspuns, căci cei doi bărbați erau prea ocupați cu Marga pentru a putea acorda vreo atenție cuvintelor lui. Fata deschise ochii. În general ea nu leșina aşa de ușor. Ce se întâmplase de asta dată? Răspunsul veni fără voia ei când, de cum își reveni, privirea i se îndreptă spre Klausen.

— Trăiți, nu v-a rănit?

La auzul acestor cuvinte pe Richard îl trecu o undă de bucurie. Însemna oare că se speriașe atât de tare din cauza lui? El îi luă ambele mâini și își aplecă fruntea peste ele, într-un gest plin de gingăsie.

— Suntem cu toții vii și nevătămați, domnișoară și îngrijorați numai în legătură cu dumneavaastră!!

— Oh, atunci totul este în regulă! Văzusem cuțitul în mâna lui și mi-a fost groaznic de teamă!

— Și asta fără nici un motiv, o întrerupse tatăl ei.

— Fără motiv? întrebă Summerland, jignit. Vă închipuiți cumva că nu știu să deosebesc o „fata morgana” de

realitate? Nu știu cum își zice individul pe la dumneavoastră, dar că nu e numai un om-stâlp, ci chiar căpetenia lor, de asta sunt sigur. Întrebați-l pe poet; îl cunoaște la fel de bine ca și mine.

Olbers privi întrebător la Richard.

— Tom v-a spus adevărul, domnule, confirmă acesta. L-am recunoscut, încă de ieri, când l-am întâlnit la dumneavoastră, la bancă. Vă reamintesc răspunsul meu, în care vorbeam de pepite și de stepa morții. Și domnișoara Marga o să vă confirme că am considerat-o demnă de o societate mai bună.

— Dovediți, aduceți-mi dovezi, domnule! Am motive să-i acord domnului Wilson toată încrederea mea. Iar acuzația dumneavoastră este atât de gravă, încât nici nu o pot înțelege.

— Ați încheiat cu el astăzi o afacere pentru niște întreprinderi texane?

— De unde știți?

— Și i-ați acordat permisiunea să încerce să-i câștige încrederea domnișoarei Marga?

— Sunteți atotștiitor?

— În măsura în care lucrurile îl privesc pe acest individ, da. El încearcă să-i câștige simpatia fiicei dumneavoastră și în același timp întreține legături intime cu Sara, fata în casă a gazdei mele. Spuneți-mi atunci dacă merită încrederea dumneavoastră?

— Ar fi oare cu puțință ca ceea ce spuneți să fie adevărat?

— Eu, cu ochii mei, i-am văzut aseară pe cei doi împreună; iar azi-dimineață ea m-a rugat să-i tăinuiesc stăpânei sale cele văzute de mine. Cuvântul meu vă e de ajuns?

— Desigur! Doamne Dumnezeule, dacă nu greșiți, atunci mă amenință o pierdere grea! Chiar azi am încheiat cu el o afacere și i-am transferat cincizeci de mii de dolari.

— Poate că avertismentul nostru nu vine prea târziu. Știți cu precizie că recomandarea de la „Harris și Thomson” din Jefferson City este autentică?

— Știți și asta? Da, este autentică. Am verificat-o cu atenție.

— Dar nu ați mai cerut și alte informații? Un individ ca el nu se dă înapoi de la falsuri. Trebuie să cerem prinderea lui.

— Sunteți atât de sigur de ce susțineți?

— Da. Și ca să vă dau răgazul să-mi verificați spusele, sunt dispus să aştept câteva ceasuri. Trimiteti o telegramă. Puteți obține repede răspunsul și atunci veți fi și dumneavoastră convins.

— Aveți dreptate! Dar nu trimit pe nimeni la oficiul telegrafic, mă duc chiar eu și voi aştepta acolo răspunsul. La asemenea sumă importantă trebuie să fiu cât mai prevăzător.

— Atunci eu mă duc să-i ţin sub observație casa; e sigur că se va pregăti de fugă și nu trebuie să ne scape.

— Stop, domnule Klausen, îl întrerupse Summerland. Pentru asta sunt la fel de potrivit ca și dumneavoastră. Rămâneți aici! Sau vreți să o lăsați pe domnișoara Marga singură, căci pleacă și tatăl ei?

— Da, mai bine rămâneți! îl rugă și Olbers. Marga nu trebuie să rămână fără protecție în împrejurări ca acestea!

Cei doi plecară, bancherul la oficiul telegrafic, iar Summerland la locuința lui Wilson, a cărei adresă i-o dăduse Olbers,

După ce părăsise în fugă casa bancherului, Wilson a parcurs câteva sute de metri, a traversat strada și s-a întors pe cealaltă parte până la casa mamei Smolly. Era prea devreme ca s-o găsească pe Sara în cămăruța ei. Cu toate acestea el intră în clădire și aşteptă venirea ei. Când sosi, o ajută să se travestească în băiat și să împacheteze lucrurile pe care voia neapărat să le ia cu ea. După ce terminară cu toate pregătirile, o întrebă:

— Mama Smolly mai e trează?

— Nu.

— Poarta casei?

— E deschisă. De altfel am și cheia ei la mine.

— Și pe cea a apartamentului lui Klausen?

— Da.

Le luă pe amândouă și îi dădu următoarele instrucțiuni:

— Du-te acum, Sara! Nu trebuie să fim văzuți împreună.

Să mă aştepți mai sus de casa de lângă bac.

— Am să fac cum îmi spui, dar te rog să te grăbești; vino repede!

Sara arăta foarte bine în straiele pe care le îmbrăcase.

Wilson o luă în brațe și o sărută de mai multe ori.

— O să vin repede. Dar acum pornește!

După plecarea ei stinse lumina, închise cămaruța și se strecură pe scări până la etajul întâi. Acolo deschise ușa apartamentului lui Klausen, intră și se închise pe dinăuntru. De îndată începu să cerceteze încăperile. Putea s-o facă fără să aprindă lampa, deoarece lumina felinarelor cu gaz de pe stradă pătrundea în apartament, iar pe deasupra ajungea aici și lumina marilor lustre din imobilul lui Olbers. De la început, căutările lui au fost fructuoase. Începuse în bibliotecă, cu biroul, ale cărui chei le găsise chiar în primul sertar. În sertarul de jos era un portvizit pus pe niște fișicuri cu bani. Luă tot ce găsi și se duse la fereastră să le examineze.

— Am găsit! Aici e chitanța de depunere a banilor!

Câteva cecuri pe care nu le bănuiam și banii peșin primiți de la Olbers. Am de toate din belșug. Acum trebuie doar să mă mai socotesc cu el!

Încuie toate sertarele la loc și se apropi de fereastră, ca să observe casa din față. În camera de oaspeți luminile erau stinse, ardea în schimb lumina în camera cu balcon, de la parter. Persoanele care trebuiau să se găsească acolo stăteau probabil în spatele lămpii, deoarece nu zărea nici cea mai mică umbră.

„Oare Klausen mai e acolo?”, se întrebă Wilson.

Primi pe loc răspunsul. În dreptul luminii apără Marga și în spatele ei Klausen. El ieșise să pe balcon și acum stăteau unul lângă altul, sprijinindu-se de balustradă. Părea că se uită după cineva.

„Fir-ar să fie! Ia uite ce apropiati stau! Pe Dumnezeu, uite cum își pune brațul în jurul ei. Și ea îi permite. Deci, astăzi situația! El, lasă băiete, că te aranjez eu! Ai prea mult foc în vine, te mai calmez eu; am să te jupoi oleacă, ai să vezi tu pe dracu'! Dar cine o fi grăsunul acela care vine în fugă? E Olbers, bancherul! Unde o fi fost? La poliție? Și unde s-o fi ascuns nenorocitul de Tom Summerland, care nu apare nicăieri? Acum văd că porumbei intră din nou în cameră!”

Acolo, în camera cu balcon trebuie că avea loc o discuție vie, umbrele demonstrau o agitație deosebită. Ceva mai târziu Olbers și Klausen părăsiră casa, unul îndreptându-se spre centrul orașului, iar celălalt spre cartierul unde locuia Wilson.

„Oare ce planuiesc? În orice caz mă urmăresc pe mine. Ei bine, n-o să reușească să mă prindă!”

Trecu o bună bucată de timp până putu să vadă pe unul dintre ei întorcându-se. Apără o birjă care întoarse în fața casei bancherului și se opri pe partea cealaltă a străzii. Din ea coborî Klausen, care dispără pentru puțin timp în interior, după care reapără și traversă iute strada.

„Vine! Acum e momentul!”

Wilson se cuibări sub birou. De afară se auzi cum se deschide ușa. Klausen intră în cameră și aprinse lumina. Se duse la dulapul cu haine și începu să-și împacheteze lucrurile.

Absența lui Olbers și a lui Summerland îi prilejuise momente fericite alături de Marga, pe care acum, fiind singur și le rememora cu placere.

Marga se sculase de pe divan și se apropiase de el:

— Sunteți sigur că nu v-ați înșelat?

— Absolut. Dar chiar și el, prin fuga sa, a dovedit că nu greșesc.

— Ce om! Și când mă gândesc că atâta timp a stat în preajma noastră fără să bănuim că ar putea să ne amenințe ceva rău! Treaba asta cu cuțitul a fost groaznică!

Amintirea lamei ucigașe avu aproape același efect cu acela provocat de atacul însuși. Ea se clătină, căutând cu mâna un sprijin pe care nu-l găsi. Klausen fu într-o clipă lângă ea și o susținu. Fata își lăsa capul pe umărul lui și închise ochii. El o cuprinse mai tare și-și aplecă fața spre ea. Inima îi bătea cu putere.

— Domnișoară Marga! Aș vrea să vă ţin și să vă sprijin ca acum pentru totdeauna, cât timp va exista un dram de viață în mine!

Ea închisese din nou ochii. Paloarea din obraji începea să dispară. Slăbiciunea pe care o simțiase pierise. N-ar mai fi avut nevoie de sprijinul lui și totuși stătea nemîscată, în aceeași poziție, cu un zâmbet fericit întipărit pe buze. Atunci el se aplecă și o sărută, iar ea îi întoarse sărutul.

La scurt timp sosi acasă și bancherul. Era atât de tulburat, încât nici nu observă starea neobișnuită în care se aflau cei doi.

— Ați avut dreptate, sir! spuse el cu răsuflarea tăiată. Recomandațiile erau falsificate. Trebuie să punem mâna pe bandit.

— O să-l prindem, chiar dacă, pentru moment, a reușit să dispară. Dacă s-a îndreptat însă mai întâi spre locuința sa, ceea ce cred că a făcut în mod sigur, atunci Tom Summerland n-o să-l scape din ochi. Ați fost la poliție?

— Nu, încă nu am apucat să mă duc. În supărarea și în graba mea nici nu m-am gândit la asta!

— Atunci, ar trebui s-o faceți cât de curând. Între timp eu mă duc după Tom și vă aştept și pe dumneavoastră acolo. Nu trebuie să pierdem nici o clipă!

Plecară de îndată și Marga rămase singură. Se aşeză pe divan și-și deschise albumul de amintiri. Aici era ascunsă

poezia pe care o tăiașe din ziar. O reciti în mai multe rânduri.

Stătu mult timp, pe jumătate trează, visând. Deodată se auziră de afară pași care se apropiau. Înainte de a se fi ridicat în picioare, lângă ea se afla cel pe care-l iubea. El sănuță tăietura din ziar în albumul întredeschis și își dădu seama că, în timpul cât lipsise, fata fusese preocupată numai de persoana lui.

— Vin cu noutăți. Wilson nu a ajuns încă la locuința sa. Polițiștii îl caută prin locurile pe care le frecventa în mod obișnuit și, deoarece nu-l cunosc, tatăl tău trebuie să ia parte la cercetări, pentru a-l identifica. Te rog să nu-ți faci griji în ce-l privește. Și eu, împreună cu Summerland, o să-l cauț în continuare. Bănuiesc însă, că la ora asta el a și părăsit Stentonul. În acest caz știu precis încotro a apucat și am să-l urmez încă în cursul acestei nopți. Pot să te rog să mă scuzi față de mama Smolly, de la care nu am răgazul să-mi iau rămas-bun?

— Cum aşa, vrei să-l urmărești, să-ți pui viața în primejdie! Nu, în nici un caz nu pot să fiu de acord cu aşa ceva. Te rog rămâi și lasă urmărirea ticălosului pe seama poliției.

Klausen îi zâmbi fericit și tulburat în același timp.

— În lupta cu un dușman nu se pune problema pericolului. De altfel, plecarea mea încă nu e sigură; s-ar putea ca Wilson nici să nu părăsească orașul; în cazul acesta cade precis în mâinile noastre și eu rămân aici.

— Atunci promite-mi că, în orice caz, mai treci pe aici. Eu rămân trează până ce se întoarce tata și până ce am vești certe.

— De acord, mă voi întoarce. Până atunci — noapte bună! El îi întinse mâna. Ea îi sănuță privirea rugătoare și simți încercarea lui delicată de a o atrage spre el. Atunci își încolăci brațele în jurul lui.

— Richard, ai grijă, păstrează-te pentru mine! Fii prudent dacă îl întâlnnești!

Buzele ei le atinseră pe ale lui într-un sărut ușor și rapid, după care se strecură în încăperea vecină. Aici, tocmai își schimba rochia elegantă cu un halat de casă mai comod, când observă faptul că ferestrele apartamentului lui Richard erau luminate. Însemna că el și ajunsese acolo. Știind însă că urma să plece din nou, voi să-l mai vadă o dată și ieși pe balcon.

După câteva clipe ușa balconului de vizavi se deschise și Klausen ieși afară, cu intenția să se uite după Summerland, care urma să i se alăture ca să pornească împreună la drum. Richard o văzu pe Marga și-i făcu un semn cu mâna, la care ea îi răspunse în același fel. Nu lăsase însă mâna jos când văzu în spatele lui Klausen o umbră, pe care o recunoscu în clipa următoare ca fiind a lui Wilson. Un fior de groază o străbătu, dar se regăsi pe loc, strigând:

— Wilson în spatele tău!

La auzul avertismentului Richard se întoarse fulgerător, în clipa în care ticălosul schițase gestul de a-l înjunghia.

— Ajutor, ajutor! strigă Marga, însăspăimântată de moarte. Ea putu să-i vadă pe cei doi bărbați luptându-se pe balcon și atunci alergă înapoi în cameră, coborî treptele de la ieșire, traversă strada și zbură sus, spre locuința lui Richard.

Ajunge sus în momentul când Klausen intra de pe balcon în cameră.

— Richard, unde-i ticălosul?

— A fugit, sărind de pe balcon; în timp ce încercam să pun mâna pe cuțit l-am scăpat din mână.

— Văd că sângerezi! Te-a rănit, canalia! Arată-mi rana!

— Nu e nimic, Marga, doar două mici zgârieturi. Lasă-mă să-l ajung din urmă. Dă-mi drumul!

— Nu-ți dau drumul pentru nimic în lume!

El încercă să se elibereze, dar ea se agăță atât de tare de el, încât ar fi trebuit să-o îndepărteze cu forță.

— Te rog, Marga, o să-mi scape!

— Lasă-l să scape! Aș muri de grija, dacă te-aș lăsa acum să te duci după el; Vino, scoate haina de pe tine, să văd mai îndeaproape rănilor!

Văzând că rezistența este zadarnică, se lăsă convins. Wilson îi făcuse două tăieturi la braț, nu periculoase, dar care săngerau puternic. El o privi zâmbind când o văzu agitându-se în încercarea de a-i opri săngerarea, cu un bandaj în toată regula.

— Așa, spuse ea satisfăcută când termină operația, acum n-avem motive să fim îngrijorați, dragul meu încăpățânat! Altfel ai fi fugit după el și pe drum ți-ai fi pierdut poate tot săngele.

— Fără tine aș fi fost mort de mult, căci dacă nu mă preveneai m-ar fi străpuns cu cuțitul. Cum aș putea să-ți mulțumesc?

O atrase cu dragoste spre el.

— Păi, strângându-mă în brațe, totdeauna, cu dragoste, ca acum! îi șopti ea, lipindu-se de el.

Se auziră afară niște pași și Summerland intră. Făcu ochii mari când o văzu pe Marga, dar Richard îl puse repede la curent cu cele întâmplate.

— Cum așa? A fost aici? Și ți-a furat ceva?

— Încă nu știu, Tom; n-am timp să cercetez și asta. Dacă a făcut-o, o s-o constat ulterior. Acum, însă, trebuie să pornim după el.

— Desigur, dar ia-ți un revolver cu tine sau ceva asemănător; banditul nu trebuie menajat!

Părăsiră cu toții casa mamei Smolly. Klausen o conduse pe Marga, apoi se alătură prietenului său, care-l aștepta.

— Și acum încotro? întrebă acesta.

— Din nou la mine acasă. Am să caut s-o găsesc pe Sara, fata în casă. Fără ajutorul ei n-ar fi putut intra în apartamentul meu. Deocamdată să lămurim rolul ei în această afacere, restul îl vom afla după aceea.

— *All right, sir!* Ideea asta nu e rea. Din partea mea Wilson poate să fugă până la Babilon. Noi tot îi vom da de

urmă, ajutându-l să ajungă la spânzurătoare!

4. La contele Hernano

Un vânt puternic dinspre nord-est bătea și umfla pânzele bricului Statelor Unite „Union”, care zbura aplecat deasupra valurilor. Avea ca destinație Vera Cruz, unde trebuia să încarce lemn colorant brazilian veritabil pentru Galveston, iar la bord numai doi călători care tocmai stăteau sprijiniți de balustradă, privind cu interes la un rechin ce se ținea după navă.

Unul dintre pasageri era îmbrăcat cu un costum cenușiu comod și purta o pălărie de Panama, des întâlnită la această latitudine. Celălalt avea o haină cu franjuri, făcută din piele de bivol și purta pe cap o șapcă ce atrăsese tot timpul călătoriei atenția marinilor.

— Aș fi fericit — spuse cel cu haina de piele — dacă aş avea sub mine câțiva metri pătrați de pământ solid!

— Asta se va întâmpla spre seară, Tom, după cum mi-a spus căpitanul. Și dacă vom ajunge la timp pentru a prinde legătura, vom sosi mâine dimineață în Mexic.

— M-aș bucura! Numai să nu fim pe o urmă greșită, traversând fără rost această mocirlă nenorocită.

— Nu putem să excludem și o asemenea posibilitate. Deși eu cred că am judecat bine, când am socotit că e probabil să-l întâlnim pe bogatul plantator din Texas la fratele său, stimatul alcade don Antonio Molez.

— Dacă e aşa, domnule, atunci îi îngrijesc din prima clipă cuțitul meu în piept pentru furtul săvârșit.

— Sper cu tărie că amândoi, Olbers și cu mine, ne vom redobândi lucrurile de care am fost jefuiți. Sara mi-a spus că a văzut la el o cantitate mare de pepite și de pulbere de aur, a cărei valoare depășește cu mult costurile călătoriei sale. Hârtiile de valoare ale bancherului sunt sigur că le-a schimbat de mult.

Nu-și termină bine fraza, când se apropie căpitanul navei. Spre bucuria sa, Klausen găsise în persoana acestuia un vechi cunoscut și-i povestii ce l-a adus în călătoria de acum.

— Cât mai avem de navigat, Williams? îl întrebă el.

— În circa două ore acostăm în port. Privește prin binoclul acesta. Ieri am depășit tropicele și urmează să trezem prin dreptul localității Tampico. Uită-te bine, de aici poate fi văzută coasta.

Într-adevăr, Klausen zări o dungă întunecată care închidea orizontul.

— Cunoști cumva programul de navigație al vaselor pentru pasageri?

— Nu. Dar, oricum, nu va trebui să aștepți mult. Crezi că-l vei găsi pe individ la Morelia?

— Probabil! Nu pot, însă, să fiu sigur de succes.

— Eu cred că se află în Texas. Pe semne că acolo este cunoscut, nu degeaba povestea el atât de multe despre acele locuri. Bănuiesc că va încerca să-și pună planurile în practică, în ciuda faptului că se știe urmărit. Se bazează pe întinderea mare a teritoriului și pe faptul că Texasul nu ține de Statele Unite, fiind o provincie mexicană. Lucru care înseamnă în mod implicit că extrădarea sa ar necesita tratative îndelungate, ușurându-i la nevoie fuga.

— Apreciez raționamentul tău, dar, totuși, nu sunt de acord cu el. Înfățișarea sa trădează o origine spaniolă și Mexicul îi este oricum mai familiar decât Texasul. Fratele său, pe care în nici un caz nu-l consider a fi vitreg, trăiește acolo. Wilson ar fi putut să fie inițial un senior Molez. Ca și tine, cred că el nu va renunța la încercarea de a-și înfăptui speculațiile; concesiunile de terenuri pot fi obținute în Texas numai cu multă trudă și prinț-o intermediere îndelungată, în timp ce în Mexic le poate avea la prima mână și cu mult mai ieftin. Poate are și relații bune cu unele personalități din cadrul administrației de acolo și speră ca prin intermediul alcadelui să intre în contact cu

ele. Dacă îi reușesc planurile, nu o să se ducă în Texas, ci va încerca să-și vândă de îndată concesiunile, cu profit și să dispară cât mai repede, pentru totdeauna.

— *Well, sir*, cred că aveți dreptate, își dădu cu părerea Summerland, dar o să avem noi grijă să fie mai la vederea oamenilor cinstiți, adică la o înălțime mai mare cu vreo cinci coturi de frângchie, asta, bineînțeles, dacă nu o să-l gâdil eu mai înainte cu cuțitul!

— Cât va rămâne „Union” în port?

— Asta încă nu știu, răsunse căpitanul Williams, depinde cum vor evoluă lucrurile în ce privește completarea încărcăturii. Vrei să te întorci cu mine?

— Aș prefera, bineînțeles, s-o fac cu tine!

— Atunci grăbește-te să-l prinzi pe omul tău și adu-l la mine, ca să-l pot cunoaște și eu!

— Ei, dacă aș reuși treaba asta! Am toate împuternicirile din partea poliției. Dar numai din partea autorităților Statelor Unite, nu și ale celor din Mexic, unde nu au nici o valabilitate.

Previziunile căpitanului se adeveriră. Nu trecuseră două ceasuri că nava sa și arunca ancora între San-Juan de Ulloa și bătrânul oraș Santa-Cruz. Cei doi călători își luară rămas-bun de la căpitan și se lăsară conduși la țărm de vâslașii unei bărci. Acolo, în curând, se văzură în fața clădirii vămii, situată în centrul unei piețe aglomerate.

După ce și-au terminat formalitățile, au aflat că poștalionul părăsește în curând portul, îndreptându-se spre Mexico, vechea capitală imperială. A doua zi după-măsă admirau priveliștea munților care închidea valea splendidului lac Tenochtitlan, precum și frumosul oraș Mexico, capitala țării. Poștalionul cobora repede spre vale și în curând fură depuși în fața unui hotel de lux, unde au fost primiți cu o politețe deosebită.

Trebuiau să rămână aici o zi pentru a se odihni după obositoarea călătorie și să aștepte o ocazie pentru Morelia. În curând se lăsa seara, vreme la care locuitorii capitalei

obișnuiau să iasă la plimbare pe Alameda, locul lor de distracție preferat.

Exista posibilitatea ca Wilson să se mai găsească în Mexico. Avea un avans de numai o zi și era de presupus că o să vină și aici. De aceea cei doi se hotărâră să pornească la cercetări separat, pentru a avea mai multe șanse. Summerland purceșe primul. Klausen, știind că are de-a face cu societatea elegantă a orașului, se îmbrăcă cu grija. Era surprins de frumusețea și opulența orașului, bogat în parcuri, fântâni arteziene, locuri de odihnă, clădiri impozante.

Oamenii înstăriți din oraș și din țară se plimbau cu vădită plăcere pe aleile dichisite ale Alamedei, iar toaletele strălucitoare ale doamnelor vădeau luxul cu care se obișnuiseră urmașii cuceritorilor spanioli. Învesmântate în mătăsuri foșnitoare, învăluite în dantele vaporooase, peste care își puneau elegantele *basquina* (mantie bască purtată de femei), împodobite cu diamante și perle, frumoasele femei și fete se plimbau, unele cu față acoperită de voaluri, altele cu față descoperită, lăsând să se întrevadă splendizii lor ochi negri, scânteietori. Pășeau elastic și ușor, balansându-și trupul pe picioarele lor delicate, practicând în același timp subtilul joc al evantaielor stăpânit cu măiestrie. Asemănător unei ghirlande cu flori multicolore, fluviul acestor splendide reprezentante ale Spaniei noi se revârsa pe cărările parcului; ici și colo străluceau uniformele înzorzonate ale militarilor și portul colorat al poporanilor. Pe măsură ce soarele cobora pe cer spre munții dinspre apus, cu cât se aprindeau spre sud vârfurile înghețate ale celor doi vulcani ce străjuiau orașul, cu atât mai deasă și mai compactă devinea mulțimea care pendula într-o parte și alta a parcului sau se aduna în locurile de odihnă.

Klausen înainta încet, privind cu atenție la fiecare trecător. Totodată nu putea să nu observe impresia pe care o făcea asupra acestora statura sa impunătoare. Sute de

ochi rămâneau fixați asupra lui și la fel de numeroase erau evantaiele care încercau să i se adreseze în limbajul lor specific. Se gândeau însă la Marga și trecea cu indiferență peste aceste semne ademenitoare.

La un moment dat se întâlni față în față cu o doamnă îmbrăcată deosebit de luxos și de elegant, la brațul unui domn mult mai în vîrstă decât ea. Era o frumusețe cum rar se întâlnește; ea îi aruncă, în trecere, o privire lungă, semnificativă. Un moment mai târziu, ajungând la capătul străzii, se întoarse și o privi din nou. Și ea se întorsese din drum. Apropiindu-se de el, frumoasa duse evantaiul la buze și îi schiță un sărut, în timp ce-l fulgera cu ochii ei mari, strălucitori, fără să fie observată de însotitorul ei.

Aparent întâmplător, evantaiul îi căzu tocmai atunci din mâna. Klausen se aplecă și i-l oferi. Evantaiul era lucrat într-o manieră cu totul neobișnuită și împodobit cu pietre prețioase. Ea îl luă, atingându-i cu acest prilej mâna.

— Mulțumesc, domnule! Sunteți străin, căci vă văd plimbându-vă singur?

Klausen se înclină afirmativ în fața ei și a însotitorului ei, care îi mulțumi cu o sobrietate distinsă.

— Întocmai, doamnă, răspunse el într-o spaniolă neaosă.

— Și cum vi se pare Mexic?

— Este patria zânelor, țara despre care poeții povestesc că nimeni nu mai vrea să o părăsească odată ajuns aici, iar oricine îi trece granițele este pierdut.

— Atunci și dumneavoastră sunteți pierdut?

— Sunt apărat de un talisman puternic! spuse el zâmbind, după care se înclină și se îndepărta. O privire, ce cu greu putea fi descrisă, îl urmări; în ea se dădea luptă între admirăție și regretul pe care îl stârnise întreruperea bruscă a conversației pregătită cu atâta abilitate.

Klausen porni spre hotel târziu, când majoritatea plimbăreților părăsise străzile din centrul orașului. Acum era convins că cel pe care-l căuta nu se afla aici. Pentru a putea admira orașul și, la lumina serii, făcu un ocol care-l

duse în centrul unei aglomerații de case. Deodată remarcă o clădire îngustă, în care, la una din ferestrele de la etaj, se zărea capul unei femei care privea în jos, spre stradă. Richard se retrase îndărătul unei porți, observând în continuare fața femeii, care îi părea cunoscută.

— Ce noroc! E Sara, fata în casă a mamei Smolly! Acolo unde se află ea trebuie să fie și Wilson!

El așteptă până ce Sara se retrase de la fereastră, după care intră în casă. Judecând după exteriorul ei, aceasta putea să fie locuită numai de oameni simpli. Intră în singura încăperă care se afla la parterul ei. Era mobilată foarte sărăcăios, dar era curată. O femeie mai în vîrstă se ridică de pe scaunul în care probabil că ați păsise.

— Iertați-mă, doamnă, că vă deranjez. Cumva locuiește la dumneavoastră un don Carlo Piscaldo? El alesese primul nume ce-i venise în minte.

— Don Carlo Piscaldo, domnule? Nu, nu locuiește și nici nu a locuit la mine. Încăperile mele sunt închiriate de un domn Tomasio, sosit abia de ieri la mine și care o să părăsească orașul peste câteva clipe.

— Asta se potrivește. Trebuie să fi încurcat eu numele. Mulțumesc doamnă; ar trebui să vorbesc cu soția acestui domn.

Părăsi încăperea și urcă treptele înguste ce duceau la primul etaj. Bătu la ușă. Se auzi o voce slabă și el intră.

Ea era! Cu ochii la ușă, îl recunoscu imediat; teama ce se întipărise pe fața ei demonstra cu prisosință acest lucru.

— Domnule Klausen! strigă ea, apucându-se cu mâinile de masă.

— Da, eu sunt, Sara! De ce te-ai speriat aşa?

— Eu... eu... nu m-am speriat. Era... era numai bucuria de a vă revedea!

— Într-adevăr? Atunci dă-mi voie să mă aşez. Unde e domnul Wilson, care aici își zice Tomasio?

— S-a dus la Morelia, la fratele său.

— Când se întoarce?

Privirea ei încerca să descifreze expresia de pe fața lui Klausen.

- Sara! Adevărul! îi porunci el pe un ton aspru.
- În patru sau cinci zile.
- Ce s-a dus să facă acolo?
- Nu știu.
- Unde sunt lucrurile lui?
- Aici.
- Scrisori și alte documente?
- Tot aici.
- Adu-le să le văd!
- Asta nu se poate. Le-a încuiat. Nici eu n-am voie să le văd.
- Unde sunt?
- Aici, în scrinul acesta.
- Bine, atunci mă descurc singur.

Apucă vătraiul și cu ajutorul lui forță broasca. Sara nu îndrăzni să i se opună și nu scoase nici un cuvânt.

Sub lenjerie, Richard găsi un portvizit și un pachet cu diverse acte. Deschise portvizitul; un zâmbet de satisfacție îi apăru pe față. Erau chitanțele primite de la bancher la depunerea hârtiilor sale de valoare, cecurile furate, precum și diferite acte de plată date de bancher, în valoare de cincizeci de mii de dolari. Wilson nu era încă sigur de el și amânase valorificarea lor pentru mai târziu. Richard băgă în buzunar portvizitul și deschise pachetul. Aceasta conținea diferite exerciții de scriere și o colecție întreagă de anteturi și stampile, doavadă sigură a faptului că posesorul lor se ocupa intens cu falsificări de documente și hârtii de valoare. Erau și câteva scrisori. Ultima avea o dată recentă și îi atrase în mod deosebit atenția lui Klausen.

După ce o citi, puse la loc celelalte hârtii și o întrebă pe Sara, în timp ce punea în buzunar ultima scrisoare:

- Ti-a vorbit despre contele Hernano?
- Nici un cuvânt.

— Mi-ai spus la Stenton că este în posesia unei cantități mari de pulbere de aur și de pepite. Ce-a făcut cu ele?

— O parte din ele le-a vândut la New-Orleans; restul se află în sertarul de jos al scrinului.

Richard îl forță și pe acesta. Conținea mai mulți săculeți grei, care, în mod cert, valorau mult.

— Toate jefuite. Nu îi las nici un grăunte.

— Jefuite? Nu se poate; Fred nu poate să fi făcut așa ceva!

— A făcut-o, Sara. De la domnul Olbers cincizeci de mii de dolari, de la mine mai multe mii, iar aurul acesta e de la căutătorii de aur uciși de el.

— Uciși? Doamne Dumnezeule, domnule, nu aud eu bine?

— Auzi foarte bine! Este un ucigaș, un tâlhar și un falsificator, fugit din Stenton pentru că îl căuta poliția. Cicatricea nu i-a făcut-o un indian, ci o are de la mine. L-am întâlnit în prerie, în mijlocul unor ticăloși și i-am aplicat lovitura de pe urma căreia i-a rămas acel semn.

— Nu, nu, asta nu poate să fie adevărat, domnule Klausen! Ea se aruncă pe divan și își acoperi fața cu mâinile. Klausen se hotărî atunci să iasă cu ultimul argument.

— Nu numai asta! Și pe tine te-a înselat!

— Pe mine? Niciodată!

— Ba da, a făcut-o! În timp ce venea la tine, se străduia să obțină mâna domnișoarei Marga. Eu am fost prezent la această scenă. Era în ziua fugii sale.

Fata sări în sus. Ochii ei scoteau fulgere.

— Adevărat? Puteți să jurați, domnule?

— Da, Sara! El te-a luat cu sine cu gândul ca mai târziu să te părăsească.

— Ticălosul! Temperamentul ei meridional începea să iasă la iveală în chip vădit.

— Nu are plantații. Nu are nici o palmă de pământ în Texas; trăiește numai din ticăloșii și o să te nenorocească și

pe tine.

— Pe mine, domnule Klausen? Nu, asta n-o s-o facă! Ea își strânse pumnii. L-am iubit ca pe viața mea. Dar vă cred, o voia pe domnișoara Marga și acum iubirea mea e moartă. De îndată ce se întoarce, am să...

— El nu se va întoarce la tine, Sara, deoarece tu vei părăsi odată cu mine această casă.

— Asta nu am voie, sir; mi-a poruncit categoric să rămân aici până se întoarce el.

Klausen zâmbi.

— Se pare că nu-ți dai seama de situația în care te află. Că ai părăsit-o pe mama Smolly fără acordul ei, nu vreau să mai amintesc. Este o lipsă de recunoștință, dar nu crimă. Numai că tu, Sara, ai fugit împreună cu un tâlhar, un falsificator și l-ai sprijinit în acțiunile lui, ceea ce înseamnă că, potrivit legii, îi ești complice. Înțelegi de ce trebuie să pleci cu mine? Ca prizoniera mea!

— Prizonieră? strigă ea. Nu am săvârșit nimic rău!

— Dar banii de care m-a jefuit Wilson înainte de a părăsi Stentonul? Eu l-am găsit în apartamentul meu, a vrut să mă înjunghe, dar nu a reușit decât să mă rănească și apoi să fugă.

— Adevărat? Mi-a cerut cheile pentru că voia să observe din camera dumneavoastră casa domnului Olbers.

— Cheia ți-a fost încredințata tie și nu avea ce căuta în mâinile lui. M-a jefuit și m-a rănit.

Richard ridică mâneca mantiei și-i arătă brațul.

— Privește aici la cele două tăieturi. Ești complice la jaf și la încercarea de a mă ucide.

Ea se albi la față și îl privi înmărmurită, dar cu un aer absent. După o pauză îndelungată își regăsi graiul.

— Dar este groaznic, domnule, e într-adevăr groaznic! Oh, Doamne! Mai bine n-aș fi avut încredere în el și n-aș fi părăsit-o pe mama Smolly. Oare nu există o salvare pentru mine?

— Poate, dacă îmi mărturisești totul.

— Am să fac tot ce-mi cereți, domnule Klausen. Întrebați-mă și eu vă voi răspunde.

El o supuse unui interogatoriu amănunțit și află tot ce trebuia să știe. Avea un sentiment de milă față de fată, pe care doar dragostea o dusese la săvârșirea unor fapte condamnabile.

— Dacă mă vei asculta, Sara, lucrurile se mai pot repara!

— Porunciți ce să fac, domnule! Am să fac tot ce va fi nevoie!

— Atunci împachetează lucrurile ce-ți aparțin și vino cu mine!

Cu mâinile tremurânde fata își aduna puținele ei bunuri. Richard luă toate obiectele de valoare ale lui Wilson și părăsi casa împreună cu Sara. Gazda nu trebuia pusă la curent, pentru a nu putea da informații asupra celor întâmplate. Ajunseră în curând la hotel, unde de multă vreme îi aștepta Summerland. Klausen îi povesti totul, după ce avusese grijă să-i asigure fetei o cameră.

— Domnule, vă felicit, ați făcut o captură grozavă! Si în scrisoare ce e scris?

— Am să-ți explic imediat. Încă de pe vremuri stăpânirea spaniolă din Mexic obișnuia să acorde terenuri întinse unor persoane particulare. Asta se făcea contra obligației de a așeza pe ele un număr de oameni, sau contra unei sume de bani modeste, care nu avea nici o legătură cu adevărata valoare a pământurilor și a faptului că banii încasați intrau, bineînteles, în buzunarele înalților funcționari ai administrației. Asemenea terenuri sunt denumite aici *empressarios*, iar la noi, în nord, se numesc *grants*. Nu este un lucru neobișnuit ca acum, când se vând asemenea *empressarios* din cauza lipsei de bani, o *legua* — leghe —

[45] de patru mii cinci sute de acri să se vândă cu un preț care nu depășește 1.000 de dolari. Există oameni care reușesc pe această cale să obțină de la stat, pentru ei

singuri, 10 până la 15 *leguas*. Vânzarea sau atribuirea acestor terenuri este la latitudinea contelui don Ventura

[46]

Hernano și bravul alcade din Morelia îi propune fratelui său, ce-i drept nu pe față, ci într-un limbaj întortocheat și misterios, o afacere ce ar duce la obținerea unor suprafețe importante de la conte. Acesta, după cum rezultă din scrisoare, își vizitează o dată pe săptămână una din proprietățile sale, situată în apropierea orașului Morelia. Soția sa, contesa, îl însوtește de obicei. Cu un asemenea prilej se punea la cale un atac împotriva lor, urmată de o sechestrare. Wilson trebuia să intre atunci în scenă ca salvator și să-l elibereze pe conte, în timp ce contesa trebuia să fie reținută prizonieră, pentru a fi eliberată numai contra unei sume de bani pentru răscumpărare.

— Un plan al dracului de bine pus la punct, a cărui punere în aplicare putea fi încredințată numai unui ticălos de teapa lui Wilson. Dar de ce oare nu distrusese el această scrisoare compromițătoare?

— Mă întreb și eu. La orice crimă se săvârșesc și greșeli, care duc la prinderea făptuitorilor. Noi suntem complet acoperiți, deoarece nu am făcut altceva decât să reintrăm în posesia bunurilor ce ni se furaseră și, e adevărat, chiar ceva pe deasupra. În condițiile date nu puteam proceda altfel. De fapt, am putea să ne reîntoarcem imediat, dar nu înainte de a-l pune în fiare pe acest Wilson. Chiar mâine de dimineață am să mă duc la conte, ca să-i relatez toate cele întâmplate.

— *All right!* O să-l întovărăşim noi și o să-i luăm pe ticăloși de scalp, împreună cu aşa-zisul salvator. Dar ce facem cu fata?

— Rămâne aici până la întoarcerea noastră. Sunt convins că de acum înainte putem avea deplină încredere în ea.

— Atunci hai să ne culcăm, ca nu cumva să întârziem mâine la acțiunea noastră!

Se duseră la culcare, cu satisfacția că încă din primele ore ale deplasării lor obținuseră mai mult decât ar fi sperat.

În dimineața următoare, Klausen se interesă de adresa la care se afla palatul contelui. Acolo i se spuse însă că acesta plecase, împreună cu soția sa, cu o oră mai înainte. Imediat se duseră la un negustor de cai, de la care cumpărărară trei cai buni de călărie și obținură și un ghid, bun cunoșcător al locurilor. Se aflau pe picior de plecare, căci nu era timp de pierdut, lovitura alcadelui putând avea loc chiar în cursul acelei zile. Sara se jură că va rămâne pe loc să-i aștepte până la întoarcerea lor.

Porniră la drum. Ghidul, deși Tânăr, părea un om serios, pe care te puteai bizui și dovedindu-se în plus și un bun călăreț.

— Până la Morelia sunt gata să vă servesc, domnilor, spuse el de îndată ce părăsiră orașul, dar nu m-aș duce cu dumneavoastră până la Queretaro și Quanajuato.

— De ce?

— Acele locuri sunt, de un timp încوace, cunoscute ca fiind bântuite de *braveros*^[47], care nu iartă pe nici unul din călătorii care trec pe acolo. Acum opt zile au atacat o caravană de catări și au omorât toți călătorii. La ce a mai servit faptul că autoritățile au trimis călăreți după bandiți?! Ticăloșii s-au ascuns și o să-și reia mai târziu atacurile, cu și mai multă înverșunare.

Cele spuse de ghid l-au pus pe Klausen pe gânduri. Fără să vrea făcu legătura între *braveros* și planul criminal al lui Wilson.

În curând ajunseră la apele spumegânde de la St. Iago, peste care se arcuia un pod vechi, pe jumătate prăbușit. Regiunea devinea mai pustie, drumul din ce în ce mai puțin bătut de călători, pentru ca în cele din urmă să se piardă într-un prundiș amestecat cu nisip. În cursul cavalcadei,

Klausen, cercetând cu atenție drumul, observă urmele lăsate de copitele a trei cai. Trebuie să fi fost ai contelui și soției sale, precum și ale însotitorului lor.

Din timp în timp întâlneau boschete și pâlcuri de conifere, iar apoi dădură peste o pădure cu niște arbori uriași. Deodată Klausen auzi o voce feminină strigând după ajutor. Summerland auzise și el.

— *Go on, strigă el. Au pus mâna pe conte, iar noi o să-i prinDEM pe bandiți. Înainte domnilor!*

Caii lor zburau pe pământul moale, în timp ce zgomotul copitelor abia de se auzea. Nu trecu un minut și ajunseră la locul dramei. O doamnă se afla în mâinile unor indivizi cu față înnegrită de funingine, în timp ce doi bărbați se apărau împotriva unui mare număr de atacatori. Klausen scoase revolverul, se aruncă jos de pe cal se apropié de captivă și trase. Doi înși se prăbușiră al treilea fugi. Acum scoase cuțitul și se îndreptă spre ceilalți. Summerland se și afla în mijlocul lor. Călăuza lor, încurajat de dârzenia celor doi, se simți la rândul lui îmboldit să se lupte și el cu atacatorii. Aceștia din urmă fuseseră atât de surprinși de năvala celor trei bărbați, că foarte repede se văzură siliți să o rupă la fugă.

Abia acum privi Klausen cu mai multă atenție la cei pe care-i salvaseră și recunoscu cu uimire pe domnul și pe doamna cu care vorbise cu o seară în urmă pe Alameda. Conteles era rănit ușor, în timp ce contesa era nevătămată.

— Dumneavoastră sunteți, domnule? întrebă ea. Numai providența sau vreo vrajă v-a putut aduce aici!

Se apropie și contele. Acum nu mai arăta deloc rezervat, cum fusese în ziua precedentă.

— Primiți, vă rog, domnilor, profundele mele mulțumiri pentru ajutorul oferit la momentul oportun! Fără dumneavoastră am fi fost pierduți, e absolut sigur!

— Nu este cazul să ne mulțumiți, don Hernano. Viața dumneavoastră nu era în pericol, tâlharii s-ar fi mulțumit cu banii de răscumpărare.

— De unde știți acest lucru și cum se face că îmi cunoașteți numele?

— Asta, cu permisiunea dumneavoastră, am să vă explic mai târziu! Acum trebuie, înainte de toate, să ne îndepărțăm cât mai mult de locurile astea. Unde vă sunt caii?

Cele două animale ale contelui și contesei zăceau moarte, împușcate de tâlhari. Calul slujitorului fugise, ca și caii oamenilor noștri. Summerland, împreună cu călăuza și slujitorul contelui, porniră în căutarea animalelor, între timp contesa se ocupă de rana soțului ei, iar Klausen se apucă să scoată șeile de pe caii uciși. Rana contelui se dovedi a fi superficială. Caii fugiți au fost prinși cu eforturi considerabile și aduși înapoi. Unul din ei fu înșeuat pentru contesă, iar călăuza și slujitorul rămăseră să meargă pe jos. În curând părăsiră acele meleaguri neprimitoare.

Proprietățile contelui nu se aflau prea departe de locul unde avusese loc atacul. În nici o jumătate de ceas ajunseră acolo și acum aveau toate condițiile ca să discute în liniște despre cele întâmplate.

În camera de primire, mobilată cu mult gust, sedea Klausen și Summerland, împreună cu cei doi soții. Contesa, o personalitate puternică, ce nu cunoștea teama, își revenise complet și îi ospăta cu calm pe oaspeți, de parcă să ar fi întors de curând dintr-o vizită plăcută, făcută la o prietenă și nu dintr-o aventură ce se putea termina tragic. Conte, a cărui vîrstă înaintată îl făcea să fie mai vulnerabil la asemenea zguduituri, nu-și revenise încă și se gândeau cu groază la pericolul în care se aflase.

— Înainte de toate, domnilor, aş vrea să vă cunosc numele, îi rugă el.

— Eu mă numesc Richard Klausen, din Frankfort-Kentucky, Statele Unite.

— Și ce profesiune aveți, domnule Klausen?

— Scriu cărți, domnule, o ocupație care mă obligă să-mi cau subiectele călătorind!

— Înseamnă că vreți să scrieți despre Mexic?

— Nu. De astă dată intenționez să fac altceva, ce are o legătură strânsă cu întâmplarea de astăzi.

El relată pe scurt lucrurile care-l puteau interesa pe conte și încheie cu următoarea remarcă:

— Cu asta v-am adus dovada că nu vă găseați în pericol de moarte, că v-am urmărit din interesul nostru propriu. De aceea trebuie să respingem orice mulțumiri sau obligații din partea dumneavoastră.

— Nu, domnilor, replică contele cu însuflețire, asta nu se cuvine! M-am aflat în pericol de moarte, doavadă și rana mea, iar dumneavoastră vă puteați întoarce acasă și să considerați problema rezolvată, dacă nu ați fi aflat ce primejdie mă amenință.

— Soțul meu are perfecta dreptate, interveni și contesa. Câte grozăvii ar fi trebuit să îndur în captivitate, câte împrejurări imprevizibile mi-ar fi putut pune viața în pericol! Mă simt obligată, domnule Klausen și nu am să accept să fiu absolvită de această obligație. Vă rugăm cu insistență ca, pe timpul sederii dumneavoastră în Mexic, să nu refuzați ospitalitatea noastră!

— Asta e de la sine înțeles — confirmă și contele — și, sper că nu ne veți refuza.

— Vă mulțumim, dar totuși trebuie să vă rugăm să ne înțelegeți. Drumul nostru duce spre Morelia, unde neapărat îl vom găsi pe omul nostru, pe care l-am împiedicat să facă pe salvatorul. Precis că, între timp, tâlharii care au reușit să scape l-au înștiințat deja de eșecul planului său. O să-l caute degrabă pe alcade și acolo trebuie să încheiem socotelile cu el.

— Iertați-mă, domnule Klausen! El a comis aici un atac criminal și înseamnă că se află sub autoritatea legilor țării noastre, bineînțeles cu antrenarea în acțiune și a legației Statelor Unite. Și vă asigur că legile noastre sunt destul de severe. Dar dacă cumva considerați că nu-l vor pedepsi destul, mai puteți și dumneavoastră să-i aplicați ce credeți

de cuviință. În felul acesta mă asigur de prezența a doi oaspeți, a căror capacitate și însușiri deosebite le prețuiesc și le admir din toată inima.

— Dar, interveni Klausen, există pericolul să ne scape dacă nu acționăm degrabă!

— Urmărirea este în plină desfășurare. Imediat după întoarcerea mea acasă am trimis un mesager de încredere la Morelia și acum, că am mai multe detalii, mai trimit încă unul care să aibă grijă de rezolvarea lucrurilor exact ca și cum am fi și noi prezenți acolo. În același timp am dispus ca să fie trimiși în pădure câțiva oameni care să se ocupe de cei căzuți. Am motive întemeiate să cred că avem de-a face cu aceiași indivizi care bântuiesc în regiunea din apropierea orașului Queretaro.

Contele se ridică și părăsi camera pentru câteva minute, ca la întoarcere să adauge:

— Curierul a plecat și acum puteți să fiți convinși că poliția a alarmat toată regiunea și o să-și facă pe deplin datoria. Puteți rămâne liniștiți aici, la noi.

— În ce mă privește, sunt de acord, don Hernano, dar însotitorul meu trebuie neapărat să se întoarcă încă astăzi la Mexico.

— Există vreun motiv special pentru asta?

— Unul foarte puternic. Locuința pe care Wilson a închiriat-o trebuie supravegheată și încă de cineva care-l cunoaște bine. El se va întoarce precis acolo, dacă aici nu am putut pune mâna pe el.

— Atunci trebuie să mă declar de acord. Îi voi înmâna domnului Summerland câteva rânduri pentru poliția de acolo, în baza cărora se va bucura de tot sprijinul ei. Dar acum veți fi condus în camera dumneavoastră, ca să vă puteți odihni.

Klausen zâmbi la ideea contelui că ar avea nevoie de odihnă.

Contesa se ridică.

— Urmați-mă, domnule. Permiteți-mă să vă conduc chiar eu.

— Iertați-mă numai câteva clipe!

Richard se îndreptă spre verandă. Summerland nu mai suporta să stea într-o încăpere atât de elegantă și simțise nevoia să iasă afară, la aer.

— Tom, trebuie să pleci de îndată înapoi la Mexic!

— Well, domnule, asta chiar că-mi face plăcere; nu prea mă simt eu la largul meu într-o societate atât de simandicoasă!

— Călăuza noastră te va însobi. O să primești de la don Hernano o scrisoare adresată poliției, pe care te rog să o predai. După aceea te rog să supraveghezi locuința unde a tras Wilson. Nu cunosc numele străzii, dar îl poți afla de la Sara. Nu știu când voi veni și eu. Dacă-l zărești pe individ, nu-l pierde din ochi!

— *All right!* Nu vă faceți griji!

După ce și-a luat camera în primire, Klausen ieși în grădină. De aici observă cum se aduceau din pădure tâlharii căzuți. Se grăbi spre ei și află că fuseseră găsiți numai cei morți, răniții dispăruseră.

Contele se apropie și el.

— Spălați-le fețele! porunci el. Poate recunoaștem pe vreunul din ei.

Ordinul fu executat. Acum deveniseră vizibile trăsăturile celor cinci decedați. Deodată unul dintre slujitori strigă:

— *Per Dios!* Alcadele din Morelia!

— Da, el este, îl cunosc! confirmă contele. Cum se face că un funcționar important ca el să se găsească printre bandiți?

Klausen se aplecă ca să cerceteze hainele omului căruia un glonț îi pătrunsese în piept. Deschideindu-i haina observă că mai era în viață.

— Nu v-ați dat seama că mai respiră? Aduceți repede apă!

Rana de la piept era mortală. Se părea că glonțul pătrunse în imediata apropiere a inimii. La examinarea rănii muribundul avu o tresărire de durere. Klausen nu-și întrerupse însă cercetarea. Durerea resimțită de rănit făcea posibilă revenirea conștiinței, fie chiar și pentru scurtă vreme. Așa se și întâmplă, căci acesta își ridică pleoapele.

Contele se aplecă deasupra lui.

— Antonio Molez, ești în preajma morții. Vrei să mori fără să te pocăiești?

Muribundul tăcu. Trebuia mai întâi să-și dea seama de starea în care se afla. După un răstimp spuse în șoaptă:

— Iertați-mă!

Klausen scoase din buzunar scrisoarea găsită la Wilson și i-o ținu în fața ochilor.

— Ai scris dumneata scrisoarea asta?

— Da.

— Unde este fratele dumitale?

— În pădure. Vroia... să-l elibereze... pe conte.

— Vedeți, don Hernano, că v-am spus adevărul. După aceea, întorcându-se spre muribund, continuă:

— Plecând din pădure, unde se va duce?

— Nu știu. Santa Madonna... roagă-te pentru mine... am să mor. Vroiam... să devin bogat... funcția pe care o aveam mă proteja... sunt conducătorul...

Un spasm făcu să-i tresalte corpul. Din gură îi țâșni un val de sânge. Era mort.

— Dumnezeu să-i ierte păcatele săvârșite! Era șeful tâlharilor și a acționat ca un ticălos împotriva mea. Eu îl iert, spuse contele.

Cele cinci corpuși neînsuflețite au fost deocamdată îndepărtate, urmând să fie apoi înmormântate.

În timp ce Klausen lua masa de prânz împreună cu gazdele sale, se auzi tropot de cai dinspre poartă. Cei doi oameni trimiși la Morelia se întorceau acasă. La intrarea lor în sufragerie, contele îi întrebă:

— Ei, ce ați făcut?

— L-am prins!

— Ei, bravo! A mers repede!

— Da. Tocmai intra, când poliția ocupase casa alcadelui.

— A opus rezistență?

— Da, cu furie. Era înarmat până în dinți și chiar a și rănit câțiva polițiști.

— Unde se află acum?

— În închisoare, de unde mâine va fi dus pentru interogatoriu la Mexico.

— Bine. Puteți pleca!

Contele se îndreptă spre soția sa și spre Klausen.

— Trebuie să-l văd și eu pe acest individ. După prânz mă voi duce călare la Morelia. Vreți să mă însoțeți, domnule Klausen?

— Categoric da.

— Prezența noastră va fi bine venită. Wilson nu e cunoscut acolo, aşa că dumneavastră veți putea certifica identitatea lui. De altminteri vom participa la cercetarea sa, fapt care va ușura munca anchetatorilor.

În mai puțin de un sfert de ceas contele și Klausen erau călări. Distanța până la Morelia era mică, aşa că în scurtă vreme ei se și aflau acolo.

Localitatea era în plină agitație din cauza celor întâmplate și în fața tribunalului, care adăpostea și închisoarea, se strânsese multă lume. Cu greu au putut cei doi să pătrundă în clădire. Funcționarul de serviciu, care îl supusese între timp pe arestat la un interogatoriu preliminar, i-a primit pe vizitatori cu deosebit respect.

— Tocmai mă pregăteam să vă fac o vizită, excelentă, ca să vă rog să-mi dați informațiile necesare. Venirea dumneavastră la Morelia m-a scutit de drum.

— Ați vorbit cu arestatul?

— Da. Este un om deosebit de viclean și de violent. Nu a vrut să recunoască nimic și cred că numai faptul că aveam la îndemână un revolver l-a făcut să se abțină de la vreo

prostie. Pot să vă rog să-mi faceți o relatare exactă a întâmplărilor?

— Mai întâi vreau să vă prezint pe salvatorul meu, domnul Klausen, din Frankfort în Kentucky. El vă poate oferi informații mai precise decât mine despre acuzat.

Oaspeții s-au așezat, iar funcționarul le-a ascultat cu atenție relatările și și-a notat cele necesare.

— Aveți scrisoarea asupra dumneavoastră, domnule Klausen?

— Da, poftim!

Funcționarul o luă și o citi.

— Puteți să mi-o lăsați mie?

— Da, folosiți-o cât mai bine.

— Wilson a răspuns din Stenton acestei misive. I-am găsit scrisoarea printre hârtiile personale ale alcadelul. Am crezut însă de cuviință să nu-i spun nimic despre ea cu prilejul primei noastre întrevederi. Acum, bineînțeles, situația este schimbată. Am să cer să ne fie înfățișat din nou și am să-l pun față în față cu dumneavoastră. Până atunci am să vă rog să treceți în încăperea alăturată.

El îi conduse alături și lăsă ușa întredeschisă, ca să se poată auzi interogatoriul. Wilson fu adus de îndată. Avea mâinile legate și arbora o mină consternată.

— Ce mai e și asta? Credeam că ați terminat cercetările și că voi fi imediat eliberat!

— Eliberat vei fi, dar nu cum îți închipui dumneata. Trebuie să răspunzi mai întâi la câteva întrebări cu privire la niște date din trecutul dumitale. În primul rând spune-ți încă o dată numele!

— Tomasio Molez. Se pare că aveți o memorie foarte slabă!

— S-ar putea! Dumneata nu mai puțin decât mine, căci, s-ar părea că și-ai uitat vechile domicilii. Zici că te-ai născut la St. Juan Bautista și te aflai de peste 12 ani în Brazilia?

— Întocmai. În perioada aceea nu am părăsit țara, fiind cetățean brazilian și, în consecință, am să mă adresez

consulatului brazilian, dacă mă mai rețineți. Atunci să văd cum o să vă descurcați și ce urmări veți avea de suportat!

— Nu cumva vrei să te adrezezi mai degrabă consulului Statelor Unite?

— De ce?

— Pentru că Fred Wilson ar avea la el mai multă trecere decât Tomasio Molez la reprezentanța amintită de dumneata.

— Fred Wilson? Cine-i asta?

La amintirea numelui său adevărat, acuzatul avusese o tresărire pe care și-o stăpânișe repede.

— Cine să fie?! Un tâlhar, un om-stâlp, un criminal, un falsificator, un hoț, pe scurt un individ periculos. Te pomenești că n-ai auzit niciodată de el?

— Și ce legătură am eu în comun cu un asemenea individ?

— Poate mai mult decât ca fratele dumitale, care avea cu el o corespondență bogată.

Funcționarul luă scrisoarea alcadelui și i-o puse în fața ochilor.

— Cunoști această scrisoare?

— Nu.

— Nu mai spune! Doar a fost găsită în locuința dumitale! De astă dată Wilson se albi la față.

— Păi, eu vroiam să stau la fratele meu. N-aveam unde trage, căci am sosit abia ieri aici.

— Deci susții că n-ai închiriat în Mexico nici o cameră, pentru dumneata și pentru o persoană sosită aici în haine bărbătești, revenită acum la veșminte de femeie?

— Nu.

— Deci, n-ai nici o pretenție asupra bunurilor care au fost găsite acolo?

— Ce anume?

— Această scrisoare, o droaie de exerciții de scris, ce ne dau mult de gândit, mai mulți săculeți cu pulbere de aur și pepite, precum și un portvizit cu hârtii de valoare care, în

mod miraculos, au dispărut din Stenton, Arkansas? Vrei să le mai recuperezi?

— Nu mă interesează. N-am nimic de-a face cu ele!

Era evident că aceste din urmă cuvinte îl costaseră mult pe Wilson.

— Și nici fata?

— Nu.

— Dar poate că te interesează această scrisoare, expediată din Stenton?

Anchetatorul îi puse sub nas scrisoarea scrisă de el fratelui său.

— Nici asta. Nu înțeleg ce vreți de la mine. Am sosit ieri la fratele meu, azi m-am plimbat cu el și acum, la întoarcerea mea acasă, sunt arestat!

— Treaba din urmă e bine motivată. În ce privește plimbarea, ați făcut-o bine înarmați, iar fratele dumitale nu s-a mai întors...

— Ce mă interesează pe mine? O să vină mai târziu. Neam despărțit, deoarece mai avea o treabă oficială.

— La contele don Hernano, căruia i-a povestit ce aventură drăgălașă a avut împreună cu dumneata. El se mai află acolo și încă azi am să-i fac o vizită.

Wilson nu reuși să ascundă efectul acestor cuvinte asupra lui. El răspunse însă cu încăpățânare:

— Nu am nimic împotrivă!

— Și nici împotriva persoanelor cărora am să le fac această vizită?

— Îmi este perfect indiferent cui faceți vizite.

— Asta rămâne să mai și fie dovedit. Ia privește în spatele dumitale!

Wilson se întoarse spre camera în ușa căreia apărură contele și Klausen. La vederea acestuia din urmă, ticălosul se dădu câțiva pași înapoi, după care făcu o mișcare ca și cum ar fi vrut să se arunce asupra lui, dar se opri în ultima clipă, întrebând cu o voce aparent indiferentă:

— Cine sunt acești domni?

— Nu te mai preface, domnule Wilson, îi spuse Klausen. Gata, ți-ai jucat rolul. Sau poate nu mă cunoști?

— Dar ce, dumneata mă cunoști pe mine?

— Din păcate am avut neplăcerea.

Și, îndreptându-se spre anchetator, continuă:

— El e omul despre care am făcut declarațiile de mai înainte, domnule.

— Iar eu, spuse Wilson cu o voce aparent calmă, recunosc în acest om pe cel mai ordinar mincinos întâlnit vreodată în viața mea.

— Bine, interveni anchetatorul. Îmi este totul clar în legătură cu persoana dumitale. Dacă aş mai avea cea mai vagă îndoială — ceea ce nu e cazul, după cele declarate de domnul Klausen — v-aș putea pune față în față cu domnul Summerland și cu o anume Sara, amândoi gata să ne ofere toate informațiile de care dispun în ce te privește. Cu dumneata nu mai am nici o treabă, aşa că mâine te voi trimite, sub escortă, la Mexico, unde vei fi cercetat în continuare. Luați-l de aici!

A doua zi Wilson a fost scos din închisoare, dus în curte și legat pe un cal. Un subofițer, însorit de câțiva călăreți, l-au luat în primire. Primul a primit documentele privitoare la cel arestat și după scurt timp mica trupă a pornit spre capitală, avându-l în mijloc pe Wilson.

Acesta nu putea să se miște, fiind bine legat, iar calul pe care se afla era dus de căpăstru de unul din călăreți. Arrestatul privea cu atenție în dreapta și în stânga, în speranța unei salvări.

În curând ajunseră în pădurea unde fuseseră atacați contele cu soția sa. Subofițerul i se adresă ironic prizonierului:

— Ei, băiete, nu cumva organizezi din nou un atac?

— *Quién sabe*, cine ești?! îi răspunse acesta cu aroganță.

Dar parcă aceste cuvinte ar fi fost o parolă, căci în clipa următoare răsunară mai multe împușcături. Subofițerul și doi dintre călăreți se prăbușiră la pământ, lovit de gloanțe.

Ceilalți, deși gata să se opună atacatorilor își dădură repede seama că nu aveau nici o sansă împotriva agresorilor — numeroși și bine ascunși în spatele arborilor —, aşa că aleseră fuga, părăsindu-și prizonierul.

— Un ajutor neașteptat, aşa-i, domnule? întrebă unul dintre atacatori, în timp ce tăia frânghiile cu care fusese legat Wilson.

— Pe toți dracii, ai dreptate! Nu m-am gândit la voi și m-am crezut singur, bazat numai pe puterile mele.

— Mda! Trebuia să vă scăpăm! Cu atât mai mult că știați numele unora dintre noi și exista posibilitatea ca domnii de la tribunal să le afle de la dumneavoastră.

— Ei, de astă dată vă dovediți a fi mai înțelepți decât ieri, când ați uitat să-l puneți la adăpost pe fratele meu rănit.

— Rănit? *Per Dios*, era mort, domnule!

— Și aşa, era spre binele vostru ca să nu-i abandonați leșul; dar el nu era mort, ci a fost dus la contele Hernano, unde a mărturisit totul. Dacă în cele din urma a murit din cauza rănii căpătate sau dacă mai trăiește și este prizonier, nu știu. Acum aici nu mă pot ocupa de el, căci trebuie să dispar cât mai repede. Vă mulțumesc că m-ați ajutat la timp!

— Dar unde vă duceți?

— Cât mai departe de țara asta!

— În orice caz, mai întâi la Vera Cruz! Nu vă duceți direct, ci luați-o prin Jalapa, e mai sigur. Și dacă ajungeți acolo, căutați-l pe vărul meu, Saldano; el are acolo un han în port. Băiatul știe cu ce ne ocupăm și vă poate ajuta la nevoie.

— Am să-l caut.

Wilson se îndreptă spre calul subofițerului și deschise geanta prinsă de șa. În ea se găseau, în afara actelor și portofelul, precum și toate obiectele ce i se confiscaseră.

— Ei, acum mi-am redobândit lucrurile. Deocamdată pentru cheltuieli de drum o să-mi ajungă. Iar actele astea

trebuie să dispară.

Unul dintre tâlhari îi întinse o aprinzătoare și actele se făcură scrum în câteva clipe.

Wilson încalecă pe calul subofițerului și porni la drum într-un galop alert. Cunoștea bine locurile, aşa că nu era în pericol să se rătăcească.

5. Doborât la pământ

Bravul Francisco Saldano era un om deosebit de evlavios — asta după propria lui opinie! Știa să vorbească cu atâtă frică de Dumnezeu, de parcă și-ar fi învățat limba maternă la mănăstirea San Joseppo din Guadalajara. Altminteri era cunoscut în tot Vera Cruzul ca un individ al dracului de lacom, care nu pierdea nici o ocazie de a-și umple cât mai mult săcoteii lui cu bani.

Era spre seară. Saldano stătea la fereastră și privea foarte indispus spre centrul portului. Pricina era că nu avea nici un oaspete în odăile hanului și nici nu vedea pe vreunul în perspectivă.

— Azi e o zi proastă pentru mine, deși pentru marinari lucrurile stau cu totul altfel, mormăi el supărăt. Fluxul este în toi, vântul bate dinspre sud-vest și orice „pânză” folosește această împrejurare ca să se avânte în larg. Cine să mai aibă timp și poftă să vină la Francisco Saldano? Până și nava „Union”, care de curând și-a aruncat ancora în port, se pare ca vrea să-o pornească din nou în larg, deși nu l-a putut înlocui până acum pe marinarul care a dezertat. Ea a fost încărcată mai repede decât și-a închipuit căpitanul.

Iata însă că la scurtă vreme se auziră tropote de cal și imediat un străin intră în local.

— Aici îl pot găsi pe domnul Francisco Saldano? întrebă acesta.

— Chiar eu sunt, domnule. Dar spuneți-mi, vă rog, bunul obicei al salutului vă este necunoscut?

— Să ia dracu' obiceiul dumitale! Eu salut doar când am timp și poftă, iar acum îmi lipsesc amândouă.

— Trebuie să vă atrag atenția că nu îmi face plăcere să aud asemenea cuvinte hulitoare la adresa lui Dumnezeu.

Casa mea nu este o groapă de gunoi în care se poate huli.
Mai bine rugați-vă lui Dumnezeu!

— Dumneata n-ai decât să te rogi cât potaste, pe mine să mă scutești cu de-alde astea! Dacă totuși vrei să fi salutat, atunci am s-o fac din partea fratelui dumitale, care m-a și trimis la dumneata.

— De la Miguel? întrebă hangiul, acum cu o voce mai potolită. Aveți afaceri cu el?

— Da. Acum caut o ocazie să-o ușchesc cât mai repede de aici.

— Mda! Se vede că vă arde pământul sub picioare. Cred că ați ajuns la omul potrivit. Ce beți, domnule?

— Mi-e totuna. Adu-mi o picătură din ce ai și adă-ti și dumneata un pahar.

Saldano se duse în grabă la tejghea și se întoarse cu o sticla și două pahare.

După ce se așeză în fața clientului, începu să-l descoasă:

— Cred că e bine că suntem singuri. Dar ce fel de afaceri aveți cu Miguel?

— Să lăsăm astea acum, dragă domnule. Îl cunoști pe primarul din Morelia?

Saldano făcu ochii mari.

— Ah, aşa? Mda, atunci puteți conta pe mine. Deci vreți să plecați cât mai rapid. Și în ce direcție, domnule?

— Spre New-Orleans.

— Azi și nici mâine n-aveți nici o posibilitate. Știu însă o ocazie excelentă pentru Galveston. Și de acolo nu e greu să găsiți o navă spre New-Orleans.

— De acord! Dar cât mai repede, înțelege-mă bine, Saldano, o plecare fără formalitățile obișnuite!

— Asta-i mai complicat și fără ceva de genul acesta — el mimă numărarea unor bani — e imposibil.

— Bineînțeles! Am, întâmplător, chiar aici în buzunar, trei pepite babane, pe care le port la mine tocmai din cauza rarității lor. Ia uită-te la ele! Ajung?

Cârciumarul luă cei trei bulgări, neobișnuit de mari și îi cântări cu grijă.

— Ajung!

— Ei, atunci...

— Dacă vreți să plecați fără formalități, nu o puteți face ca un călător, ci poate ca marină. Pricepeți ceva din meseria asta?

— Am fost multă vreme pe mare.

— Aveți curajul să faceți puțină figurație pe covoră?

— Dacă e vorba numai de asta, e foarte bine!

— Atunci pot să vă ajut, domnule! Uitați-vă colo afară; e ancorată nava „Union”, un bric al Statelor Unite căruia i-a fugit un marină. Pornește în larg peste un ceas. Vreți să vă îmbarcați pe el?

— Bineînțeles. Încotro navighează?

— Spre Galveston, v-am mai spus-o.

— Bine. Dar această îmbrăcăminte de pe mine și documentele...

— Mda. Asta e mai greu. Am însă pe aici o uniformă veche de marină, pe care v-o pot oferi, dacă îmi dați în schimb hainele de-acum și ceva pe deasupra.

— Poftim.

Îi dădu o monedă. Saldano o băgă în buzunar și spuse:

— E prea puțin, domnule, dar cerul o să mă despăgubească pentru ceea ce fac pentru dumneavoastră. Veniți afară!

Îl duse la o magazie în care, între altele, se aflau diferite haine și articole de îmbrăcăminte.

— Aici aveți cămașă, pantaloni, o bluză groasă marinărească, ciorapi, cizme și o vestă. Îmbrăcați-le și veniți apoi în casă.

Îl lăsă pe client în magazie, se întoarse în cârciumă și se așeză înapoi la masă, unde îl aştepta sticla pe care o goli de îndată. După câtva timp apăru și Wilson, căruia îmbrăcăminta de marină nu prea i se potrivea.

— Splendid, splendid, arătați de minune, domnule, zâmbi pe sub mustață negustorul. Și cel mai umblat marină o să fie de părere că v-ați petrecut toată viața pe mare!

— Dar documentele de identitate?

— Hm, asta-i o treabă foarte grea, v-am mai spus. N-am de nici un fel. Dacă aş fi avut, vi le-aș fi oferit pe degeaba, că aşa sunt eu, nu pot trăi fără să fac câte o faptă bună. Dar, ia să ne gândim puțin: deunăzi un marină mi-a lăsat zălog hârtiile lui și parcă aş avea curajul să vi le împrumut, dacă îmi promiteți că mi le veți aduce înapoi.

— Până când?

— Păi de-acu' în paisprezece zile — poate că și în tot atâția ani, dacă altminteri nu se poate. Oricum, omul o să ceară niște bani pentru acest împrumut.

— Cam cât?

— Păi, dumneavoastră vă îndreptați spre nord și, deci, trebuie să vă orientați după cursul de acolo. Trei pfunzi mi se pare un preț convenabil.

— Saldano, ești un ticălos, în ciuda cucerniciei tale.

— Bine, atunci am să procedez ca atare și am să le dau numai pentru cinci pfunzi. Luați-le, că de nu, prețul crește și mai repede!

— Luate-ar călăul să te ia! Iată banii!

— Mulțumesc, domnule! Dar vedeți că sticla e goală. Trebuie să mai aduc una, ca să ciocnesc cu dumneavoastră pentru o călătorie reușită. Două sticle fac exact trei dolari!

— Poftim, ia-i și p-ăștia. Dar să bei cu cine vrei, numai cu mine nu!

— Îmi convine și aşa.

El aduse documentele și Wilson le cercetă.

— E pe bune. Dar căpitanul?

— O să vă angajeze numai dacă îi veți duce câteva rânduri din partea mea.

— Păi scrie-le, ce mai aștepți?

— Asta nu e lucru ușor, domnule! M-a costat timp, eforturi și bani ca să învăț. E o adevărată artă. N-ați vrea să mai cheltuiți un dolar pentru asta?

— Poftim, îți mai dau unul; dar să nu mai îmi ceri vreo plată pentru ceva, că altminteri îți voi arăta că pumnul meu este mai tare decât căpătâna dumitale!

— Biblia spune că dacă cineva îți dă o palmă pe obrazul drept, să-i oferi și obrazul stâng. Conștiința mea îmi dictează să vă iert pentru insultă. Am să vă scriu imediat rândurile.

A cam durat mult până ce Saldano a reușit să aștearnă pe hârtie cele câteva cuvinte.

— Poftim, aici aveți biletul, domnule. Și acum grăbiți-vă să plecați, pentru că altfel „Union” ridică pânzele și vă lasă aici.

Wilson plecă. Calul îl lăsă în fața porții, căci nu vroia să mai piardă timp să încerce să-l vândă hapsânului de hangiu. Sări într-o barcă și îi ceru vâslașului să-l ducă până la bric. Sosit acolo, se urcă la bord ca un adevărat marină și se îndreptă spre Williams, luând o atitudine respectuoasă.

— Mă iertați, domnule căpitan; am să vă predau această scrisoare.

Căpitanul citi rândurile și-i aruncă o privire scrutătoare. El remarcă imediat cicatricea de pe frunte, care-i stârni numaidecât o bănuială.

— Actele dumitale!

El le primi și le parcurse.

— Frank Holborn, din Wilmington! Hârtiile sunt bune, dar nu se prea potrivesc cu persoana. Însă asta nu mă privește, dacă dumneata îți cunoști bine meseria. Trebuie să știi însă că sunt sever în ce privește disciplina și purtarea la bordul navei. Iar dumneata nu pari prea prieten cu astea.

— De ce nu aş fi, domnule căpitan?

— Cicatricea o ai oricum din cauza unei bătăi!

— Permiteți-mi, sir! Mi-a făcut-o un indian, când mi-a venit odată să schimb, pentru un timp, marea cu preria.

— Aşa? Bine, atunci se schimbă lucrurile. Am să te primesc pe navă. Du-te și spune șefului de echipaj ce am hotărât și fă-ți treaba cum trebuie! Mă mai duc pentru un sfert de ceas pe uscat și apoi ridicăm ancora.

Căpitanul se întoarse și porni spre cabina sa. Pe drum își spuse:

— Aceasta e Wilson! Înfătișarea, cicatricea, povestea cu indianul care, chipurile, l-a rănit, toate se potrivesc. A reușit să fugă și acum vrea să fie în siguranță sub identitatea falsă pe care și-a luat-o. Desigur că a fost la Saldano, care l-a ajutat cu actele. Ce să fac? Să-l predau autorităților de aici? Nu. Ar fi o lovitură mai strașnică dacă l-aș putea aduce la Stenton! De așteptat până vine Klausen nu pot să mai aștept; nava a fost încărcată și trebuie să pornesc la drum. La Galveston nu e cazul să-l duc pe individ, deoarece trebuie dat numai pe mâinile justiției Statelor Unite. Da, aşa trebuie să procedez, îl debarc pe una dintre insulele pustii de pe Mississippi și îi dau de știre lui Klausen, ca să-l ridice de acolo. Este adevărat că procedând aşa sunt obligat să fac un ocol, dar dacă o să aleg o insulă situată cât mai spre apus, atunci distanța suplimentară e mai mică. Am și avantajul că ea se află în afara rutelor obișnuite și, deci, în mod sigur, nu va fi găsit de nici o navă, în schimb Klausen o să ajungă ușor la ea.

Se așeză la masă, își puse intențiile pe hârtie și se duse pe uscat ca să predea personal scrisoarea la biroul vămii. Când se întoarse, la bord, dădu ordin să se ridice ancora și nava părăsi portul.

Vremea era excepțional de favorabilă, vântul era propice, nava înainta în viteză, aşa că, după scurtă vreme, atinse un punct situat la nivelul Galvestonului. Williams îl întrebă pe șeful de echipaj:

— Cum îți place omul nostru cel nou?

Înainte de a răspunde, acesta mestecă tutunul pe care-l avea în gură, după care îi spuse:

— Ăsta, domnule? S-ar putea să fi fost cândva pe mare, dar acum și-a ieșit din mâna.

— Asta se și vede. Altfel însă?

— Altfel? De fapt, nu asta are importanță, dar n-aș spune că mi-ar putea cădea cu tronc. E ceva în neregulă cu omul asta.

— Atunci să ținem curs spre Lee. Am să-l debarc.

— Vreți să-l debarcați? Unde?

— Pe bancul cel mai apusean al Mississippului.

— Mde, domnule, eu n-am dreptul să vă întreb de ce faceți acest lucru, dar cred că aşa ceva poate fi făcut numai după supărări serioase pricinuite la bordul navei.

— Corect. Totuși, eu am un motiv perfect justificat, îi cunoști pe domnii Klausen și Summerland, care au călătorit cu noi, fiind în urmărirea unui tâlhar?

— Da, *sir*, îi cunosc bine.

— Ei bine, individul le-a scăpat și se află aici, sub alt nume — Frank Holborn din Wilmington.

— Ei drăcie, chiar aşa?

— Sunt absolut convins și i-am cerut, printr-o scrisoare, domnului Klausen să vină să-l ia în primire de pe bancul de nisip unde-l lăsăm noi.

Nava se îndrepta acum direct spre răsărit. Înspri seară se întrezări la orizont o dungă lungă și subțire. Era bancul de nisip pe care-l alesese Williams. Puse să-i fie adus Wilson.

— Frank Holborn, pregătește-te să părăsești bordul navei.

— Ce să fac pe uscat, domnule căpitan?

— Să mă însoțești pe mine.

Căpitanul vroia să rezolve problema fără să stârnească agitație și dădu ordin să se pregătească un butoiuș cu apă și niște merinde în barca pe care o lăsară la apă îndată ce nava ajunse în imediata apropiere a bancului de nisip.

— Trebuie să organizăm aici un mic depozit de alimente, îi spuse Williams lui Holborn, în timp ce barca se apropiă de țărm. Eu am să țin barca în timp ce dumneata vei transporta alimentele și apa pe uscat.

Odată ajuns la țărm, Holborn, nebănuind nimic, execută ordinul și rămase uimit când constată la întoarcere că, între timp, barca se depărtase de locul debarcării. De aceea îl întrebă pe căpitan:

— Domnule căpitan, nu ar trebui să adăpostim mai bine lucrurile?

— Nu, deoarece le-am adus numai pentru dumneata, domnule Wilson. Nu am nevoie de un bandit și un criminal la bord, aşa că vei rămâne aici. *Good bye!*

La auzul acestor cuvinte Wilson se clătină. Era, incapabil să spună vreo vorbă și când, în sfârșit, reuși să scoată un strigăt de ajutor, barca se și afla departe... Atunci strânse pumnii și îi ridică în direcția ambarcațiunii. Dar blestemele și amenințările sale se pierdură în imensitatea oceanului.

Poștalionul de Mexico sosise la Vera Cruz. Din el au coborât, în afara unor indigeni, Klausen, Summerland și Sara.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, își spuse părerea Summerland, că în sfârșit am scăpat de acest dulap nenorocit. Pe mine nu mă mai convinge nimeni să intru într-o afurisită de barcă ca asta. Dar ce facem mai departe?

— Mai întâi ne ducem la han. După aceea trebuie să dăm de urmă lui Wilson. Sunt sigur că a venit aici ca să găsească o navă cu care să părăsească țara. În consecință, trebuie să cercetăm fiecare vas în stare să iasă în larg.

— De ce să merg mai întâi la han? În ce mă privește, eu încep de îndată cercetările. Să-mi spuneți numai unde vă pot găsi.

— Păi, chiar aici, în această casă. Pare să fie mediocră, dar asta nu contează. O conduc pe Sara în carcera ei și mă duc după aceea la vamă, ca totul să meargă repede și bine, în cazul în care va trebui să părăsim iute portul.

Summerland plecă în port, în timp ce Klausen îi purtă de grijă fetei, apoi plecă spre vamă. Aici, de îndată ce-și spuse numele, funcționarul îl întrebă:

- Îl cunoașteți pe căpitanul Williams, domnule?
- Da, am venit aici cu nava pe care o comandă.
- Atunci scrisoarea aceasta vă apartine. Dânsul v-a lăsat-o aici înainte de a ridica ancora.

Klausen deschise plicul și citi scrisoarea. Pe fața lui apără o străfulgerare de bucurie.

— Există vreo navă în port care pleacă în curând în direcția New-Orleans? întrebă el.

— Da, domnule. Nava „Manhattan” părăsește portul încă în cursul zilei de azi. Este un vas bun, aproape nou, cu un căpitan excepțional. Urcă până la Memphis și Cairo și, bineînteles, face escală și la New-Orleans.

Nici că se putea mai bine. Klausen alergă la chei ca să ia o barcă până la vas. Căpitanul era dispus să ia la bord trei pasageri și se declară de acord și cu micul ocol la bancul de nisip de pe Mississippi.

Unele greutăți au fost până ce a putut fi găsit Summerland. Odată rezolvată această chestiune, cei doi bărbați s-au dus s-o aducă pe Sara. În scurta vreme nava părăsi portul, lăsând în urmă casele din Vera Cruz și zidurile San Juanului de Ulloa.

În timpul călătoriei, la un moment dat, Summerland se apropie cu o mină misterioasă de Klausen și-i puse următoarea întrebare:

- Spuneți-mă, vă rog, *sir*, noi acum ne găsim în largul mării?
- Bineînteles! îi zâmbi Klausen, mai mult din cauza introducerii ciudate.
- *Well!* Atunci trebuie să vă predau acest obiect.
- Din partea cui?
- Din partea contesei Hernano. Când ne-am luat rămas bun, m-a tras la o parte și mi-a spus că are să-mi dea ceva

pentru dumneavoastră, dar s-o fac numai după ce ajungem în largul mării.

Klausen deschise pachețelul în care se găsea o cutiuță conținând un inel fin de aur cu o lucrătură meșteșugită și un diamant de o mare valoare. El văzuse inelul pe mâna contesei și admirase strălucirea pietrei prețioase. Era un dar cu totul excepțional.

— Și tot atunci mi-a dat și contele o scrisoare care vă este adresată. Iat-o! adăugă vânătorul.

Summerland îi dădu plicul pe care Klausen se grăbi să-l deschidă. Privea uimit la foile de hârtie pe care le conținea.

— Dar, este oare posibil? se întrebă el.

— Ce anume, sir?

— Aceste acte mă fac, dacă le accept, milionar!

— *Bounce!* Atunci nu vă mai spun altceva decât: acceptați-le! Dar, de fapt, ce scrie în ele?

— Sunt acte de proprietate, legal întocmite, pentru zece *leguas* de teren excepțional în Texas. Tom, sunt de-a dreptul înmărmurit.

— Atunci aveți grija să nu vă transformați în coloană de sare ca și vrăjitoarea din Endor odinoară, când s-au scufundat Sodoma și Gomora. Conte, trebuie să-o recunoaștem, este un om deosebit, nu glumă!

Au trebuit să mai treacă câteva zile până ce Klausen să se poată obișnui cu ideea de a fi stăpânul unor pământuri atât de valoroase. Să refuze cadourile, cum îi trecuse prin minte în primele clipe, nu putea fi, desigur, vorba. Trebuia să le accepte.

Apele albastre, transparente, pe care pluteau, deveniră în curând din ce în ce mai galbene și mai tulburi, semn că se apropiau de vârsarea în ocean a marelui fluviu. Aici căpitanul schimbă cursul navei spre nord-vest și examină cu atenție orizontul. Marinarii urcat sus, pe catarg, semnaliză în curând apropierea de insula de nisip situată la vestul arhipelagului.

— Asta este insula pe care o căutăm, domnule. Dacă omul se află într-adevăr pe ea, o să-l vedem în curând.

— Un om care ne face semn cu o bluză! anunță marinarul de pe catarg.

Căpitanul ordonă manevrele necesare apropierea de uscat și coborârea unei bărci la apă. Patru marinari, sub comanda șefului de echipaj, vâsliră la țărm pentru a-l aduce pe cel care făcea semne disperate.

— Acum vă rog să vă retrageți în cabină, domnilor. Vreau să aud ce povești o să ne spună individul cu privire la motivele pentru care a fost debarcat cu forța pe această insulă. Cred că se va feri să amintească despre nava „Union”, ca să nu fie întrebat lucruri nedorite.

Klausen și Summerland se duseră în cabină; peste puțin timp barca se întoarse și Wilson apăru la bord. Nava își continuă drumul.

Căpitanul îl luă în primire pe Wilson, cercetându-l atent cu privirea.

— Cine sunteți?

— Mă numesc Tom Hellword și sunt din Savannah, Georgia, domnule.

— După cum sunteți îmbrăcat, s-ar spune că sunteți marină. Cum ați ajuns pe acest banc de nisip?

— Călătoream cu clipperul „Iowa” din Havana spre Galveston. Din cauza furtunii nava a esuat și eu sunt singurul supraviețuitor.

— Și cine a salvat butoașul cu apă și rezervele alimentare pe care le aveați?

Wilson nu reuși să ascundă pe deplin încurcătura în care se afla.

— Păi, le-am găsit pe mal, aduse de valuri.

— Ați avut noroc, domnul meu. Am toată compasiunea pentru faptul că ați fost silit să rezistați atâtă vreme vicisitudinilor unui naufragiu. Ultima furtună a avut loc acum vreo două săptămâni. Cum se numea căpitanul navei „Iowa”?

— Smith.

— Nu cumva vă înșelați în privința asta? Mă refer la faptul că, de fapt, nava dumneavoastră era „Union” și căpitanul ei se numește Williams.

Wilson tăcu, vizibil speriat.

— Cei de pe „Union” nu prea cred că știu ceva despre un anume Frank Holborn din Wilmington. Îl cunoști dumneata?

— Nu, domnule. Vă spun adevărul. Lăsați-mă să călătoresc până la New-Orleans. Am să lucrez pentru asta.

— Deocamdată vei călători cu noi, în ce condiții vom hotărî mai târziu. Du-te!

Wilson se îndepărta spre puntea din față. Era salvat, dar oare nu-l pășteau pericole mai mari pe „Manhattan” decât pe insula pustie? Tocmai voia să se prezinte șefului de echipaj, când simți o mâna pe umăr. Se întoarse și se dădu înapoi cu un strigăt de spaimă:

— Summerland!

— Da. Îl ai în față pe Tom Summerland, mult stimatul și respectatul meu domn Wilson, Molez, Holborn, Helhvord și cum îți mai spui. Dar de ce ai plecat atât de repede din Mexico? Acum, în locul dumitale, suntem noi în posesia terenurilor fertile, zece *leguas*; cadou din partea contelui, în semn de recunoștință.

— Zece...

Cuvântul iî rămase în gâtlej lui Wilson, deoarece ochii iî căzură asupra lui Klausen, care se apropie și el, împreună cu căpitanul navei. Cei doi erau urmați de câțiva marinari zdraveni.

— Domnule Klausen, acesta este omul dumneavoastră? întrebă căpitanul.

— Chiar el!

— Atunci luați-l, băieți!

Marinarii se apropiată de el. Wilson văzu că totul era pierdut. Își revenise din înmărmurire. Apucând o vergea de

fier care zăcea pe jos, sări la Klausen și ridică arma improvizată, gata să-l lovească.

— Na! Ticălosule!... zbieră Wilson.

În clipa următoare mâna ridicată îi căzu și el se apucă de piept, se învârti în loc și se prăbuși pe punte. Tom Summerland scosese între timp cuțitul și i-l înfipsese între coaste.

— Cred că o să-ți ajungă pentru multă vreme! Am să-l învăț eu să mai ridice mâna asupra dumneavoastră! Glăsui Summerland către Klausen.

Acesta din urmă se aplecă asupra celui căzut și, după ce-l cercetă, spuse:

— L-ai întințit bine, Tom, direct în inimă. E mort. Vreți să vă convingeți, domnule căpitân?

Acesta din urmă îl examină și el pe Wilson.

— Mort. Lăsați-l aici până se va răci și atunci o să-l aruncăm la pești. Am să vă eliberez certificatul de deces, ca să puteți dovedi la Stenton că individul a încetat să mai reprezinte un pericol pentru oamenii cinstiți.

După un ceas, leșul fu aruncat peste bord, fără formalitățile ce se făceau de obicei în asemenea cazuri.

Nava se găsea acum în apele galbene și tulburi ale fluviului Mississippi și crocodilii se năpustiră de îndată asupra neașteptatului plocon.

Călătoria a continuat să se desfășoare în condiții bune. La intrarea râului Arkansas în Marele Fluviu, cei trei pasageri ai „Manhattah”-ului au coborât, continuându-și drumul cu un vapor mai mic. Era seara târziu când nava a acostat la Stenton.

În timpul întregii călătorii, Sara manifestase o adâncă părere de rău, fapt care-l determină pe Klausen să ia hotărârea de a interveni în favoarea ei pe lângă mama Smolly. Acum Sara aștepta momentul debarcării cu lacrimi în ochi.

— Ce se va întâmpla cu mine, domnule Klausen? întrebă ea printre suspine. Mama Smolly nu o să vrea să mai știe

de mine!

— O să te ierte, Sara, aşa cum te-am iertat şi eu de mult. Înainte de a ajunge tu la dânsa, am să-i vorbesc eu.

Veni şi Summerland, cărând geamantanele şi gâfâind din cauza greutăţii lor.

— Să ne grăbim, *sir*, să coborâm odată pe pământ! O singură dată am fost pe mare şi vă asigur că e şi pentru ultima oară! Sunt pe jumătate mort din cauza imensităţii ăsteia de apă!

Casa avocatului era situată în apropierea fluviului. Acolo se şi opri Summerland.

— Păi ce, *sir*, nu intraţi cu mine înăuntru?

— Astăzi nu, Tom. Mâine vin la voi să vă fac o vizită. Păstrează-mi şi mie lucrurile la dumneata, te rog. Am să trimit după ele.

El plecă mai departe, cu Sara. Tipografia, prin faţa căreia trecea drumul lor, era luminată. Klausen se pregăti să-i facă domnişoarei Marga o surpriză şi intră pentru a preda o poezie pe care o compusese, în aşa fel încât ea să apară în ediţia de dimineaţă a ziarului. Directorul tipografiei dispuse să i se satisfacă dorinţa.

În casa bancherului toată lumea se culcase, după cum o dovedea ferestrele întunecate, dar la mama Smolly mai era încă lumină.

— Mi-e însă frică să intru! spuse Sara.

— Atunci aşteaptă pe culoar până ce ai să fi chemată.

Klausen sună la poartă. Stăpâna casei apără în persoană.

— Cine-i? Doamne, sir! E posibil? Cât pe-aci să scape lampa din mâna.

— Este posibil, de ce nu, dragă mamă Smolly. Între timp ati închiriat cumva apartamentul meu?

— Să-l închiriez? Cum vă închipuiţi una ca asta? L-aş fi ținut liber şi zece ani. Dar, poftiţi înăuntru. Trebuie să fiţi foarte obosit după o călătorie atât de lungă!

Ea îl conduse în casă și luă loc în fața lui, aşteptându-i spusele.

— Cum ați dus-o, sir? L-ați găsit pe ticălos? Ați văzut-o pe Sara? De când m-a părăsit am tot încercat să mă descurc cu diferite fete, dar până la urmă le-am concediat pe toate.

— L-am găsit pe Wilson.

— Într-adevăr? Și banii dumneavoastră?

— I-am recuperat, ca și cei cincizeci de mii de dolari ai domnului Olbers.

Mama Smolly bătu din palme de uimire.

— Dar asta este extraordinar! Vă rog, *sir*, povestiți-mi!

Klausen îi satisfăcu dorința cât putu mai pe scurt. Când la urmă, îi spuse că Sara așteaptă afară, mama Smolly sări în picioare și alergă spre ea.

— Sara!

— Mamă Smolly!

— Ai să mai pleci vreodată de la mine?

— Niciodată! strigă fata plângând.

— Atunci rămâi și gândește-te că nicăieri nu e mai bine ca la mama Smolly.

Întoarsă spre Klausen, îi povesti despre Marga, care venea zilnic la ea și vorbea numai despre el.

Klausen o asculta cu un zâmbet fericit pe buze și o rugă să țină deocamdată secretă vestea sosirii lui, după care urcă în apartamentul său și se culcă numaidecât.

Când se trezi, soarele se ridicase de mult. În casa din față ferestrele și ușa balconului erau deschise. Marga se afla pe balcon, lucrând la ceva, dar privind adesea spre ferestrele de vizavi.

În curând apăru și bancherul și-i aduse fetei ziarele, își împărțiră foile și începură amândoi să citească.

— Ce frumoasă și ce bună este! gândi în sinea sa Klausen.

Se îmbrăcă repede, își luă binoclul și se aşeză la fereastră, în spatele perdelelor, observând balconul din

față.

Deodată o văzu pe Marga tresărind; fața ei frumoasă se împurplește, mâna i se îndreaptă spre inimă, iar ochii ei priveau cu nesaț spre ferestrele lui. Klausen ieși pe balcon și o salută.

— Tată! strigă ea atât de tare că o auzi și Richard, arătând spre balconul pe care stătea acesta.

Olbers privi peste drum și sări uimit de pe scaun.

— Sir, veniți repede la noi, repede!

Klausen înclină capul afirmativ și părăsi balconul. Tatăl și fiica îl întâmpină în poarta casei.

— Bine ați venit, domnule Klausen! Poftiți repede în casă! Cum v-a mers?

Klausen intră în casă și scoase portvizitul.

— Vreți să cercetați actele acestea, domnule Olbers?

— Da, desigur! Ah, uite cecurile și hârtiile de valoare! Este posibil? Marga, nu s-a pierdut nimic, nici un singur penny!

— Și eu mi-am recuperat banii. Citiți vă rog și acest act.

Bancherul aruncă o privire asupra hârtiei, i-o luă din mână și se apropie, de fereastră, unde lumina era mai bună.

— Terenuri, zece *leguas, empressarios!*

— Domnule Klausen, dar asta e de neînchipuit, asta reprezintă aproape o țară întreagă, un teritoriu întins.

— Și totuși este adevărat! Pământul acesta nu m-a costat nici un ban, l-am primit în dar.

— În dar? Povestiți, ca să pot crede!

Klausen îi relată întâmplările prin care trecuse și nu omise nici un detaliu. Era ascultat cu o atenție și într-o tensiune ușor de înțeles. Când termină, Olbers se sculă și îi apucă mâinile:

— Domnule Klausen, nu sunteți numai un poet, ci și un bărbat pe cinste! Marga, cine ar fi putut gândi asta când l-am întâlnit pentru prima dată?! Cum aş putea să vă mulțumesc? Cu bani aşa ceva nu poate fi răsplătit!

Atunci se ridică Marga. Copleșită de fericirea și bucuria pe care i le produceau întoarcerea omului iubit, ea își învinse sficiunea feminină și se apropiie de Klausen, strângându-l în brațe și sărutându-l.

Bancherul rămăsese atât de uimit de îndrăzneala ei, încât renunță la cuvinte. În aceeași clipă ușa se deschise și intră Tom Summerland.

— Cine era vorba să-mi facă o vizită și nu a venit? Acasă nu se află și aici... *by God*, ia uite-i cum se îmbrățișează! Păi atunci, bătrânul trapper este aici de prisos!?

Voi să se retragă, dar a fost de îndată apucat de braț de către Olbers.

— Rămâi, domnule Summerland! Avem aici o logodnă! Deocamdată numai între noi, dar urmează să o facem în mod festiv!

— Logodnă? În ce mă privește îmi dau binecuvântarea pe loc, căci, domnule Olbers, aceștia doi se potrivesc de minune. Ce spun e tot atât de sigur, după cum mi se zice Tom Summerland.

Sfârșitul volumului 18

MUSTANGUL NEGRU

Aventuri în Vestul Sălbatic, cu nemuritorii
OLD SHATTERHAND și WINNETOU,
alături de Hobble-Franck și „mătușica” Droll.
De cealaltă parte a baricadei se află
cea mai fioroasă căpeneie a comanșilor,
MUSTANGUL NEGRU,
secondat în fărădelegile sale de Ik Senanda,
zis și „Sarpele veninos”, strecurat ca
spion la Firwood-Camp.

În paginile cărții, cititorul face cunoștiință
cu noi personaje, precum Canada-Bill,
trișor de marcă și asasin feroce, lichidat de
Old Surehand, cu sir Rollins, denumit și
„Mâna hoată”, a cărui crimă va fi fășplatită
cu aceeași monedă. Lor îi se adaugă jefuitori
din „Llano Estacado”, așa-zisii „Oameni-stâlp”,
acționând în stepa morții iar
apoi în lumea căutătorilor de aur.
Achiziționați din vreme volumul următor :

DERVIȘUL

Lei 6.500 + 130 T.L. = 6.630

-
- [1] Tabăra din pădurea de brazi (engleză, n.t.).
  - [2] Vai de mine! Doamne Dumnezeule! (engleză, n.t.).
  - [3] Doamne, Doamne! (engleză, n.t.).
  - [4] Minunat! (engleză, n.t.).
  - [5] Salariați la căile ferate.
  - [6] Negustor de măruntișuri.
  - [7] Mustangul Negru.
  - [8] Cercetaș.
  - [9] Corcitura.
  - [10] Pușcă pentru vânătoare de urși.
  - [11] Soție.
  - [12] De la un ocean la altul.
  - [13] Novice, adesea și cu sensul de ageamiu (engleză, *n. ed.*).
  - [14] Vânători de animale cu blană (engleză, n.t.).
  - [15] Al naibii să fiu (engleză, n.t.).
  - [16] Autodidact (engleză, n.t.).
  - [17] Hait! (engleză, n.t.).
  - [18] Haidem! (engleză, n.t.).

- [19] Pământurile întunecate și însângerate (engleză, n.t.).
- [20] Fugari (engleză, n.t.).
- [21] Derbedei (engleză, n.t.).
- [22] Vagabonzi (engleză, n.t.).
- [23] Cea mai mică subdiviziune a monedei britanice (engleză, n.t.).
- [24] Triburi de indieni din America de Nord (n.t.).
- [25] Bună ziua! (engleză, n.t.).
- [26] Pe Dumnezeul meu! (engleză, n.t.)
- [27] Bun, în regulă! (engleză, n.t.).
- [28] Soldați călare, care, la nevoie, luptă și pedestru (n.t.).
- [29] Vai! (engleză, n.t.).
- [30] Dă-i drumul! (engleză, n.t.).
- [31] Săgeata (engleză, n.t.).
- [32] Costișă (franceză, n.t.).
- [33] Zi binecuvântată (engleză, n.t.).
- [34] Ce noroc! (engleză, n.t.).
- [35] Hait! (engleză, n.t.).
- [36] Bine ai venit! (engleză, n.t.).
- [37] Ei, drace! (engleză, n.t.).
- [38] Ochelari fixați pe nas, fără brațe (franceză, n.t.).

- [39] Desțelenitori, pionieri (engleză, n.t.).
- [40] Oameni care s-au aşezat în regiuni împădurite, departe de centre locuite (engleză, n.t.).
- [41] Fir-ar să fie! (engleză, n.t.).
- [42] Individ sfrijit (engleză, n.t.).
- [43] Oraş în Republica Cehă care făcea parte, până la primul război mondial, din Imperiul austro-ungar (n.t.).
- [44] E vorba de râul North Canadian, care se varsă în Mississippi (n.t.).
- [45] 1 acru: 40,5 ari; $4\ 050\ m^2$ (n.t.).
- [46] Alcade: primar (spaniolă, n.t.).
- [47] *Braveros*: tâlhari (spaniolă, n.t.).